

ДЖОН КЛАРКСЪН ЕДИНСТВЕН ИЗХОД

Част 3 от „Джак Девлин“

Превод от английски: Валерий Русинов, 1998

chitanka.info

1.

Джон Печек нервно одраска нокътя на палеца си върху долните си зъби и усети горчивия парещ вкус на синя акрилна боя. Мразя да правя това, помисли си той. Мразя да ме гледат как се потя, без да знам какво мелят тия шибани песоглавци с лайняното си подпяване, което наричат говор. Страшен кеф им прави да ме гледат как излизам оттук. Знаят, че ще карам из улиците на Хакни с достатъчно кока, за което не ми мърдат седем години пандиз.

Печек усети вонята на собствената си пот. Тя изпълваше купето на раздрънкания му роувър, модел 1970. Вътре нямаше радио, а воланът бе заключен към пода с дебела верига.

Но парите си заслужаваха.

Ако трафикът не се задръстеше съвсем, той щеше да стигне за малко повече от час от „гълъбарника“, който обитаваше със семейството си, южно от реката, по моста Тауър и претъпканите улици на лондонското сити на север, до предградията Хакни.

Онези типове от Ямайка обработваха кокаина в Хакни, в изоставените постройките на комплекса Фрамптън, отвъд Меър стрийт.

Печек щеше да стигне дотам с колата, да влезе пешком в запуснатия имот и да получи пратката. После щеше да сниши глава и да шофира внимателно до жилището си в Лондон. Да щипне своето и да предаде пратката на чичо Франк.

Беше уредил бизнеса с доставките така, че за него оставаха кеш хиляда и двеста лири. Буф! Пачка едри нови банкноти от по петдесет и сто лири, тук и веднага! Плюс още четири-петстотин лири от грамовете, които щеше да пласира на свои приятели от артистичния свят. А Печек знаеше, че ударите щяха да зачестят. Чичо Франк се канеше да разшири бизнеса и да поръча количества, които обаче Печек се съмняваше, че тези тъпи главорези, „ярдитата“^[1], щяха да могат да им осигурят. Това е само началото.

Печек бе напълно доволен от ролята си на посредник. Снабдяваше чичо Франк и щипваше съвсем по малко, колкото да

подсигури своите приятели — малка, нашумяла група претенциозни художници и техните безделничещи почитатели, които пълнеха най-модните заведения на Нотингхил, Сохо и къде ли още не.

На Печек му допаднаше ролята на човек, който разполага с лайнната стока. Обичаше да си придава подходящ за това вид. Висок, слаб, с гъста тъмна коса, която бе пуснал дълга, така че да изглежда неподдържана. Тя напълно пасваше на постоянната му тридневна брада, на черните джинси и на вечно оплесканите с боя ризи. Дори се стараше да има по някоя и друга капка боя по дланите и под неподрязаните нокти.

Внушаваше си, че пласирането на кока е част от неговия начин да противодейства на „нормалното“ еснафско общество. Просто задължителен елемент от живота на един човек на изкуството. Но дълбоко в себе си знаеше, че това е лъжа. Правеше го по същата причина, по която би го правил и всеки друг. За пари.

За пари, които му позволяваха да живее живота на художник, независимо дали картините му се купуваха или не. Пари, с които можеше да плаща за големия апартамент в Бътлърс Уорф, престижен квартал на Лондон, да осигурява прехраната, училищната такса на дъщеря си и проклетите месечни вноски за кредитната карта. Боже мой, мислеше си той, на какво ли не сме способни заради тези шибани пари. Тъй че, колкото и Джон Печек да мразеше тази част от задълженията си, колкото и да ненавиждаше да шофира до Хакни и да прибира дрогата, той все пак продължаваше да го прави, изтърпявайки ритуала на страха.

Веднага щом навлезе в района на предградието, където имигрантите от Ямайка бяха устроили разпределителната си база, той забеляза трима от гадните „горили“ на Оливър, които пазеха отвън. Те го проследиха с блуждаещи погледи от момента, в който паркира, до момента, в който стигна до входа на сградата. Печек отбягна погледите им, старайки се да не мисли какво може да го сполети, ако Оливър им нареди да се заемат с него.

Винаги стояха поне по трима пред мръсната фасада на грохналата, запусната постройка. Никой не можеше да припари до Оливър, без да мине първо покрай тях.

Мястото не създаваше впечатление, че се нуждае от охрана. Оставено на саморазрухата в този краен квартал, където общинските

имоти се даваха под наем на най-закъсалите бедняци в Лондон. Всички прозорци на партера и двата по-горни етажа бяха покрити с изкорубени, мръсни листове шперплат. Сградата изглеждаше необитаема, но самият ѝ вид предизвика нова вълна на страх, която пролази от тестисите на Печек чак до гърлото му. Господи, колко мразеше да идва тук.

Когато пристъпи в мрачния партер на запуснатата жилищна сграда, доберман пинчерите на Оливър изръмжаха и залаяха яростно. Бяха заключени в малката стая, точно до стълбите, водещи към горните два етажа. Печек чу как драскат по олющената, боядисана в червено врата, която ги делеше от стълбището. Изруга и бързо се затича нагоре по стъпалата, като се надяваше, че зверовете пазачи ще се успокоят, щом се отдалечи. Но това само ги накара да завият страховито и да залаят още по-яростно.

За да превърнат песовете в убийци, Оливър и хората му непрекъснато ги изтезаваха. Държаха ги гладни, биеха ги, блъскаха ги в стената, после ги ритяха в слабините и още преди да са се опомнили се изхрочваха в мордите им... Вършеха всичко, каквото им хрумнеше, за да ги озлобят и ожесточат.

Печек се добра до втория етаж и удари с юмрук по дебелия дървена врата, отделяща помещението от външния свят. Вратата беше толкова яка, че дори ченгетата да се опитаха да нахлуят, щеше да им трябва време, за да я съборят.

Той удари още два пъти и зачака. Щяха да минат поне няколко секунди, докато го огледат през шпионката и дръпнат всички резета.

Пое си дълбоко дъх и изръмжа високо: „Мамка му!“ . Нямаше да чака дълго. Дотук се беше справил. Задаваше се големият удар.

Най-сетне вратата се откряна и в очите му блисна ярка флуоресцентна светлина. Сладникава и остра миризма на етер и спирт го блъсна в ноздрите. Той пристъпи напред и премигна срещу светлината. Подаде малката зеленикава платнена торба с пари на пазача, който я пое, без да продума, и затръшна масивната врата зад гърба му.

Художникът хипар, чието желание беше всички из Холанд Парк или Челси да го забелязват, озовал се зад тази врата в Хакни, се сниши, сякаш му се бе доцяло да стане невидим.

Гледката направо го хипнотизира. Шест жени и един мъж, с вид на откачени доктори, с мрежи на косите и хирургически маски на лицата, седяха покрай дълга маса и препичаха, нарязваха, претегляха и пакетираха вкаменени бучки кока. Прахът и твърдите бучки бяха бели на цвят и различни по грамаж. Пламъците на пропановите горелки проблясваха в синьо и жълто. Но единствените цветове, за които Печек си мислеше, бяха нежните пастелни тонове, красящи банкнотите на британските лири.

Колко ли килограми кокаин бяха преминали през това помещение? Колко ли милиони бяха натрупани от тях?

Печек знаеше, че паричните знаци, припечелвани тук, не бяха чистичките и шумолящи банкноти, които той скоро щеше да притежава. Тези копелета — ярдитата, получаваха само изхабени от многократна употреба парични знаци, измъкнати от костеливи пръсти из мръсни улици или подадени във вонящи писоари и обществени кенефи. Не като новичките петдесетачки и стотачки, които самият той скоро щеше да гали. Парите, които те събираха, бяха изпоскани банкноти от по пет-десет фунта, ринати като боклук из цял Лондон, издухани сякаш от огромна прахосмукачка, задвижвана от засмукването на стотици хиляди немощни бели дробове.

Мислите на Печек секнаха, когато един от хората на Оливър му върна платнената торба. Той си позволи да се усмихне. Две кила почти чист кокаин. По дяволите, човече, това му се вика удар! Той се отърси от нервното и болезнено усещане. Работата почти беше приключила. Всичко, което му оставаше, бе да се обърне, да изчака, докато вратата отново се отвори, да се махне от това място и да се дотътри с колата си до своя квартал. До онази чистичка, цивилизована част на Лондон, където щеше да спре в някоя уютна кръчма, да му удари една хубава халба „Мърфис“ и да се поздрави.

Точно в този миг вратата в далечния край на помещението се отвори. Оттам се появи Оливър, следван от Хинтън — човека, когото Печек никак, ама никак не искаше да среща.

Оливър беше набит, мускулест, тъмнокож ямаец. Босът на „лошите пичове“ в Хакни. Сегашният дон, главатарят на най-голямата банда ярдита, действаща в Лондон. Предният му зъб и двата съседни вдясно бяха облечени в злато, но към Печек проблеснаха не зъбите, а очите на този тип. В погледа му се таеше гняв, по-силен и от дрога. За

разлика от повечето ярдита, които Печек познаваше, Оливър беше най-неуравновесеният. Той никога не беше го виждал спокоен. Още по-малко сега. Черният дон се насочи право към него, следван от проклетия си ангел на смъртта, Хинтън.

Печек изпита непреодолимо желание да побегне. Внезапен напор в дебелото черво така го прониза, че му се наложи да употреби физическо усилие, за да не се изпусне. На лицето му се изписа пресилено подобие на усмивка. В отговор Оливър се ухили садистично и възкликна:

— А, мистах Печек, ей та и теб!

— Тук съм, господин Оливър. Как сте?

Без да сваля златозъбата гримаса от лицето си, Оливър отвърна:

— Не добре, мон, ма мноо по-добре от теб.

Докато Печек се мъчеше да съобрази какво точно има предвид Оливър, Хинтън се приплъзна зад него и той се оказа заклещен между разгорещения, гневен Оливър пред него и леденостуденият Хинтън в гръб. Печек гледаше Оливър, но усещаше Хинтън зад себе си. Почти виждаше сипаничавото лице на високия мъж и хладния му, пронизващ поглед.

Печек разбра, че голямата врата сега нямаше да се отвори за него и умът му бясно запрепуска, търсейки начин да предотврати това, което щеше да се случи. Но не беше в състояние дори да проговори. Как са могли тези типове да разберат, че е щипвал? Беше толкова скоро. Беше толкова малко. Те имаха хиляди. Какво им пукаше? Нали си получаваха парите.

Това за парите се оказа последната му съзнателна мисъл. Ръката на Оливър изсвистя във въздуха, Печек чу как юмрукът на Оливър се стоварва върху бузата му, за миг всичко потъна в мрак и болка парализира лявата половина на лицето му.

— Винаги ш' съм по-добре от теб, куче мръсно, щот не крада от хората! — изкрещя Оливър.

И тогава на ужаса и объркването на Печек бе сложен край. Хинтън прониза гръба му под дясното рамо с двадесетсантиметров стилет. Ударът предизвика остра пареща болка. Острието на ножа се плъзна покрай едно от ребрата, разпра изцяло десния дроб на Печек и се вряза в сърцето.

Той изхърка и залитна напред. Хинтън измъкна ножа от тялото му, блъсна го встрани от Оливър, от което мускулът и плътта на Печек зейнаха още повече.

Художникът, пласьор на кока, рухна на колене. Кръв изпълни белия му дроб, а фаталното пронизване в сърцето предизвика незабавна контракция на жизненоважния орган. Сърцето се сгърчи и запърха в гръдния му кош, като голяма консервена кутия, пълна с червеи.

Оливър разпозна приближаването на смъртта и гневът му се удвои, защото не искаше този мошеник да се отърве толкова лесно. Изрита го безмилостно в стомаха, изхрачи се в лицето му и изкрещя:

— Ставай, проклети тъпако!

Заблъска го отново и отново. Разбираше, че няма да му стигне времето. Пресегна се назад, грабна отнякъде късо мачете и замахна с него към Печек. Острието срязва лявото ухо на нещастника на две, разцепи бузата му и остави дълга бразда върху дясната страна на главата му. Печек бе рухнал на четири крака, но инстинктивно вдигна ръка да се предпази. Оливър отново замахна към него, два от пръстите отхвъркнаха и мачетето се стовари върху черепа на жертвата му с такава сила, че костта изхрущя.

Оливър сякаш беше обезумял. Той пристъпваше наоколо като кръвожаден звяр, търсейки най-подходящия ъгъл да довърши жертвата си:

— Отворете таз шибана врата! — изрева той.

Едрият пазач паникьосано зашари с ръце по ключалките и резетата, под угрозата мачетето на Оливър да застигне и него като наказание за мудността му.

За негов късмет, вратата се отвори тъкмо в мига, когато ниският и як Оливър довлече агонизиращото тяло на Печек до прага.

Но до мозъка на Печек все още достигаше достатъчно кръв, за да регистрира какво става. Вратата се отваряше. Влачеха го навън. Навън. Приток на адреналин прониза сърцето му. То се сгърчи и заблъска спазматично под гръдната кост. Болката бе достатъчно силна, за да предизвика светкавичен прилив на кръв и мозъкът му запулсира. Сърцето му блъскаше с тътен, разкъсваше се и изтласкваше още повече кръв в гръдната кухина и в дробовете му.

Колата! Дали нямаше да може да стигне до колата си и да се довлече до някоя болница? Инстинктът му за самосъхранение се бе задействал. Гневният глас на Оливър отекваше сякаш от дъното на тъмен тунел.

Усети, че го влачат и ритат към вратата.

И тогава Оливър намери подходящата позиция. Някой сграбчи Печек за косата и издърпа главата му нагоре. Оливър стисна здраво мачетето с двете си ръце и замахна с всички сили към оголения врат на нещастника. Ударът разсече гръбначния стълб, сухожилията и мускулите, но голяма част от лигаментата и хрущяла продължаваха да се държат. Той замахна отново и отново, сечейки, кълцайки, пръскайки с кръв сатанинското лице на Хинтън.

Най-сетне главата се отдели от тялото. Хинтън я дръпна и я запокити през вратата. Оливър изтича и я изрита надолу по стълбите. Изхрани се върху окървавеното, все още потръпващо тяло и го сграбчи заедно с останалите мъже, за да го избутат през вратата. Хинтън просна тялото върху най-горното стъпало и Оливър го закълца с мачетето си.

Това, което бе останало от Печек, се затъркала с тропот надолу по стълбището. Кръвта шуртеше и се плискаше по стъпала и стени. Оливър се пресегна и сграбчи верижката, закачена върху горното резе на червената врата. Квичащите, задавящи се от лай добермани обезумяха от миризмата на кръв. Оливър дръпна верижката. Вратата се разтвори с трясък и три подивели животни се втурнаха на площадката, хапейки и драскайки се едно друго, докато се бореха за главата на Печек. В този момент изтерзаното тяло тупна сред купчината озверели песове, които окончателно подивяха.

Долната площадка на стълбището завря от яростно ръмжене, късане и хапане. Печек не можеше да види или чуе как песовете го разкъсваха и налитаха на останките му, но Оливър можеше и това утоли гнева му. Мрачната, проблясваща златозъба усмивка се върна на лицето му.

[1] От англ. yard — „лошите момчета от двора“. — Б.пр. ↑

2.

Отвъд океана на друг континент, Джак Девлин стоеше на ръба на веранда, изработена от фино обгорено черешово дърво. Слушаше деликатния звън на люлеещите се от вятъра звънчета и поглъщаше ведрата красота на японската градина пред него. Без да се вглежда в детайлите, очите му улавяха десетките оттенъци на зелено, сияещи от моравата, растенията и старинните бонзаи. Усещаше тучната тъмна почва на градината и здравината на сивкавите скали, акцентирани от флуидната енергия и нежния ромон на обливащата ги вода. Вдишваше хладния вечерен въздух, леко примесен с аромата на пиния.

Градината не просто внушаваше покой. Тя представляваше истински оазис. Рай, скрит далече от изпълнените със смог, задръстени улици на Лос Анджелис. А залязващото слънце озаряваше всичко наоколо с меки златисти отблясъци, сътворявайки мигновение, за което Девлин реши, че едва ли някога ще се повтори.

Девлин беше облечен в същите дрехи, с които бе напуснал Хонолулу преди по-малко от седем часа — широки сиви ленени панталони и памучно поло в бургундско червено. Дрехите му стояха добре. Девлин имаше тяло на трийсетгодишен защитник от професионалната лига. За съжаление, очите му издаваха опита на шестдесетгодишен воин.

Зад него, до ниска масичка от черешово дърво, изработена от същия занаятчия, който бе измайсторил и верандата, седеше Уилям Чоу. Въпреки че домът и градината бяха в японски стил, Чоу не беше чист японец. Той представляваше уникална смесица от няколко източни кръвни линии: индонезийска, китайска и японска. Връзките му с Далечния изток и отвъд него бяха толкова сложни и разклонени, колкото и родословието му. И докато бизнесът му на Изток във все по-голяма степен се пренасяше на Запад, сферата на влияние на Чоу се разрастваше и задълбочаваше.

Уилям Чоу беше собственик на „Пасифик Рим Секюрити“ — една от най-добрите частни агенции в света.

В своя изискан костюм „Армани“, очила с рамка, изработена от корубата на костенурка, и с леко посивялата си катраненочерна коса, Чоу имаше вид на преуспяващ корпоративен изпълнителен директор. Той внимателно преценяваше риска — въпрос, жизненоважен в неговия бизнес. Сега Чоу претегляше опита на Девлин за сметка на неговата уязвимост.

След като прегледа доклада на Девлин за мисията му на Хаваите, Чоу седна и се отпусна, съсредоточавайки се върху цената, която Девлин трябваше да плати за това. За разлика от повечето работодатели, които гледат на своите наемни служители като на бездушни изпълнители, Чоу изпитваше загриженост за Джек Девлин. Той яростно отстояваше етиката на Изтока, според която след като един човек е работил за теб, то той си остава твой наемен служител за цял живот. В съзнанието на Чоу неговият живот и този на Девлин щяха завинаги да останат преплетени.

Чоу бе свидетел на кариерата на Девлин от самото начало и знаеше какво му бе струвала тя. След тази последна задача Чоу бе убеден, че за да оцелее, трябва да се оттегли. Да отдъхне и да си почине. Да излезе в отпуск и да остави зад гърба си. Чоу бе искрено загрижен за Девлин. Но го познаваше достатъчно добре и знаеше, че отдихът му и този път ще се отложи.

Девлин усети как Чоу се изправи зад него и изчака по-възрастният мъж да пристъпи на верандата. За миг двамата останаха рамо до рамо, заслушани в звуците на здрача.

Чоу проговори пръв:

— На Хаваите беше трудно.

Девлин се извърна и погледна своя наставник.

— Да. Оказа се по-трудно, отколкото очаквахме. Отколкото аз очаквах.

Все така потънал в размисъл, Чоу слезе от верандата. Девлин го последва. Знаеше, че изживява някаква вътрешна борба и не искаше да го безпокои, затова пристъпваше тихо след дребния мъж.

След къса, безмълвна разходка, Чоу се спря край малкото езерце до градинската пътека. В бистрата вода шаваха две четиринадесетгодишни златни риби, отрасли до най-подходящия си размер за изолирания воден басейн. Животът им тук напълно

съответстваше на защитеното водно пространство, предвидено за тяхното съществуване.

Девлин слушаше ромона на миниатюрния водопад, който обливаше белите гранитни скали, преди да се спусне нежно в малкия рибарник. На Девлин му стигаше само да послуша водата.

Най-сетне Чоу проговори.

— Възстанови ли се вече?

Беше по-скоро констатация, отколкото въпрос.

— До голяма степен. Някои процедури ще продължат още известно време.

— Да. Чудя се дали трябва да говорим за това.

— Ако желаеш, Уилям, разбира се.

Чоу го погледна и Девлин добави:

— Май ще трябва да поотложим обсъждането. Изглежда имам личен проблем.

Чоу само кимна и промълви:

— Да, така е.

И той подаде на Девлин телеграмата, която бе задържал до този момент.

„Джак, спешно е. Имам нужда от помощта ти. Все още съм в Лондон.

Ани“

Телеграмата съдържаше също телефонен номер и адрес, но Девлин не си направи труда да прочете цифрите. Кодът „Ани“ в това съобщение му бе напълно достатъчен. Образът ѝ проблесна в паметта му. Физическото усещане за загуба го прониза така осезаемо, че той усети как дишането му се ускори. Бяха минали толкова години. Девлин изобщо не бе очаквал, че някога ще получи вест от Ани. Нито пък бе допускал, че реакцията на собственото му тяло ще се окаже толкова силна.

Мекият, фин глас на Чоу прекъсна избликналите чувства.

— Съжалявам. Подобни съобщения рядко вещаят нещо добро.

— Знам. Така е, но се налага да замина за Лондон.

— Разбирам.

— Благодаря ти, Уилям.

Чоу направи лек поклон.

— Ние сме на твое разположение.

— Благодаря, сър.

— Но със съжаление трябва да призная, че в Лондон сигурно няма да бъдем в състояние да ти се притечем на помощ. Както знаеш, Джак, Западна Европа не е от първостепенно значение за нас. Интересите ни там са ограничени, както и сферата ни на влияние.

— Знам. Ще се обадя.

Чоу му подаде ръка. Девлин я стисна. Дватама нямаше какво повече да си кажат. Девлин задържа ръката на Чоу малко повече от обичайното и се запъти към изхода на градината. Но само след няколко стъпки чу благия глас на Чоу.

— Джак.

Девлин се извърна. Силуетът на Чоу се очертаваше на фона на залязващото слънце. Така, в контражур, човекът, който имаше толкова могъщо присъствие в живота на Девлин, сякаш се бе смалил.

— Да, сър?

— Опитай се да съхраниш перспективата, Джак. Личните неща понякога ни влияят с удивителна сила.

— Да, сър. Ще се опитам.

И Девлин си тръгна. Ала Чоу не изпита никакво облекчение от това. Нямаше да се успокои, докато не разбере какво точно се крие зад думата „спешно“ и коя е тази „Ани“.

Която и да беше, за него бе ясно, че Джак Девлин незабавно ще откликне на нейния зов за помощ.

3.

Докато реактивният самолет на Девлин преодоляваше разстоянието до Лондон, Хинтън подкара червения си сааб и излезе на пътя Колдхарбър в Брикстън. Форсира мотора, превключи плавно и здраво стисна облечения в кожа волан. Хинтън обичаше колата си. Обичаше миризмата ѝ, размерите ѝ, мощността ѝ. Беше дошъл в Англия, за да получава и взима такива неща, като този червен сааб с турбодвигател.

Той продължи нагоре по Колдхарбър под надлезите на Британските железници и възви към лабиринт от улици, плътно оградени от редици триетажни жилищни постройки. Сградите се намираха в различна степен на разруха. Наемите, безработицата и дрогата бяха сложили своя отпечатък. Тази част на Лондон не носеше кой знае какъв доход и затова собствениците не ремонтираха нищо, хората искаха малко и за мнозина животът в Брикстън беше тягостен.

Но не и за Хинтън. Сега, повече от всякога, квартали като Брикстън, Хакни и Стоук Нюингтън се превръщаха в удобни свърталища за хора като Оливър, Хинтън и тяхната банда ярдите. Светът на едно ярди се въртеше около две неща: кокаин и оръжие. С праха се правеха пари. С оръжието се пазеха парите. Често с оръжие се взимаха и парите, нужни за да се купи кокаина, с които се правеха много пари.

На сцената неизбежно излизаше третият елемент: проституцията. Прахът винаги поставяше в зависимост жени, на които се налагаше да продават тялото си заради дрогата. Оливър смяташе проституцията за отпадъчен продукт, стоящ някак встрани от основния бизнес, колкото да добавя допълнителни суми пари към основните приходи. Оливър по-скоро търпеше бизнеса си с проституция, отколкото го развиваше. Но не можеше да обърне гръб на парите. Поне докато не му създаваха прекалено много проблеми.

Този тих участък на Брикстън беше идеален за курвите и за техния занаят, както и за щаба му.

Пространството му беше нужно, за да се приспособи към твърде странните английски закони срещу проституцията. Апартамент, обитаван от една жена, предлагаща сексуални услуги срещу заплащане, не беше бардак и жената не беше проститутка. Апартамент с две жени, правещи същото, вече беше бардак, а те — проститутки. Ето защо Оливър бе използвал сградата, за да обзаведе пет отделни апартамента за проституция — един в дъното на приземния етаж и по два на втория и третия етаж. Главната му квартира заемаше най-горния етаж. Курвите работеха кротко долу и правеха пари. Оливър седеше горе и броеше парите.

Хинтън паркира плътно до бордюра. Излезе от колата, метна гордо поглед на блестящия червен гланц на капака и влезе в сградата.

Той подуши миризмите. Някъде готвеха пикантна ямайска храна. Сигурно една от курвите приготвяше обяд за останалите, помисли си Хинтън.

Миризмата от кухнята, примесена с вонята на котешки изпражнения и боклуци, събуди спомени от детството му в Кингстън. Близка, макар и не съвсем, до миризмата на стария му роден двор. Може би липсваше онази безмилостна жега, която смесваше миризмите. Вечната мъгла на лондонската зима така и не допускаше достатъчно слънце, което да докара всичко до подходящата му зрялост. Или може би наоколо липсваха достатъчно чернилки от Карибите, да сложат миризмите в ред. Прекалено много пакита, ирландци и бели „йобита“^[1], смесени с всевъзможна друга гмеж. Но засега Лондон беше неговият дом. И трябваше да бъде. Какъвто и да беше, Лондон бе за предпочитане от смазващата мизерия и все по-опасните задни улици на Кингстън.

Всеки, който бе оцелял в условията, в които Хинтън бе живял, бе едновременно нещо повече и нещо по-ниско от останалите човеци, пъплещи по земята.

Хинтън беше понесъл всичко, което островът бе стоварвал върху главата му, включително единадесетте години затвор, през който трябваше да се бори и да убива, за да оцелее. Силните ядяха храната, носеха обувките и спяха в леглата. Силните изсмукваха живота от слабите и оцеляваха. Сега Хинтън знаеше, че на този свят има много малко неща, които можеха да се окажат по-лоши от затвор в Ямайка. Със сигурност сред тях не беше затворът в Англия.

Хинтън бе оцелял, разчитайки на нечовешката си издръжливост. Това му припомняше едно по-жестоко съществуване от всичко, което виждаше, душеше и чуваше наоколо. Сред мрачните и опасни затвори на Ямайка, Хинтън бе намерил утеха в заплетения пъклен свят на афрохристиянските богове. Светът на Вуду и Сантерия. За него самия това бе светът на Чанго — божеството, негов покровител.

Когато стигна до площадката на най-горния етаж, Хинтън се доближи до телената врата, която напълно отцепваше площадката от стълбищната шахта. На площадката и по цялата дължина на коридора непрекъснато сновяха два от доберманите на Оливър. Тези кучета не бяха като дивите псета, които Оливър можеше да пусне срещу ченгетата или срещу някой, който се опиташе да нападне лабораторията му за преработка на кокаин. Тези кучета бяха обучени. Те познаваха миризмата на Хинтън и се задоволиха само да го погледнат безмълвно.

Хинтън мразеше кучетата, защото знаеше, че ако им се удадеше възможност, щяха да се опитат да го захаят за гърлото. Това караше Хинтън инстинктивно да желае да ги убие пръв.

Хинтън натисна бутона, който предупреждаваше бодигарда на Оливър, че пред вратата има някой. Движението накара по-голямото куче да се доближи до него. Хинтън чуваше отчетливото чаткане на големите му ноктести лапи по твърдия под. Изчака спокойно, докато доберманът не застана пред вратата, после се изкашля и се изхрачи право в кучешката муцуна.

Кучето изведнъж загуби контрол. То се хвърли към телената врата и яростно залая. Другото се присъедини към лая му.

Кръвта на Хинтън закипя и той ехидно се усмихна на кучетата. Представи си как ги разпаря с острието на дългия си стилет.

Кучетата продължиха да лаят и да ръмжат, сякаш четяха в извращения му ум. Съществуваше някаква брутална, животинска връзка между Хинтън и кучетата. Хинтън се бореше с желанието си да извади ножа и да го забие в корема на най-близкото до него куче. Точно тогава дресьорът им, Еди, се появи на площадката и им кресна да млъкнат.

Еди беше достатъчно съобразителен, за да прави забележки на Хинтън. Въпреки че доберманите тръпнеха от желание да убиват, той успя да им сложи намордниците. После натисна зумера и Хинтън

отвори телената врата. Той изгледа заплашително мъжа и песовете му, които се бяха осмелили да го лаят.

Хинтън пристъпи до входната врата на апартамента. Тя се отвори и на прага застана жена, толкова дебела, че едва се побираше в рамката. Хинтън спря и сведе глава.

— Здравей, Момма.

Едрата жена се казваше Лидия Сиентро. Във вените ѝ течеше хаитянска и доминиканска кръв, но по-голямата част от живота ѝ бе преминал в Ямайка, където практикуваше странна смесица от религиите Вуду и Сантерия. Косата ѝ бе увита в платнен шал, щампиран в синьо и червено. Едрото ѝ тяло бе облечено в торбеста дреха, ушита от същата материя, с която бе покрита главата ѝ. Пръстите и ръцете ѝ бяха окичени с безброй пръстени и гривни.

Преклонението, което Хинтън ѝ засвидетелстваше, бе искрено. Но тя просто остана на вратата и го огледа безмълвно в продължение на няколко секунди. Момма Сиентро не одобряваше склонността на Хинтън да измъчва кучетата. Не обичаше шума. Едва след като остана доволна от това, че Хинтън е трезв, облечен е добре и е достатъчно покорен, тя благоволи да му протегне ръката си. Хинтън пое едрата, пухкава ръка на „хонзи“ — жрицата, и я целуна.

Лидия Сиентро се обърна и го поведе към главното помещение в своя апартамент, което бе преустроено в молитвена зала с олтар, с всевъзможни икони и божества, в това число и статуя на покровителя на Хинтън, Чанго.

Стаята беше изолирана от външния свят. Стъклата бяха матирани и покрити с драперии. Единствената светлина струеше от единичния червен глобус в средата на тавана и от няколкото молитвени свещи, които горяха около олтара.

Подът на стаята беше застлан с многобройни разхвърляни килимчета. Стените бяха покрити с драперии, както и прозорците. Тъканите имаха мътен червеникав цвят.

От олтара статуята на Чанго, полумъж-полужена, андрогенно изчадие, гледаше отвисоко към Хинтън.

Хинтън се поклони пред статуята и положи свещения си дар в месингова чиния — чиста банкнота от сто лири. Не само стойността беше от значение, а и новата, чиста банкнота.

Задимя благовоние и залата се изпълни с ароматен пушек. Жрицата наблюдаваше Хинтън намръщено. Предвкушваше нещо лошо.

Хинтън се подчиняваше единствено на своята религия. Момма Сиентро беше част от нея. Тя се радваше на неговото преклонение, защото Хинтън наистина вярваше във властта на Вуду и на божества като Чанго. Той беше убеден, че божеството на гръмотевиците и светкавиците го бе спасило от земния ад. Как иначе можеше да си обясни не само внезапното си и неочаквано освобождаване от затвора, но и попадането му в този рай от възможности, в този мек и узрял месест плод, какъвто бе градът с неговото Сити, което му позволяваше да граби и да смуче.

Всичко това беше едно чудо.

Когато коленичилият Хинтън отново се изправи, едрата жена го поведе към коридора, водещ към офиса на Оливър.

— Той те чака.

Хинтън кимна и тръгна. Беше забелязал обидената ѝ физиономия. Това то притесни, но нямаше време да се занимава с нея.

Когато влезе, Оливър говореше по телефона.

Хинтън огледа офиса. Целият в стъкло, хром и флуоресцентно осветление. Сякаш шефът на „ярдитата“ се бе почувствал задължен да сътвори нещо коренно противоположно на молитвената зала.

Оливър нямаше нищо общо с „хонзи“. Но той също вярваше в силата на тази примитивна религия. Както и повечето от хората му. Затова си бе направил собствен параклис. Така се бе подсигурил.

Оливър слушаше гласа от другата страна на телефонната линия. Беше облечен в скъп тъмносин костюм, с черна копринена риза без яка. За разлика от повечето равни нему, които обичаха да носят големия златен „товар“ под формата на верижки и всякакви други украшения, Оливър не се разделяше единствено с дебелия златна верига, увита около лявата му китка.

Говореше на ниското, гърлено ямайско наречие, което смътно наподобяваше британски английски. Хинтън разбираше, че сигурно разговаря с някой от своите хора.

Оливър бе създал зловеция си екип, заобикаляйки се с хора, които действаха с безскрупулна жестокост. Убиваха като диваци, бързо и лесно. В анархистичния свят на карибските банди тяхната мощ и оцеляването им се крепяха на способността им да подлагат на жесток

терор всичко живо. Но дори сред тази сган Хинтън изпъкваше. Той не само безпроблемно убиваше. Убиваше с религиозно упование. Жестоките мъже като него убиваха безстрастно. Някои може би изпитваха удоволствие да убиват. Хинтън благоговееше пред силата да отнемеш живот.

Докато говореше по телефона, Оливър извади няколко тънки пачки банкноти с лири стерлинги от чекмеджето на бюрото си. Раздели ги на две купчини. Оливър плащаше в инчове^[2].

Той постави слушалката на телефона и подаде купчината от един инч на Хинтън.

— За теб — изсумтя той.

След това му подаде купчина от четвърт инч.

— И бонуса, мон...

Хинтън пое парите и ги погледна, за да добие някаква представа колко са.

Оливър прекъсна броенето. Не обичаше наемниците му да броят пари пред него, смяташе, че трябва да са доволни от това, което им дава.

— Добре, брато, мож да спреш тва сега. Имаме мноо друга работа.

Хинтън пхна парите в джоба си и вдигна глава.

— Първо отиваш на Кинг Крос и си отваряш очите за Луис. Виж дали боклуците, дет са мотаят там, нема нещо 'а ни прецакат. Ако е тъй, погрижи се. Немаа оставим 'а мислат, че ш'са ебават с нас. После намираш Лионел. Трева да е при фабриката в Уикс. Той най-после е надушил оная бяла отрепка, с която се занимавахме. Чиста работа. Разбираш кое-що и оправяш проблема. Знаеш кво 'а праиш, нали?

Хинтън кимна и се изправи, готов да напусне. Беше нетърпелив да се заеме със задачите си.

— Още нещо. Мноо важно. Таа ноц имаме среща с югославянина.

Хинтън се намръщи.

— Къде?

— На едно място, дет му викат „Двора“ на Сохо. Улица „Рупърт“. Мисли се за отворен, може би. Или може би е тъп.

— Значи ще се занимаваш с него?

— Разбира се. Той има две неща, които искам.

— Какво?

— Пари и оръжие. Повече, отколкото където и да е в този двор, мон. Ма първо трябва 'а наредим някои неща. Тъй че та искам там. Десет часа. Свърши си работата и ела там. Вземи Лионел със себе си.

— Очакваш проблеми?

— Винаги очаквам проблеми. Затуй съм още жив. Мож 'а не мога 'а убивам толкова бързо като теб, приятел, но винаги съм мона, дет убива пръв.

Оливър си позволи бърза гримаса, неговият вариант на усмивка.

— Айде, движение. Ш'са видим довечера.

Хинтън напусна офиса и се върна в молитвената зала. Едрата жена го очакваше. Тя седеше на очукан дървен стол, скръстила дебелиите си ръце. Все още беше намръщена.

Хинтън сгъна едното си коляно и поиска благословията ѝ.

Жрицата прегърна главата му с двете си ръце.

— Вярваш ли в силата на бога?

— Знаеш, че вярвам.

— Или повече вярваш в силата на твоето оръжие и на твоя нож?

— Какво съм направил, че да те оскърбя, Момма?

Тя вдигна поглед към тавана, сякаш можеше да види небето. Навън притъмняваше. От север се задаваше буря. Скоро щеше да завали пороеен дъжд. Далечен тътен на гръмотевица достигна до слуха им.

— Пази се, синко. Една буря може да засегне много хора.

След тези думи тя протегна ръце да го благослови. Хинтън се прекръсти и се изправи. Не искаше да обсъжда загадъчното ѝ послание. То си беше нейна работа. Всичко, което му трябваше, бе благословията, която тя му даваше. С нея, и със закрилата на Чанго, той вярваше, че няма да умре. Поне не днес.

[1] От англ. уоб — хулиган. — Б.пр. ↑

[2] Инч — мярка за дължина, равна на 2,6 см. — Б.пр. ↑

4.

Същият тътен в момента, когато Хинтън бе коленичил пред Момма Сиентро, за да получи благословия, отекваше и отвъд Темза, в ушите на едно малко шестгодишно момиченце. То седеше на перваза на прозореца с крака, опрени на леглото, и гледаше нагоре към сивото, заплашително небе. Казваше се Елизабет Печек и чакаше майка ѝ да я заведе в основното училище Ладброук Гроув, намиращо се недалеч от Холанд Парк, в стария ѝ квартал Нотингхил.

За да не се чувства самичка, Елизабет запя. Знаеше наизуст цялата песен, но най ѝ харесваше да си пее само един стих:

*„Вали дъжд,
не, това не е дъжд,
валят, ваят маргаритки.“*

Тя извърна отново поглед към буреносното небе и заповтаря стиха от „Априлски дъждове“.

Елизабет беше от тези деца, които карат хората да се спират на улицата и да обсъждат красотата ѝ. Особено по-възрастните жени. Първите им слова, щом видеха Елизабет, бяха:

— Господи, какво хубаво дете!

Сякаш това представляваше някаква прокоба. „Господи — казваха те. И почти винаги добавяха: — Колко е сладка!“, сякаш предричаха тегабата, която един ден хубостта щеше да ѝ наложи.

А тя наистина беше красива. Имаше гъста, копринено черна коса, която обграждаше одухотвореното ѝ личице. Имаше меки, магнетични очи, които изглеждаха огромни, когато ги отвореше широко. Усмивката не слизаше от лицето ѝ. Говореше с онзи бърз, изяждащ края на думите британски акцент, с достатъчно енергия и дързост, която я правеше да изглежда преждевременно развита и по детски чаровна едновременно. Но най-хубавото у нея беше смехът ѝ.

Когато се смееше, дори и най-коравосърдечният човек не можеше да не се усмихне. Колкото до Елизабет, тя имаше добро сърце. Беше прекалено малка и невинна, за да усети напъпващата мощ на своята хубост. Поне засега тя си оставаше едно малко дете, което през повечето време се стараеше с цялото си сърце да зарадва мама и татко.

Но напоследък някаква неизразима тъга обгръщаше малкото ѝ сърчице. Нещо не беше наред. Обикновено баща ѝ излизаше и се връщаше в различни часове и по различно време, но напоследък изобщо не се бе прибирал. Отсъствието му смуцаваше Елизабет, защото колкото и разумно да звучаха обясненията на майка ѝ, че той е „по работа“, тя усещаше, че нещо не е наред. А и майка ѝ закъсняваше. Все трябваше да урежда някакви неща, които наричаше „ангажименти“. И изглежда, понякога плачеше. Напоследък много пъти дори не чуваше това, което Елизабет ѝ казваше.

Затова сега Елизабет си пееше, мечтаейки нещата да станат както преди, майка ѝ да се върне и да я заведе на училище. Щом чу стъпки в коридора, Елизабет млъкна, скочи от перваза на пода и се обърна да оправи завивките на леглото.

Ани Печек влезе в стаята, носейки чифт гумени галоши, с по едно голямо копче и еластична лента за затягане.

— Хайде, мъничката ми, закъсняваме.

Елизабет скокна и се затича към нея.

— Ще нося ли днес ботите си?

— Да.

Елизабет се зарадва и нейната радост накара Ани да се наведе и да я притисне в скута си. Елизабет нежно обгърна майка си с ръце. Беше толкова хубаво.

— Добре, а сега да побързаме.

— Да, да, маминко.

Прегръдката беше приятна, но не можеше да се сравни с галошите. Елизабет ги грабна от ръцете на майка си и седна на пода, за да ги нахлузи.

Ани се усмихна на дъщеря си. Когато бяха заедно, ставаше очевидно защо Елизабет е толкова красиво дете. Майката представляваше зрелият вариант на малкото момиче. По-изящен, по-елегантен, по-чувствен. Но сега ужасът от смъртта на мъжа ѝ беше лишил Ани Печек от възможността да изглежда толкова ведра и

красива, колкото беше обикновено. Тя далеч не можеше да се приспособи към напрежението, потреса и страха, които обсебваха мислите ѝ след загубата. Светът на Ани Печек се разпадаше и тя съвсем не беше сигурна, че е в състояние да го предотврати.

Вниманието на Елизабет бе привлечено от галошите и тя не забеляза как бързо усмивката слезе от лицето на майка ѝ. Ани усети, че лицето ѝ помръква и лявото ѝ око отново играе. Тя потърка слепоочия и се помъчи да прогони мрачните мисли, които я гнетяха. Не беше подходящ моментът да си позволи да има измъчен вид. Джак идваше. Не бяха се виждали от толкова години и тя не можеше да си позволи той да я завари в такова състояние.

Прокара длан по косата си. Все още беше същата, копринено черна, като на дъщеря ѝ. Носеше я дълга почти до раменете и почти непрекъснато прокарваше пръсти през нея, за да я отмахне. Но косата беше едно от най-хубавите неща, които притежаваше, и тя дори не помисляше да я прибира на кок.

Докато гледаше как Елизабет надява втория си галош, Ани опипа с пръсти лицето си и си помисли как ли изглежда Джак след всичките тези години. Намръщи се. Времето бе по-благоклонно към мъжете.

Знаеше, че кожата ѝ е все още мека и чиста, и че лицето ѝ пази някогашната строга и пряма красота. Но в момента не изпитваше особено желание да се погледне в огледалото. Не ѝ се искаше да забележи загубата на онова младежко излъчване или нежните черти, както и стаеното напрежение.

Е, помисли си тя. Дори лицето ѝ да беше загубило от чара на младостта, поне тялото ѝ все още си го биваше. Тя опипа стомаха си и оправи полата по бедрата и таза. На тридесет и осем години, почти метър седемдесет и шест, теглото ѝ беше съвсем същото като в деня, когато за пръв път срещна Джак Девлин. Ако застанеше гола пред него, сигурно щеше да се забележи разликата, но не и когато бе облечена. Отново по лицето ѝ премина усмивка. Но този път различна от онази, която радостта на детето ѝ бе предизвикала. Мъжете бяха толкова предсказуеми. Ани знаеше, че има онова, което всички те искаха. Дълги крака, прекрасни гърди и хубаво задниче. Джак Девлин не беше по-различен. Да, той освен това беше забелязвал грациозната ѝ шия, китките и глезените ѝ. Девлин винаги открито се бе възхищавал на физическата ѝ красота.

Тя престана да се самопреценява и се запъти към кухнята.

— Ще ти приготвя обяда. Вземи си якето, като се обуеш.

— Да, мамче.

Ани се запъти към кухнята. За Лондон жилището им изглеждаше доста необичайно. Апартаментът им се помещаваше на горния етаж на една складова постройка, в квартала Бътлърс Уорф. През стотиците години, откакто Лондон бе обитаван от хора, всяка постройка бе подновявана или преустроявана така, че да отговори на потребностите на своите обитатели. Но едва в последно време една вълна на реструктуриране бе превърнала старите просторни фабрични цехове и складови халета на Бътлърс Уорф в жилища. Беше рядкост да се намери подобно място в близост до центъра на Лондон. Просторните, въздушни халета, подходящи за ателиета и галерии, бяха привлекли вниманието на мнозина хора на изкуството, както и на рекламни агенции и дизайнерски студиа. След тях се появиха ресторанти и галерии. Както и поток от щъкащи специалисти по градоустройство. Ани и Джон бяха дошли в този квартал твърде рано и бяха избегнали смазващите цени на апартаментите, макар преустройството и ремонта на жилището да бяха тласнали Джон да се заеме с пласмента на кокаин. Нищо друго нямаше да може да му осигури бързия приток на пари, от който той постоянно се нуждаеше.

„Гълъбарникът“, както го наричаха, се намирал на четвъртия от шестте етажа на някогашна преустроена фабрика. Всеки от апартаментите бе разположен напречно на централния коридор. Техният апартамент се състоеше от стаи, подредени една след друга от входа до дъното. След входната врата имаше малко антре, после просторна и слънчева дневна с висок таван, две стаи и баня, всички към един и същ вътрешен коридор, и най-накрая вътрешна кухня. Кухнята имаше задна врата, която водеше към стръмно стълбище за противопожарния изход, през който се излизаше направо на улицата.

Ани привърши с приготвянето на обяда на Елизабет, опакова го и го сложи в червената раничка. Тетрадка и някои учебни пособия вече бяха поставени в раницата.

Когато Елизабет тръгна с щастлива усмивка, шляпайки с новичките си галоши за дъжд, Ани взе малък чадър от закачалката в кухнята.

— Слушай ме сега, сладичкото ми. Днес ще ти дам твоя чадър.

Елизабет ококори очи.

— Наистина ли?

— Да. Но не го губи. Когато влезеш в училището, пъхни го в раницата си.

При тази нова отговорност момиченцето стана сериозно.

— Да, мамо. Ще внимавам. Не се безпокой.

— Добре. Хайде сега да тръгваме. Днес трябва да минем по моста.

— А не можем ли да вземем такси до училище?

— Не. Ще вземем метрото.

Ани поведе момичето към задната врата на кухнята.

— Мамо, защо трябва да слизаме по стълбите? Не обичам стълбите!

— Така е по-пряко.

— Така ли?

— Да. Оттук ще излезем направо на улицата.

И има по-малка вероятност да ни видят, помисли си Ани.

Елизабет се изправи и зачака майка ѝ да отвори вратата. За разлика от повечето врати в Лондон, които имаха прости единични ключалки, затварящи се автоматично, задната врата на Ани бе подсигурена с яка стара заключваща система, останала от времето, когато това помещение бе представлявало фабричен цех. Отвътре трябваше да се завърти една ръчка, за да се плъзнат двата железни пръта от рамката на вратата. Отвън се отваряше с ключ. Ани завъртя ръчката, отвори вратата и стъпи на тъмната, прашна площадка. Изпълни внимателно процедурата по заключването и двете с Елизабет заслизаха надолу по витата стълба, тъкмо когато самолетът на Джак Девлин от Ел Ей започна да се снишава над летище Хийтроу.

5.

При спускането на самолета промяната във въздушното налягане събуди Девлин. Той отвори очи и само след пет секунди съзнанието му бе напълно прояснено. Една русокоса жена беше вперила пронизващо зелените си очи в него. Когато той отвърна на погледа ѝ, тя продължи да го гледа втренчено, без да се извини, като изключим бързата ѝ усмивка.

— Събудихте се съвсем навреме. Тъкмо се приземяваме.

Девлин изправи седалката и възнагради спътницата си с усмивка. Тя изглеждаше точно така, както би трябвало да изглежда една красива блондинка.

— Не — каза Девлин, — трябваше да се събудя много по-рано.

Блондинката кимна и се усмихна още по-широко.

— Това комплимент ли е?

— Да.

— Благодаря. Казвам се Джоан Кънингам.

— Джак Девлин.

Двамата се здрависаха.

— Какво ви води в Лондон, Джак?

— Работа. А вас?

— Преговарям за договор за фотомодел. Изглежда Европа в момента проявява интерес към високи и атлетични блондинки. Кариерата ми в Ел Ей напоследък не е особено блестяща, затова реших да опитам тук за известно време.

Девлин се помъчи да долови високомерие в гласа ѝ, както човек очаква в подобни случаи, но то липсваше. Дамата му бе съобщила информацията толкова между другото, че думите ѝ изобщо не бяха прозвучали самодоволно.

— А вие по каква работа?

Въпреки че разполагаше с няколко стандартни отговора, Девлин не прибегна до нито един от тях.

— Казахте, че пътувате по работа — припомни му тя.

— Осигуровка.

Дамата очакваше подробности, но Девлин не задоволи любопитството ѝ.

— Може би трябва да ви оставя малко, за да се събудите напълно.

Мозъкът на Девлин обаче съвсем не дремеше. Всичко беше прекалено хубаво, за да е вярно. И поради това алармената му система подаваше безмълвни сигнали. Други бяха много по-изкусни от нея. Красива блондинка, която съвсем случайно е получила съседно на неговото място, в първа класа, за полет до Европа. Полет, който можеше да осигури достатъчно време за сприятеляване. Навикът на Девлин да използва самолетните полети, за да си отспи, беше намалил в значителна степен времето за завързване на познанства. Дали затова тя изглеждаше толкова настойчива? Прекалено приятелски настроена, прекалено бърза. Или може би просто Девлин беше станал прекалено подозрителен след толкова години опасни мисии.

Самият факт, че той не беше сигурен какво точно става, го караше да бъде нащрек. Девлин знаеше, че изпитанията се струпваха изневиделица и поглъщаха твърде много от силите му. А той се нуждаеше от почивка. Знаеше го. Дали някой друг също го знаеше? Дали този някой му беше враг? Дали това не беше работа на Чоу? Той знаеше за полета на Девлин — личната му секретарка, госпожа Банкс, му бе купила билета. Можеше ли Уилям да наеме някого толкова бързо?

— А, буден съм. Вече съвсем се разбудих.

Това отново предизвика усмивка на лицето на непознатата.

— Е, колко ще останете в Лондон?

Той не беше ѝ казал, че ще остава в Лондон.

— Няколко дена. Може би седмица.

— Добре, и аз ще съм тук за известно време. Какво ще кажете да вечеряме някой път заедно?

Боже мой, помисли си той, каква експедитивност!

— Разбира се. Къде мога да ви намеря?

Блондинката бръкна в чантичката си и му подаде визитна картичка. На нея с ръкописен шрифт бе отпечатано името ѝ, което напоследък се смяташе за стилно, заедно с адреса и телефона ѝ в Ел Ей. Тя обърна картичката и написа телефона и адреса си в Лондон.

— Апартаментът е на една моя приятелка. Може да ме намерите тук. Вие къде отсядате?

— В „Конат“.

— Чудесно. Ще ми се обадите, нали?

— Непременно.

Самолетът подскочи на пистата за приземяване. Джоан Кънингам му отправи широка усмивка и започна да събира ръчния си багаж за слизане. Девлин едва се сдържа да не ѝ стисне ръката за това, че бе успяла да изпълни мисията си толкова успешно.

Джоан придружи Девлин през терминала до залата за получаване на багажа. Тя вече изглеждаше поотпусната и се задоволяваше да поддържа разговора с незначителни теми, като лошата британска кухня, хубавите паркове, колко лесно било да се ползва метрото.

Чантата на Девлин се появи първа и той учтиво се сбогува. Джоан настоя да пътуват заедно до Лондон, но Девлин отклони поканата ѝ.

— Не, благодаря, Джоан. Наистина.

Тя отстъпи и се постара да си придаде възможно най-съблазнителен вид — леко приведена глава, руса коса, нежно обръщаща красивото ѝ лице, широко отворени очи и поглед, вперен в него.

Започва се, помисли си Девлин.

— Наистина ли ще ми се обадиш?

— Още при първа възможност.

— Къде прибра телефонния ми номер?

Девлин си помисли, че ако не беше толкова хубава и половината от всички тези номера нямаше да минат.

Без да изважда картичката ѝ, той изрече номера.

Джоан кимна.

— Е, мистър Девлин, впечатлена съм! Обадете ми се. Струва ми се, че ще прекараме приятно.

След тези думи тя грациозно се извърна към багажния лифт, старайки се да предложи на Девлин най-приятната гледка. Той задържа за миг възхитен поглед върху нея и се отправи към митническия контрол. Когато стигна до централния терминал, се спря пред телефонния автомат. Набра кода за директна връзка с презокеанските линии и натисна съответните цифри.

Погледна часовника си и пресметна часовата разлика. Когато някакъв глас се отзова, Девлин продиктува съобщение за госпожа Банкс.

— Обажда се Джак Девлин. — Той извади визитката на русата дама от джоба си. — Моля, направете проверка за лицето Джоан Кънингам. Руса, около метър и осемдесет, петдесет и девет килограма. Представя се за фотомодел.

Внимателно продиктува телефонния номер и адреса на служебната ѝ визитка и добави:

— Моля госпожа Банкс да провери тази информация. Просто искам да разбера дали съвпада. Ако не, ще дам други инструкции.

Девлин изчака гласът от другата страна да повтори данните.

— Добре. Също така предайте на госпожа Банкс, че имам нужда от списък на свободни наемници агенти на територията на Лондон, одобрени от компанията. Засега ги разпределете по обичайните категории. Все още не знам от какво точно ще имам нужда. Ще се обадя отново да ви кажа къде да ми изпратите факс. Благодаря.

Девлин си представи как старателната госпожа Банкс добросъвестно изпълнява неговата молба и след това също така добросъвестно докладва на Уилям Чоу. Обстоятелството, че Чоу беше разрешил на Девлин пълен достъп до незаменимата госпожа Банкс представляваше изключително предимство и Девлин се възползваше от него в пълна мяра. Тя осигуряваше надежден достъп до ресурсите на „Пасифик Рим Секюрити“.

Следващото обаждане на Девлин беше до апартамента на Ани. Докато слушаше чуждия телефонен сигнал, той извърна гръб към автомата и огледа минувачите. Девлин не беше от хората, които могат да стоят с лице към стената повече, отколкото е необходимо.

Той изчака шест позвънявания и реши, че Ани не е у дома си и че не разполага с телефонен секретар. Прекъсна линията и се отправи към обменното бюро „Томас Кук“. Обмени петстотин щатски долара в британски лири и потърси да вземе такси, преди отново да се е натъкнал на Джоан Кънингам.

Хинтън от своя страна много искаше да се натъкне на някого, готов да му причини неприятности. След посещенията си при Момма

Сиентро той бе изпълнен с желание да причинява болка и да пролива кръв.

Току-що бе излязъл от станцията на метрото при Кингс Крос. Закрачи срещу пълноводния поток от забързани окъснели пътници, насочили се към голямата железопътна гара, и прекоси булевард Пентънвил. Бавната му властна походка контрастираше със забързаните стъпки на минувачите покрай него. Хората инстинктивно се отдръпваха, оставяйки достатъчно пространство за високия тъмнокож мъж.

Той се запъти към един мрачен засводен център за забавления през две карета от гарата.

Кингс Крос не се ползваше с добро име. Но както при повечето комарджийски места из Лондон, един случаен минувач можеше и да не забележи мръсния бизнес, който се въртеше тук. Лондончани предпочитаха да преминават бързо през този район на път за някое друго, по-благопристойно място. Те можеха да забележат някой и друг опърпан пияница, клатушкащ се сред всеобщата бъркотия и мръсотия, но обикновеният човек рядко щеше да обърне внимание на доходоносния бизнес, който се вихреше тук под формата на пласмент на дрога и улична проституция, около часовниковата кула, близо до огромното гарово съоръжение.

Пред входа на големия безистен някакъв видимо сбъркан чернокож спореше с младо момиче, което имаше вид на безпризорна наркоманка. Друг чернокож, с яки бицепси, облечен в широка фланелка, стоеше и чакаше някого или нещо. Няколко крачки по-нататък Хинтън забеляза Леон, един от „лошите пичове“ на Оливър. Леон напълно пасваше на обстановката. Косата му беше дълга, на сплъстени плитки, лицето му бе обрасло с рядка брадица, а облеклото му се състоеше от клеясало зеленикаво яке и панталони. Другият „пич“ на Оливър, Пъджи, се хранеше в един индийски ресторант, който в момента предлагаше специална оферта — срещу две лири и половина можеше да похапнеш всичко, което пожелаеш, без да се включва пиенето.

Паплачта по улицата бе наясно, че Леон и Пъджи се намираха в квартала, за да контролират бизнеса на Оливър. Тяхното присъствие предотвратяваше повечето проблеми. Но ако възникнеше някакво стълкновение с някоя съперническа банда, Хинтън беше човекът,

натоварен не само да се справи с помещението, но и да наложи такъв данък, който да предотврати какъвто и да било проблем.

Леон се грижеше за веригата от жени, които дискретно се предлагаша по улиците, щъкайки по пустия булевард покрай гарата. Момичетата трябваше да хванат своите „пишки“, преминаващи с коли или пеша, и да повървят с тях пеша или с колите до булевард Грейт Ин, след което да наемат стая в някой от евтините хотели за краткотраен престой. Било по пътя до хотела или на връщане, те трябваше да дадат знак на Леон, който стоеше на поста си пред безистена. Понякога обслужваха някой забързан пътник на задната седалка на колата му, но в повечето от случаите предпочитаха евтиния хотелски уют. На всеки два часа помощникът на Леон или пък самият Леон отиваше до ъгъла и прибираше припечеленото от момичето. Причината за това беше, че то щеше да остане само на улицата с голямо количество пари. Да загубиш курва заради някоя кръвожадна „пишка“ или заради полицията, беше едно, но да загубиш спечеленото от нея — съвсем друго.

Същата система се прилагаше и към дрогата, която Оливър пласираше. За продажбите отговаряше Пъджи. Трансакциите на дрога бяха равномерно разпределени между клиентите, които минаваха по улицата пешком, и тези в колите. Пъджи и още трима-четирима улични безделници даваха достатъчно ясни знаци, с които отпращаха клиентите си към някой от постоянно въртящите се пунктове — пред сумрачния индийски ресторант, на входа на отворената двадесет и четири часа в денонощието зала за снукър^[1], или в един ъгъл близо до кръчмата с евтин стриптийз, където тайфа поизхабени жени показваха циците и вагините си срещу нищожни бакшиши, подхвърляни в бирена халба.

Обикновено човек можеше набързо да мине и да си вземе дрога срещу плащане в брой. Никой от продавачите не разполагаше с повече от двадесетина опаковки или дузина камъчета кокаин, увити в запечатано пластмасово пакетче или алуминиево фолио. Ярдитата все още не бяха се приспособили към американската мода да продават праха във флакончета.

От друга страна, при бързата обмяна на пари срещу дрога, загубите от арести или изцепки беше минимална. Никой не разтръбяваше търговията. Тя се въртеше почти невидимо. Но с едно

завидно постоянство, което осигуряваше бързото натрупване на приходи. Поддържането и осигуряването на цялата тази мрежа изискваше огромни усилия и дисциплина. Цялата тежест падаше върху Оливър, което го правеше твърде безскрупулен и той безмилостно реагираше на всичко, което можеше да смути търговията. Това правеше Хинтън извънредно щастлив, тъй като Оливър изискваше всички конфликтни положения да се решават по възможно най-жестокия начин.

Разширявайки бизнеса си извън карибските квартали към Кингс Крос, Оливър си търсеше белята. Той нахлуваше сред една променлива смесица от безделници, сводници и наркопласьори, които винаги досега бяха действали на територията на Кингс Крос в условията на свободна конкуренция, където всеки вид търговия се договаряше и всеки спор се решаваше с помощта на пари и мускули.

Оливър не беше поискал ничие разрешение. Движеше сам едноличните си операции, като открито предизвикателство към всички останали. И беше готов да воюва, да изнудва и да убива, ако се наложеше, докато правото му да продава дрога и жени престанеше да бъде оспорвано. Оливър очакваше неприятности. Най-вероятно те щяха да започнат от самата улица. Хинтън се надяваше на това.

След като провери как стоят нещата при Леон и Пъджи, Хинтън обиколи квартала. Всеки път започваше обиколката си от входа на покрития базар. Най-напред заставаше на улицата, така че всеки да може добре да го види. После започваше бавно да се движи, с деветмилиметровия си пистолет в кобура на кръста, с куршум в цевта и вдигнат предпазител. На дясната ръка беше стилетът му, пъхнат през каишката на часовника под ръкава му, като острието на ножа леко докосваше дланта му.

Лицето на Хинтън плашеше повечето хора, дори и да не знаеха колко опасно въоръжен бе той. Очите му бяха заканително присвити. Високите му скули и пъпчивата кожа предизвикваха отвращение и лоши предчувствия. Както и войнствено изправената му стойка. Хинтън не го беше еня как точно се бе облякъл, но каквото и да носеше на тялото си, той винаги изглеждаше, сякаш се кани да ходи на погребение. И за разлика от повечето ярдита, които обичаха да се кичат с куп златни бижута, единственото украшение на Хинтън бе

колието от малки червени и бели мъниста, цветовете на неговото божество закрилник.

След като кривна зад първия ъгъл, Хинтън огледа карето. Видя колите, безделника, приклепнал до една врата, момичето в края на пресечката, счупените празни прозорци, сметта около канавката. Не му убягваше нищо, най-вече онова, което се движеше.

Хинтън, разбира се, не беше с всички си. Въобразяваше си, че е оръдие на възмездието. Само след няколко минути той вече се бе задъхал и очите му блестяха яростно. Хинтън неистово желаше някой да се опита да го нарани. Очакваше около него да избухне насилие така, че да може да изстреля куршум по всеки, който би се опитал да го нападне. А ако нападателите бяха в обсега му, щеше да ги мушка и коли. Хинтън искаше да види как неговите богове го закрилят в неговата омраза. Нека враговете му се появят, молеше се той, за да може да извади оръжието си и да тръгне право срещу тях и да стреля, докато ги избие до крак. Хинтън наистина вярваше, че е безсмъртен и не го лови куршум, освен ако неговият бог не пожелае да бъде сразен. А ако богът, който вече го беше спасил от ада, пожелаеше неговия живот, то той можеше да го вземе.

Единственото, което тревожеше Хинтън, бе опасността да не изпадне в някое от състоянията си на тъмна ярост, която щеше да го накара да загуби разсъдък. Буквално да се изгуби сред червеникавата мъгла на яростта. А Хинтън беше достатъчно умен, за да осъзнава тази опасност. Той беше достатъчно интелигентен, за да си даде сметка, че живее на ръба. Това състояние обаче го привличаше неудържимо. То беше източникът на неговата сила. Хинтън започваше дори да изпитва удоволствие от играта да види колко дълго може да издържи, преди напълно да обезумее.

Нищо не се случи и при третата обиколка. Хинтън се върна до изходната си точка на входа на безистена. Усети сладникаво-киселия привкус от прилива на адреналин. Но и този път не последва убийство. Нямаше кръв, която да принесе в дар. Нямаше плът, която да пори, нито дивашки победоносни възгласи.

Хинтън още веднъж погледна как вървят нещата на Леон и Пъджи. Двамата гадняри се държаха на дистанция от Хинтън. Не искаха да се приближават прекалено до него, нито да кажат нещо, което можеше да го ядоса. Хинтън се отдалечи, преглъщайки

възкиселия вкус в устата си. Не беше удовлетворен. Почти като наркоман, не получил своята дажба. Спря едно такси и се отправи към склада на Оливър в Хакни Уикс. Усети глад. Щеше да вечеря с Лионел. Лютива, пикантна ямайска храна. Може би с повечко къри. И студена бира. След това щеше да се заеме със следващата си задача. Изведнъж Хинтън се усмихна. Поне тя щеше да го задоволи. Той беше сигурен в това. Погледна часовника си. Имаше достатъчно време до срещата му с Оливър в шест. И ако имаше късмет, щеше да си устрои един малък кървав празник.

[1] Снукър — вид игра на билиард. — Б.пр. ↑

6.

Девлин беше казал на Джоан Кънингам, че ще отседне в „Конат“, но всъщност нямаше такова намерение. Той предпочиташе лондонски хотели, които не бяха толкова известни. Харесваше му барът и храната в „Блейкс“ и много му допадаха два от апартаментите на първия етаж там, но Девлин не можеше никак да възприеме разточителния стил в интериора на Анушка Хемпъл. Винаги му се бе струвало, че подобни места са добри за отсядане само с компания.

За това пътуване той си бе направил резервация в ползващия се с добро име „Дрейкът“ в Кадоган Гардънс, близо до площад Слоун. Има възможността да си запази предпочитаната от него стая №12, гледаща към градината в задния двор. Девлин винаги беше смятал Лондон за цивилизован град. Една от причините за това бе наличието на безброй малки частни градини, скътани във всяко празно местенце в централната част на града. Такава градина беше и тази в задния двор на „Дрейкът“. Екзотиката, която тя предлагаше в претъпкания град, беше нещо, което Девлин харесваше. Тихият зелен парк беше точно този буфер между убежището му и външния свят, който успокояваше Девлин.

Както можеше да се очаква, ноемврийският климат беше мрачен и негостоприемен. Дъждовните капки вече биеха по стъклата на таксито по пътя от Хийтроу, но ветровитият пороен дъжд се изсипа тъкмо когато Девлин влизаше в хотела.

Озоваването му в тази тиха градска къща му напомни колко неподвластни на времето можеха да бъдат лондонското сити и хотел като „Дрейкът“. В малкото фоайе цареше пълна тишина. Нямаше ги опашките за регистрация или гостите, нервничещи пред рецепцията. Всъщност, нямаше никого, ако изключим портиера Винсент. Регистрацията представляваше просто ръкостискане. Пребиваването в „Дрейкът“ приличаше повече на посещение в частен дом, отколкото в хотел. Тъй като хотелът разполагаше само с двадесет и пет стаи, а и бе разположен в една дискретна градска постройка в квартал с

резиденции, малцина от минавачите изобщо подозираха, че „Дрейкът“ е хотел.

Девлин последва нагоре портиера по витата стълба, водеща към стая № 12. Старият джентълмен направи същия коментар, който Девлин бе чул при последното си посещение.

— Гостите на „Дрейкът“ трябва да са винаги в добра форма, сър.

Девлин кимна и съсредоточи вниманието си върху мускула на крака, ранен от куршум на Хаваите. Болката почти не се усещаше. Разходката по застланите с килими стълби всъщност го накара да се почувства много добре след дванадесетчасовия полет.

Девлин разопакова багажа си, погледна номера на факса в своята стая и се обади на госпожа Банкс. След като портиерът светна настолната лампа на бюрото, той дръпна широко завесите и запали купчината въглища в орнаментираната камина на апартамента. Хладният ноемврийски мрак изведнъж изчезна и стаята стана уютна и гостоприемна.

Портиерът напусна тихо, с обещанието, че ще осигури на Девлин всичко необходимо, за да се чувства комфортно.

Девлин не беше хапвал нищо от вчерашната си закуска с Уилям Чоу. Погледна часовника си. Почти четири часът. Ресторантите сигурно бяха в почивка между обедата и вечерята. Позвъни на румсървиса и си поръча плато от пушена съомга, ръжен хляб и бутилка минерална вода. Газирана.

Едва сега почувства, че е в Лондон. Едва след като си поръча храната, той отново си спомни за Ани.

Беше я срещнал, когато тя работеше като сервитьорка в един бар ресторант на име „Били Бъдс“, на авеню Лексингтън в Ню Йорк. Беше преди толкова години, че на Девлин дори не му се искаше да пресмята. Тъкмо се бе дипломирал в Нюйоркската полицейска академия, пръв по успех в курса, доста неочаквано постижение. Просто беше набрал максимум точки на тестовете. Успехът му гарантираше добро назначение. Разпределиха го в Тринадесети полицейски участък в Манхатън. Известното „Едно-три“. Същият участък, където се намираще Полицейската академия.

Участъкът покриваше района между Четирнадесета улица до Двадесет и девета улица, и от Седмо авеню до Ийст Ривър. Това беше един чист и тих квартал на Манхатън. Нямаше лоши райони, за които

си заслужаваше човек да говори, въпреки че на няколко преки от Седмо авеню по онова време се бяха навъдили разни плъхове. Тук-там из Лексингтън се срещаше проституция, малко комарджийство, малко зали за залагания, дребни пласьори на дрога, плюс шайки джебчии и дребни мошеници, но всичко това нямаше нищо общо с вездесъщата престъпност, ширеща се в някои райони на Ню Йорк.

И въпреки това, само след няколко дни Девлин попадна на полицаи, негови колеги, които притискаха за подкупи всеки, когото бяха в състояние да изнудят. Първият му партньор се оказа бос на една от мошеническите групировки, който даваше ясно да се разбере, че може да си затвори очите за закона срещу неизвестна сума пари. Търговците от Трето авеню му плащаха, за да избегнат глобите, когато камионите им със стока прекаляваха с разрешеното време за паркиране при доставката на стоки. Собствениците на Грамърси Парк му плащаха за допълнителна охрана на скъпоценния им терен. Букмейкърите и сводниците плащаха, за да ги предупреждава за евентуални неприятности. И всички си държаха езика зад зъбите. Защо да клатят лодката?

На Девлин кротко му бе намекнато, че няма да получи пая си, докато не направи шест месеца стаж. Това беше обичайната практика. Зайците трябваше да чакат, докато влязат в играта.

В края на шестия месец Девлин си подаде оставката. Това предизвика доста голям смут. Той така и не даде обяснение на никого от офицерския състав. Фактът, че един едва двадесетгодишен хлапак може да устои на целия този тормоз, беше забележителен. Бе решил, че има някои неща, които не може да приеме. Той не бе способен да предаде свой колега ченге, а и не можеше да вземе пари, които не бе спечелил честно.

Точно преди да напусне, беше срещнал Ани.

Единственият лукс, който си позволяваше в онези дни, беше обядът след края на дежурството. Спестяваше от заплатата си и освен това през уикендите работеше допълнително в бара на чичо си в Търтъл Бей, а освен това нямаше нито заеми, нито деца, за които да се безпокои, така че разполагаше с достатъчно средства.

Още в първия миг, когато влезе в „Били Бъдс“, забеляза Ани. Всеки, който влизаше в това заведение, забелязваше Ани. Тя беше стройна, тъмнокоса, най-пленителното същество, което бе срещал

напоследък. Малцина от посетителите, които влизаха и я виждаха, бяха в състояние да напуснат бързо заведението. Тя ги омагьосваше с усмивката си, с външния си вид и с маниерите си. Можеше да бъде сервитьорка в който и да е ресторант в Ню Йорк. Но по случайност беше тъкмо тук, в района на Лексингтън, и изглеждаше на младия Девлин толкова зашеметяваща, колкото можеше да изглежда една филмова звезда.

Той обичаше да яде своето пиле на грил и да пие своя „Будвайзер“, и да я наблюдава как поздравява и настанява клиентите. Наблюдаваше я свенливо, не му се искаше да ѝ натрапва вниманието си. Но дори и да засечеше вперения му поглед, той нямаше да престане. Обичаше да я гледа как си върши работата. Тя караше всеки, мъж или жена, да се чувства като специален гост. Но запазваше известна дистанция и достойнство, което предотвратяваше всякакви груби закачки. Девлин оценяваше способността ѝ да прави това по един удивителен начин, защото знаеше, че всеки мъж, който влиза в „Били Бъдс“, мечтае да спи с нея. Девлин знаеше, че първото нещо, което двама мъже можеха да си кажат, след като тя ги настанеше, бе какво биха дали, за да я вкарат в леглото си.

Ето защо Девлин винаги идваше в „Били Бъдс“ сам. Той не искаше да слуша някой колега да му говори какво би правил с нея в леглото. Не искаше да бъде като всички останали, които я желаеха.

Двете седмици, след като започна да се храни в „Били Бъдс“, Ани сама му се представи. Беше понеделник вечер. Все още си спомняше всяка дума от този разговор.

Беше го отвела до обичайната му маса близо до прозореца. Беше облечена в червена вталена рокля, която красиво подчертаваше линиите на фигурата ѝ и на фона на която блестящата ѝ черна коса изглеждаше още по-разкошна. Бе топла октомврийска вечер. Един от онези хубави дни на циганското лято, които понякога облагородяваха есента на Ню Йорк. Ден, в който човек си мисли, че зимата никога няма да дойде.

Тя му подаде менюто и каза:

— Вие вече ставате наш редовен посетител. Би трябвало да знам как се казвате.

— Казвам се Джак. Джак Девлин.

Той протегна ръка, за да се здрависат, сякаш тя беше мъж. Спомняше си колко здраво бе ръкостискането им и колко топла бе ръката ѝ.

— Ан Турино — представи се тя.

Ръцете им се задържаха само за секунда по-дълго от нормалното, и точно в този момент Девлин усети със сърцето си, че ще станат любовници.

Пропусна вечерята си във вторник, планирайки да се появи в сряда. Искаше тя да почувства липсата му. По време на смяната си в същата тази сряда, той си мислеше как да я покани на разходка извън ресторанта. Сигурно тъпаците я канеха всяка вечер, мислеше си той. Стори му се странно, че се чуди как да го стори. Това беше нещо, което никога дотогава не бе планирал. Момичетата сякаш винаги сами го намираха. Но тази Ан не приличаше на останалите.

Веднага щом се изми и прибра униформата си в личния гардероб, той се запъти към заведението. Смяташе да я покани, след като плати сметката си. Щеше да я изчака, след като приключи с клиентите. Пристигна, изпълнен с решимост.

Нея я нямаше.

Собственикът, шкембест грък на име Константин, обслужваше бара. Той каза на Девлин, че Ани си е взела няколко дни почивка. Нарече я Ани, а не Ан. Вместо да се храни на маса, Девлин изяде порцията си на бара и пи повече от обичайното.

Разбра, че тя ще се върне на работа в понеделник. Това означаваше, че през останалата част от седмицата и през целия уикенд нямаше да я види. Той приключи с вечерята си, решен да си го избие от ума. Но когато тръгна по Лексингтън към спирката на метрото, установи, че не може да се отърси от разочарованието си. И тогава се разсърди на себе си, че си бе позволил да придаде такава важност на последното си завоевание.

До понеделник той бе изгубил всякакво търпение, обезумял от очакване.

Влезе в ресторанта с вдървена стойка. Тя веднага го забеляза и се приближи.

— Маса до прозореца?

— Не, този път не.

— Не? Къде искате да вечеряте?

— Не искам да вечерям. Искам само да знам дали можем да излезем заедно една вечер. Кога ще ви бъде удобно?

— О!

Това не беше отговор. Изненадата ѝ беше пълна. Девлин се почувства неловко. Но тогава тя го спаси.

— Ами добре.

Този път отговорът ѝ прозвуча заинтересовано. Девлин ѝ отвърна с усмивка. Вече знаеше, че всичко ще се нареди чудесно.

— Съжалявам. Може би не го очаквахте, но бихте ли приела? Какво ще кажете за петък?

— Този петък?

— Да. Така добре ли е?

Не можеше да свали поглед от нея, докато не чу отговора. Тя направи усилие да каже „да“ и го постигна. Дори го каза с усмивка:

— Да. Добре. Този петък.

Даде му телефона и адреса си. Тази информация представляваше огромна награда за него. Сега той знаеше къде живее тя. Знаеше телефонния ѝ номер. Можеше да се свърже с нея или да я види по всяко време, когато пожелае.

Докато лежеше в леглото си в хотел „Дрейкът“, след толкова години, Девлин не само си спомняше опиянението от онази първа вечер, той все още усещаше въздействието ѝ — то се бе запечатало в съзнанието му. Беше толкова възбуден, че трябваше да се въздържа да не удря въодушевено с юмрук в дланта си, докато вървеше по Лексингтън.

Беше поканил на среща най-красивото момиче в града и дори нямаше никакво значение дали наистина щяха да излязат или какво щяха да правят заедно. Но той беше достатъчно свободен, за да има време да мисли за всичко това малко по-късно. Можеше да напусне полицията, защото тя вонеше. Беше поканил най-красивото момиче в града на вечеря. Щом бе успял да го направи, нищо друго нямаше значение.

Романтичната им връзка се задълбочи. Той я водеше в „Клоустърс“, на Сити Айлънд и на стадиона „Ший“. Тя му показваше „Пульос“, Музея на модерното изкуство и „Блумингдейл“. Той я отвеждаше в жилището си в Уест Вилидж, за да се любят, тя го водеше на вечеря в Бруклин. Беше родена в Ню Йорк, в италианско семейство.

Той пък беше нюйоркчанин от ирландски произход. Двамата опознаха всяко кътче в града, споделяйки най-съкровените си впечатления.

Имаше толкова много неща, които да си покажат един на друг за първи път. Той я заведе на първата в живота ѝ игра на „кникс“ в „Градината“. Тя пък на първата в живота му опера в Центъра „Линкълн“.

Той ѝ кавалерстваше до „Чъмлис“ във Вилидж, тя пък му показва ведрата аура около фонтана Бетезда призори.

Дълго време магията на тяхната връзка бе толкова чиста, че навсякъде, където попадаха, сякаш озаряваха с появата си всичко наоколо. Хората им се усмихваха. Високият, тъмнокос и снажен ирландец и поразително красивата италианка. Заедно, двамата тънеха в лъчезарност.

Но сега Девлин се постара да прогони спомените за по-подходящ момент, облегна се, седнал в леглото, и взе хотелския телефон.

Набра телефонния номер на Ани, който помнеше наизуст. Този път тя му отговори след третия сигнал. Изненада се, когато чу гласа ѝ.

Размениха само по няколко реплики, сякаш и на двамата им се искаше да прекратят разговора, за да стоят емоциите си. Тя му каза адреса си. Беше в една част на Лондон, за която не бе чувал. Отвъд моста Тауър, на Южния бряг на Темза, улица Гейнсфорд. Девлин имаше смътна представа къде се намира това. Тя му каза, че ще е по-добре да я посети към осем часа, когато дъщеря ѝ Елизабет щеше да е заспала.

Девлин затвори телефона и се опита да си представи Ани Турино с дъщеря.

7.

След обаждането на Девлин Ани побърза да изкъпе Елизабет и да я приготви за сън. Струваше ѝ се, че приспиването на детето ще ѝ отнеме цяла вечност. Тя легна до Елизабет и започна да ѝ чете от „Мечо Пух“. Думите от книжката сами излизаха от устата ѝ, докато тя си мислеше за Джак Девлин. Искаше ѝ се момиченцето да я целуне за лека нощ, да се сгуши и да заспи, преди той да се е появил, а не разполагаше с много време.

Стигна до подходящо място за финал, затвори книгата и обяви:

— Хайде, детето ми. Ще ти почета пак утре. Вече е време да спинкаш.

Елизабет ѝ предложи пухкавите си устнички за целувка и Ани се подчини.

— Лека нощ, мами.

Ани обичаше начина, по който това „мами“ с британски акцент се изстрелва от устните на дъщеря ѝ. В този миг чудовищният, гнетящ страх бе освободил съзнанието ѝ. Кошмарът не бе се състоял. Съпругът ѝ не бе разкъсан и убит като животно.

Но всичко продължи само няколко секунди. После страхът, ужасът и притеснението отново я обсебиха. Ужасът обгърна като тежка пелена раменете ѝ и проникна в костите ѝ. Накара стомахът ѝ да се свие. Трябваше да се бори с него като със сутрешно главоболие и да събере мислите си.

Как можеше да обясни всичко това на Джак? Колко от истината беше длъжна да му каже? Какво можеше той да направи за нея?

— И не забравяй нощната ми лампа.

Молбата на Елизабет за миг разсея мислите ѝ.

— Няма.

Ани стана от детското легло, оправи гънките на полата си и отметна коса. Пристъпи и включи кабела на елегантната малка нощна лампа в контакта до пода.

— Лека нощ, Лизи. Обичам те.

Елизабет вече бе задрямала на възглавничката си и отговорът ѝ прозвуча унесено.

Ани остави вратата на спалнята леко притворена и влезе в дневната. Седна на бюрото и извади лист хартия. Прегъна го на две, погледна часовника си, видя, че беше осем и двадесет и се зае да си нахвърля бележки. Ключови думи трябваше да я подсетят и да организират мислите ѝ: „Джон. Откога? Колко? Чичо Франк. Полицията“.

Ани имаше навика да си прави бележки. Трябваше да е сигурна, че ще може да разкаже на Девлин историята логично и с подробности.

Интеркомът от входа звънна. Той вече е тук, помисли си тя. Искаше ѝ се да се пооправи пред огледалото в банята, преди да се отзове от слушалката до вратата, но не биваше да го задържа долу във фойето, и да го бави.

Отметна косата си, отиде до интеркома при входната врата и натисна бутона.

— Джак?

След лека пауза, един напрегнат глас отвърна:

— М-да.

Натисна бутона на отварящия автомат, върна се при бюрото си и пъкна листчето в чекмеджето.

Е, и без друго е минало прекалено много време, откакто го видях за последен път. Няма защо да се притеснявам как изглеждам, каза си тя.

На входната врата се позвъни. Същият звън, който прозвучаваше в милиони апартаменти по целия свят. Но Ани не искаше да оглежда Джак Девлин през шпионката след всичките тези години. Тя бързо отключи вратата, натисна бравата и тряс! Вратата се блъсна в нея и я отхвърли толкова силно, че я блъсна в стената зад гърба ѝ. И още преди да бе успяла да отвори очи, нечия ръка я стисна за гърлото, дръпна я напред и отново я запокити към стената.

— Та кой е този Джак?

Беше Хинтън.

Ани се бореше да си поеме дъх. Тя задраска с нокти ръката, която бе стиснала гърлото ѝ. Опита да се извие, за да си поеме дъх, но той я бе притиснал до стената. Заболя я ужасно от яката хватка, която сякаш щеше да смачка гръкляна ѝ. Не можеше да мисли. Започна да ѝ

притъмнява. Хинтън освободи гърлото ѝ и силно я зашлеви по бузата. Тя падна на колене. Причерня ѝ и пред затворените ѝ очи изскочиха искри. След това вълни от болка нахлуха в дясната част на главата ѝ и гърлото ѝ. Застана на едно коляно, мъчейки се отчаяно да си поеме дъх. От устата ѝ потече слюнка и кръв, но тя не я изтри. Всичко, от което имаше нужда сега, бе въздух.

Но преди да беше успяла да вдиша три пъти, Хинтън я сграбчи за косата и я изправи на крака. Болката я зашемети, тя залитна и изпищя.

Хинтън изръмжа:

— Затваряй си устата, кучко!

Хинтън пусна косата ѝ, хвана лицето ѝ и я блъсна жестоко в стената. Задържа я така.

Вратата на апартамента бе останала отворена. Той се обърна към Лионел, който стоеше на прага.

— Затвори вратата. Остани в коридора и пази.

Без да бърза, Лионел дръпна вратата и я затвори. В същото време Ани се оказа изолирана от целия свят, сама с този звяр.

От очите ѝ бликнаха сълзи.

— Спрете — промълви тя. — Моля ви, спрете.

Хинтън се подсмихна презрително и я стисна за шията. Изви се рязко и я запокити в дневната, мятайки я с такава сила, че тя загуби равновесие, падна и се блъсна в облегалката на дивана.

Само след секунда звярът отново се озова над нея, жестоко я стисна за косата и я изправи.

— Няма да ми казваш да спра, кучко! Няма да ми казваш нищо. Аз ще говоря.

Ани беше толкова уплашена и толкова я заболя, че ѝ се стори, че ще повърне. Краката ѝ се подкосиха и тя се олюля. Боеше се, че ще рухне на пода. Хинтън я блъсна на дивана.

За миг ужасът ѝ сякаш намаля. Беше освободена от хватката му. Седеше. Той ѝ бе казал нещо, но тя не осъзна намерението му. В няколкото мига, докато се съвземаше, тя изведнъж се изпълни с гняв, че беше позволила този груб, отвратителен тип да вземе надмощие над нея. Как го бе допуснала в къщата си? Как можа да допусне да изпадне в такава безизходица? Ами Елизабет? Ами ако този ужас застигнаше и нея? Скри лице в ръцете си, отчасти за да престане да вижда Хинтън,

отчасти за да прикрие сълзите си. Прииска ѝ се да изчезне от погледа ѝ с едно затваряне на очите.

Но измъкване нямаше. Изведнъж тя усети остра, изгаряща болка в ръцете си. Сякаш някой я бе ударил с камшик. Дръпна ги и видя, че Хинтън стои разкрачен срещу нея. В дясната си ръка държеше стилет. Беше я порязал с острото като бръснач острие.

— Не ме ядосвай повече, момиченце! Вдигни си главата! Гледай ме в очите.

Тя се насили да го погледне. Хладните, животински очи на Хинтън се бяха вперили неподвижно в нея със смъртоносен израз. По тъмното му лице бе избила пот и от него лъхаше някаква отблъскваща възбуда. Ани се опитваше да го гледа, но не го виждаше. Държеше ръцете си встрани, за да не капе кръвта по полата ѝ. Раните не бяха дълбоки, но достатъчни, за да болят и да кървят.

Хинтън се приближи, внимателно хвана кичур от гъстата ѝ черна коса и деликатно опря върха на стилета до дясното ѝ око. Заговори ѝ много бавно и ясно, но не можа да скрие ямайския си акцент. Парна я топлия му дъх, вонящ на лютивни подправки и чесън.

— А сега ша са чукаш с мене, ша ти извадя окото и ша забия ножа си в дупката, докато умреш кат онзи нерез, дет ти беше мъж. Разбра ли? Кажу „да“.

Ани се насили и каза „да“.

— Добре. Сега, ако ми кажеш квот искам да знам, ша живееш. Ако ме разиграваш, момиченце, ша умреш. А преди да умреш, ша та нарежа, ша та чука, моя приятел отвън ша та ебе, ша са изпикая върху тебе и после ша умреш. Разбра ли?

Ани повече не можеше да се контролира. По страните ѝ се стичаха сълзи. Хинтън изломоти утешително:

— А, така, сладурче. Поплачи малко, че да намокриш ножа ми, да се плъзга по-леко.

Тя се насили да предприеме нещо.

— Какво искате от мен?

Хинтън беше доволен от себе си. Бързо бе взел страха на жената. Сега можеше наистина да надуши нейния страх. За него това представляваше нещо като жертвено възлияние пред собствения му бог.

— Слушай ме. Твоят мъж ни измами. Взе за себе си квот не беше негово. Сега ша си го върнем. Знаем колко е взел и си го искаме обратно.

Ани не можеше да направи нищо друго, освен да се съгласи.

— Добре — кимна му тя. — Ще ви го върна.

Хинтън попита за парите, понеже Оливър ги искаше. Всичко, което искаше самият той, бе да убие жената. И детето ѝ. За Хинтън парите не означаваха нищо. Той искаше честа ѝ, детето ѝ, живота ѝ.

Той натисна върха на острието под окото ѝ, само колкото да потече малка капка кръв, която се търкулна по бузата ѝ като сълза.

— Окей, тогаз де са парите?

Изведнъж отекина звънецът на интеркома. Сетивата на Ани бяха толкова изострени, че звукът ѝ се стори няколко пъти по-висок от обичайното. Тя трепна при този звук.

Хинтън се извъртя към вратата. Беше съобразил, че това е човекът, когото тя очакваше.

— Кой е тоя?

— Приятел. Приятел на мъжа ми.

Хинтън измъкна от вътрешния джоб на спортното си палто пистолет, 44 калибър. „Булдог пъг“ на „Чартър Армс“. Оръжието изглеждаше компактно, с достатъчен калибър, за да може да пръсне черепа на Ани. Новото оръжие, което Оливър му бе казал, че Лионел трябва да му предаде, когато се срещнат. Хинтън беше взел револвера „Чартър Армс“ и бе дал на Лионел своя полуавтоматичен пистолет. Макар да предпочиташе ножа си, той можеше да я застреля и с пистолета, без да се притеснява, че някой ще го разкрие по оръжието.

Оръжието ставаше да се справи с жената, но не и да влезе в престрелка. Трябваше да се презарежда след всеки изстрел и пълнителят му побираше само пет патрона. Беше дал на Лионел деветмилиметровия си пистолет, но този, 44 калибър, имаше едно предимство. Хинтън знаеше, че ако куршум с този размер поразеше човек където и да е по тялото, то жертвата дълго време нямаше да може да се оправи.

Той насочи пистолета към нея.

— Отвори му, момиченце.

Тя не можеше да направи и крачка. Това щеше да означава, че е осъдила Девлин на смърт. Хинтън нямаше време да я принуждава.

Хвана я за ръката над лакътя и я повлече към интеркома. Натисна бутона, после се приближи до входната врата на апартамента.

Отвори вратата и видя, че Лионел се бе облегал на стената и пушеше цигара, все едно че чака автобус.

Хинтън просъска:

— Някой идва! Извади си патлака, мон. И се скрий ей там. Когат са качи, застреляй го.

Коридорите в сградата образуваха правоъгълник около асансьорната шахта в центъра. Преустроенят апартамент на Ани се намираше вдясно от асансьора, там, където се пресичаха два от коридорите.

Хинтън затвори вратата на апартамента, дръпна Ани и я блъсна в нея. После излая „Долу!“ и я натисна да коленичи. Опря дулото на пистолета в темето ѝ.

— А мръднеш или викнеш, ша ти пръсна мозъка.

Ани сведе глава и се притисна към пода.

Хинтън погледна през шпионката. Ясно се виждаше тясната пътека на коридора, водеща към асансьора. Можа да види Лионел, който се бе прилепил до стената срещу входната врата, с вдигнат пистолет, в очакване посетителят да тръгне по коридора към апартамента на Ани. Щом се появи, всичко, което Лионел трябваше да направи, бе да натисне спусъка. Докато Лионел щеше да стреля по него отстрани, Хинтън смяташе да отвори вратата и да го застреля от упор.

В този миг те чува звука на асансьора, който спря на етаж. Вратата се отвори и Девлин излезе от него. Обърна се надясно и тръгна към вратата на Ани. После се спря и погледна номера на вратата вляво от себе си. Обърна се и се отправи в другата посока.

Хинтън го наблюдаваше през шпионката.

— Глупак — измърмори той.

Лионел продължаваше да чака на ъгъла, срещу апартамента на Ани.

Девлин продължи с небрежна походка в другата посока, вляво от асансьора. Когато стигна до края на коридора, той се спря, зави и изведнъж се затича.

Хинтън съобрази, че коридорите в тази сграда май обикаляха отвсякъде, при което, ако Девлин не разбереше, че номерата на

апартаментите го водят все по далече от апартамента на Ани, той вероятно щеше да се озове зад гърба на Лионел.

Той натисна темето на Ани с пистолета си.

— Тоя шибан коридор обикаля отвсякъде, нали? — изръмжа той.

Ани тръсна глава и изстена от болка. Хинтън нямаше време да чака отговор. Той грубо я изблъска с крак от пътя си и продължи да я ритва, докато не освободи достатъчно пространство, за да отвори вратата.

В този момент обаче Девлин се появи по коридора към апартамента на Ани. Сега той тичаше с пълна скорост, право към Лионел, който все още стоеше напрегнат, с лице в обратната посока и с вдигнат пистолет. Девлин нямаше оръжие. Британските закони бяха толкова стриктни, че забраняваха внасянето на лично огнестрелно оръжие в страната. Но Лионел имаше. И ако се обърнеше, Девлин беше мъртъв.

Колкото повече се приближаваше, толкова по-голяма беше вероятността Лионел да го чуе. В следващия миг той наистина го чу. Девлин се обърна и се прицели в носа на Лионел. Улучи го с цялата сила, на която бе способен, и с набраната скорост, която подсили удара. Носът му се счупи толкова лошо, че преградният хрущял изпука чак до костта на бузата. Девлин стрелна ръка към кръста на Лионел и отклони пистолета. В последния момент Лионел натисна спусъка, но куршумът се заби в пода. Девлин сграбчи горещата цев на автоматичния пистолет, изви го и го измъкна от ръката на Лионел, след което се извъртя и му нанесе зашеметяващ ъперкът, удрайки с подлакътницата си брадичката и разбивайки долната му дясна челюст. След това хласна устата на мъжа толкова бързо и с такава сила, че той прехапа езика си и три от долните му зъби се счупиха.

Краткият вик на агонизираща болка, който Лионел нададе, секна внезапно. Мозъчната му верига се прекъсна и той се срути в безсъзнание до стената срещу входната врата на Ани.

Хинтън рязко отвори вратата, вдигна пистолета и започна да стреля по посока на Девлин, без да има време да излезе навън и да се прицели.

Девлин се извъртя към стената от същата страна на коридора, където се намираше вратата на апартамента, за да излезе от огневата линия. Лионел нямаше толкова късмет. Два от хаотичните изстрели на

Хинтън го улучиха. Единият проникна в шията му и разкъса каротидната артерия и задния край на счупената му челюст. Вторият куршум експлодира в гърдния му кош, отхвърляйки петото ребро, което накара нажеженото, плоско парче олово да се завърти около оста си и да обиколи гърдната кухина на Лионел, разкъсвайки десния бял дроб и раздробявайки на късчета мускулната тъкан. Накрая се заби в гръбначния стълб.

Ужасеното сърце на Лионел запулсира бясно и изхвърли кръв през разкъсаната артерия. Двуметрови алени струи оплискаха противоположната стена с такава сила, че Лионел бе окъпан от собствената си рикошираща кръв.

Веднага щом прекрати стрелбата, Хинтън затръшна вратата и се обърна. Ани я нямаше.

Първото обаждане за незабавна тревога на телефон 999 вече се бе получило в Скотланд Ярд. Обадил се беше един от паникьосаните съседни на долния етаж, за да съобщи, че в сградата се стреля. На операторката за спешни повиквания ѝ се наложи да изкрещи на обадилия се да продиктува адреса и веднага го набра по системата СКО — Система за компютърно оповестяване. Веднага щом получи адреса, тя уведоми Отдела на Столичните полицейски сили в Тауър, че в техния район се стреля. Докладът за престрелката предизвика незабавната реакция на полицията.

Докато Хинтън стреляше към Девлин, Ани бе успяла да се изправи на крака и заднишком да се измъкне. Беше грабнала Елизабет от леглото ѝ, с одеялото и всичко останало. Зашеметена, Елизабет бе ококорила очички. За части от секундата тя се бе опитала да се противи на майка си, но Ани ѝ прошепна: „Аз съм, миличкото ми, аз съм“. Елизабет откликна на гласа ѝ, уви ръчички около шията ѝ и обгърна кръста ѝ с крачета.

С цялата сила на обезумяла майка, бореца се за живота на своето дете, Ани се изправи с впилото се в нея телце и затича по коридора към кухнята.

Тъкмо когато Хинтън се канеше да се понесе към дъното на апартамента, за да убие Ани, три деветмилиметрови куршума отекнаха в ключалката и бравата на входната врата. Секунди, след като Хинтън бе затръшнал вратата, Девлин бе стрелял с пистолета на Лионел.

Трите деветмилиметрови куршума не само разбиха ключалката, те отхвърлиха вратата назад с такава сила, че пантите ѝ се изкривиха.

Офицерът с най-висок чин в подразделението на Тауър беше само помощник-инспектор, но той добре познаваше изискуемите процедури за действие при въоръжен инцидент. Първото му обаждане беше до СО-19 — отдела за Специални операции, които задействаха две ТВП — транспортни средства за въоръжено противодействие, наричани Троянски подразделения, всяко под командата на добре обучени и опитни инспектори от СО. Следващите обаждания бяха за уведомяване по съответната командна верига на участъка на Тауър, което в този случай означаваше инспектор и главен инспектор. Всяко подразделение в Лондон бе своевременно сигнализирано чрез системата СКО. Цялата операция щеше да се наблюдава от Главния щаб на Скотланд Ярд.

Хинтън нямаше никаква представа за въоръженото противодействие на полицията, което щеше да му се струпа на главата след не повече от дванадесетина минути. Единствената му грижа беше мъжът, който стреляше през входната врата. Хинтън отстъпи заднишком от вратата и отвърна на огъня, докато петте патрона в пълнителя на неговия „Чартър Армс“ не свършиха.

Ушите на Девлин пищяха от изстрелите в затвореното пространство, но той знаеше, че настъпилата пауза означава презареждане. Искаше да действа бързо, преди противникът му да успее да презареди, но нямаше никаква представа колко души имаше в апартамента и какво щеше да завари от другата страна на вратата.

Хинтън, макар възбудата му от предстоящото убийство да ескалираше, стоеше в коридора на апартамента и хладнокръвно зареждаше оръжието си, патрон по патрон.

Ани стоеше на задната врата и ръцете ѝ отчаяно опипваха превъртащата се ръчка на старата ключалка. Порезните рани, които Хинтън ѝ бе нанесъл, кървяха и правеха ръцете ѝ хлъзгави. Тежината на прегърналата я Елизабет я затрудняваше да пази равновесие. Сигурно нямаше да може да отвори вратата.

Хинтън привърши с презареждането, но вместо да стреля по Девлин, се обърна и се втурна към задната част на апартамента. Първата му работа беше да убие Ани. След това щеше да убие непознатия, който си беше позволил да попречи на неговото жертвоприношение.

Девлин разбираше, че трябва бързо да нахлуе в апартамента. Погледна оръжието в ръката си. Беше компактна „Берета“. Доколкото Девлин си спомняше, пистолетът можеше да побере в магазина си пълнител с тринадесет или с осем патрона. Но какъвто и пълнител да имаше, нищо не можеше да му гарантира, че е бил пълен в момента, в който го бе измъкнал от ръката на Лионел. Можеше да има и девет заряда, както и нито един. Пълнителят бе за осем патрона. Вкара първата гилза в магазина, за да прецени по напрегнатостта на пружината на пълнителя колко патрона оставаха. Стори му се, че разполага поне с още три патрона.

Девлин хвърли поглед към Лионел. Беше мъртъв. Пъхна отново пълнителя на мястото му, пое си дъх, оттласна се от стената и се извъртя към прага на апартамента. Пусна един изстрел към тавана и се хвърли ничком зад дивана в дневната.

Запътилият се към дъното на апартамента Хинтън се спря и пусна три изстрела по посока на дневната. Куршумите се забиха в стената зад Девлин и вдясно от него.

Девлин погледна за мишена, в която да се прицели, но Хинтън се бе притаил в дъното на коридора.

При еката на стрелбата Елизабет изпищя. Ани я притисна здраво и най-после успя да направи последното завъртане в ключалката, след което бавно отвори тежката желязна врата.

Хинтън стоеше неподвижен в коридора. Нямаше представа, че апартаментът е със задна врата. Все още искаше да убие Ани, но не желаше да бъде застрелян, докато го прави. Помисли си, че може би първо трябва да убие човека пред него. Да, каза си той. И то бързо, защото стрелбата със сигурност вече бе вдигнала полицията на крак.

Тогава чу шума на затваряща се врата някъде зад себе си.

Той тихо изруга, забрави за непознатия в дневната и се затича към кухнята. Яростта нажежи мозъка му до бяло. Не можеше да позволи на тази жена да се измъкне. На тази курва, жена на крадец! Тя беше отредена за Чанго.

Девлин чу стъпките по коридора. Скочи и се затича към прага, отделящ дневната от коридора.

В ума си той разделяше пространството в апартамента на участъци за настъпление и за прикритие. От входната врата до дивана, от дивана до коридора. Сега трябваше бързо да премине покрай няколко врати, зад всяка от които можеше да се крие стрелецът.

Времето за мислене свърши. Направи първата крачка, ето сега!

Той се хвърли към първата врата, спалнята на Елизабет, с насочен напред пистолет, тъкмо когато Хинтън бе стигнал до задната врата.

Хинтън рязко я отвори, очаквайки да види как Ани тича надолу по стълбите. Мигновено си представи как куршумът прониква в тила ѝ. Как ударът силно я блъска напред. Как главата ѝ отскача и от нея плисва кръв.

Но тя не се виждаше и затова той полетя надолу по стъпалата. Ръмжеше от ярост. Когато стигна до по-долната площадка, отново не я видя. Трябваше да е някъде пред него. Стори му се, че чува хленча на бягащата пред него жена.

В този миг долетя воят на приближаващи се полицейски сирени. Ако беше успяла да излезе на улицата, нямаше да може да я застреля. Прескочи последните стъпала и тежко се приземи на плочата. Изви и завзема следващия участък от стълбището по две стъпала наведнъж. Но къде се бе дянала тя?

Отзад в апартамента, Девлин вече се бе добрал до кухнята. Видя кръвта по вратата. Вече знаеше, че е останал сам в апартамента. Каквото и да станеше, щеше да е от другата страна на тази врата. Още една шибана врата, изруга наум той.

Стисна ръчката и вдигна леко дулото на „Берета“-та. Дръпна вратата и застана на прага с насочен пистолет.

Точно когато зае позиция за стрелба, Ани, носеща с мъка Елизабет, се препъна на площадката на шестия етаж. Девлин се

извъртя, готов да засече обекта си и да стреля. Обтегнатите му нерви не издържаха. Той изсумтя и ядосано изръмжа.

Отпусна ръката си и бавно се изправи. Единственото, което Ани можеше да стори, бе да стои, притискайки Елизабет до себе си.

Номерът ѝ бе свършил работа. Беше се затичала нагоре по стълбите, вместо надолу. Когато чу как Хинтън скача надолу по стълбището и прецени разстоянието, на което се намираше от нея, първата ѝ мисъл бе да се върне в апартамента и да го остави заключен отвън. Но адреналинът ѝ се бе изчерпал. Силата ѝ бе секнала. Всичко, което можеше да направи, бе да стои там и да държи Елизабет. Не беше в състояние да предприеме следваща стъпка. Когато Девлин се появи, за част от секундата тя си помисли, че е спътникът на Хинтън, Лионел. Вече бе готова да умре. Но не беше Лионел, а Девлин!

Той пристъпи да вземе Елизабет от ръцете ѝ, но детето се бе впило в майка си, затова той прегърна Ани, подкрепяйки и двете, и ги поведе към кухнята. Затръшна вратата зад себе си и превъртя ръчката на лоста.

Вече стигнал почти до основата на стълбищния кладенец, Хинтън чу затръшващата се врата и проумя, че Ани го бе изиграла. Вдигна поглед нагоре, без да издаде никакъв звук. Нито изкрещя, нито изпсува. Но студените му тъмни очи се присвиха и той даде мълчалив обет на своя бог, че ще убие тази жена на всяка цена. Бавно, ако му се удадеше случай, или бързо, ако се наложеше. Закле се, че няма да живее, ако тя не умре. Ще изтръгне сърцето от гръдния ѝ кош и ще го поднесе на своя бог. Той си представи окървавения орган в ръката си. Усети топлата му влага. Но този образ бе замъглен от кървавочервения гняв, който го заслепи.

Най-сетне пронизителният вой на полицейските сирени проникна в съзнанието му. Той се обърна и взе последните няколко стъпала надолу. На изхода пхна още топлия револвер в джоба на палтото си, изрита бравата и излезе на тясната улица. Не се огледа, за да се ориентира, а веднага зави наляво и започна да се отдалечава. После още веднъж сви наляво и изчезна.

8.

Девлин постави на кухненския стол Ани с Елизабет, която продължаваше здраво да се притиска към нея. Не се и опита да я заговори. Ани все още беше в шок. Нито се опита да измъкне малкото момиченце от прегръдките ѝ. Той остави Ани да държи Елизабет в скута си и да я потупва, въпреки че кръвта от ръцете ѝ се стичаше по косата на детето.

Той извади пълнителя на „Берета“-та и го постави заедно с празния пистолет в кухненския шкаф.

След като направи всичко това, приседна до Ани, нежно издърпа окървавената ѝ ръка от главата на Елизабет и я задържа в своята.

— Ани?

Изчака, докато тя не обърна лице към него.

— Ани, полицията идва. Разбираш ли?

За миг очите на Ани продължиха да блуждаят. Девлин наблюдаваше усилието ѝ да фокусира погледа си.

— Искам да им разкажеш точно какво се случи. Не бива да пропускаш нищо. Ако аз заговоря, не ме прекъсвай. Недей да ми противоречиш. Окей?

Ани кимна и Девлин продължи:

— Добре. Сега те ще влязат тук с насочени оръжия. Не се страхувай. Недей да крециш или да правиш внезапни движения. Просто прегърни дъщеря си. Аз ще заговоря пръв.

Ани отново кимна, но Девлин не беше сигурен дали напълно го е разбрала. После тя бавно издърпа ръката си от неговата и посегна към бузата на Девлин. Това сякаш наруши обета ѝ за мълчание. Той беше истински. Той беше тук, пред нея, и беше прогонил отвратителната твар, която ѝ бе причинила страдание.

— Джак!

— Да.

— Джак... Добре ли си?

— Да. Всичко е наред.

Но Лионел Уилямс съвсем не беше наред. Един труп, оплискан в собствената си кръв. Когато сътрудникът от Специалния отдел, Елиът Холстром, насочи сглобяемото си огледало извън асансьора, за да огледа коридора, и видя стените, оплескани с кръв, той разбра, че този път сигналът не беше лъжлив. Спокойно постави огледалото си на пода и се пресегна към дясното си рамо. Натисна бутона на персоналния си радиомикрофон и спокойно обяви:

— Имаме ранени. В коридора има много кръв. Виждам рамо и ръка. Има поне един пострададал. Продължаваме в същата посока.

Думите на Холстром бяха чути поне от дузина слушатели, но преди всичко от неговия шофьор на ТВП, който беше ключовата фигура във всички операции. Казваше се Марк Кели. Беше шофирал техния роувър, V-8, с почти сто километра в час по претоварените лондонски улици, за да пристигне на обекта за не повече от осем минути.

Главен инспектор Джеймс Уолдърн от участъка на моста Тауър, от Столична полиция, също слушаше доклада на Холстром по радиото. Уолдърн командваше всички патрули в този участък. Той се бе оказал полицейският шеф с най-висш чин в участъка в момента, когато се бе получил първият сигнал. Уолдърн беше вдигнал под тревога Специалния отдел и сега стоеше и чакаше пред входа на сградата, където се намираше апартаментът на Ани. Уолдърн нито имаше подготовката, нито гореше от желание да се навърта около въоръжени бандити. Всъщност, въпреки че работеше в Столична полиция от петнадесет години, той никога не бе притежавал, нито пък бе стрелял с оръжие.

Вътре в жилищната сграда, Холстром продължаваше да действа сам със своя партньор Джон Трийни. Двата мъже бяха облечени в бронезилетки „Кевлар“, подсилени с керамични нагръдници. Грийни носеше за допълнителна защита и противокуршумен щит. Въоръжението им включваше персонални револвери „Смит & Уесън“, както и карабини „Хеклер & Кох“ MP5. Грийни подаде щита на Холстром. След това прибра револвера си в кобура и насочи своята карабина за стрелба. Холстром щеше да напредва с щита и насочения си нагоре револвер. Грийни трябваше да го прикрива със своята карабина „Х&К“. Автоматичното оръжие имаше пълнител с тридесет патрона, но магазинът на Грийни беше зареден само с двадесет и шест

заряда, за да бъде пружината по-малко напрегната и да бъде по-малка вероятността тежкото оръжие да засече. Ако се наложеше който и да е от двамата да стреля, изстрелите щяха да бъдат смъртоносно точни и да убият моментално.

Двете ченгета от СО излязоха от асансьора и бавно тръгнаха по коридора, плътно до стената. След десет крачки забелязаха надупчената от куршуми врата на апартамента на Ани. Абсолютната тишина в коридора намали напрежението. Холстром имаше чувството, че каквото и да се бе разиграло тук, то вече бе приключило. Той продължи, стъпка по стъпка, към вратата. Искаше да бъде малко по-близо, преди да обяви присъствието си. Хвърли внимателно поглед към окървавеното рамо и ръка на Лионел, за да разбере дали ще последва някакво движение. Основната му грижа беше да не би раненият просто да изчаква, за да стреля.

Холстром се обърна към партньора си. Приятно беше да знае, че ако той самият бъде повален, колегата му щеше да изпразни целия си пълнител в този, който го простреляше. Холстром кимна на Грийни. Грийни му отвърна. Тогава Холстром извика:

— Полиция! Оставете оръжието и излезте бавно. Ръцете горе, да ги виждам. Веднага!

В кухнята Девлин се обърна към Ани.

— Запомни. Оставащ тук. Няма да мърдаш. Не се бой. Аз ще се оправя.

Девлин отиде до предната част на апартамента, но се задържа в коридора. Той извика към отворената врата:

— Тук няма хора с оръжие. Мъжът, който застреля онзи в коридора, избяга. Тук има жена и дете. Жената е ранена. Има нужда от лекар. Аз излизам от входната врата и ще ви заведа при нея. Не стреляйте. Всичко свърши.

В отговор Холстром изкрещя:

— Дръж ръцете си така, че да мога да ги виждам!

— Добре. Ето, излизам.

Холстром насочи револвера си към вратата. Грийни се прицели със своята „Х&К“. Двамата бяха готови да убият за по-кратко време, отколкото беше нужно човек да си поеме дъх. Девлин вдигна ръце, мина през дневната и се насочи към входната врата.

— Ето, излизам! Ръцете ми са горе.

Девлин се приведе, така че празните му ръце да се виждат. Той пристъпи в коридора. Когато Холстром видя, че Девлин е бял, невъоръжен и добре облечен, той отстъпи от стената и се приближи към него. Грийни се спря на място, откъдето имаше по-добър ъгъл за стрелба, след което предаде това, което ставаше, по микрофона. Двамата мъже чуха гласа на своя командир в радиослушалките, който им даде указание да тръгнат бавно.

Револверът на Холстром продължаваше да бъде смъртоносно насочен към гърдите на Девлин.

На Девлин това не му хареса, но той остана на място, с ръце върху главата.

Холстром се приближи и каза:

— Моля ви, обърнете се и застанете с лице към стената.

Девлин изпълни заповедта.

— А сега, ръце на стената.

Девлин продължи да следи с поглед движенията на Холстром.

— Обърнете внимание на кръвта по пода, полицай. Не бих искал да се подхлъзнете с този насочен револвер.

Холстром се спря и погледна надолу. Не беше сигурен, че му допада да получава съвети, но призна, че който и да беше Девлин, в случая имаше право. Толкова бързаше с обиска, че за малко да стъпи в локвата кръв от тялото на Лионел. Холстром се намръщи, представяйки си как пада на задника си и натиска, без да иска спусъка на оръжието си.

— По дяволите! Каква е тази бъркотия, която сте натворили тук, човече?

— Както вече казах, не съм го застрелял аз. Може би ще пожелаете да докладвате по радиото описанието на човека, който го направи, в случай че още се намира наоколо.

— Това ще направят редовите колеги. Ние обезопасяваме района. Подайте ми дясната си ръка.

Девлин се намръщи и сниши ръката зад гърба си. С бързо движение Холстром закопча белезницата на китката му. Девлин почувства остра болка, когато Холстром изви белезницата леко и учтиво го подкани да му подаде и лявата си ръка. Не приличаха на обикновени белезници. Девлин се извърна да погледне. Наистина не бяха. Вместо обичайната верига, свързваща двете гривни, имаше

дебело парче твърда пластмаса. Беше просто, но изключително ефективно нововъведение. Човекът, който поставяше бележниците, имаше голямо предимство, след като успееше да сложи едната от гривните. Леко извиване и тя се забиваше в плътта. Силно извиване можеше и да счупи костта.

— Гаден малък инструмент за изтезания си имате тук, няма що — изпъшка Девлин.

Холстром изсумтя и закопча гривната върху лявата китка на Девлин. Обърна го към апартамента и му каза да тръгне напред. Девлин не пропусна да отбележи, че го бяха насочили така, че да посрещне всякакви евентуални изстрели.

Когато Девлин влезе в дневната, той се спря и каза:

— И още нещо.

— Какво?

— В кухненския шкаф има оставен празен пистолет. Но първо пуснете да излезе жената с детето. Пистолетът принадлежи на мъртвия приятел в коридора.

— По дяволите, кой все пак командва тук?

— Вие. Аз само ви давам съвет — отвърна Девлин.

Холстром помисли за миг.

— Добре. Извикайте я. Ще дойде друг екип да ви пази, докато аз и партньорът ми претърсим останалата част от жилището.

— Чудесно. Благодаря.

— Не бързайте да ми благодарите.

9.

Оливър седеше на задната седалка на черното си БМВ 735 инжекцион и пухтеше с пурата си. Голямата кола беше паркирана в малка странична уличка в Сохо. Оливър чакаше Хинтън. А Хинтън закъсняваше. Оливър знаеше, че колкото по-дълго чака, толкова по-дълго трябва да чака и югославянинът. Което правеше тази трудна среща още по-напрегната. Но това беше среща, на която Оливър не искаше да отиде без Хинтън.

Югославянинът беше казал, че целта на срещата е да намерят начин да продължат бизнеса без Печек. Оливър знаеше, че истинската цел можеше да бъде просто да отмъсти за убийството на Печек. Проблемът бе, че в момента не знаеше кое от двете неща Мислович цели.

Освен че беше опасно, Оливър нямаше желание да се среща с Мислович и по друга причина. Той не беше карибец. Дори не беше англичанин. На всичкото отгоре, не беше дори и западноевропеец.

Иван Мислович от своя страна също така не очакваше тази среща с кой знае какво нетърпение. И както Оливър подозираше, допълнителното изчакване още повече влошаваше положението. Фактът, че Мислович седеше с човек, който бе още по-нетърпелив от него, не правеше нещата по-добри. Неговият личен телохранител и главен служител, Зенко, вече беше готов да си тръгне.

В сравнение със Зенко, Мислович изглеждаше спокоен. Беше облечен в изискан костюм в британски стил, с жилетка и бяла копринена риза, закопчана до най-горното копче. Дрехите бяха скъпи и му стояха идеално. Мислович беше добре сложен и слаб. Нямаше ги допълнителните десет-петнадесет килограма, които се полагаха на мъжете на средна възраст. Въпреки че славянското му лице беше прекалено широко за физиката му, той имаше вид на благородник със стоманеносивата си коса. Ако Мислович имаше вид на аристократ, то Зенко си беше чист селянин. Набит, с широки рамене и яко телосложение. Носеше омачкан, торбест черен костюм, най-голямото

предимство на който беше, че прикриваше автоматичния му пистолет „Грендел“ Р-30, прибран в кобура под дясното му рамо.

Мислович привидно се наслаждаваше на чашата „Арманяк“, но всъщност умът му се люшкеше някъде между състоянието на уплаха и гняв от това, че му се налага да се среща с онзи тъмнокож дивак, който бе отрязал главата на един бял и го бе превърнал в храна за кучета.

Оливър погледна часовника си за трети път. Щеше да остави на Хинтън още пет минути и след това щеше да тръгне без него.

Оливър проследи с поглед своя шофьор Луис, който излезе от ресторанта, където го чакаше Мислович. Приблужи се до колата и се настани на шофьорската седалка.

— Е? — попита Оливър.

— Всичко изглежда нормално — отвърна Луис. — Пие. Има някакъв тип на масата с него. Колата им не може да излезе на тази улица при толкова сергии. Чака ги на Бруър.

— Колко са в колата?

— Двама.

— Други?

— Може би още двама зад ресторанта. Не мисля, че имат хора на улицата.

— Твърде много шибани копелета. Ние колко имаме?

— Леон е вътре. Имаме още двама отвън. Двама държат под око колата. По един на всяко каре.

— Сега кат почне всеки да стреля, ша стане голямо меле. Къде е тоз шибан тъпак, Хинтън? Нещо лошо ша е станало с него.

Оливър отвори малкото чекмедже, вградено в седалката пред него и измъкна оттам компактен деветмилиметров автоматичен „Узи“. Оръжието беше достатъчно малко, за да го пхне в колана си и да го скрие под якето, но въпреки това имаше магазин с двадесет патрона и можеше да ръси куршуми достатъчно бързо, за да избие за нула време куп хора, дори Мислович да имаше трима души със себе си. Оливър беше сигурен, че щяха да могат да ги избият. Къде, по дяволите, беше Хинтън?

Въпросът на Оливър получи отговор със звука на затръшваща се автомобилна врата. Той хвърли поглед през улицата и видя, че Хинтън тъкмо излизаше от едно лондонско такси, след което тръгна да пресече към БМВ-то.

Той му даде знак да влезе отзад при него.

— Е, кво стана?

— Беля. Таз жена си имаше защита. Някакъв печен тип. Застреля Лионел. Не можах да го убия. Тоз патлак е пълно лайно.

Хинтън измъкна пистолета „Чартър Армс“ и го хвърли на пода в колата.

— След всеки шибан изстрел трябва да го презареждаш. Тъпият Лионел беше взел само шепа патрони.

— Лионел е убит?

— Да, мон...

— Сигурно мона е бил тъп. Кой е тоз, дет го застреля?

— Казах ти, типът с таз проклета кучка.

— Кой е тоя бе?

— Другия път кат видя мона, бъди сигурен, че ша го питам.

Оливър разбра, че Хинтън не му казва всичко. Но сега не беше време да настоява. Списъкът на хората, които можеха да осигурят защита на жената беше много кратък, и Мислович стоеше в челото на този списък. Той се обърна към Хинтън.

— Някой от ченгетата?

— Не, по дяволите! Никое ченге в тоз шибан град няма да застреля някой тип зарад такваз кат нея. Но те се появиха адски бързо. Излязох през задния вход. Отзад имаше стълби.

Сигурно беше Мислович. Онова тъпо бяло момче, което беше откраднало от него, се падаше негов племенник или някакъв там роднина. Дали Мислович се бе почувствал задължен да защити жената и детето му? Ако беше вярно, това означаваше война.

— Мамка му!

Нямаше да бъде лесно да убие Мислович, но ако този човек искаше кръв, по-добре беше да се оправи с него сега. Само дето Оливър не искаше да го убие. Искаше да му вземе парите и оръжието. А и луд ли беше онзи, че да ги нападне на такова оживено място?

— Е, Луис, как изглежда тоз ресторант?

— Влизаш през малка врата откъм улицата. Минаваш десетина крачки по пътеката към задния двор. Затова са казва „Ярда“, мон. Единственото вътре е барът.

Оливър си го представи. Задънено и изолирано. Удобно за удар. Той се наведе напред към Луис.

— Е, добре, пич. С'а ма слушай.

— Да, шефе.

— Искам да влезеш в ресторанта и да кажеш на онез копелета, че не ми е добре и че не искам да вечерям. Кажи му, че го каня в кръчмата от другата страна на улицата на чашка. Кажи му, че господин Оливър моли — моли! — да дойде сам. Бъди учтив.

— Да, сър.

— Хинтън и аз ша сме в кръчмата. Ти се връщаш и паркираш ей там. Схвана ли?

— Аха.

— Окей. Кат излезеш, кажи на останалите за промяната. И бъдете готови да ни измъкнете, по дяволите, оттам, ако изфърчим от шибаната кръчма прекалено бързо. Аре.

Оливър се обърна към Хинтън.

— Ти сядаш на бара. Аз сядам на маса. — Той подаде „Узи“-то на Хинтън. — Дръж го под ръка. В него има двацет бързи изстрела, брато. Не като оня шибан женски револвер. Имаш ли друг?

— Дадох го на Лионел.

— Той стреля ли?

— Стреля, ама нямаше файда.

— Мамка му. Ако онзи бял пич направи някакво движение, или ако някой от типовете му се опита да се приближи, застреляй първо него и после всички останали. Гледай да не застреляш мен, но продължавай да гърмиш, докато се измъкнем от това място.

— Разбрано.

Погледът на Хинтън отново бе придобил онзи странно кървав оттенък. Оливър не знаеше дали в момента това бе за добро, или за лошо, но знаеше, че в крайна сметка ще е за добро. Беше пролята кръв. Той не знаеше защо, но знаеше, че всичко това щеше да продължи, докато той самият не загинеше или не надделееше в играта.

Двамата мъже излязоха от БМВ-то и пресякоха Рупърт стрийт. Няколко врати в западна посока, а на ъгъла — стара кръчма. С входове от двете страни. Както много лондонски „пъбове“, тя не беше променяла местоположението и интериора си от десетилетия. В кръчмата имаше малко пространство за бара отпред, маси, столове и дълги лавици с високи табуретки покрай тях по протежение на едната стена. Всички маси бяха заети, с изключение на една в дъното на

залата. Кръчмата беше претъпкана и вонеше на вкиснала бира и уиски. Можеше да се види обичайната тайфа от стари алкохолици, които отпиваха от халбите си и бавно дърпаха от грубите си, ръчно навити папириси. Но по-голяма част от посетителите бяха работници от Сохо. Тук нямаше никакви туристи или хора от по-висшите съсловия, което хареса на Оливър.

Няколко глави се извърнаха, когато той и Хинтън влязоха в заведението. Не им беше за първи път. Хинтън бързо седна на един висок стол на бара, а Оливър зае място на масата в дъното. Седна с лице срещу вратата. Хинтън остана доволен, че имаха наливна „Ред Страйп“ и си поръча халба. Отпиваше от бирата с лявата си ръка, а с дясната стискаше деветмилиметровото „Узи“ под якето. Нямаше сервитьори, но съгледа бармана, възтежък ирландски алкохолик с изражение, което сякаш казваше „що те не еба“, и му извика да занесе на приятеля му чаша кафе и двойна доза ром.

Докато Оливър получаваше кафето и рома, Мислович напускаше ресторанта и пресичаше улицата със Зенко и другите си двама придружители. Зенко крачеше напред като едър, изпълнен с подозрения булдог, който надушва нещо лошо. Другите двама бяха яки местни типове, които Мислович беше наел. Те крачеха от двете страни на аристократичния югославянин и приличаха на биячи, каквито всъщност бяха, готови да се справят с всеки, който им мъти водата. Мислович ги беше взел със себе си главно заради ръста им. Той не очакваше истински неприятности. Но не знаеше за пролятата кръв в дома на Ани.

Когато стигна до входа на кръчмата, той нареди:

— Вие останете отвън.

Зенко реши, че това не се отнася за него и понечи да последва Мислович в кръчмата.

— Не, и ти също.

— Аз влизам с теб.

— Не. Ако те излязат първи, застреляй ги.

Това усмири Зенко, но не съвсем.

Мислович понечи да влезе, после се спря и посочи Луис, който седеше в черното БМВ на Оливър.

— Застреляй също и онзи там. Клоун! Влиза и излиза от ресторанта на оглед два пъти. Тези хора нямат никакво възпитание.

В мига, в който Мислович влезе, Оливър разбра, че това е той. Видът му не подходдаше на обстановката в работническия бар повече, отколкото този на Оливър, но това изглежда не го дразнеше. Мислович влезе с усмивка и изгледа ведро хората, които му хвърлиха намръщени погледи. Въпреки факта, че предстоящата среща с едно карибско „ярди“ уронваше самочувствието му в това мрачно и задимено заведение, където посетителите явно не го харесваха, той изглеждаше доволен.

Когато Мислович се приближи, Оливър се изправи и пристъпи напред, подавайки му ръка. Мислович изгледа ниския тъмнокож мъж и реши, че Оливър не беше излизал от джунглата от много поколения насам. Въпреки това, той се усмихна и стисна ръката му. Изненада се от лекото му ръкостискане. Веднага доби впечатление, че Оливър е човек, който напълно отхвърля правилата в обществото. И че ничий авторитет не може да му повлияе и в най-малка степен. Той беше авторитет сам за себе си, готов да убие или да умре на секундата. Мислович се възхити от него и изпита съжаление, че отдавна беше изгубил тази способност.

— Гос'дин Милс, за мен е удоволствие да са срещнем.

— И за мен, господин Оливър. Благодаря ви.

— Моля седнете.

— Благодаря.

— Кво ще пиете?

— Не съм сигурен.

— Коняк?

Мислович се огледа, взря се към бутилките, подредени на шкафа зад бара, и каза:

— Само чаша кафе ще е достатъчно.

Оливър викна високо на бармана да донесе още едно кафе и вдигна рамене, сякаш да се извини за липсата на обслужване.

— Сигурен ли сте, че не искате нещо с кафето?

Мислович с мъка разбираше ямайския акцент на Оливър. Той се наведе напред и се съсредоточи. Схванал какво му говорят, той отвърна:

— А-а, не.

— Мож по-късно?

— Да, да. Може би по-късно. А вие? Какво е станало с апетита ви? Не се чувствате добре?

— Загубих го.

Мислович го погледна бързо, преценявайки думите му.

— Наистина ли?

— Да. Преди малко разбрах, че един мой приятел е убит.

— Тази вечер?

— Да. За т'ва не ми се яде.

— Казвате, че не ви се яде, защото един ваш приятел е убит?

— Да.

— Как?

— Кое как?

— Как е бил убит?

— Чух, че са го гръмнали, мон.

— Съжалявам.

— Така ли?

— Да.

Мислович срещна вперения поглед на Оливър и изведнъж разбра, че обвинява него. Усети гняв, примесен със страх. Мина му през ума, че този черен дивак, седящ срещу него, се кани да го застреля. Мисълта, че може да бъде застрелян в тази воняща английска кръчма от едно „ярди“, още повече разгневи Мислович. Щеше да бъде нелепо.

— Защо трябва да съжаляваш? — попита Оливър.

Мислович се наведе напред и го погледна право в очите.

— А защо да не съжалявам?

— Ти ша кажеш, мон.

— Чакай малко. Да не мислиш, че аз съм го убил?

— Все някой е виновен.

— Кой е застреляният? Къде е станало?

— В апартамента на твоя племенник.

— Моят племенник? За какво ми говориш?

— Пратих двама от моите хора да сложат ред там. Оназ кучка, жената на твоя племенник, си имала охрана и един от моите го застреляли. Е, кой може да й осигури охрана?

— Защо си пращал хората си там? Не ти ли стига, че нахрани с онзи нещастник кучетата си? Ами че той крадеше от мен, не от теб.

Такъв ли е обичаят ви, да избивате цялата фамилия?

— Мангиза, дет го е взел, не беше негов. Семейството не мож да печели от това. Гепил е моя дрога за себе си.

— Дрогата беше моя, след като вече съм ти я платил. Не мислиш ли, че съм в състояние да уредя тези неща по мой си начин?

— Не знам кво сте в състояние, господин Милс. Знам само, че който работи с мен, не мож да краде. Точка. Тва момче Джон го знам още от времето в Нотингхил. Иначе немаше да вземаш стока от мен. С'а виж кво стаа. Фащам са с белокож и си имам проблеми.

— Виж какво. Няма да споря с теб. Имам да обсъждам по-важни неща. Да оставим всичко това, иначе ще трябва да премисля дали да работя с теб.

— Не мож да го остава. Един от моите хора е убит заради таз жена. Ако го остава, скоро и аз ша умра.

Мислович се намръщи.

— Всичко, което искам да знам сега, е дали ти я защитаваши.

Мислович погледна Оливър в очите и каза:

— Не. Ако аз я бях защитавал, и двамата ти човека щяха да са мъртви.

Оливър се усмихна.

— Значи не знаеш нищо за тва?

— Само това, което току-що ми каза.

— Странна работа. Кой тогаз е тоз тип, дет е стрелял по брато?

— Не знам. Но ще разбере.

— Наистина ли?

— Да. Ще го направя. Слушай, не съм съгласен с вендетата срещу жената. Мъжът й е откраднал. И си е платил за това. Толкоз. Тази работа изобщо не ме интересува. Ако теб те интересува, това си е твой проблем, но те съветвам да приключиш бързо и дискретно. Историята ще навреди и на двама ни. В мой интерес е да уредим общия бизнес. Можем да спечелим много повече, ако работим заедно, отколкото ако воюваме помежду си. Ако проблемът ти е да си вземеш обратно шепа долари от една вдовица, тогава ми кажи, защото аз си имам друга работа.

Оливър се опита да събере мислите си.

— И кво ша спечелим, кат работим заедно?

— Аз съм тук от шест месеца. Развих дейността си до известна степен и проучих тукашната обстановка. И какво установих? Почти същия хаос и безумие, които си мислех, че съм оставил в родината си. Не се обиждай, но ще ти кажа, че бизнесът, който ти въртиш тук, в Лондон, е доста примитивен. Липсва ти организация. Липсва ти коопериране. Нямаш бъдеще. Твърде много битки и стълкновения с конкурентите. Виж как работят „Триадите“. Китайците са поели изцяло хероина. Правят го кротко. Имат много добра организация.

— Ама те и не растат — прекъсна го Оливър.

— Правилно. Бизнесът им е малък, но стабилен. Може би печелят по-малко, но го правят непрекъснато, година след година. Бандите от вашия тип изгарят след една-две години. Следващата банда установява контрол. Китайците няма защо да се страхуват, че ще загинат утре. Но ти се страхуваш.

— Едно ярди действа само така, мон. Ние зимаме тва, дет можем да земем.

— Тогава се научете да взимате повече. Вашите хора държат кокаина. Тук има потенциал за голям бизнес, за огромен бизнес, но честно казано, бъркотията е пълна. Вие непрекъснато се трепете едни други за пари и клиенти. Всяка малка група, щом си намери няколко патлака, излиза и претрепва другата. Най-жестоката група задържа положението, докато не се появи някой още по-жесток. Засега това си ти. Но никой не е в безопасност, затова никой не напредва. Засега ти си на върха. Но да бъдем честни: въпрос на време е, докато неколцина от ценните ти хора бъдат застреляни, и тогава ти си свършен. Виж колегите си в Америка. Там работят с колумбийци в Маями, с мексиканци в Лос Анджелис, с доминиканци в Ню Йорк.

— Начи трева да работа с тебе.

— Да. Ти никога не си се измъквал от вашата общност. Карибската общност. Така че нямаш никаква възможност да разшириш бизнеса си.

— Да го разширя накъде?

— Европа. Източна Европа. Имаш ли изобщо представа какъв пазар се отваря там? Границите са като решето. Там можеш да внесеш и изнесеш каквото си поискаш.

Оливър отпиваше от кафето си и го слушаше внимателно.

— Всичко, което искам да разбера, е какви количества можеш да ми осигуряваш.

Оливър повдигна вежда.

— Никой не мож да ти донесе повече от мен.

— Откъде се снабдяваш?

— Тва си е моа работа, брато. Искаш, доставям ти. Не говора за две-три кила месечно, кат с онуй бяло момче, дет го използваше.

— Забрави за него. Ако вършим всичко кротко, коректно, става въпрос за десет пъти по-голямо количество в момента и за стотици пъти повече в близко бъдеще.

Оливър остана с безизразна физиономия като обигран покерджия, макар че възможностите за огромни печалби не му убягнаха.

— Имаш ли толкоз мангиз?

Мислович се ухили самодоволно.

— За какво мислиш, че съм тук в Лондон, приятелю? Това е едно от най-лесните места за пране на пари в целия свят. Говорим за количества, за каквито не можеш да си представиш. От Източна Европа измъкваме пари, завлечени от старите комунистически ръководители. Не мога да оставя тези пари да се вмиришат. Те трябва да се инвестират. Купувам всичко, което можеш да предложиш.

Оливър помълча малко и изгледа Мислович.

— Мангизите не са сичко, шефе.

Мислович се облегна назад.

— Не са. Но с тях можеш да купиш почти всичко.

— Първо трева да намериш продавача.

— Какво точно те интересува?

— Треват ми повече от деветмилиметровите за улицата. Ако задвижим тез количества, дет говориш, ша ми трева повече огън. Мангизите не са единственото, дет идва от твоята част на света.

— Вярно, не са.

— Кво можеш да предложиш?

— Повече от това, което можеш да държиш, господин Оливър. Имаме достъп до складовете на цели гарнизони, приятелю. Ако ти трябват „Калашников“, ще ги получиш.

— Искам ги.

— Всичко може да се договори. Контролът над въоръженията е деликатна материя. Ако те направя прекалено силен, ще се превърнеш в проблем. Но ако си мой съюзник, не бива да си слаб. Всичко е въпрос на баланс.

Оливър се ухили със златозъбата си усмивка.

— Мисла, че мож да работиме заедно.

— Тогава, това е първата крачка. Да видим дали можем да я направим. Останалото ще дойде от само себе си.

— И ква е първата крачка тогаз, мон? С'а кат работим без посредник, не мож да има проблеми.

— Да поговорим за цената.

— Винаги ша съм под пазара, се едно кой продава.

— Много добре. Както ти каза, ще работим без посредник.

Очаквам най-добрите цени.

— Кво имаш предвид?

— Ще уточним подробностите, когато му дойде времето.

— Добре. Тогаз ми кажи колко искаш?

— Сега-засега, да речем два пъти повече от последната поръчка.

Минимум.

— Окей, ша го уреда. Как мога да ви намера, господин Милс?

— Подай ми мобифона си — каза Мислович. — Ще ти запиша в паметта един номер. Обади се, когато си готов.

Оливър подаде клетъчния си телефон на Мислович. След като набра цифрите, Мислович каза:

— „Simplicity“. „Простота“. Това е любимата ми английска дума, господин Оливър. Нека правим своите трансакции просто. Не искам разните там прехвърляния от една кола в друга и всичките тези говняни работи.

— Кат джентълмени, а?

— Нецо такава.

Оливър погледна чашата кафе на Мислович. Не беше я докоснал.

— Искате ли си питието?

— Някой друг път, господин Оливър. Честно казано, не се чувствам много удобно на това място.

Оливър сви рамене. Мислович се изправи. Струваше му се, че този път се беше разминал с кръвопролитие. Предмостие бе установено. Сега можеше да започне маневрирането, планирането и

поставянето на смъртоносните капани. Но най-напред трябваше да излезе от кръчмата.

Мислович познаваше прекалено много мъже, които приключваха успешно преговорите и след това биваха застрелвани. Самият той беше използвал номера с „приспиването“ на противника, за да го накара да свали гарда. Нямаше нищо по-приятно от това, да накараш врага си да мисли, че е твой приятел, преди да го убиеш.

— Обадете ми се, когато сте готови — каза той на Оливър.

— Добре.

Време е за следващия ход, помисли си Мислович.

— Защо не ме оставите да изчистя вашия проблем с жената?

Оливър остана изненадан от това предложение.

— Кво имате предвид?

— Ами, сега ще ви е доста трудно да се доберете до нея. Мога да ви помогна да я намерите и да разбере кой е бил този, дето е стрелял по вашите хора.

Оливър стисна ръката на Мислович.

— Ще ви бъда благодарен за тва.

Мислович се усмихна.

— Не обичам бъркотиите. Имаме твърде много обща работа, приятелю.

Мислович се обърна и тръгна по дългата пътека към предната врата. Ако те се опитаха да направят нещо, щеше да е сега, преди да излезе на улицата.

Той знаеше, че Хинтън бе един от хората, който можеше да натисне спусъка, но не искаше да му достави удоволствие, поглеждайки към него.

Хинтън стисна „Узи“-то под якето си. Беше убеден, че този човек е техен враг. Беше му толкова трудно да остави Мислович да си излезе, че изскърца със зъби.

Най-после ръката на Мислович докосна бравата на входната врата. Той я отвори и пристъпи навън. Погледна вляво от себе си и видя Зенко, който се бе прилепил до външната стена на кръчмата с ръка под якето.

Той хвана шефа си под ръка и бързо го поведе към малката пресечка, водеща към Уордър.

— Да изчезваме, Иване. Тези африканци са разположили свои хора по цялата улица.

— Те се наричат „ярдита“, Зенко. И не са африканци, а ямайци.

— Все същите лайна.

Двамата едри биячи тръгнаха след югославяните и скоро четиримата мъже се изгубиха в тълпата на Сохо.

10.

Най-после Елизабет заспа. Бяха минали почти два часа, откакто полицията реагира на стрелбата в „гълъбарника“ на Ани. Тя и Девлин седяха на дивана в дневната. Китките на Девлин все още бяха стиснати в неудобните гривни на белезниците.

Дежурният полицейски началник, главен инспектор Джеймс Уолдрън, седеше срещу тях. Хората от СО вече бяха привършили работата си по претърсването. Двама детективи, специалисти по убийствата, привършваха с огледа на безжизненото тяло на жертвата. Санитари от моргата се приготвяха за изнасянето на трупа. Бляскаха светкавици на фотоапарати. Някой говореше по клетъчен телефон с Прокуратурата на Нейно Величество относно обвиненията, които трябваше да се предявят.

Като при всяка насилствена смърт, сложните бюрократични процедури щяха да избулват неимоверно количество документация. Сякаш цивилизованата част на града можеше да оцелее само ако се произведеше достатъчно количество хартия, която да покрие убийството, да попие кръвта и да притъпи истерията.

Девлин наблюдаваше Уолдрън, който говореше по телефона. Трудно можеше да долови думите на главния инспектор, но разбираше за какво става дума. Уолдрън имаше предвид него.

Докато полицията си вършеше работата, Девлин и Ани седяха кротко сред трескавата активност наоколо.

Ани се чувстваше изтощена физически и емоционално. След преживяното напрежение се бе вгълбила в себе си. Лицевите ѝ мускули бяха напълно отпуснати. Около нея витаеше някаква загадъчна аура. Мадона на сцената на едно убийство. Медицинският екип се бе погрижил за раните ѝ. Ръцете ѝ бяха бинтовани. Раните не бяха дълбоки, но превръзките ги правеха да изглеждат сериозни и засилваха усещането за уязвимост, което тя излъчваше.

Девлин седеше на не повече от педя разстояние от Ани и осезаемо усещаше присъствието ѝ. Външно той излъчваше същото

спокойствие като нея. Вътрешно обаче, напрежението и притесненията му нарастваха. От време на време той поглеждаше към нея, открадвайки си малко красота, но това само увеличаваше напрежението му. Белезниците му пречеха да я докосне. Ситуацията не му позволяваше да я заговори. Затова той продължаваше да седи и да чака. Опитваше се да потисне раздразнението, което можеше да избухне в гняв. Девлин не искаше да се противопоставя на Уолдърн до степен, при която можеха да го арестуват. Той беше наясно, че началниците в Лондонската полиция разполагаха с огромни права да решават хода на едно разследване. Дежурният офицер беше в компетенциите си да прецени дали е налице престъпление, или не, кой трябва да бъде арестуван и какви да бъдат първоначално предявените обвинения.

Поне засега съдбата на Девлин, а следователно и на Ани, беше в ръцете на Уолдърн. Уолдърн беше мършав, съсредоточен мъж, който имаше по-скоро вид на лектор от някой престижен университет, отколкото на дежурен главен инспектор и шеф на подразделение на Лондонската полиция. Девлин се размърда неудобно. Имаше усещането, че ако не се държи както подобава с Уолдърн, щеше да се натъкне на типичен британски отпор. Уолдърн ще стане официален и формален и ще последва неговото арестуване. А Девлин нямаше никакво желание да го арестуват.

Единственото предимство, с което той разполагаше в момента, беше куражът, с който Ани се бе справила със ситуацията. Тя бе успяла да даде на полицията само минимално количество информация, без да изпада в противоречия. И което беше още по-удивително, тя бе съумяла да предизвика тяхната симпатия, кротко изигравайки ролята си на жертва.

Ако Ани не беше го потърсила чак на другия край на света, Девлин щеше да повярва, че тя не знае нищичко повече от онова, което бе казала на полицията.

Тя беше проявила достатъчно съобразителност да не лъже, а да разкрие само онази част от истината, която искаше да бъде разкрита. Каза на Уолдърн и на останалите, че мъжът ѝ се е занимавал с пласмент на кокаин. Продавал го на свои приятели. Да, подозирала го, но той криел от нея. По някаква причина хората, които го снабдявали, го убили. Тя все още не можела да повярва, че всичко това се е

случило. А сега, тази вечер, същите тези хора проникнали в къщата ѝ, за да я тероризират да им върне парите, които той уж бил откраднал от тях, пари, които тя не била виждала. Господин Девлин бил стар приятел, дошъл да помогне на семейството ѝ след тази ужасна трагедия.

Уолдрън не беше толкова наивен, за да повярва, че някакъв стар семеен приятел може да обезоръжи един злодей, да изгони от къщата втори въоръжен злодей и всичко това, без да получи и една драскотина. Но цял живот нямаше да му стигне да измисли каквото и да е престъпление, в което да го обвини. Намереното оръжие не беше на Девлин. Мъртвият изглежда бе прострелян с куршуми от оръжие с по-голям калибър, за което Девлин твърдеше, че е отнел от жертвата.

Най-после Уолдрън постави слушалката на вилката. Поклати глава, понечи да каже нещо, но само се наведе и свали белезниците на Девлин. После се облегна назад, облиза устни и замълча. Имаше вид на човек, който се нуждае от още малко време, за да смели всичката информация, която е получил.

Най-после той хвърли поглед към Девлин и проговори:

— Известен сте тук-там, а?

Девлин не отговори. Уолдрън погледна към Ани.

— Госпожа Печек, как казахте, че сте се запознала с господин Девлин?

— Срецнахме се преди много години. В Ню Йорк. Много си допадахме, но може би бяхме твърде млади, за да го разберем. От време на време се чувахме през всичките тези години.

— Какво знаете за професията му?

— Само в най-общи линии. Знам, че има някакъв опит в полицията.

— И сте решила, че може да ви помогне?

— Да.

— Може би нещо като закрилник?

— Да.

— Избрала сте си добра компания. Вашият президент Картър е направил същия избор.

— Да. Знам, че Джек е работил за Сикрет Сървис.

— Както и в отдела на Нюйоркската градска полиция. Също така във Военната полиция на САЩ, както и за една частна осигурителна

компания, известна като „Пасифик Рим“. Господин Девлин е човек с доста голям опит по проблемите на сигурността.

Уолдрън се обърна към Девлин.

— Разбира се, господин Девлин, вие би трябвало да знаете, че нямате абсолютно никакъв лиценз или право да работите на територията на Обединеното кралство.

— Аз не работя. Тук съм да помогна на приятел. За всичко това знам по-малко и от самия вас. Пристигнах буквално преди няколко часа.

— Хм, и вижте колко проблеми успяхте да ни създадете за толкова кратък срок. Твърде необичайно, бих казал.

Девлин не отговори.

Уолдрън се почеса по главата, потри врат примирително, разбрал, че тази вечер няма да може да измъкне нищо повече.

— Опасявам се, че ще ни трябва доста време, за да изясним всичко това. Къде сте отседнал, господин Девлин?

— В „Конат“. Макар че не ми остана време да се регистрирам.

— Значи няма да сте там тази нощ?

— Вероятно. Така и не ми остана време да поговоря с... — Девлин се поколеба и добави: — С госпожа Печек.

— Лично аз бих се чувствал малко по-спокойно, ако знам къде ще бъдете от този момент до единадесет часа утре...

— И какво ще стане утре в единадесет часа?

— Вие и госпожа Печек ще дойдете в моя кабинет, който, за щастие, се намира само на няколко преки оттук. Както и Съдебната магистратура, така че ще можем да оправим нещата с Прокуратурата на Нейно Величество. Инстинктът ми подсказва да ви арестувам веднага, господин Девлин, но честно казано, не намирам в какво да ви обвиня. Ако се окаже, че това оръжие е било ваше, ще разполагам с достатъчно основания.

— Не е.

— Така е, и за ваш късмет се надявам, куршумните рани в тялото отвън също така да не съвпадат с куршумите на това оръжие.

— Не, няма да съвпадат.

— Добре, ще видим. Трябва да изчакам колегите си, за да се уверя, че веществените доказателства съвпадат с вашите показания, госпожа Печек, и също така трябва да свържа вашето дело с делото по

убийството на вашия съпруг, което между другото е възложено на Полицейския участък в Уембли. Където и впрочем са намерили...

— Знам какво са намерили.

За пръв път гласът на Ани прозвуча толкова категорично.

— Да. Съжалявам... Добре.

Уолдрън рязко се изправи, направи няколко крачки и заговори с един от хората си, по-възрастен мъж с конска физиономия, сержант Рейли, който изглеждаше така, сякаш единственото му желание бе веднага да напусне и да отиде да се наспи.

Девлин се обърна към Ани:

— Скоро всичко това ще свърши. Добре ли си?

Ани го погледна за миг, преди да отговори.

— Да, но се чувствам изтощена.

Уолдрън се върна и остави визитната си картичка на масата между двамата.

— Това е визитната ми картичка. Явете се на този адрес утре в единадесет. Съветвам ви да се явите навреме. Нямам никакво желание да ви издирвам.

Уолдрън се изправи и понечи да си тръгне, но Девлин го спря.

— Мога ли да ви задам два въпроса?

Уолдрън отново се отпусна на стола.

— Защо не.

— След като всички тези хора си свършат работата, ще оставите ли тук някого, в случай, че човекът, който направи всичко това, реши да се върне?

— Не мога да си представя, че е толкова луд да го направи.

— Просто за всеки случай.

— Е добре, това не е съвсем по процедурата. Осигуряването на полицейски персонал за лична охрана не е в нашите пълномощия. Струва ми се, че това е по-скоро ваше задължение, господин Девлин. Според мен, много по-благоразумно би било да се обадите на някой дежурен ключар, който да поправи входната врата. И не отваряйте, ако не сте сигурни кой стои от другата страна.

— Какво ще кажете все пак за някой полицай, докато всичко това стане?

Уолдрън помисли за секунда.

— Интересно как някой, който има вероятност да бъде обвинен в убийство или най-малкото в незаконно притежаване на оръжие, има нахалството да моли полицията за лична охрана. На всичкото отгоре се предполага, че вие сте експерт по сигурността, господин Девлин.

— Но както вече отбелязахте, нямам право да работя в тази страна.

Уолдрън бързо се изправи.

— Не желая да споря с вас. Ще оставя човек, докато оправите вратата. Елате утре в кабинета ми. В единадесет часа.

Девлин проследи как Уолдрън даде разпорежданията си на неколцината души от полицейския екип и след това напусна, отвеждайки сержанта с конската физиономия със себе си.

Ани се обърна към Девлин.

— Мисля, че трябва да си поговорим — рече той.

— Знам, знам. Но моля те, нека първо да си взема един горещ душ и да се приведа в ред. След това ще ти разкажа всичко, което искаш да знаеш.

Девлин се почувства разочарован, но не даде воля на чувствата си.

— Добре.

Ани се изправи и тръгна към вратата. Отначало пристъпи колебливо, леко приведена, но скоро се изправи. Преди да напусне стаята тя отново се обърна.

— Джак?

— Какво?

— Как успя да се справиш с онзи в коридора? Как не те застреля, докато идваше към апартамента ми?

— Не вървах към твоята врата. Тръгнах в другата посока.

— Защо? Знаеше ли, че той те очаква?

— Да.

— Как?

— Изпитах подозрение, когато ти само натисна звънеца, без да попиташ кой е. Прецених, че щом си в толкова голяма беда, че да ме повикаш да дойда, би трябвало да си по-внимателна кого пускаш. Когато асансьорът се отвори, го надуших. Цигари и чесън. Нещо не беше наред с тази миризма.

— Да, така беше.

— Когато се озовах зад него и видях оръжието, просто имах достатъчно късмет да го избия от ръката му, преди да ме застреля.

Ани кимна. Тя остана на мястото си, премисляйки чутото. Опита се да си представи ситуацията. Кимна още веднъж и излезе в коридора.

Девлин я изчака и вдигна телефона. Първо позвъни на Лудвиг, нощния портиер в „Дрейкът“. В стаята му се бе получил факс с имената, които му трябваха, и то незабавно.

11.

Отвъд реката, в един бандитски ирландски квартал, Бен Джонсън оглеждаше топките върху масата за снукър. Намираше се в Килбърн Снукър Сентър. Рекламната табела отвън предлагаше единадесет маси за шампионати по снукър и „законно лицензиран“ бар. Възможността човек наистина да изиграе шампионски мач по снукър в затъмнената и опушена зала беше никаква. А „лицензираният“ бар се състоеше от шкаф с няколко бутилки уиски върху него и малка охладителна камера с две прегради, натъпкани с бира. Но тъй като заведението беше отворено двадесет и четири часа на ден и управата му бе позволила да има вътре в служебното помещение свое собствено местенце, салонът за снукър служеше на Джонсън като двадесет и четири часова телефонна служба, като склад и като място за отдих, което означаваше, че мястото удовлетворява повечето му потребности. В момента обаче той си блъскаше мозъка как да изпрати трите останали върху масата цветни топки в дупката.

Противник на Бен беше един деветнадесетгодишен мулат на име Тюел, който си въобразяваше, че е много печен и отракан играч. Той пушеше ръчно навита папироса със смес от тютюн и марихуана и нетърпеливо очакваше следващия удар на Бен.

Тюел се мислеше за голям играч и се надяваше да изработи този дебел смотаняк. Но по някаква необяснима причина беше загубил три от последните четири игри. Играеха срещу петарка на игра плюс двайсетарка за този, който вземеше четири от седем игри. Крайно време беше играта да се обърне и той да спечели залога. Вече губеше търпение.

Тюел присви очи и се загледа в Бен, а после в масата с топките. Мислеше си, че противникът му е прекалено едър, прекалено бавен и тъп, за да го победи. Мъжът продължаваше да обикаля около масата с наведена глава. Имаше огромен корем и вместо да говори, ръмжеше. Не беше възможно да го победи.

Тюел гледаше едрият мъж, но всъщност не го виждаше. Ако наистина го виждаше, щеше да разбере, че този сто и двадесет килограмов мъж е як като дъб. Вярно, че имаше голям корем, но цялата му фигура бе такава. Големи китки, големи ръце, голяма глава. Бен Джонсън просто целият беше масивен и тялото му се състоеше преди всичко от мускули. Мускулите го правеха да изглежда по-лек, отколкото всъщност беше, когато стоеше изправен. И въпреки че държеше главата си приведена, очите му непрекъснато шареха нагоре-надолу из залата. Погледът на Бен не пропускаше почти нищо. Точно в момента му доставяше удоволствие да наблюдава как хлапакът очаква от него да нанесе погрешен удар. Джонсън знаеше, че мулатът скоро щеше да разбере, че Бен ще направи поредния си точен удар и ще затвърди победата си. Едва тогава щеше да започне същинското забавление.

Бен запрати малката жълта топка в дупката и тъкмо тръгна да заобиколи, за да се прицели в оранжевата, когато управителят му извика от бара:

— Ей, Бен, търсят те по телефона!

Бен обаче се задържа и нанесе удара си. Билярдната топка се завъртя ефектно, чукна и отпрати последната в мрежата на кошчето. Оставаше му само един удар до окончателната победа.

Бен напусна масата и отиде да се обади по телефона. Не каза нито дума, нито се обърна да погледне хлапака, но знаеше, че не се побира в кожата си от яд. Докато вдигаше тежката слушалка на старомодния настолен телефон, той беше убеден, че младокът най-после си е дал сметка какво всъщност се бе случило.

Тюел намръщено изгледа билярдната топка. Припомни си последните няколко удара от играта. Снукърът не беше лесна игра. Не можеше да се разчита на късмет. Мръщенето му премина в подигравателна усмивка. Испита отвращение, после гняв, не, ярост! Този дебелак го беше изиграл. Как можа да позволи на този шибан тъпанар да го измами? Фактът, че Тюел можеше да краде, да лъже, да мами всеки, който му попаднеше, в момента нямаше никакво значение. Той тутакси реши, че онзи бе играл нечестно.

Бен говореше по телефона, но в същото време наблюдаваше тарикатската походка, с която Тюел се отправи към тоалетната в дъното на салона.

— Джонсън — каза кратко той в слушалката.

От другата страна на линията беше Девлин. Той бе направил мигновено избор от списъка, изпратен му от госпожа Банкс по факса в хотел „Дрейкът“.

— Бен, аз съм Джек Девлин. В града съм. Имам работа за теб. Свободен ли си?

Бен познаваше Девлин от мрежата на Чоу. Беше работил с него по една задача и Девлин го бе препоръчал за втора. И двете операции бяха минали гладко. Бяха му платили добре.

— На разположение съм, господин Девлин.

— Хубаво. Тогава те включвам. Не става дума за „Пасифик Рим“, но използвам техните ресурси. Това е мой ангажимент. Трябва да защитим една жена и детето ѝ. Хората, които я преследват, са опасни. Главорези. Смятам да се опитам да облекча положението ѝ и да я измъкна от страната колкото се може по-бързо. Трябва ми охрана, човек, който да я пази, докато направя няколко хода. Все още ли се интересуваш?

— Да, сър.

Тюел се появи от тоалетната. Той се отправи небрежно към една от масите, която се намиреше близо до изхода. Зад вратата имаше стълба, водеща надолу към улицата. Той се облегна на масата и погледна към Бен. Бен разбра какво ще се случи. Той се пресегна и взе в ръка една билиардна топка от купчината, подредена на бара, като продължаваше да слуша Девлин.

— Смятам, че всичко ще приключи за четири-пет дни.

— Добре. Кога ви трябва?

— Опасявам се, че веднага.

— Окей. Вие къде сте?

Девлин му каза адреса на Гейнсфорд стрийт.

— Каква екипировка ще ни трябва?

— Искам да ми осигуриш една деветка.

— Добре. Няма проблеми.

— Бих те посъветвал да вземеш за себе си нещо по-тежко.

— Разбирам.

— Каквото прецениш.

— Ясно.

— За колко време смяташ, че ще дойдеш дотук?

— Имам всичко под ръка. За един час.

— Много добре. Благодаря. Довиждане.

Девлин затвори телефона, но не и Бен. Той продължи да слуша сигнала „свободно“.

Тюел запристъпва тромаво като нетърпелив новобранец, който се чуди какво да предприеме. За миг Бен си помисли, че момчето може и да не го направи, но сгреша. Тюел изведнъж пъргаво пое към изхода.

С леко и бързо движение Бен отпрати билярдната топка към главата на мулата. Тя профуча на около педя разстояние и се тресна в стената до изходната врата. В залата за снукър имаше още шестима души плюс управителя. Всички те извърнаха погледи, за да видят какво става. Никой не промълви дума, освен Тюел, който изкрещя:

— Какво, по дяволите, правиш, шибан тъпанар?

— Стой си на мястото.

— Майната ти! — Няма начин едрият дебелак да ме хване, помисли си Тюел. Той се изпъна, посочи с пръст Бен и изкрещя: — За какъв се мислиш бе, че ще ме замерваш?

Бен остави слушалката, но не помръдна от бара. Тюел продължи към изхода, бълвайки псувни и заплахи.

В този момент Бен се спусна след него. Тюел застина от изненада при светкавичното движение на Бен. Стъписването му отне една ценна секунда и той не успя да се изниже през изхода навреме. Преди вратата да хлопне, Бен вече бе набрал пълна скорост. Тюел се бе озовал навън и бе взел първите няколко стъпала надолу, без да поглежда назад. Ако го бе направил, щеше да се удиви от лекотата, с която Бен се подпря на ръба на последната маса между него и изхода и я прескочи, сякаш го беше правил всеки ден.

Тюел вече стъпваше на втората група стъпала, когато Бен блъсна вратата, взе осемте стъпала на две гигантски крачки и се приземи на площадката с такъв тътен, че плочата завибрира. Не бе нужно Тюел да се обръща, за да разбере, че го бяха хванали в капана. Как, по дяволите, този грамаден кучи син го бе настигнал толкова бързо?

— Говно — процеди той.

Обърна се и видя на горната площадка застрашително надвисналия Бен, само на десетина стъпала от него. Но жилавият мулат беше нагъл. Той измъкна автоматичен нож от задния си джоб и замахна към Бен.

— Маmicата ти, тъп дебелак! Не ме приближавай, че ш'те изкормя!

Той изпъна ръка с ножа, насочен към Бен, и заотстъпва заднишком към металната врата на стълбата.

Бен го изгледа отвисоко. Арогантната заплаха го вбеси:

— Остави парите на стълбата и ще те пусна да си идеш. Дължиш ми тридесет и пет лири.

— Ти не си спечелил последната игра.

— Щях да я спечеля, ако беше останал.

Тюел на драго сърце щеше да остави парите. Но, за жалост, ги нямаше. Той се обърна и побягна към вратата.

Търсеше си го. Бен предвидливо се бе запасил с още една билиардна топка. Той я запокити с такава сила, че когато тя удари Тюел по гърба, счупи две от ребрата му. Нещастникът залитна напред и блъсна главата си във вратата.

Бен слезе бавно, вдигна го от пода за колана, отвори вратата с ритник и го изхвърли на улицата. Тюел се стовари върху паважа, като ожули рамото, лявата си буза и коляното. За негов късмет, все още стискаше ножа в ръката си. Извъртя се и замахна към Бен, които се бе спрял на достатъчно разстояние, за да избегне върха на острието. Бен изрита ръката на Тюел с такава сила, че счупи радиалната му кост, точно над китката. Ножът отхвърча на улицата.

Бен повдигна Тюел и го запокити върху покрива на една кола. Сграбчи предния джоб на джинсите му и го отпра. Беше празен. Продължи със следващия джоб. Същата работа. Разкъса панталоните му. Никакви пари.

Преобърна го и тъкмо се канеше да разкъса и задните му джобове, когато мулатът изврещя:

— Стига бе! Нямам пари!

Бен се спря.

— Тогава няма да залагаш, момченце!

— Ти ме прекара!

— Млък.

Тюел затвори уста.

Бен го обърна така, че да може да го вижда. Заби големия си пръст в лицето му и каза:

— Не са само парите, които ме дразнят. Ти ме дразниш повече. И цялата измет на тази земя като тебе. Не ми се мяркай пред очите. Ако те видя, току-виж съм си помислил, че се влачиш подире ми, за да ме убиеш, но аз ще те убия пръв. А сега се пръждосвай, по дяволите!

След което Бен зашлеви Тюел достатъчно силно, за да му разкървави носа, блъсна го още веднъж върху покрива на колата, обърна се и закрачи обратно към залата за снукър.

12.

Девлин привърши последния си разговор по телефона и погледна часовника си.

Беше почти два часът. Той седна в дневната на Ани и зачака напрежението, натрупало се в тялото му, да се уталожии. Неудобството на дългия полет и събитията от изминалата нощ бяха си казали думата. Силите му бяха почти на изчерпване. Целият полицейски екип си беше отишъл, с изключение на един млад полицаи, седнал до входната врата. Девлин си представи какво можеше да се случи с младия човек, ако хората, тръгнали след Ани, решаха да се върнат. Цялото му въоръжение се състоеше от гумена, шестнадесетсантиметрова палка и пластмасови белезници. Девлин така и не можеше да се съгласи с концепцията за невъоръжените полицейски сили. Беше му ясно, че въоръжените полицаи бяха добре обучени, но кой изобщо можеше да си позволи да чака цели десет минути до идването им? При престрелка една минута представлява цяла вечност. Две минути означават смърт.

Девлин чу, че вратата на банята се отваря. Ани си беше взела душ, но Девлин знаеше, че никъде по света не можеше да се намери достатъчно гореща вода, която да отмие ужаса, който бе прочел в очите ѝ.

Той тръгна към задната част на апартамента, но се спря при полицаичето:

— Синко, не мислиш ли, че ще е по-добре да поспиш малко. Ако онези типове се върнат, може да те застрелят, но да се надяваме, не преди да извикаш ония с пушките.

Полицаят изгледа Девлин и се намръщи.

Девлин напусна стаята, тръгна по коридора и за малко щеше да се блъсне в Ани, която тъкмо излизаше от стаята на Елизабет. Двамата отстъпиха и се почувстваха неловко. Държаха се като непознати.

Ани се бе увила в бледосиня пухкава хавлия. Гъстата ѝ черна коса беше мокра и събрана над главата ѝ, откриваше изцяло красивото ѝ лице. Ухаеше на сапун и всички следи от грим бяха изчезнали.

За миг Девлин остана безмълвен. Достатъчно му беше само да я гледа. Тя беше красива, изключително привлекателна млада жена, когато я срещна. Сега все още беше красива. И все така привлекателна. Но сега от нея се излъчваше сила и увереност, с които възрастта я бе дарила.

Девлин не се извини, че я бе зяпнал. Ани прие вперения му поглед без коментар.

Стояха много близо един до друг, а тя нямаше нищо под хавлията си. Дори Девлин да не бе си помислил за това от самото начало, тя можеше да се обзаложи, че сега той си мисли точно за това. За да намали напрежението, Ани протегна ръце и му показа намокрените си превръзки.

— Смяташ ли, че ще ми навреди, ако останат мокри?

Той я отведе в банята. Тя все още беше топла и влажна от душа. Девлин се удиви от размерите на помещението, но съобрази, че жилището се намираше в преустроена бивша фабрика. Ваната и умивалникът бяха от черен порцелан, а стените — облицовани с бели керамични плочки, с декоративни черни нишки. Част от стените, където нямаше фаянс, бяха покрити с огледала.

Девлин кимна на Ани да седне на затворената тоалетна чиния. Тя го направи и протегна ръце върху мивката.

Девлин надникна в аптечката над мивката, но не можа да се въздържи да погледне и надолу към Ани. Кожата ѝ беше мека и съвършено бяла — като седеф. Хавлията ѝ леко се бе разтворила, разкривайки едното ѝ бедро. Така изправен над нея, погледът му можеше да се плъзне чак до скута ѝ.

В този миг, седнала върху тоалетната чиния, облечена единствено в хавлията си, с блестящата си черна коса, все още влажна след душа, Ани изглеждаше едновременно неустойимо съблазнителна и безкрайно ранима. Тази внезапна и неочаквана интимност, толкова скоро след битката за оцеляване, почти дезориентира Девлин. Той си спомни, че между тях бе съществувала една инстинктивна, открита и освободена сексуалност. Никога не бяха се въздържали и това, че се налагаше да го правят сега, го накара да се почувства твърде потиснат, но осъзна, че в момента бе твърде неподходящо да позволи каквото и да е сексуално привличане да надделее между двамата. Девлин изпита тъга заради пропастта, която годините бяха отворили помежду им.

Отмести поглед и съсредоточено потърси ножици в шкафа. Намери малка ножичка и внимателно започна да разрязва превръзките, като се насилваше да гледа ръцете ѝ, вместо лицето и останалата част от тялото ѝ. Но дори ръцете ѝ му се струваха красиви.

Най-сетне той успя да се овладее и я попита:

— Какво, по дяволите, стана, Ани? Как се забърка в тази каша?

Тя замълча за миг. Налагаше се да преодолее мъката и чувството си за безсилие. Тръсна глава и заговори:

— Господи! Не знам, Дев. Още не мога да повярвам, че за малко щяха да ме убият. Какво щеше да стане, ако не беше дошъл?

— Какво се е случило, Ани?

— Не съм напълно в течение. Имахме нужда от пари и мъжът ми започна да продава кокаин на приятелите си. Предпочитах да не мисля за това. Той се бе занимавал с подобни гадости още преди да се запознаем.

— Никого не убиват просто защото продава кока на приятелите си.

— Той прекали.

— Как? Кои са тези хора, с които е работил?

— Той купуваше от ямайците. От ярдитата. Те обикновено не се занимават с бели, но Джони се познаваше с шефа им отдавна. Живееше в Нотинг Хил по времето, когато много ямайци обитаваха този район. И този тип решил, че може да работи с Джони.

— Какъв тип?

— Казва се Кинг Оливър. Бос на банда ярдита. Чух, че контролира голяма част от търговията с дрога в Лондон.

— И за какво са го убили? Ако е продавал само на приятели, както ти казваш, количествата не са били големи.

— Тъкмо в това е проблемът. Той се забърка в нещо, което излизаше далеч извън неговия периметър. Джони беше югославянин. Когато започнаха всичките бъркотии там, преди няколко години, последва голям наплив от близки и роднини, които бягаха оттам. Много от тях се преселиха тук.

— Нима?

— Повечето от тях бяха много зле. Джони се стараяше някак си да ги избягва, доколкото беше възможно, но един от неговия род се оказа офицер от някакъв си хърватски армейски батальон или дивизия,

не знам точно. Този тип започнал отрано да воюва. Предполагам, че отношенията между всичките техни малцинствени групи са били доста сложни. Сърби, хървати, босненци, мюсюлмани. Джони ми беше казал веднъж, че някои от тези типове носят на униформите си фашистките знаци на Велика Хърватия. Дори се маскират с чужди униформи при различните битки. Всичко това ми звучеше доста налудничаво. По-скоро приличали на пълчища въоръжени банди, отколкото на воюващи помежду си армии. И така, преди около шест месеца този негов чичо дезертирал с част от войниците си. Официално се представя като Франк Милс, но истинското му име е Мислович или нещо такова. Мисля, че е бил полковник или майор. Не знам точно. Не разбирам от тези неща.

— Какво общо има всичко това с търговията на кокаин?

— Дев, тези типове бяха истински убийци. Те не идват на Запад, за да си потърсят сваятна работа. В основата си всички те са престъпници. Никой не може да установи контрол над тях. И когато чичо Иван Мисло... или каквото беше там, взел, че избягал, той явно отмъкнал доста пари и оръжие.

— И е завъртял бизнес тук, в Лондон?

— Не само тук. И в Западна Европа. Сигурна съм, че ще стигне и до САЩ. Няма да повярваш колко криминални типове и главорези плъпват от тези страни. Старите комунистически правителства са свалени и там вече нямат нужда от тях. Техните милиции и тайни служби са разформироваани. Там вече не съществува планиран и налаган от държавата терор. Затова си търсят нови места за своя занаят и това сме ние. Руснаци, грузинци, сърби, чехи, източногерманци. Чичо Иван е един от многото.

— Откъде знаеш толкова много за тези хора?

— Джони непрекъснато ми говореше за тях.

— Значи неговият чичо е искал да влезе в бизнеса с дрога?

— Джони ми каза, че имал много пари и щял да ги инвестира.

Мисля, че това са само част от интересите му.

— Къде се е установил?

— Иван?

— Да.

— Има офис някъде в Сохо. Май си спомням. Джони ми бе споменал за Беруик стрийт.

— И той е използвал съпруга ти като доставчик на дрога.

— Джони никога не ми казваше такива подробности, но мисля, че той им беше нещо като посредник. Нямахме как ярдитата да работят директно с югославяните, затова използваха Джони.

— И защо го убиха?

— Не знам. Сигурно са помислили, че ги мами по някакъв начин.

— А той мамил ли ги е?

Ани се намръщи.

— Мъжът ми нямаше скрупули. Беше способен на всичко. Знаеш, че хората на изкуството са склонни да се забъркват в разни авантюри или нечисти сделки. Не мисля, че Джони притежаваше здраво чувство за реалност.

Неочаквано, Ани тихо заплака. Сълзите ѝ просто бликнаха, без да хлипа или да издава стон.

— По дяволите, всичко това ме побърква, Дев. Просто не знам защо плача. Беше такъв ад. А това, което направиха с него, беше направо отвратително.

— Какво са направили с него?

Девлин все още държеше ръцете ѝ, разрязвайки последната мокра превръзка, така че можа да усети рязкото ѝ потръпване. Тя стисна дланите му, докато говореше.

— Отрязали са му главата, Джак. Обезглавили са го. Накълцали са го с мачете и са нахранили глутница кучета с трупа му. Полицията дори не ми позволи да видя останките му.

Девлин се замисли що за хора бяха тия, които са могли да използват мачете срещу друго човешко същество, но потисна мислите си. Стисна леко ръцете на Ани и промълви:

— Не мисли повече за това.

— Не мога! — простена тя.

За миг Девлин си помисли, че тя ще изпусне нервите си и ще изпадне в истерия.

— Ти не знаеш какво ми направи този мъж. Какво ми каза. Беше ужасно, Джак! Ужасно! Всеки път, когато се сетя за това, ми се ще да повърна. Трябва да ми помогнеш. Трябва да ги спреш. Измъкни ме оттук! Те ще ме убият.

— Не, няма да те убият. Ще се погрижим за това. Те няма да те наранят, Ани.

— Трябва да се махна отгук! Отведи ме със себе си, Джак.

— Всичко ще се оправи, Ани. Утре ще отидем в полицията и ще уредим формалностите, след което ще ти намерим някое безопасно място.

— А ако полицията не ми позволи да напусна?

— Не се притеснявай за това.

— Но те ще ме убият, Дев! Ще убият и мен, и Елизабет.

Ани стисна ръцете на Девлин. Превръзките ѝ бяха свалени и той видя как от раните ѝ избиха капки кръв от усилието. Девлин усети ужаса, който я бе завладял. Тя го стискаше така здраво, сякаш целият ѝ страх се бе влял в ръцете ѝ. За миг се изплаши да не закрещи.

— Този човек беше звяр, Дев! Искаше да му дам парите, които уж Джони е откраднал от тях, но всъщност искаше да ме убие. Те го бяха пратили да ме убие. Не, той не беше човек, а изрод. Трябва да ми помогнеш.

Девлин ѝ позволи да се отпусне на ръцете му и се надвеси над нея.

— Ще ти помогна, Ани. Ще ти помогна. Само се успокой. Всичко свърши.

Но тя не дойде на себе си и Девлин не знаеше какво да ѝ каже. Всичко, което му минаваше през ума в този миг, бе, че е коленичил на един крак и държи ръцете ѝ, сякаш ѝ прави предложение.

— Не, ти нищо не разбираш. Не го видя. Не видя очите му. Той е луд. Трябва да го убиеш, за да го спреш, Дев.

Девлин не издържа и изкрещя:

— Ани, престани!

И тя изведнъж престана, потискайки ужасния спомен.

— Аз не убивам хора, Ани.

Тя погледна коленичилият пред нея мъж, сякаш не разбираше как се бе озовал там.

— Какво?

— Достатъчно убийства, Ани. Аз не желая да убивам никого.

— Но те няма да се спрат, Дев.

— Ти не си подвластна на тяхната милост. Не могат да те докоснат, освен ако ние не им позволим.

— Ти не си виждал онзи тип, Дев. Нищо не би го спряло.

— Няма нужда да го виждам, Ани. Знам всичко за тях. Забрави ги. Аз съм тук. Не мисли повече за убийства. Всичко ще бъде наред. Обещавам ти.

Ани издърпа ръцете си. За миг на лицето ѝ се изписа недоверие.

— Мислех, че ще разбереш. Ако можех, щях да ги избия всичките!

— И след това ще се почувстваш още по-заstrasена. Повярвай ми! — гневно изрече Девлин.

Ани приседна на тоалетната и оброни глава. После рязко вдигна поглед. Беше уверена, че без никакво колебание, ако срещне отново Хинтън и има под ръка пистолет, ще го застреля право в междуочието, но погледна кротко мъжа пред себе си и промълви:

— Съжалявам. Не мога да те накарам да убиеш някого заради мен. Но ако не убиеш този човек, Джак, ти също ще умреш.

И бавно му протегна ръце, за да ги омотае с чисти бинтове.

13.

Докато се добере до леглото си, Ани бе напълно изтощена. Въпреки това се събуди в обичайния час, в седем заранта. Ослуша се за Елизабет и реши, че дъщеря ѝ още спи, обърна се, зави се и отново задряма. В девет тя окончателно отвори очи, напълно разбудена.

В апартамента цареше тишина и Ани се отдаде на блянове. За някакви две-три секунди изминалата нощ ѝ се стори като кошмар, от който се пробужда, сякаш нищо такова не се бе случило. Дните преди това не бяха истина. Ужасът от смъртта на съпруга ѝ, нападението на Хинтън, появата на Девлин. Всичко това не беше се случило.

После спомените отново нахлуха сред утринната тишина. Тя здраво стисна очи при болката, но тя не изчезна. После тишината ѝ се стори злокобна, изпълни я с ужас и я изхвърли от леглото.

Трепереща, тя се загърна в кадифения си пеньоар и тихо влезе в спалнята на Елизабет, за да я види. Детето още спеше. След това тръгна да потърси Девлин. Апартаментът беше разхвърлян и на нея ѝ се стори, че би било странно, ако го намери тук толкова късно. Но все пак реши да погледне, дали Девлин спи на дивана в дневната.

Когато застана на прага, някакъв огромен мъж бързо се изправи от стола, на който беше седнал, близо до входната врата. Беше облечен в нещо, което приличаше на дълго брезентово наметало, стигащо почти до глезените му. Но не беше само брезент. Под дългата горна дреха беше навлякъл противокуршумна жилетка „Кевлар“. А в ръцете си държеше нещо с много зловещ вид, което се казваше бойна пушка „Мосберг“, модел 500, с бронебойни патрони.

Макар нещо да ѝ подсказваше, че този мъж е на нейна страна, тя така се изненада и изплаши, че не можа да проговори, а мозъкът ѝ отказваше да намери каквото и да е обяснение за появата му тук. Все още парализирана, тя дочу един кротък, хриплив глас, който ѝ заговори на странна смесица, която ѝ прозвуча като нещо средно между южноамерикански и британски „кокни“.

— Извинявам се, мадам. Гусин Девлин ме нае да наглеждам нещата тука. Не искахме да ви будим. Каза ми, че ще е съвсем добре, ако ви се представя, когато се събудите. Казвам се Бен Джонсън.

Ани остана неподвижна, вперила поглед в него. Никога през живота си не беше виждала толкова недодялан човек. Сивата му коса бе късо подстригана. Лицето му беше осеяно с бръчки, а един голям белег разделяше дясната му вежда на две части. Беше гладко избръснат и с цялото си снаряжение приличаше на военен, само дето нямаше вид на воин от модерна армия.

Бен стоеше изправен, търпеливо изчаквайки първоначалната ѝ реакция да премине. Беше свикнал с начина, по който някои хора се стъписваха при вида му и беше достатъчно мъдър да остави първоначалното стъписване да отшуми.

След миг, разбира се, реалността, че този мъж — планина охранява нейната врата, обгърна Ани и тя се усмихна благодарно.

Тръгна към него с протегнатата ръка и той ѝ отвърна с такава чистосърдечна и топла усмивка, че тутакси се почувства освободена от смъртния страх, който я бе обзел тази сутрин.

Той ѝ позволи да хване ръката му и после внимателно скри нейната в шепата си. Ани се опита да стисне ръката на Бен, за да се здрависа, но тя беше толкова голяма, че тя не можа да я обгърне с пръстите си. Стисна, колкото можа, и направи усилие да я разтърси, погледна го в лицето и забеляза, че дълбоко сред бръчките и белезите я гледаха две поразително сини очи.

— Много се радвам да се запозная с вас, Бен, и се радвам, че сте тук. Сега се чувствам много по-добре.

— Благодаря ви, мадам. Гусин Девлин ми каза, че ще се върне навреме да ви заведе на срещата в полицията в единайсет.

— Вярно. Почти бях забравила за това. Е, закусихте ли?

— Всъщност, подкрепих се с една купа жито.

Ани се зачуди, че беше останало нещо.

— А, много добре. Ще пиете ли кафе?

— Да.

— Мляко и захар?

— Чисто.

— Окей.

Ани погледна към входната врата и забеляза, че останките ѝ бяха укрепени с дебело парче шперплат и че бравата е поправена.

— Нима съм спала по време на ремонта?

— Предполагам. Когато дойдох тук, човекът тъкмо привършваше. Струва ми се, че е свършил добра работа.

— Е, ще ви донеса кафето.

— Благодаря ви.

Ани се запъти към кухнята, спря се и се обърна.

— Това пушка ли е?

— Да.

— Наистина ли трябва да сте с нея?

Бен кимна.

— Да, мадам.

14.

Докато Бен очакваше Ани да му донесе кафето, Мислович вече довършваше своето — голяма чаша капучино. Мислович изпитваше истинска наслада от сутрешния си ритуал. Това беше първата му публична изява за деня и действието се извършваше в неговия щаб, в Сохо. На този ритуал трябваше да присъстват поне неколцина от подчинените му. И, разбира се, той трябваше да изглежда подходящо за случая. Тази сутрин се бе облякъл за ролята си в тъмносин вълнен двуреден костюм на Савил Роу, ръчно тъкана бяла риза от египетски памук с френски маншет и дискретни златни бутонели с овални форми. Ризата беше закопчана до якичката, без вратовръзка.

Мислович седеше в задния салон на малката компания за внос-износ на Беруик стрийт в Сохо, неговата главна квартира. Компанията се казваше „Уитманс“ и табелата на улицата съобщаваше, че „Уитманс“ се занимава с търговия на фланелки, слънчеви очила, значки, бейзболни шапки, катарамии и други алтернативни модни аксесоари. Не пишеше нищо за другите стоки, с които „Уитманс“ търгуваше, такива като дрога, крадена валута и контрабандно оръжие.

Наред със своята все още процъфтяваща порно индустрия, пилешки закусвални и ресторанти, и целия законен бизнес, Сохо отдавна се бе превърнал в средище на престъпници, много от които съставляваха цели етнически групи, особено китайци и виетнамци. Мислович без никакви проблеми бе успял да намери една благоразположена компания за недвижими имоти в Уест Енд, която му отстъпи срещу наем етажа, без да задава никакви въпроси и да поставя каквито и да било ограничителни условия.

В предната зала на неговия магазин на Беруик бяха струпани кашони с всякакви законни стоки за дълъг щанд, отделящ предната част от складовия сектор. След склада имаше два кабинета, един до друг, и голям салон, обзаведен с четири маси с метални крака и дървени плотове, заобиколени със столове от същия вид.

В салона се виждаше импровизиран бар край една от стените. На бара се мъдреха няколко бутилки алкохол и кафе машина. Зад шублера стоеше едър мускулест мъжага на име Роланд. Той нямаше кой знае каква работа, освен да стърчи там, защото капучиното, което Мислович пиеше, му го донасяха от италианския ресторант на улицата, на пресечката между Алби и Беруик.

Роланд беше един от войниците на Мислович. Беше над метър и деветдесет висок и тежеше около сто и десет килограма. Роланд беше съдържан и мълчалив тип, може би защото не знаеше добре английски.

Беше облечен в дълъг, широк плетен пуловер, провиснал над сивите му панталони, а на врата и китката му висяха златни верижки. Роланд смяташе, че златните накити са задължителен атрибут за западния гангстер.

В добавка към Роланд, Мислович се бе заобиколил със Зенко и с един местен криминален тип на име Джими Атлас, бързорек комарджия и майстор на залаганията. В стаята се намираше още един незаменим човек от ескорта на Мислович, въздебел симпатяга на име Йосип Петров, който отговаряше на прякора „Пете“. Пете ставаше за всякаква работа, като се почне от задушевното хапване и пийване, та се свърши с убийството.

Списъкът с членовете на клуба тази сутрин се допълваше от едно умствено недоразвито момче на име Боби. Боби беше местен нещастник, когото Зенко бе взел под крилото си. Боби работеше какво ли не. Човек можеше да го види да продава хотдог на пазара на Ламбът стрийт, или да къса билети на входа на театъра в Уест Енд. В останалото време чистеше задната стая на компания „Уитманс“ или пък тичаше да донесе капучино от италианския ресторант.

Боби беше странен на вид момък — тънък като дърдавец. Бръснеше косата си с изхабена електрическа самобръсначка, тъй че неизбежно по темето му се виждаха сплъстени необръснати кичури. Ушите му стърчаха като пеленгатори. Обикновено на лицето му бе изписана загадъчна, крива усмивка. Ако човек изключеше примитивния му разум, дължащ се отчасти на научените улични хитрини, отчасти на силно развития инстинкт за оцеляване, Боби представляваше съвременната версия на средновековния селски идиот.

Докато Мислович преглеждаше сутрешното издание на „Лондон Таймс“, Зенко говореше по клетъчния телефон.

Когато приключи разговора, Мислович го попита:

— Намери ли някой, който може да помогне?

— Да. Един от нашите работи по въпроса.

— Работи?

— Да.

— Какво значи това?

— Следи действията на полицията в квартала.

— Където е апартаментът й?

— Да.

— Където беше патакмата?

— Да.

— Защо?

— Те поемат случая.

— А-а. Но той все още не знае нищо?

— Само това, което вижда на полицейския компютър.

— И какво? Какво казва?

— Не много. За обаждането. Къде. Някой стрелял.

— Дай ми мобифона.

Мислович набра някакъв номер по памет. Когато лицето, на което звънеше, се отзова, той заговори тихо:

— Събудих ли те?

— Не — отвърна Ани.

— Какво правиш?

— Защо ми звъниш тук?

— Искам да знам как си.

— А ти как си?

— Ами...

— И аз така. Онези животни, с които въртиш бизнес, идват тук и се опитват да ме убият. Какво се очаква от мен, просто да си седя и да си трая?

— Защо си намесила онова лице?

— Имам нужда от защита за себе си и за дъщеря си.

— Кой е този слуга?

— Един, когото познавам от Ню Йорк. Няма нищо общо с теб или с Джони.

— Разкарай го.

— Не ставай глупав.

— Как се казва?

— Девлин.

— Нямаш нужда от него. Не ми създавай неприятности.

— Кажете на тези животни да ме оставят на мира.

Мислович не отговори.

Ани изчака още секунда и додаде:

— Точно това си и помислих. Дочуване. Недей да ми звъниш повече. Вече си имам достатъчно проблеми.

Мислович затвори телефона и попита Зенко:

— Значи твоят човек не знае нищо?

— Той само следи съобщенията по компютъра. Но от това, което ми каза, ми се струва, че черното ярди те е излъгало.

— Аха. Защо?

— Май Девлин не е застрелял техния човек. Мисля, че личната охрана на Оливър го е застреляла.

— Боже мой, тези хора наистина са животни. Трепят се един друг, вместо да се целят в противника?

Зенко сви рамене.

— Понякога се случва. Знаеш го.

— Няма извинение.

— Няма. Но се случва.

— Твоята свръзка знае ли нещо повече?

— Не. Но ще намери човек, когото може да купи.

— За колко.

Зенко сви рамене.

— Ще се спазарим.

— Добре. Все пак е някакво начало. Съмнявам се, че този дивак Оливър ще повярва, че нямаме нищо общо с тази работа, но засега поне не сме на тъмно.

— Смяташ, че Оливър е убеден, че ти си й изпратил бодигарда?

— Убеден е. Не знам. Боже мой, тази жена само усложнява нещата.

— Трябва да го убием.

— Кого?

— Черният. Може би и нея.

— И какво? Да започваме пак отначало? Нямам време за това. Налага се да работим с него. Ако се сдобием с достатъчно информация

и свързки, ще ги избием всички и ще дадем ход на собствената си операция.

Зенко се намръщи, но не пожела да спори.

— Всички те са свине, Зенко. Диваци. Всички са един дол дренки.

— А жената?

Преди да успее да му отговори, Мислович бе прекъснат от Боби, който се върна в салона и съобщи, че някой отвън иска да се види с господин Милс.

Всички мъже се извърнаха към Боби.

— Кой иска да ме види? — попита Мислович.

— Някакъв мъж.

— Мъж ли? Не си ли каза името?

Зенко и останалите внимателно следяха размяната на реплики. Джими Атлас имаше вид, сякаш прави облог дали Мислович ще може, или няма да може да разбере какво всъщност става.

— Не — отвърна Боби.

— Какво ти каза той, Боби? — нервно запита Мислович.

Боби го изгледа накриво и изведнъж се сети.

— Спомена, че е приятел на Ан Печ.

— Какво?

— Приятел на Ан Печ.

Мислович погледна към Зенко. Онзи ококори очи. Мислович се обърна към Боби и му каза:

— Много добре. Сега искам да излезеш и да кажеш на човека да изчака навън. После иди някъде и се върни тук утре. Разбра ли?

Боби кимна.

— За днес свърши достатъчно работа, Боби. Кажи на човека да чака и си иди вкъщи.

Момчето кимна отново и напусна.

Мислович се обърна към Джими Атлас и му каза:

— Виж дали му го е казал, след което и ти също си върви.

Атлас се надигна.

— Смяташ ли, че това е шибаният тип от Ню Йорк? — попита Зенко.

— Така изглежда.

— Мислиш, че тя го е пратила тук?

Мислович вдигна рамене.

— Способна е почти на всичко.

— Да не е побъркана?

— Кой знае...

— Сигурно е той. Как иначе щеше да те намери толкова бързо?

— Ще го попитам.

— Какво смяташ да правиш с него?

Мислович помисли за миг и отговори:

— Ще го дам на Оливър.

— На ярдито? Защо?

— Така ще постигна две неща. Ще дам урок на онази кучка, че не може да си позволява такива волности, и ще убедя Оливър, че съм му приятел. Ще продължим да му помагаме. Ще ги накараме да ни се чувстват задължени.

— Те нямат никаква чест.

— Като се оправя с тях, няма да имат нищо. Засега искам да ги накарам да си мислят, че им помагаме. Значи, Зенко, излизаш навън и проверяваш този симпатяга. Ако е Девлин, претърсваш го от главата до петите и го довеждаш тук. Сигурно са му здрави топките, за да дойде да ме потърси тук.

— Може би не. Може би тя му е казала, че сме приятели — отвърна Зенко.

— Възможно е. Ти само го провери дали е чист. Не искам и пила да има по него.

— Окей.

На излизане Зенко даде на Роланд и Пете заповеди на хърватски и те напуснаха салона.

Отвън на улицата Девлин се бе облегал небрежно на една паркирана наблизко кола с вид на човек от Сохо. Носеше широки панталони и спортно сако, без вратовръзка. Ризата му бе разкопчана до второто копче и под нея се виждаше дебела верижка.

Зенко се приближи и попита:

— Ти кой си?

— Искам да се видя с господин Милс.

— Имаш ли определена среща?

— Още не. Как му е календарът?

— Какво?

— Календарът. Графикът.

Зенко изгледа тъпо Девлин и той реши, че последните думи не фигурираха в речника на славянина.

— Зае ли е?

Зенко даде знак на Девлин да се приближи и рече:

— Последвай ме.

Девлин се отблъсна от колата и тръгна след Зенко към магазина. Когато стигнаха до двата кабинета, Зенко се спря насред коридора и посочи на Девлин кабинета вдясно. Девлин влезе вътре и видя седналия зад едно бюро Роланд, с насочен автоматичен пистолет „Грендел“ Р-30. Роланд бавно вдигна цевта, докато тя се изравни с гърдите на Девлин.

Девлин замръзна при вида на автоматичния пистолет.

— Сложи ръце на бюрото. Не мърдай. Мръднеш ли, ще те застреля — спокойно изрече Зенко.

Девлин се надвеси напред и постави ръцете си пред Роланд. После се обърна към Зенко и му каза:

— Стой близо до мен. Ако започне да стреля с това нещо, ще има достатъчно куршуми и за теб.

Зенко изръмжа и претърси Девлин. Беше много внимателен. Дори прокара пръсти през косата му и провери обувките му. След като остана доволен, той подкани Девлин да влезе в задния салон.

Мислович седеше на масата си, спокоен, отпочинал, и четеше „Лондон Таймс“. За съжаление, чашата с капучино вече беше празна, така че не можеше да отпива и да се прави на гангстер като онези от „Кръстникът“.

Когато Девлин влезе заедно със Зенко, той го измери с поглед по същия начин, по който оценяваше всички хора — сравнявайки го със себе си.

Девлин беше по-едър и изглеждаше не по-зле, очевидно беше по-силен, но Мислович не се съмняваше, че той самият е по-хитър от мъжа пред него. Хитър човек не можеше да се озове тук. Хитър човек изобщо не би се приближил до Иван Мислович.

— Седни — покани той Девлин.

После даде знак на Зенко да затвори вратата. Зенко махна с ръка на Пете да пази отвън с Роланд, след което затвори вратата и застана зад Девлин, блокирайки по този начин изхода.

— Вие сте Девлин?

— Да. Откъде знаете? Още не сме се запознали.

Мислович вдигна рамене.

— Кой ви каза да дойдете тук?

— Никой. Сам дойдох.

— Ан Печек ли ти каза за това място и за мен?

— Не съвсем. Само ми спомена кой сте и че се намирате някъде в Сохо. И че сте работил с нейния съпруг.

Мислович отново вдигна рамене.

— И как ме намери?

— Не е толкова трудно човек да намери Франк Милс, югославянина. Просто поразпитах наоколо. Из квартала. Тук изглежда не е тайна. Ти не си невидим. Отне ми двадесет минути.

— Значи тя не ти е казала да дойдеш тук?

— Не. Всъщност, изглежда е трябвало да ми каже, че не би трябвало да идвам тук.

Мислович се замисли над сложната глаголна форма, но не пожела да помоли Девлин да му обясни. Вместо това попита:

— И начи кой си ти? Кво искаш?

— Искам да ѝ помогнеш.

— Да ѝ помогна за какво?

— Да остане жива. Искам да кажеш на хората, с които правиш бизнес, да я оставят на мира.

— Какви хора?

— Хората, от които купуваш дрога.

Мислович се намръщи.

— Сигурно търсиш някой друг Франк Милс.

— Това е напълно възможно, но все пак искам да кажете на онези хора да стоят далече от нея.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо да го правя?

— Защото хората, които са убили мъжа ѝ, се опитват да убият и нея.

Мислович се облегна назад и заговори бавно. Колкото по-напрегната беше ситуацията, толкова повече обичаше да си придава отпуснат и безгрижен вид.

— Какво общо има всичко това с мене?

— Вие сте работил с нейния съпруг, нали?

— Нейният съпруг?

— Джон Печек. Вашият племенник.

— Мой племенник?

— Да.

— Джон Печек?

— Да.

— Нейният съпруг.

— Да. Вие нарочно ли ми се правите на задръстен, господин Милс, или имате някакви трудности с езика. Какъв е проблемът?

Мислович настръхна.

— Мислиш ли, че аз имам нещо общо с това, което е станало с него и със семейството му?

— Не съм казал, че имате.

— Оня идиот навлече неприятностите на своето семейство. Не аз.

— Но все пак той имаше семейство, нали?

— И това означава, че съм длъжен да се грижа за вдовицата му?

— Не казах да се грижите. Само ви помолих да кажете на хората, които я преследват, да престанат.

Мислович замълча за момент, след което го попита:

— Вие някога развеждал ли сте се, господин Девлин?

— Не.

— Знаете ли, това е голям проблем. Дори и там, откъдето идвам. Виждал съм го много пъти. И трябва да призная, че в повечето случаи са виновни мъжете. На мъжете са им слаби ангелите, нали знаете.

Девлин не отговори.

— Разбирате какво искам да кажа. На мъжете една жена все не им стига. Обикновено така става. Или пък пият много. Или се чукат в службата. Нали знаете. Винаги има проблеми. Опявания. Рев. Много им е трудно на жените. И те си наемат адвокат, и се оплакват, и се оплакват, и се оплакват. „Помогнете ми, помогнете ми, помогнете ми.“ А знаете ли какво им казват професионалистите?

— Какво?

— Те им казват: „Ей, ти си се женила за този кучи син, не съм те женил аз“. Тя се е оженила за това лайно, господин Девлин. Не аз. Ако

ония хора си имат проблем с нея, това не е мой проблем.

Девлин изглежда втрещено Мислович.

— И на теб ти трябваше толкова време, само за да ми кажеш, че това не е твой проблем?

— Какво?

— Това ли ти е отговорът? *Не е мой проблем?*

— Беше грешка, че работих с него. Аз бях измаменият, господин Девлин. Аз трябваше да го убия. Не съм заинтересован да задълбочавам грешката си.

Девлин го притисна още.

— Ти също ли би погнал след жената и детето?

— Не ставай глупак. Не съм животно като тях.

— Но не ти пука, ако го направят?

Мислович махна на Девлин с досада, сякаш темата беше прекалено незначителна за него.

— Или може би нямате нищо против, ако го направят?

— Знаете ли, господин Девлин, не ми приличате на глупак, но се държите доста глупаво. Не ме нервирайте повече. Този разговор за мен е приключил. Не ме интересува нито онази жена, нито вие!

Мислович вдигна клетъчния си телефон и набра номера на Оливър, след което изглежда в упор Девлин, изчаквайки сигнала. Когато се отзоваха, той заговори, без да изпуска от очи Девлин.

— Тук е господин Милс. Тук при мен има един, който иска да ви види. Един, с когото вашият приятел снощи се е сблъскал, но не са могли да се запознаят.

Мислович се подсмихна.

— Да. Ще се постарая да го задържа. Но побързайте. Може би няма да иска да ви чака.

Мислович изключи телефона и се ухили на Девлин. Не биваше да го прави.

— Кой беше това? — попита Девлин.

— Хората, които ви създават толкова неприятности. Имате си проблем с тях, защо не си го уредите направо с тях, а? Вие сте американец. Нали така си уреждат работите американците?

Сега дойде ред на Девлин да се облекне назад.

— Разбирам. Може ли да те попитам нещо, Франк?

— Да?

— Ти смяташ ли се за интелигентен човек?

Мислович вдигна рамене.

— Имам предвид дали се смяташ за хитър? Че ти сече пипето? Че си умен? — С всяка дума Девлин ставаше все по-язвителен. — Да не би да ти говоря прекалено бързо? Какво да кажем за „печен“? Или може би ловък? Смяташ ли се за нещо такова, Франк?

Сега пък Мислович се намръщи. Разбираше, че го заплашват, но никога досега не бе заплашван от човек, който му говори с толкова безгрижен тон.

— Ако ти беше наистина хитър и печен, Франк, щеше ли да бъдеш толкова тъп, че да извикаш тук онези хора и щеше ли да си такъв идиот, че да облечеш този двуреден костюм, който е толкова старомоден, че изглеждаш, сякаш някой си е направил лоша шега с теб?

Сега Мислович изпъна гръб на стола. Но Девлин още не бе свършил.

— Мислех, че ви давам последен шанс тук, но всички вие сте едни нафукани тиквеници, които ми седите и ми се правите на мафиотчета като в някой тъп филм за мафията. Искам да кажа, тая утайка в чашата ти от капучино ли е? Схвана ли всичко, Франк? Ако не, да ти го кажа по-бавно.

Сега Девлин се надвеси напред и интонацията му повече не будеше съмнение.

— Слушай ме внимателно, задник такъв. Ако нещо се случи с Ани Турино или с детето ѝ, ако някой я докосне, ти ще платиш. Ще ти се доще да не си се измъквал от оная твоя средновековна държавица и да те бе застрелял някой твой братовчед в някоя от вашите племенни войни, които водите по някакви си там кретенски причини, които нормалният човек дори не може да проумее.

Девлин се изправи да си ходи.

— Но макар и да приличаш на клоун, и да ми седиш с хубавичките си дрешки, знам, че английският ти е достатъчно добър, за да схванеш основната идея, Франк, тъй че преведи всичко това на трътлестото си тлъсто приятелче ей там, дето се чуди къде да си дене ръцете.

Мислович беше толкова побеснял, че английският му, който обикновено беше перфектен, прозвуча странно, когато процеди:

— Сядай. Не излизаш никъде.

— Не, излизам — отвърна Девлин спокойно. — И не се казва „не излизаш никъде“, а „няма да излизаш никъде“.

Мислович изръмжа и скочи да хване Девлин през масата. Зенко заизважда „Грендел“-а си и пристъпи зад Девлин. Двамата бяха готови да го смажат. Вече си представяха как е паднал на пода и те го тъпчат.

Но Девлин ги беше изпреварил. Беше ги чакал да захаят въдицата. Той се приведе, докато Мислович нападаше, после се изправи и със светкавично движение изрита с десния си крак стола зад себе си. Столът се блъсна в налитащия Зенко. Чу се силен пукот, когато столът удари двете му колене. Зенко падна с пъшкане и ругатни. Беше прекалено лошо ударен, за да може веднага да се изправи на крака.

Мислович засили масата към Девлин, опитвайки се да го събори, но тя попадна на мускулестото му бедро и той я запокити встрани, сякаш беше от картон.

Мислович се хвърли към Девлин, посягайки да го хване за гърлото. Девлин бързо отстъпи встрани, стисна Мислович за врата и го засили напред, като в същото време го спъна. Мислович се сгромоляса на пода.

Зенко най-после с мъка успя да се изправи на крака и трескаво заизмъкна оръжието от кобура под мишницата си, но сега Мислович се бе озовал между него и Девлин. В този миг на объркване Девлин свали веригата, която носеше около врата си. Това не беше обикновено бижу. Веригата представляваше оръжие, специално изработено по поръчка на клиента, основаващо се на традиционно японско бойно изобретение, наречено „Манрики Гузари“ — верига с тежести на двата края, която, озовала се в подходящи ръце, можеше да бъде смъртоносна.

Веригата удължи обхвата на Девлин с почти метър. Само за секунди тя се завъртя толкова бързо, че стана почти невидима. Зенко чу съскащия ѝ звук и след това усети внезапния досег, последван от остра болка, когато един от краищата ѝ изведнъж изплющя върху китката му.

Ръката на Зенко се разтвори, пръстите му се отпуснаха и пистолетът издрънча на пода.

Девлин замахна, веригата описа дъга и се уви около врата на Мислович, тъкмо когато югославянинът беше започнал да се надига от

пода.

Когато веригата стегна врата на Мислович, Девлин дръпна свободния ѝ край с лявата си ръка и изправи Мислович на крака.

Той бързо се изви и застана зад Мислович. Хвана двата края на манрикетото и стегна хватката. Мислович усети, че не му стига въздух, задави се и посегна към веригата, но не успя да я разхлаби.

Тупурдията вътре привлече Роланд и Пете, които стояха пред вратата. Роланд нахлу пръв. Автоматичният пистолет беше в ръката му, готов за стрелба. Пете стоеше зад него, насочил руски деветмилиметров „Макаров“.

Но Девлин се намираще зад Мислович, усуквайки веригата още по-здраво, като използваше тялото му за щит. Мислович се опита да удари с тила си Девлин по лицето, за да го изблъска или поне да разхлаби хватката. Девлин отбегна удара, дръпна рязко манрикетото и пристъпи напред, стоварвайки коляното си в бъбрека на Мислович. Макар да се давеше, Мислович изпъшка от болка. С това съпротивата му приключи. Той се люшна напред, но Девлин го задържа изправен с веригата. Зенко и останалите безпомощно наблюдаваха как шефът им се дави в агония пред очите им.

Зенко се бе съвзел достатъчно, за да посегне за оръжието си на пода, но разбираше, че Девлин може да прекърши врата на Мислович, преди той самият да успее да вдигне пистолета и да го застреля. Затова остана на място, опитвайки се да съобрази дали да не се хвърли върху Девлин и да се опита да освободи Мислович от хватката му.

Роланд и Пете бяха насочили оръжия, но не можеха да застрелят Девлин, без да поразят Мислович.

На свой ред Мислович отчаяно се опитваше да изрече заповед. Искеше да им каже: „Стреляйте!“, но от гърлото му се изтръгна само приглушен хрип.

— Не мърдайте. Оставете оръжията или ще го убия веднага — изрече ясно и спокойно Девлин.

Той погледна колебаещите се мъже, пристегна още веднъж веригата, прекъсвайки напълно въздуха на Мислович. Очите му се изцъклиха.

Девлин изръмжа още веднъж заповедта си:

— Оставете оръжията долу — изръмжа повторно Девлин.

— Окей, окей! Стига — изкрещя в отговор Зенко.

Но Девлин стисна врата на Мислович още по-здраво, докато езикът му не се подаде от разкривената уста.

— Оставете ги на пода и излезте оттук.

— Спри! — изкрещя Зенко.

Девлин продължаваше да стиска здраво, изчаквайки оръжията да изтропят по пода. Трябваше да повярват, че ще убие Мислович, макар да знаеше, че ако го направи, със сигурност ще умре.

Мислович издаде болезнен хриплив звук. Вече губеше съзнание и скоро щеше да колабира. Девлин го задържа изправен с веригата. Тя вече прорязваше кожата му. Устните на Мислович започнаха да посиняват.

Най-сетне Зенко се обърна към останалите и извика:

— Хвърлете оръжията! Веднага!

Оръжията издрънчаха. Девлин продължаваше да стиска здраво веригата.

— Отстъпете назад — заповяда им той.

Те бързо отстъпиха от падналите на пода пистолети и Девлин най-после леко освободи веригата, за да може Мислович да си поеме дъх. Девлин се боеше да не би да е прекалил, но югославянинът изведнъж изпъна гръб и нададе ужасен свистящ звук, засмуквайки достатъчно въздух, за да остане в съзнание.

Докато Мислович вдишваше с усилие, Девлин отстъпи вдясно и вдигна автоматичния пистолет на Зенко. Придърпа Мислович нагоре и притисна дулото на пистолета в слепоочието му, като в същото време продължи да стиска здраво веригата.

Издърпа Мислович към останалите оръжия, след което ги изрита далече зад себе си към задната стена.

Зенко вече бе успял да излезе заднишком през вратата и увиваше с носна кърпа окървавената си ръка.

И Мислович се бе съвзел достатъчно, за да чуе това, което Девлин изръмжа в ухото му.

— Хайде, гадняр, тръгвай напред, бавно и леко. Ще ти пръсна черепа и ще си пробия път с огън в секундата, в която се опиташ да ми направиш някой номер. Ще ви избия всичките, само да ми дадеш и най-малкия повод. Кажи им да стоят настрана, освен ако не искаш да си труп.

Мислович направи каквото му казаха. В този момент омразата, която изпитваше към Девлин, бе толкова силна, че трябваше да се пребори със себе си, за да се въздържи да се обърне и да се опита да му прегризе гърлото, преди Девлин да натисне спусъка. Да умре сега беше едно. Оскърблението, което Девлин му нанасяше, беше още по-лошо. Мислович не можеше да понесе, че хората му го виждат в такова унижително положение. Вързан, с пистолет, опрян в главата. Като някой заложник.

Когато стигнаха до предната зала, хората на Мислович стояха вътре и очакваха заповеди. Той веднага пое командването.

— Никой да не стреля по това копеле! Не правете нищо. Аз лично ще го убия. Ако го застреляте или се опитате да направите нещо, ще убия и вас. Дръпнете се! Махнете се от пътя ми!

Девлин ги изчака да отстъпят от вратата и изтика Мислович пред себе си. Малко преди да стигне изхода, той извъртя Мислович, за да остане с лице към хората си, прекрачи заднишком през прага и го издърпа със себе си на Бериук стрийт.

Вече приближаваше обяд, така че на улицата нямаше много минувачи. И да наблюдаваше някой от тях разиграващата се сцена, Девлин нито ги поглеждаше, нито им обръщаше внимание. Той държеше под око Зенко и останалите двама мъже, застанали на прага. Нямаше представа дали някой от тях все още има оръжие. Обърна Мислович и закрачи напред, хвърляйки от време на време поглед назад към Зенко и останалите. Когато Девлин се озова на около десет метра от мястото, Зенко и Роланд пристъпиха на тротоара. Девлин имаше чувството, че третият мъж се е върнал в офиса, за да вземе захвърлените оръжия.

За момент Мислович се запъна. Девлин дръпна рязко манрикетото и процеди:

— Не ме карай да те удуша, гадняр! Върви!

— Девин, дори и да се измъкнеш, ти все пак си мъртъв — просъска Мислович.

— Чакай малко. Тази реплика сега ли я измисли? Страхотно. В Югославия такива ли ги редите? Искам да кажа, никога досега не бях го чувал по този начин. Нали разбираш, със славянски акцент.

Този път Мислович не ухапа въдицата, само повтори:

— Мъртъв си.

Девлин изостави сарказма си.

— Е, тогава май е по-добре да те застрелям веднага. Искам да кажа, че това е единственото логично заключение, тъй като ако останеш жив, наистина ще се опиташ да ме убиеш.

Мислович млъкна.

Двамата тръгнаха надолу по улицата. Зенко и останалите ги следваха от разстояние.

Изведнъж един червен сааб възви от ъгъла и мина покрай Девлин и Мислович. Спирачките на колата рязко изсвистяха и тя закова на място. Хинтън и шофьорът на Оливър, Луис, изскочиха от колата.

Девлин и Мислович почти бяха стигнали до ъгъла, Хинтън и Луис се намираха по средата на карето, а Зенко и останалите — зад тях.

Девлин извъртя Мислович така, че да се озове с лице срещу Хинтън, кръстоса поглед с неговия и веднага го позна. Хинтън не се поколеба нито за миг. Той се прокрадна към Девлин с пистолет в дясната ръка, опрян в крака му и насочен надолу. Тръгна право към Девлин и Мислович. Девлин разбра, че се опитва да заеме подходяща позиция за стрелба, но също така разбра, че каквото и да бе разстоянието, щеше да е почти невъзможно за Хинтън да го улучи, без да простреля Мислович.

Хинтън напредваше бавно към тях по пустия тротоар. Девлин стоеше на място. Той и Мислович наблюдаваха приближаването на Хинтън. Девлин отстъпи половин стъпка зад Мислович и леко освободи веригата, но автоматичният пистолет остана плътно притиснат в черепа на югославянина.

Девлин заговори в ухото на Мислович:

— Колкото и да сте тъп, господин Милс, държа да видите какво прави вашият съюзник. Вие се опитахте да им помогнете, като ме предадете, а вижте как ви се отплащат. Разбирате, че той ще ви застреля, за да се добере до мен, нали така?

Мислович не желаше да доставя удоволствие на Девлин и замълча, макар да кипеше от гняв. Девлин беше прав. Хинтън бе готов да го застреля, само и само да се добере до Девлин. Хинтън вдигна пистолета си. Девлин застана точно зад Мислович. Мислович се стараше да не шавне, докато Хинтън се прицелва. Но тъкмо в мига, в

който Хинтън щеше да натисне спусъка, Зенко се хвърли към него и го сграбчи отзад в яка меча хватка. Роланд се изпречи пред Луис и вдигна едрата си ръка. Луис отблъсна ръката му и двамата се вкопчиха един в друг.

Хинтън схвана, че Зенко му бе отнел възможността да стреля, затова не упорства повече. Но пистолетът остана в ръката му, явно решен да застреля Зенко, щом му се удаде случай. Роланд изненадващо си бе взел белята, мъчейки се да укроти Луис.

Девлин позволи на Мислович да наблюдава боя само за няколко секунди, след което кротко го обърна, възви зад ъгъла и махна на едно такси.

Мислович беше зашеметен от това, че Хинтън за малко да го застреля, затова безропотно се подчини на Девлин и влезе с него в таксито.

Двамата мъже седнаха на задната седалка в широкото лондонско такси. Шофьорът бе проврял глава през прозореца, за да наблюдава боя, който се разиграваше от другата страна на Бериук стрийт. Девлин почука по плексигласовата преграда и подвикна:

— Хайде, шефе, потегляме! Освен ако не се каниш да излезеш и да се включиш.

Водачът бързо се прибра и попита:

— Накъде?

— Площад „Лестър“.

Вътре в таксито Девлин свали якето си и го постави върху лявата си ръка, за да прикрие автоматичния пистолет. Когато пристигнаха на площада, Девлин плати и издърпа Мислович от таксито.

Тръгнаха право през широкото пространство на площад „Лестър“, Девлин плътно до Мислович, с дреха праметната през „Грендел“-а, чието дуло бе опряно в ребрата на Мислович. Девлин хвърли поглед към огромния рекламен афиш на близкия кинотеатър.

— Какво ще кажеш за едно кино?

Мислович не отговори.

— Аха, разбирам. Няма надписи на сръбски — каза Девлин.

Девлин помъкна Мислович през площада и се запъти към една подземна обществена тоалетна.

— Хайде, господин Милс. Ако сте напълнил гащите преди малко, ще можете да се почистите долу.

Девлин побутна Мислович по стъпалата на мъжката тоалетна. Пусна монета от двадесет пенса и го блъсна напред, когато пневматичната врата се отвори.

— Хайде, тичай, докато не си направил белята. Да видим дали ще мога да те застрелям, преди да си стигнал до клозетната чиния.

Мислович остана на място, зяпнал Девлин, който измъкна монета за себе си и също влезе в подземната тоалетна. Като за обществена, тя беше сравнително чиста и добре поддържана. Вляво имаше дълга редица умивалници и писоари, а вдясно — клетки с тоалетни чинии. Имаше само един човек при писоарите, който тъкмо свършваше. Девлин не му обърна внимание. Бутна Мислович и му каза:

— Избери си чиния.

— Какво смяташ да правиш?

— Теб какво те интересува? Никой няма да види какво ще направя с теб. Влизай.

Девлин блъсна Мислович в една от клетките и застана пред разтворената врата. Мислович го гледаше онемял. Девлин му отвърна с безизразен поглед. Изведнъж, преди Мислович дори да се усети, Девлин му нанесе бърз, смъртоносен челен ритник право в слънчевия сплит.

Ритникът отпрати Мислович назад, той се удари в клозетната чиния и започна да се свлича по стената зад гърба му. Ударът го парализира. Не можеше да си поеме дъх. Беше нокаутиран. Сгърчи се като спукан балон и рухна между порцелановата чиния и стената. Девлин изгледа мъжа, който бе оставил първата жена, която Девлин беше обичал в живота си, в ръцете на хора, които използваша мачете срещу човешки същества. За миг той си помисли колко лесно щеше да бъде просто да стегне малко повече веригата и да прекъсне трахеята му. Ала само пусна казанчето и излезе.

15.

Стълкновението между хората на Мислович и ярдитата не продължи дълго. Пете изтича навън с автоматичния пистолет на Роланд и им изкрещя да се пръждосват от улицата, докато не са дошли ченгетата. Предупреждението и автоматичното оръжие в ръцете му накараха Хинтън и Луис да се подчинят.

Зенко грабна пистолета на Хинтън и подкара всички обратно в задния салон. Претърсиха Луис. Той се оказа невъоръжен. Зенко заяви никой да не мърда, докато не се върне Мислович или не установят, че вече е мъртъв. Взе „Грендел“-а от ръцете на Пете и го насочи към Хинтън и Луис.

Зенко беше способен да застреля всекиго, особено Хинтън, и ярдито го знаеше. Но дори при тази смъртна заплаха Хинтън едва устоя да не се опита да се измъкне. Той разбираше, че беше само въпрос на време Девлин да се върне при жената и да я скрие някъде. Мъжагата, който бе поставил в шах тези тъпаци, с положителност щеше да отиде сега при нея.

Но Хинтън се овладя и рече на Зенко:

— Спокойно, мон. И по-настрани с тоя патлак.

Седна до една от масите и постави ръцете си върху плота. Можеше да почака още малко. Той също искаше да разбере дали босът югославянин беше убит от високия непознат мъж.

Мислович не беше мъртъв, но го бе загазил здравата. Едва успя да се съвземе след около минута, но беше толкова зашеметен и объркан, че му отне поне още една, докато се опомни и се изправи на крака, като се опитваше да възстанови случилото се. Гръдната кост го болеше, сякаш беше счупена, а болката във врата беше толкова силна, че първата му мисъл бе, че са му прерязали гърлото и са го оставили да издъхне. Но когато погледна бялата си риза от египетски памук, не забеляза кръв по нея. Още усещаше следите от веригата по врата си.

Опипа го и пръстите му се окървавиха. Веригата на Девлин бе разранила кожата му.

Мислович се измъкна, олюлявайки се, от подземната тоалетна, докато в този момент Девлин сменяше метрото на Ембанкмънт Стейшън, потегляйки към моста Тауър.

Мислович се озова на площад Лестър, но се отказа да хваща такси и реши да се прибере пеш до „Уитманс“. Постепенно си бе припомнил всичко, горящ за мъст.

Докато Мислович крачеше към своя щаб в Сохо, Девлин най-после излезе на повърхността при моста Тауър. Пътуването с метрото му бе отнело всичко на всичко единадесет минути, но той знаеше, че не разполага с много време. Бързо се огледа наоколо, за да се ориентира. Не виждаше добре моста, но забеляза Темза, течаща покрай Тауър. Винаги го бе учудвало обстоятелството, че тази малка, тромава старинна цитадела се наричаше Тауър — Кулата на Лондон. Крепостните стени, очертаващи средновековния редут, представляваха най-ниските градени в района.

Той бързо си запробива път през подлеза и излезе на Тауър Хил, широкото авеню, водещо към моста. Апартаментът на Ани се намирал на доста разстояние пеша отгук. Все още беше от другата страна на реката и му бе коствало прекалено много време, докато се добере дотук.

Той притисна под палтото си „Грендел“-а и закрачи бързо, привличайки вниманието както на туристите, така и на местните минувачи. Изруга наум и се огледа за такси, въпреки че в момента нямаше нужда точно от това. Съзря някакъв шанс едва когато излезе на моста. На светофара бе спрял фургон „Вокхол“. Беше боядисан в тъмнозелено и отстрани с орнаментирани букви бе изписано: „Франк Уайли & Сънс, Доставчици на прясно месо и храни“.

Девлин предположи, че фургонът доставя продукти за веригата ресторанти на Бътлърс Уорф, отвъд моста. Когато светофарът даде зелено и потокът от коли потегли, той отвори пътническата врата и скочи в колата в движение.

Водачът се оказа по-възрастен от него, над шестдесетте, облечен в бяло палто, с кожен каскет на главата. Той се извърна към Девлин, по-скоро изненадан, отколкото уплашен.

— Какво има?

— Ще минавате ли по моста?

Мъжът му отвърна на лондонско наречие, което поради гнева и изненадата прозвуча още по-неразбираемо:

— Кво си въобразяваш, по дяволите?

Девлин дръпна палтото си и вдигна оръжието.

— Съжалявам. Нямам време за разговори. Просто минете по моста и ще ви обясня всичко. И внимавайте. Не се противете, иначе ще бъда принуден да направя нещо гадно, например да ви прострелям капачката на коляното. И без шеги. Карайте.

Мъжът млъкна и погледна напред.

— Имате ли жена? Само кимнете, да или не? — попита го Девлин.

Мъжът кимна положително.

— Деца?

— Да.

— Внуци?

Човекът закима енергично.

— Правете каквото ви казвам и ще ги видите още тази вечер. Може би още следобед. Ще бъде просто едно приключение, никакви трагедии.

Вече бяха по средата на моста и на Девлин му дотрябва карта.

— Къде ви е пътеводителят?

Шофьорът измъкна един доста изхабен екземпляр на „Лондон от А до Z“. Беше голямото издание. Девлин го взе и му благодари.

Вече бяха стигнали другата страна на моста, когато Девлин каза:

— Сега продължете напред и се постарайте да се измъкнете от трафика на зелено.

Шофьорът продължи по Тули стрийт, успя да се измъкне и да спре на около три метра от автобусната спирка. Той се обърна към Девлин, който тъкмо бе намерил района на картата.

Без да вдига поглед, Девлин задържа „Грендел“-а насочен напред към водача.

— Остани на място, татенце. И не се нервирай. Не предприемай нищо.

Девлин продължи да проучва картата.

— Лондон. В целия град няма нито една шибана улица с номера, нали така?

Шофьорът не отговори.

— Окей, ето ни. Намерих я. Стига да не е еднопосочна и да не вървим в обратна посока.

Девлин погледна към шофьора, който изглеждаше видимо притеснен.

— Вижте, наистина съжалявам за това. Но ситуацията е наистина извънредна. Имам още пет минути, за да спася една жена и детето ѝ. Сега ще ви дам сто лири. И още нещо — една лира за телефон. Слагате стоте лири в джоба, след което отивате и седате на пейката на онази автобусна спирка, и седите там около десет-петнадесет минути. Може и двадесет, ако нямате нищо против. После взимате лирата, ставате, отивате до уличния телефон и се обаждате на шефа си. Кажете му какво се е случило. Ако прецените, можете и да забравите как точно изглеждам, но това го оставям на вашата съвест. Кажете му, че ще се обадя и ще ви съобщя откъде можете да си приберете фургона. Телефонният номер написан ли е отвън?

— Да.

Това беше първата дума, която шофьорът бе промълвил, откакто Девлин му бе казал да мирува. Девлин му подаде парите.

— Сега вече добре ли сте, сър?

— Да — отвърна шофьорът.

— Окей. Излезте и седнете там.

Девлин видя как мъжът изпълни точно каквото му бе наредил, след това се премести на седалката на шофьора отдясно и включи мотора. Все още не можеше да привикне да превключва с лявата ръка и да шофира от лявата страна на улицата, но успя да се влее в трафика.

Хвърли бърз поглед зад себе си и видя, че фургонът беше пълен с разфасовано месо, опаковано в кашони, натрупани от пода до тавана на фургона, метални каси със замразено птиче месо и риба, богат асортимент от консервирани храни и торби с ориз и картофи. Не беше сигурен дали ще се намери достатъчно място за пътниците му, без да се наложи да изхвърли повечето от храната на тротоара.

Докато Девлин си пробиваше път сред непознатите лондонски улици и гъстия поток от коли, Мислович вече влизаше в главната си квартира на Бериук стрийт.

Веднага щом той се появи, Хинтън скочи и се запъти към вратата. Луис остана на място. Хинтън дори и не се обърна да види дали го следва. Зенко насочи пистолета си към Хинтън, но Хинтън тръгна право към него. Когато Мислович се пресегна и бутна „Грендел“-а настрана, Хинтън с ловко движение посегна и издърпа деветмилметровия си патлак изпод палтото на Зенко.

— Остави го да си ходи — извика Мислович на Зенко.

Луис се промуши през вратата и се затича, за да настигне Хинтън.

Девлин се качи на тротоара на Гейнсфорд стрийт и спря фургона точно пред вратата на входа на Ани. Успя да стигне до апартамента ѝ за три минути, но само защото беше тръгнал срещу движението по една еднопосочна улица.

Той изскочи от фургона, втурна се във фоайето и бързо натисна бутона на интеркома три пъти.

Горе в жилището, Бен спокойно заради „Мосберг“-а си и се запъти към интеркома. Натисна бутона за говорене и каза:

— Да?

— Бен, аз съм. Качвам се горе. Кажете на Ани да пригответи Елизабет. Трябва да се махаме оттук. Веднага!

Бен се обърна и видя, че Ани е влязла в дневната. Беше чула съобщението. Стоеше неподвижна. Бен промълви твърдо, но учтиво:

— По-добре побързайте, мадам.

За миг тя си помисли, че може би е закъсняла за посещението в полицията, но бързо отхвърли тази мисъл. Гласът на Девлин ѝ бе подсказал, че нещо не е наред. Тя бързо влезе в стаята на Елизабет. Малкото момиченце се обличаше.

— Хайде, Лизи, бързо!

Детето си бе сложило карирана поличка, бели чорапки и гуменки, и бяла фланелка. Тъкмо навличаше бяла блуза с копчета отпред. Ани знаеше, че закопчаването ще отнеме време, но не искаше да тревожи Елизабет, като ѝ каже да облече нещо друго.

— Трябва да побързаме — рече Ани и изтича в своята спалня.

Асансьорът пристигна и Девлин бързо закрачи към апартамента. Бен вече го бе видял през шпионката и му отвори вратата.

— Бен, взимай си екипировката. Зареди тази пушка с най-тежките заряди, с които разполагаш. Долу има един зелен фургон, точно пред сградата. Разположи се отзад, така че да пазиш тила. И направи място за Ани и детето.

Без да пророни дума, Бен се върна до стола на който седеше и вдигна голяма кожена торба. Напъха „Мосберг“-а вътре и се отправи към вратата. Девлин се затича към задната част на жилището.

Ани го посрещна в коридора.

— Какво има? Какво е станало?

— Взemi някакви дрехи. Взemi колкото имаш пари и паспортите ви. Просто събери каквото можеш в една чанта. Една чанта! Къде е детето?

— В стаята си. Но какво се е случило?

— Ще ти обясня по пътя. Тя добре ли е?

— Да. Къде отиваме?

— Където ни заведе следващият полет оттук. Хайде.

Ани бързо изтича в спалнята си, отвори горната вратичка на гардероба и измъкна дебела, увита с хартия пачка банкноти. Опипа с ръка и намери своя паспорт и този на Елизабет. После изтича до килера, извади голям сак и започна да го пълни с дрехи.

Девлин надникна в спалнята и й каза:

— Стига, достатъчно. Да тръгваме.

Девлин погледна часовника си. Беше почти единадесет. Намери картичката на Уолдрън и се спусна към дневната, за да му звънне и да му каже, че ще пропуснат срещата.

Ани привърши с багажа и последва Девлин.

— Искам да ми кажеш какво се е случило.

— Установих, че имаш повече врагове, отколкото си мислиш. Рисковано е да оставаме тук. Ще намерим някое по-безопасно място и тогава ще обсъдим положението малко по-спокойно.

— А полицията?

— На тях звъня. Хайде.

Ани се помъчи да успокои треперенето на ръцете си, докато пъхаше в сака някои от куклите на Елизабет, заедно с бельото, чифт джинси и блузки. Накрая набути чифт гуменки в сака и каза на дъщеря си, че отиват на екскурзия. Изненада се от това, че Елизабет не й зададе никакви въпроси, само попита кога ще се върнат.

— О, само за няколко дни, скъпа — каза Ани.

— Ами училището?

— Ще се върнем до понеделник, мила. Всичко ще бъде наред.

Девлин се бе изправил до телефона и чакаше някой в участъка да вдигне слушалката. Най-после се отзоваха, но когато поиска да говори с главен инспектор Уолдърн, му казаха да изчака. Той почака почти цяла минута и тресна слушалката върху вилката.

Изтича обратно до стаята на Елизабет, показа се през вратата и извика:

— Окей, време е да тръгваме. Хайде, Ани.

Елизабет нямаше никаква представа кой беше Девлин. Той се усмихна и се опита да изглежда спокоен и дружелюбен, но малкото момиченце беше изнервено и объркано.

— Мамо, кой е този човек?

— Това е Джак, скъпа. Той ни помага, защото татко го няма сега. Той е наш приятел.

Елизабет се разплака.

— Къде е тати?

— Далече. Не се тревожи за това сега, скъпа. Хайде.

Елизабет посочи копчетата на бялата си блузка. Беше успяла да закопчае само три.

— Но аз не съм се облякла.

Девлин се пресегна и взе големия сак от ръката на Ани. Тя се наведе и вдигна Елизабет.

— Хайде, миличкото ми. Не се тревожи. Ще се дооблечем в колата.

На излизане от жилището Девлин грабна от закачалката връхните дрехи на Ани и Елизабет и задържа вратата отворена. Ани, понесла дъщеря си на ръце, бързо закрачи към асансьора. Девлин затръшна вратата и ги последва.

Когато тримата се озоваха на улицата, Бен вече се бе качил във фургона и разбиваше задното стъкло с железен лост, който бе намерил вътре. Елизабет премигна при шума на пръскащо се автомобилно стъкло.

Вътре във фургона Бен беше натрупал няколко кашона с консерви, за да си направи седалка до задния прозорец.

Пространството в малкия фургон беше прекалено тясно за него и трябваше да внимава да не си удари главата в тавана.

Беше успял също така да разчисти място в средата за Ани и Елизабет, като бе наредил кашоните с храна до самия таван.

Девлин помогна на Ани и Елизабет да се качат отзад, подаде им горните дрехи и изтича отпред. Качи се на шофьорската седалка, запали двигателя и потегли.

Имаше само смътна представа как може да се стигне до Хийтроу откъм южния бряг на реката. Разтвори картата и се опита да се ориентира. Трябваше му по-малко от секунда, за да прецени, че шосе М4 ще го заведе до летището.

— Кой е най-бързият път до Хийтроу? М4? — попита той през рамо.

— Да. Карай по Тули за Кент и гледай за А3. Наляво. Следвай знаците — извика Ани в отговор.

— Окей, сега се дръжте здраво.

Бен седеше в своя ъгъл и наблюдаваше през задния прозорец. Беше се увил в дългото си бронирано наметало и зареждаше „Мосберг“-а. Гилзите бяха специално натъпкани с експлозив, за да пръснат заряда нашироко. Бен приличаше на посивял стар каубой от Дивия Запад, стиснал между коленете си своята пушка, какъвто той всъщност до голяма степен си беше.

Зад него Ани и Елизабет се бяха сгушили на пода между пакетите месо и кашоните с продукти. Елизабет беше толкова слисана от това, че се вози на пода на фургон, че бе престанала да плаче. А внушителната осанка на Бен сякаш я хипнотизираше. Тя се бе сгушила в скута на майка си, с вперен в него поглед.

Девлин дръпна ръчната спирачка и спря фургона. Погледна бързо в картата и разбра, че няма да може да излезе на моста Тауър откъм Шад Темс, затова рязко изви волана и направи ляв завой. Тясното платно едва стигаше за една кола. Тъкмо когато направи завоя, той забеляза червения сааб, понесъл се към него.

Девлин мина плътно вляво и прикри лице с дясната си ръка, надявайки се Хинтън да не го разпознае, докато подминава. Обърна се към Бен и му извика:

— Ако този сааб тръгне да се връща, стреляй по него!

Бен надникна през задното стъкло и опря предния край на цевта на „Мосберг“-а в рамката на прозореца, където бе избил част от стъклото. Колата профуча точно покрай тях и спря да завие по Гейнсфорд. Но докато Хинтън завиваше наляво, счупеното задно стъкло и дулото на пушката на Бен приковаха вниманието му.

На един дъх Хинтън изруга и благодари на своя бог за това, че го закриля. Улицата беше прекалено тясна за остър завой, затова той превключи на първа и колата изрева до следващата пресечка, където той обърна. Така се озова на Ейфън стрийт, успоредна на Кърлоу, в същата посока, по която се носеше фургонът на Девлин.

Сега Хинтън караше срещу еднопосочното движение по улицата. Луис заемаше седалката до него и му крещеше да внимава какво прави. В отговор Хинтън натисна педала на газта толкова яко, че почти отскочи от шофьорската седалка. Гумите изсвистяха и колата се стрелна надолу по улицата. Един от идващите срещу него автомобили рязко отскочи на бордюра, за да избегне удара. Хинтън също сви наляво и се натресе в цяла редица контейнери на „Ботъл Банк“, в които събираха стъкло за рециклиране, всеки боядисан в различен цвят. Саабът се блъсна в първия тумбест контейнер и го пръсна. Последва експлозия от бутилки и счупено стъкло, но Хинтън не отлепи крак от педала. Колата отскочи от следващите два контейнера и продължи напред.

На Кърлоу, едно каре по-нататък, Девлин се оказа заклещен в бавнодвижещия се трафик. Нищо не можеше да се направи. По протежение на цялото каре по тротоара имаше забити метални пилони, които предпазваха сградите от пътното движение. Той изръмжа отчаяно и удари по волана. Ако ярдито не беше го видял, той скоро щеше да разбере, че апартаментът на Ани е празен и щеше да тръгне след него по улицата.

Девлин погледна в страничното огледало дали саабът не се приближава отзад.

Хинтън изфуча на червено, направи ляв завой по Ямайка стрийт, водеща назад към Девлин. Взе завой твърде бързо и се блъсна в две паркирани коли. Издрънча метал, пръсна се стъкло и страничното огледало на сааба се откъсна, но Хинтън продължи рязко напред. Той стигна до пресечката на Кърлоу, тъкмо когато Девлин закова на знака „Стоп“. Хинтън се опита да блокира пресечката, но беше подкарал

прекалено бързо и макар да удари рязко спирачка, профуча през пресечката и се вряза в уличната лампа на ъгъла. Колата му се блъсна в бордюра, отскочи и връхлетя върху уличната лампа, след това се друсна отново на бордюра. Хинтън извъртя лоста на задна и се опита да маневрира, но успя само да разкъса капака на трансмисията и да изкара от строя част от скоростната кутия.

Девлин най-сетне успя да излезе на пресечката. Беше чул как колата на Хинтън издрънча върху уличния стълб, но се изненада, когато видя сааба увиснал с изправен нос на бордюра при основата на стълба. Даде рязко надясно и натисна газта. Хинтън отвори вратата с ритник и изскочи от колата с пистолет в ръка. Когато фургонът се завъртя на ъгъла, той откри огън. Бен веднага отвърна на огъня с три мощни изстрела на своя „Мосберг“. Изстрелите на пушката прокънтяха във фургона като серия бомби. Хинтън се хвърли зад колата си и се сниши. Тежките заряди с едри сачми пробиха корпуса на сааба, смазвайки го като удари на гигантски юмруци. Дясната задна гума изгърмя. Капакът на багажника експлодира и изхвърча от пантите си. Задният прозорец се пръсна. Вътрешността на колата се изпълни с летящи парчета автомобилно стъкло и гилзи. Главата на Луис се бе забила в предното стъкло, когато Хинтън се удари в уличната лампа, и той бе твърде зашеметен, за да може да се измъкне от колата. Летящите парчета се пръснаха в главата и лицето му. Раните бяха повърхностни, но той бе реагирал на изстрелите толкова рязко, че се бе натресъл в страничното стъкло с такава сила, че го бе разбил.

Девлин следваше избраната посока с фургона, като даде газ, за да увеличи разстоянието между себе си и Хинтън. Вътре върху Ани и Елизабет се срутваха касетки с месо и щайги със зеленчуци. Ани бе покрила детето с тялото си, но тя самата се оказа затрупана с месо и продукти.

Хинтън беше полудял от гняв. Нищо не бе в състояние да го спре, освен някое пряко попадение на „Мосберг“-а. Той отскочи иззад колата и изпразни остатъка от пълнителя си по посока на профучаващия фургон. Бен рязко се извъртя встрани от прозореца и изчака изстрелите да свършат, преди да отвърне на огъня. Повечето от изстрелите на Хинтън улучиха фургона. Няколко куршума пръснаха затъмнените стъкла, забиха се в месата и консервите и разпръснаха парчета говеждо, кокали, пилешко и доматиен сос из вътрешността му.

Девлин все още се надяваше, че ще успее да се измъкне, но преди да вземе и половината разстояние до следващата пресечка, две коли изскърцаха със спирачки и я блокираха.

Всичките осем врати на колите се отвориха едновременно. Беше Мислович с неговата банда, въоръжени и готови да убиват военни.

Девлин натисна спирачките. Бен се заизмъква от купищата кутии, но полетя напред, блъсна се в срутващите се камари месо и за малко да се приземи върху Ани и Елизабет.

Мислович и хората му разполагаха с всичко — автоматични пистолети, пушки, и дори един „Калашников“. Те се прикриха зад двете коли и откриха стрелба.

Телефонни сигнали отново започнаха да засипват полицейския участък на моста Тауър, намиращ се само на две преки оттук. Дежурният полицаи в стаята на СКО не можеше да повярва, че на заранта след последния инцидент отново е избухнала престрелка, и то в същия квартал.

— Залягай! — изкрещя Девлин към вътрешността на фургона.

Измъкна „Грендел“-а и рязко изви волана на пълен оборот наляво. Докато все още въртеше волана, той натисна газта и се сниши под нивото на предното стъкло. Въпреки че колата зави и започна да се отдалечава от тях, югославяните продължиха стрелбата. Повечето изстрели бяха поети от дясната страна на фургона и от купищата месо, консерви и чували с варива, но предното стъкло се пръсна във фургона, омесено с месо, кръв, кокали и взривяващи се консерви със сосове и супи. Вътре във фургона сякаш беше пусната в действие гигантска месомелачка.

Девлин беше защитен от мотора и междинната стена. Ани и Елизабет се бяха озовали под купчина месо и храна. Бен се бе покрил със своето наметало. Всички те все още бяха живи.

Той насочи автоматичния пистолет през счупеното предно стъкло и задържа спусъка, като същевременно даде фургона на заден, за да намери достатъчно пространство да обърне надолу по улицата. Изстрелите му накараха Мислович и хората му да се хвърлят ничком зад колите си. Девлин рязко включи на първа и предприе остър завой. Докато се мъчеше да балансира колата, Бен някак си бе успял да се изправи на крака. Девлин направи завоя, а Бен, опрян здраво в тавана, отново откри стрелба през задния прозорец. Зарядите се пръскаха сред

хората на Мислович и колите им. Сачмите на пушката разкъсваха металните корпуси на колите, взривяваха гуми и рикошираха по паважа. Хората на Мислович залегнаха и останаха така.

Знаеше, че единственият начин да се измъкне на заден, бе да мине покрай Хинтън, който се бе затичал по улицата, когато видя, че хората на Мислович блокират изхода на врага.

Девлин надникна през разбитото стъкло на предния прозорец, за да се ориентира. Хинтън бе застанал по средата на улицата право на пътя на фургона, с насочен пистолет, зареден с нов пълнител. Девлин се приведе, но продължи напред. Ако Хинтън останеше на място, така да бъде.

Хинтън отстъпи встрани да избегне връхлитащия върху него фургон тъкмо в момента, в който хората на Мислович отново откриха стрелба. Искеше да стреля в страничното стъкло на шофьора, но свистящите към него куршуми от горната част на улицата го принудиха да се сниши между две коли за прикритие. Девлин бързо профуча край него с фургона, който бе в окаяно състояние. Хинтън се опита да стреля в страничното стъкло, пропусна, после се изправи и изпразни пълнителя по посока на разбития воксхол.

Двете задни гуми бяха спукани и фургонът продължи да се тътри по разкъсаните парцали гума и железни капли, от които изхвърчаха искри. Радиаторът беше получил четири пробойни и от него свистеше пара. Двигателят бе разбит и губеше налягане, но Девлин продължаваше да натиска газта. Успя да вдигне глава тъкмо навреме, за да отклони в малката пролука между задницата на сааба и ъгъла. Зави колкото можеше, без да разчита на задните гуми, но се натресе в задната броня на сааба. Фургонът се килна, отскочи през пресечката и се затъркаля по Аби Лейн. Засвириха сирените на полицейски коли, но Девлин продължаваше да се надява, че ще успее да излезе извън зоната, преди да са пристигнали.

Мислович и хората му бавно се изправиха иззад колите си. И двете бяха сериозно пострадали от изстрелите на Бен. Всичките им гуми откъм фургона бяха спукани. Униформени полицаи вече се приближаваха към тях откъм участъка на моста Тауър на ъгъла. Двама от хората на Мислович се бяха затичали след фургона и той изкрещя на останалите четирима, които бяха останали с него на улицата:

— Да се махаме оттук! Веднага.

Те пъхнаха пистолетите под палтата си и свиха, всеки в различна посока, по тесните улици, заобикалящи мястото на засадата.

Девлин избута издъхващия фургон още няколко пресечки, докато двигателят не спря окончателно. Той го прекара до бордюра и изключи двигателя. Воксхолът беше издал багажа.

Девлин се обърна и видя, че Бен презарежда „Мосберг“-а.

— Бен, сваляй ги! — извика той, блъсна страничната врата и скочи наред улицата.

Бен отвори с рамо задната врата на фургона. Обърна се, прихвана Ани през кръста и я повдигна. Ани стисна Елизабет и с помощта на Бен, който ги издърпа от затрупалите ги кашони, си проправиха път към изхода. Бен задържа Ани за миг, за да се увери, че може да стои без чужда помощ. Бързо я огледа, опитвайки се да прецени дали по нея няма кръв, смесена с мръсотията от хранителни продукти по дрехите и лицето ѝ. Не личеше да е ранена.

На светофара се бе образувала опашка от превозни средства. Девлин изтича до най-голямата кола от неговата страна на улицата. Беше последен модел роувър, каран от възрастна, около шестдесетгодишна жена. Девлин дръпна и отвори вратата. Ужасената жена отчаяно стискаше вратата отвътре и наполовина изхвъркна извън колата.

Девлин отмести ръката ѝ, колкото се може по-учтиво от дръжката, и извика:

— Дръпнете се. Моля ви!

Жената не можеше да го спре. Девлин я избута от шофьорската седалка на пътническата. Кракът ѝ отпусна спирачката, колата се понесе напред на скорост и двигателят избръмча. Той се пресегна, изключи стартера и измъкна ключовете, след което натисна аварийната спирачка.

Бен почти влачеше Ани и Елизабет към роувъра с едната си ръка. С другата носеше голямата си кожена торба и сака с багажа на Ани. Той отвори задната врата и натика Ани с детето на задната седалка. Елизабет, която по време на преследването бе прикривана от майка си, бе останала сравнително чиста, но Ани цялата бе оплескана с храна.

Жената, чиято собственост беше колата, крещеше на Девлин, но той стоеше безмълвен с един крак на улицата, наблюдавайки действията на Бен и онова, което става зад него. Двама от хората на

Мислович се приближаваха към тях. Бяха на три пресечки разстояние, Хинтън не се виждаше.

Това, че не обръщаше внимание на жената, не я успокои. Тя започна да блъска по предното стъкло и да си иска ключовете.

Най-накрая Девлин влезе в колата, сграбчи я за рамото, разтърси я и ѝ извика да престане. Шокирана, тя млъкна.

— Не мърдайте и не говорете. Извънредно положение.

Тя замръзна. Това беше добре дошло за Девлин. Той отвори багажника. Бен хвърли чантите и се извърна, насочил своя „Мосберг“ към хората на Мислович, които се приближаваха към тях по улицата. Беше готов да остане на място и да прикрива бягството им.

— Забрави ги, Бен. Влизай!

Едрият мъж се напъха на задната седалка. Ани взе Елизабет в скута си, за да могат да се вместят. Потокът коли бе спрял зад тях и шофьорите натискаха клаксоните. Девлин завъртя стартера и те потеглиха.

Зад тях, в участъка, където се бе разиграла стрелбата, хаосът беше пълен. Мнозина от хората, работещи в галериите, в дизайнерските бюра и другите офиси в квартала, заприиждаха откъм тесните улички. Резултатът напомняше на автомобилна катастрофа, без жертви. Любопитните продължаваха да оглеждат колите, да търсят локви кръв и смазани човешки тела. Бяха взели шума от гърмящите оръжия и куршумите по ламарината на автомобилите за трясък от сблъскващи се коли.

Полицията вече обграждаше района, но нямаше никаква представа как да постъпи с тълпата любопитни, които продължаваха да се трупат.

Две въоръжени Троянски подразделения бяха пристигнали на местопроизшествието и офицерите се опитваха да решат дали да останат на място или да се впуснат в преследване на бягащите участници в престрелката. Невероятното количество гилзи, търкалящи се по улицата, и опустошението, на което бяха подложени автомобилите, караха ченгетата да търсят трупове, каквито тук просто нямаше.

Мислович и неговите хора вече се намираха на няколко карета разстояние. Хинтън кротко пресичаше широкото платно на моста Тауър. Той не се и опита да презареди пистолета си, нито се сети да

погледне назад към опустошената си, любима кола. Нямаше никаква представа дали Луис, или който и да е друг, беше мъртъв или жив, а и не му пукаше. Всичко, за което си даваше сметка, беше, че за пореден път не бе успял да убие високия мъжага и жената.

Мислович също бе пропуснал една добра възможност, макар да бе предприел глупавия риск да открие стрелба по улиците на Лондон. Зенко, от когото се лееше пот и псувни на смесен хърватско-английски, продължаваше да стиска автоматичния си пистолет под якето. Горещината на цевта още подклаждаше гнева му.

— Взemi хвърли тоя патлак в някое кошче за боклук. Не можем да рискуваме да ни хванат с него, а и така целият си се вмирисал на барут — посъветва го Мислович.

Зенко неохотно изпълни заповедта му. Мислович продължи да крачи, докато не стигнаха до градината покрай реката.

— Хайде да похапнем — каза той. — Но по-добре да седнем отвън, за да не вмиришем заведението.

— Мисля, че трябва да изчезваме оттук.

— И да рискуваме да се натресем на всички ченгета, които пъплят наоколо? Не. Ще седнем и ще обядваме като цивилизовани хора, както правят бизнесмените. Все едно, трябва нещо да пийна. Проклетият врат ме боли, а гърдите ми сякаш са премазани.

— Трябва да го убием. И то веднага.

За пръв път от доста време насам Мислович повиши тон на Зенко.

— Къде е той? Да го виждаш наоколо?

Зенко се намръщи.

— А знаеш ли къде е?

— Трябва да го намерим.

— След като изям шибания си обяд.

Мислович поведе Зенко към масите, подредени отвън на терасата на гостилница „Бътлърс Уорф“. Времето беше малко хладно за предобедна закуска, но по обяд всички маси отвън щяха да са пълни. „Гостилницата“ беше един от онези шикозни ресторанти, които караха хората да изпитват предпочитание към тях, ако не за нещо друго, то поне заради великолепната гледка, която се откриваше към Лондон отвъд Темза.

Мислович направи усилие да изглежда спокоен и махна с ръка на оберкелнера, стилиен млад мъж, облечен в черен костюм с три копчета, бяла риза и вратовръзка. Мислович сравни фасона на собствения си, вече доста изпомачкан двуреден костюм, с този на оберкелнера. Наистина неговият изглеждаше старомоден. Още един повод да се ядоса. Може би за десети път тази сутрин той си представи как застрелва Джек Девлин, но изхвърли тази мисъл от главата си, усмихна се пресилено и каза:

— Искаме маса за обяд. Тук отвън.

— Разбира се, сър.

Разпоредителят ги настани далеч от добрата гледка, на реда с маси до френските прозорци, покрай северната стена на ресторанта. Ала Мислович беше прекалено ядосан от ужасния предобед, за да протестира. Седна и се утеши с факта, че лошото място поне някак го скрива от останалата тълпа, която обядва. Преди оберкелнерът да се отдалечи, Мислович си поръча бутилка „Тийкстънс Битърс“ и чаша уиски.

— За мен същото — изръмжа Зенко.

Разпоредителят се усмихна и каза:

— Вашият сервитьор ей сега ще дойде.

Мислович отвърна:

— Много добре. Но не позволявайте сервитьорът да идва на тази маса без питиетата. Разбрахте ли ме?

Разпоредителят изгледа смръщено Мислович.

— Английският ми ясен ли е?

Разпоредителят изгледа втренчено седящите срещу него мъже, усмихна се и отвърна:

— Разбира се, сър.

Мислович му отвърна с усмивка и си представи как пуска куршум в ухото му, докато той влиза в ресторанта.

16.

Девлин погледна в огледалото за обратно виждане. Косата и дрехите на Ани бяха изцапани с петна с цвят на кръв. Лицето ѝ бе изопнато от напрежението и страха. Тя седеше на задната седалка, прегърнала Елизабет, без да помръдва. Тъй като нямаше плач и стонове, Девлин реши, че петната са от месото и хранителните продукти, а не от кръв. Макар тя и детето да бяха изпаднали в шок, ужасът от преживяното тепърва започваше да ги обзема. Бен от своя страна също не изглеждаше ранен, но дори и да бе прострелян, Девлин знаеше, че той няма да издаде нито звук.

— Ранен ли си?

— Не, сър. Но нещо ви е одраскало по главата. Кървите.

Девлин посегна към челото си и напипа някакво студено, влажно петно. Когато го докосна, усети леко, остро парване. Нещо бе пернало черепа му над дясното око. Той се учуди как не бе усетил досега кръвта. Дясната му ръка се оказа цялата в кръв, но тъй като не искаше да изцапа волана на „взетата назаем“ кола, той задържа ръката си изправена.

Собственичката на роувъра го погледна, извади от чантичката си бяла носна кърпичка с нежна бродерия и му я подаде.

Девлин изтри пръстите си и попи кръвта, след което притисна влажното парче плат към раната, обърна се към жената и каза:

— Съжалявам, че ви намесих във всичко това, но...

— Какво ще правите с мен?

Девлин забеляза, че приближават входа към магистрала М4. Погледна часовника си. Беше им отнело доста време да стигнат дотук.

— Трябва да стигнем с колата ви до летище Хийтроу. Можете, ако пожелаете, да останете в колата. Ще ни закарате и ще си отидете, ще ви платим за почистването и за бензина. Още веднъж извинявайте за неудобството. Съжалявам, но нямах никакъв избор.

Жената впери поглед напред. Беше елегантна дама, с доста изискан тоалет — сив костюм, закопчан догоре. Беше възвърнала

самообладанието си и спокойно отвърна на Девлин, без да го поглежда:

— Добре. Нямам нищо против.

Тя оправи полата си и стиснала устни, изправи гръб на седалката.

Девлин хвърли поглед към нея и забеляза присвитите ѝ устни. Високомерната, извита горна устна на дама от висшето общество.

Няколко минути след като вече бяха излезли на магистралата, Ани най-после проговори от задната седалка:

— Какво ти казаха от полицията, когато им се обади?

Девлин отново погледна часовника си.

— Не можах да се свържа с онзи приятел, дето искаше да се явим в кабинета му. Надявам се да стигнем, преди да ни е отрязал пътя.

Главен инспектор Джеймс Уолдрън обаче междувременно правеше всичко, което беше в пълномощията му, за да отреже пътя на Девлин. За по-малко от двадесет и четири часа Девлин бе успял да му създаде повече неприятности от всичко, което беше преживял през цялата си петнадесетгодишна кариера в Столичната полиция.

В лондонската полиция работеха близо тридесет хиляди мъже и жени, но специално тази сутрин сякаш всичкото внимание на командния състав се бе съсредоточило върху Джеймс Уолдрън.

Тъй като участъкът на моста Тауър представляваше сравнително малко подразделение, офицерът с най-висок ранг в него беше със звание началник-група, едно ниво над ранга на Уолдрън. Повечето други отдели в града имаха главен началник-група. Следващите рангове нагоре включваха подкомисар, помощник-комисар, командир и най-накрая комисар, който докладваше пряко на вътрешния министър.

Случаят Девлин беше достигнал по каналния ред до кабинета на комисаря и беше накарал всички началници чак до нивото на Уолдрън да сноват нервно насам-натам, да сипят гневни заплахи или да се покриват. Ставаше все по-болезнено ясно, че в последните двадесет и четири часа в един изолиран район на Лондон бяха произведени повече изстрели, отколкото в целия град през последните двадесет и четири години. Лондонските полицейски сили не се отнасяха никак благоразположено към уличните престрелки, дори те да се разиграваха

в някоя странична улица в района на полицейския участък на моста Тауър.

Висшестоящият началник на Уолдрън, началник-група Томас Фентън, нямаше никакво намерение да провали собствената си кариера заради някой свой подчинен. За да опази себе си, той не бе докладвал на своите началници, че от Джек Девлин се очакваше тази сутрин в единадесет часа да седи в стаята за разпит в участъка, а не да шофира откраднат фургон и да стреля с автоматичен пистолет „Грендел“ Р-30 по въоръжени главорези, които гърмяха по него с повече автоматични оръжия, отколкото терористична бригада на ИРА-извънредни.

Въпреки това Фентън се бе постарал да заяви на Уолдрън, че ако Джек Девлин и жената на име Ан Печек не бъдат задържани и прибрани в неговия кабинет до края на смяната му, то разпъването на Христос на кръста щеше да изглежда като невинен в сравнение с онова, което щеше да се случи с Уолдрън.

Уолдрън знаеше много добре, че Фентън го смята за единствения свой сериозен съперник в плановете си за напредък в кариерата. Знаеше, че каквото и да говори, Фентън щеше да използва бъркотията като повод да го съсипе. Уолдрън беше решен да не му позволи да го постигне прекалено лесно.

Затова бе използвал най-мощното оръжие в своя арсенал — телефона. Вече бе успял да се обади на Службата за оповестяване, която автоматично уведомяваше всеки граничен или митнически служител в страната да задържат и разпитат всеки, който отговаря на описанията на Девлин, Ани и Елизабет. На това оповестяване бе отделено първостепенно внимание, тъй като в случая беше намесено дете и тъй като Уолдрън специално бе подчертал, че Девлин и Ани са въоръжени и много опасни.

Уолдрън след това лично се бе свързал с началниците в БТП — Британска транспортна полиция — в Хийтроу, Гетуик и всички лондонски железопътни гари. Столична полиция се отнасяше с пренебрежение към колегите си от БТП, като обикновено ги наричаше „Каналджиите“, но Уолдрън знаеше, че ако те бъдат предупредени и им бъде внушено, че изпълняват много важна мисия, щяха да му осигурят безценна помощ в транспортните центрове в и около Лондон.

След това Уолдрън бе използвал своите пълномощия на главен инспектор, за да вкара лично съобщение в ПНК — Полицейски национален компютър, уведомяващо всеки полицай на територията на Англия, че Девлин, Ани и Елизабет са обявени за национално издирване. Той отново бе подчертал, че са въоръжени и много опасни.

Най-накрая Уолдрън бе започнал да звъни на личните си познати в Специалния отдел, за да си осигури и тяхната помощ. Тази полицейска групировка беше създадена през 80-те, за да събира информация и да се справя с ирландския тероризъм. Специалният отдел разполагаше с хора, както във всяко полицейско подразделение на територията на Обединеното кралство, така и из цяла Европа. Една от техните задачи беше издирването и задържането на заподозрени лица.

До момента, в който Девлин най-после се добра до Хийтроу, примката около него вече беше здраво затегната.

Девлин беше решил да вземе вътрешен полет или полет в рамките на Европейската общност, като смяташе, че при тях мерките за сигурност са занижени.

Трафикът към вътрешните терминали на Хийтроу беше претоварен — кола до кола. Девлин погледна часовника си. Знаеше, че времето му да се измъкне изтича.

Девлин си пробиваше с мъка път и премисляше възможностите, които му остават. Реши да избегне Бритиш Еърлайнс, макар че може би предлагаша най-много полети. Елиминира и Еър Лингъс. Полицейските комуникации с тези субсидирани от държавата въздушни компании сигурно щяха да бъдат най-преки. Избегна и Германските аеролинии — прекалено педантични и формални. Беше решил да се доберат до континента и оттам да отлетят за САЩ. Забеляза терминала, където се намираше Ал Италия. Беше достатъчно голям, че да предлага голям избор от полети към по-отдалечени места, и вероятно достатъчно неорганизиран, за да пренебрегнат внимателната проверка на всеки пътник.

Той паркира роувъра до бордюра и се обърна към жената, която преди малко беше превърнал в жертва, и чийто автомобил бе похитил.

— Мадам, отново ви поднасям извиненията си. Искам да разберете, че помогнахте да спасим живота на тази жена и на детето ѝ.

Девлин я изчака да се обърне и да погледне към Ани и Елизабет. В този момент му се дощя Елизабет да заплаче тихо, но детето изглеждаше толкова отчаяно и объркано, че Девлин реши, че можеха да си тръгнат след всичко, което бяха причинили на тази дама, и без сълзите на момиченцето.

Той остана безмълвен, докато жената не извърна отново поглед към него.

— Сега, разбира се, вие можете да отидете в полицията и да разкажете какво стана, но съм длъжен да ви предупредя, че ще се забъркате в нескончаеми разпити. Хората, които преследват тази жена и детето ѝ, вече им създадоха твърде много неприятности. Убиха двама души, доколкото ни е известно. Така че, ако решите да отидете в полицията, бъдете подготвена за това. От друга страна, можете да приемете тези пари за бензина и каквото там е нужно за почистване, заедно с нашите дълбоки благодарности, и просто да продължите нататък, накъдето отивахте, преди да ни се бе наложило да се възползваме от колата ви.

Жената взе банкнотата от сто лири, която Девлин ѝ подаде.

— Кажете ми само едно нещо, млади господине.

— Какво?

— Някой от вас извършил ли е престъпление? Не ме лъжете, защото веднага ще разбере, ако ме лъжете.

— Не, мадам. Не и в тази страна — отвърна Девлин.

Жената изгледа Девлин така, сякаш беше повече от убедена, че е само въпрос на време той да извърши престъпление и в Англия.

— Напускате ли страната?

— При първа възможност.

— Добре тогава. Задръжте си парите и тръгвайте.

— Благодаря ви.

— И се погрижете за това мило дете. Само заради него ви изслушах.

Девлин знаеше кога да спре.

— Ще се погрижа — отвърна той и излезе от колата.

Бен отвори вратата на Ани и Елизабет, грабна чантата и сака и ги последва към терминала.

По време на пътуването Ани бе успяла да почисти малко косата и лицето си от мръсотията. Когато излезе от колата, тя свали палтото си,

сгъна го и го пусна в контейнер за боклук, но предницата на блузата и панталоните ѝ все още бяха подозрително оплескани с червени петна.

— Няма да е зле да намериш тоалетна, да се измиеш и да махнеш тези дрехи. Имаш с какво да се преоблечеш, нали? — погледна я Девлин.

Ани кимна.

— Мисля, че и Елизабет също може да изглежда по-добре.

Момиченцето кимна, подражавайки на майка си. Безумието, което бе преживяло преди малко, бе успяло толкова да го ужаси. Девлин реши, че през по-голямата част от нападението се бе крило под майка си. Каквато и да бе причината, детето изглеждаше спокойно и сякаш вече привикнало към всички необичайни събития, в които се оказаха въввлечени майка ѝ и тези двама мъже.

Бен бе застанал встрани от Девлин и майката с детето. Но щом Ани и Елизабет се отправиха към тоалетната, едрият мъж ги последва, без да чака нареждане.

Докато Бен стоеше дискретно на позиция пред вратата на женската тоалетна, Девлин се насочи към телефонните кабинки. Той бръкна в малкия си джоб и извади оттам електронен бележник с адреси. Бележникът имаше 64 килобайта памет. Съдържаше хиляда имена, телефонни номера и друга информация. Девлин набра името: „Брейтуейт, Т.“.

Ани и Елизабет излязоха от тоалетната тъкмо когато Девлин бе привършил с обажданията. Ани бе сменила дрехите си и дори бе успяла да измие косата си. Беше преоблякла Елизабет и също я бе измила.

Докато крачеха към телефонните кабинки, Бен вървеше зад тях. Елизабет току обръщаше очи към него. Закрилата му ѝ вдъхваше сигурност и държеше да го вижда зад себе си.

Бен им посочи редицата седалки до стената. Те седнаха и зачакаха Девлин да приключи разговора си по телефона.

През терминала преминаваха тълпи хора. Семейства с купища багаж. Младежи с големи раници на гърбовете си. По-възрастни с багажни колички. Бен седна, положил голямата кожена торба на съседната седалка и някак се сля с цялата суматоха наоколо.

Най-после, след няколко обаждания, Девлин окачи слушалката. Дойде при тях и седна до Ани. По израза на лицето му разбра, че

обмисля следващия ход.

— Какво има?

— Свързах се с един познат в Британските митнически служби. Отне ми доста време, докато го намеря. Изглежда, нашият приятел в полицията, главен инспектор Уолдърн, е предупредил по-голямата част от Западното полукълбо да не ни разрешават да напускаме страната.

— Какво искаш да кажеш?

— Има ни в компютрите. За нас са предупредени всички изходни пунктове. И това е само началото. Не мисля, че сега трябва да се опитваме да напускаме страната.

— Сигурен ли си?

— Да. Ако детето не беше с нас, щях да рискувам. Може би. Но дори и служителите от летището да са много заети, проверяват много внимателно пътниците с деца. Прекалено много случаи има напоследък на отвличане на деца от съперничещи си разведени родители.

— Какво си направил тази сутрин? Какво, по дяволите, стана преди малко? — избухна Ани.

— Отидох да видя чичото на твоя мъж.

— Кого?

— Чичо му. Франк Милс.

— Боже мой, но защо?

— Мислех, че може да помогне. В края на краищата онези хора са убили човек, който е работил за него.

— Как го намери?

— Поразпитах из Сохо.

— И какво стана?

— Той се опита да ме тикне в лапите на лошите.

— Господи! Не мога да повярвам. Това е лудост. Колко души стреляха по нас тази сутрин?

— Преброих поне петима.

— Трябваше вече да сме мъртви.

— Сигурно щяхме да бъдем, ако Бен не беше с нас.

— Джак, не мога да понеса всичко това. Ще се побъркам.

— Може би не си ми казала всичко, което става тук, Ани. Оръжие, стрелба — тези работи не стават току-така. Какво има?

— Не знам и не ме интересува. Искам само да се махна оттук. Мислович знае адреса ми. Знае телефона ми. Тази сутрин той ми се обади да ме пита за теб.

— Мислович?

— Милс. Мислович.

— Той ти се е обадил?

— Да. Какво стана, когато се срещна с него?

— Опитва се да ме предаде на ярдитата. Какво е искал от теб тази сутрин?

— Опитал се е да те предаде?

— Да. Защо ти се обади?

— Беше ядосан, че си имам охрана.

— Ти какво му отговори?

— В общи линии, казах му да върви по дяволите. Той не ме закриля, тогава защо да не си потърся защита сама? А ти какво направи, когато се е опитал да те остави на ярдитата?

— Той знаеше ли името ми?

— Когато ми се обади?

— Да.

— Така мисля. Да, мисля, че вече знаеше името ти.

— Значи не си му го казала ти.

— Разбира се, че не. Какво направи, когато се опитаха да те предадат?

— Не им позволих.

— Тази сутрин теб ли преследваха или мен?

— Бих казал и двамата. Господин Милс преследваше, струва ми се, преди всичко мен. Убиецът от бандата на ярдитата теб.

— Слушай, Джак. Не искам да ме убият. Защо да не се опитаме да напуснем? Какво толкова лошо може да се случи? Ако полицията ни залови, поне ще ни пазят.

— Не съм толкова сигурен.

Ани не беше очаквала от Девлин такъв отговор.

— Защо не?

Девлин усети паниката в гласа ѝ.

— Какво искаш да кажеш? Защо полицията няма да ме пази?

— Ще се опитат. Просто не съм сигурен, че ще успеят.

— Защо?

Девлин отново усети страха в гласа ѝ. Той реши, че за днес беше преживяла достатъчно.

— Ани, просто се успокой. Не желая да се окажеш в тежко положение. Ако полицията те арестува, ситуацията ще стане неконтролируема. Има много неща, които трябва да се преценяват. Преди всичко смятам да отведа теб и Елизабет на някое безопасно място. След това ще се споразумеем с полицията и ще уредим всичко останало. Но не можем да свършим всичко това, бягайки непрекъснато. А и не можем дълго да седим тука, на летището. Тези места са оборудвани с камери за наблюдение. Британската полиция ги използва доста често.

— Какво ще правим?

— Уредих някои неща. Затова говорих толкова дълго по телефона. Сега ще излезем от терминала, ти, аз и Елизабет. Така ще приличаме на семейство. Бен ще ни следва дискретно. Ще се качим на автобуса на „Бъджет Рент а кар“ и после ще наемем микробус. Направих вече резервация на име, което не могат да проследят. Ще им отнеме доста време да проверяват всяка кола, наета около Хийтроу, а пък си мисля, че и без друго не знаят, че сме тук, освен ако някой не ни е разпознал.

— Боже мой, винаги ли се налага да предвиждаш всичко в подробности?

— Да.

— Ще пътуваме с микробуса?

— Само до хотела. Избрах един близо до летището, където можем да наемем две свързани помежду си стаи.

— Защо не отидем някъде по-далече?

— Защото в следващите няколко часа по-голямата част от полицията ще издирва нас, докато продължаваме да бъдем най-актуалната им задача. Преди да са ни намерили, искам да се опитам да ги накарам да се оттеглят. Стига да успея.

— Значи засега просто ще се скрием в някой хотел?

— Засега. Бен ще плати за стаите. Ти оставаш в колата, докато той получи ключовете. Ще огледаме разположението в хотела. Надявам се да можем да влезем в него, без да преминаваме през фойето. Предпочитам никой да не забележи майка с дете.

— Добре.

— Така. А сега да тръгваме. Веднага.

Девлин погледна през рамото ѝ и видя, че Елизабет беше заспала на съседната до Ани седалка.

— Ти носи сака. Аз ще взема нея.

Той мина покрай Ани и нежно повдигна детето. Спомни си, че не бе държал малко дете в ръцете си от много години насам. Опита се да си припомни усещането, когато бе носил малкия си племенник Адам, но си даде сметка, че първо той бе момче, и второ бе по-голям от Елизабет. Момиченцето беше толкова крехко. Големите ръце на Девлин изцяло я обгърнаха. Имаше чувството, че ребърцата ѝ не бяха по-големи от кокалчетата на пръстите му.

Той бързо я притисна до гърдите си, прегръщайки я с лявата си ръка. Надяваше се, че няма да я събуди, но тя почти мигновено отвори очи. Имаше онзи объркан поглед, който сякаш пита „Къде съм?“, така характерен за малките деца, когато се събудят на непознати места и в необичайно време.

Девлин нежно я погали по гръбчето и прошепна:

— Не се тревожи, Елизабет. Мама е тук. Само малко ще те повозя. Хайде, спи.

Елизабет мълчаливо погледна към майка си, после се извъртя в ръцете на Девлин и потърси с очи Бен. Грамадният мъж и крехкото момиченце си размениха погледи, и едва тогава Елизабет се отпусна в ръцете на Девлин.

Девлин погледна към Бен. Лицето на стария воин остана абсолютно безизразно, но Девлин беше почти сигурен, че един от най-суровите мъже, които Девлин познаваше в своя опасен бизнес, в този момент се изчервява.

17.

Девлин седеше на шофьорската седалка на наетия микробус и наблюдаваше Бен, който превеждаше Ани и Елизабет през страничния вход на хотел „Поуст Тръст“. Бен беше наел стаите и след това се бе върнал да отведе Ани и Елизабет в хотела през вход, откъдето никой нямаше да ги види.

Хотелът беше удобно разположен за намеренията на Девлин. Намираше се на десетина минути от шумното летище и обичайните му посетители бяха пътници, които наемаха стаи за кратко време, повечето за някой и друг час. Една двойка с дете нямаше да привлече особено ничие внимание. Засега можеха да се чувстват в безопасност.

Бен щеше да продължи да изпълнява задълженията си, но Девлин трябваше да бъде в движение. Налагаше се да се разбере с полицията. Но преди това се нуждаеше от малко сън. Последният път, когато можа да поспи, беше по време на полета от Лос Анджелис. Търсеха го ярдитата. Търсеха го югославяните. На всичкото отгоре търсеше го всяко едно полицейско подразделение в Англия. Но никой нямаше да го намери, докато спеше.

Девлин подкара наетия микробус далеч от летището по М4 към Сидърс Роуд, след което си проправи път през лабиринт от улички, с „Лондон от А до Z“ на скута си, докато не намери станцията на метрото в Чизик Парк. Избра тази станция, защото знаеше, че тук ще има по-слабо полицейско наблюдение и защото тя се намираше на Дистрикт Лайн, линията, която отиваше до площад Слоун без прехвърляния.

Той паркира микробуса в тих квартал с резиденции и след десет минути вече пътуваше в метрото към „Дрейкът“. Девлин погледна часовника си и пресметна колко часа бяха минали, откакто беше пристигнал в Лондон. Нямаше и двадесет и четири часа. Удивително, колко много неприятности му бе създала Ани за няма и едно денонощие.

Когато Девлин се прибра в стаята си, той позвъни в участъка на моста Тауър и остави съобщение за главен инспектор Уолдрън, че ще го потърси отново в четири часа. Бързо затвори слушалката и отново погледна часовника си. Имаше на разположение около три часа. Щяха да му стигнат да се наспи.

Той хвърли поглед през прозореца към тихата градина в задния двор, отделяща стаята му от шума и суматохата на Лондон. Нямаше да може да се наслади на покоя, който тази градина излъчваше. Не и при това пътуване.

Девлин се изтегна на леглото. Беше на пълни обороти от толкова часове насам, че му трябваша няколко минути, докато успокои топката. През това време прехвърли в главата си всичко, което се бе случило. Необичайно количество неприятности за твърде кратко време. С цялата тази бъркотия сигурно бяха свързани много повече неща, за които Ани не му бе казала. Просто не беше за вярване две престъпни групировки да предприемат толкова необичайни мерки, само за да унищожат съпругата на един дребен пласъор на дрога. Ани се бе забъркала в нещо много по-голямо, отколкото му бе казала. Но дали реакцията на югославяните се дължеше на Ани или на това, което той беше направил с Мислович? Дали Ани си даваше сметка в какво се бе забъркала и дали наистина беше случайна жертва на обстоятелствата?

Твърде много въпроси без отговор, помисли си Девлин. Той притвори очи. Съзнаваше, че трябва да намери отговор на всички тези въпроси.

На Мислович му се додряма. Беше изял храната си. Гърлото го болеше по-малко и бе започнал да се отпуска.

Беше си поръчал варена съомга, голяма порция салата и втора бутилка битърс. Зенко си поръча абсолютно същото, което леко раздразни Мислович. Зенко въобще не се интересуваше какво от британската кухня ще яде. За него яденето си беше ядене.

Когато привършиха с обяда, времето съвсем захладня и затова Мислович и Зенко приеха поканата на сервитьора да се преместят вътре за кафето и десерта. Мислович прецени, че един час, прекаран отвън, бе достатъчен да изчезне миризмата на барут от дрехите им. Но когато се настаниха, той запали за всеки случай цигара „Силк Кът“.

С кафето той си поръча „Арманяк“. Зенко се задоволи с трета бутилка битърс. По време на обяда Мислович беше изпратил Зенко до телефонния автомат близо до мъжката тоалетна да потърси своя информатор от полицейския участък на моста Тауър. Като военен, Мислович винаги си подсигуряваше добро разузнаване. Липсата на такова беше една от причините да се откаже от бруталните братоубийствени войни в родната си Югославия. Там той рядко разполагаше с надеждна информация. Бързо бе проумял колко пагубно можеше да бъде за него да води битки, без да познава силата на противниците си, а понякога без изобщо да има понятие кои са те. В настоящия момент това съвсем точно характеризираше ситуацията по отношение на загадъчния господин Девлин.

Зенко видимо се беше успокоил, след като хапна, пи и установи връзка със своя информатор от Столична полиция.

Един от познатите на Зенко познаваше някакъв съдебен пристав, работещ в Съдебната магистратура в съседство с участъка на моста Тауър. Приставът имаше добри връзки с полицейския персонал на Тауър. Докато Мислович привърши с кафето и „Арманяк“-а си, връзката беше установена. Сделката беше елементарна. Пари срещу информация. На информатора не се налагаше да се свързва пряко с югославяните. Всичко щеше да става с посредничеството на пристава. На информатора дори не се налагаше да звъни на някой непознат телефон, за да предава информацията, тъй като хората, работещи на Тауър, често разговаряха със служителите от съда. Докато сервира на Зенко кафето и десерта, всичко беше уговорено.

Мислович реши да се обади и на Оливър. Беше убеден, че скоро ще има какво да предложи на своя съюзник.

Той набра телефона и си представи как държи пистолет, опрян в черепа на Оливър, и му казва, че е един невеж черен дивак. Щом Оливър се отзова на телефона обаче, Мислович кротко му съобщи, че би желал да се срещне с него. Разбраха се да се видят в три и половина при входа на Хайд Парк, близо до Портата на Уелския принц. За Мислович това беше близо до мястото на следващата му среща.

Докато се връщаше към масата, Мислович изпита удоволствие като си помисли, че е поканил Оливър на следобеден чай. Три и половина беше подходящ час за това. Щеше да бъде забавно да види

как ямаецът отпива чай в едно шикозно заведение, което не държи особено да обслужва нито един от двамата.

Всъщност, Мислович вече бе възвърнал доброто си настроение. Като изключим това, че му се налагаше да гледа как Зенко предъква хапките, храната се бе оказала много добра. Съомгата беше превъзходна, не толкова преварена, както я поднасяха в повечето британски ресторанти.

Зенко поглъщаше огромно парче шоколадова торта. Десертът изглеждаше толкова вкусен, че Мислович също си поръча от него, заедно с втора чаша кафе, и поиска сметката.

Отвън на улицата полицаите продължаваха да разпитват хора, да оглеждат разбитите коли, да броят пробойните от куршуми и да събират невероятното количество гилзи.

Най-сетне Зенко се върна към темата.

— Кого убиваме първо?

Спокойното настроение на Мислович се изпари.

— Ще ми се да убия онзи идиот Джон Печек.

Зенко изръмжа.

— Много късно.

— Но не е много късно да убия жена му.

— Искаш да убиеш племенницата си?

— Ще я науча аз нея да не ми пробутва разни идиоти.

— Ярдитата все едно ще я убият. Не се притеснявай.

— Проклети диваци.

— Що трева да работиме с тях?

— Щото Драган иска да вложим парите. От нищо друго не се печели толкова, колкото от дрога. И никоя дрога не носи толкова пари, колкото кокаина.

Зенко изсумтя. Всичко това го бе слушал вече много пъти.

Мислович продължи:

— Инвестираме парите си тук, защото с лондонските банки се работи лесно. Две-три трансакции и парите са чисти. Като ги изперем, можем да ги вкараме в оборот, а Лондон е близо до пазарите на Западна и Централна Европа. Извод: Продължаваме да работим с диваците.

Зенко отвърна на Мислович с характерното славянско вдигане на раменете.

— Какво? Какво искаш да кажеш с това?

— Валяме се с прасета...

— Ще го правим, докато им го начукаме. Започна ли веднъж да купувам сериозни количества, източниците им ще се прехвърлят към мен. След шест месеца ще работим директно със снабдителите им от САЩ, а след това направо с картелите. Ще избием тези шибани диваци, ярдитата, и ще приключим с тях. Ще им отнемем и шибания бизнес. За нас те са детска играчка. Не разполагат нито с хора, нито с оръжие, за да ни противостоят. Нито пък полицията. Колко време мина днес, докато се появят, след като започнахме стрелбата? Десет, петнадесет минути?

При тази мисъл Мислович се подсмихна.

— Дай ми ти на мен един взвод наши бойци, въоръжени с „Калашников“, и ще видиш как ще изтрепем тези свине, ярдитата, и направо ще им смелим кокалите. Има да се лее толкова кръв, че дори и ти ще останеш доволен, Зенко. И всичко ще свърши, преди идиотите полицаи дори да са се свързали по телефоните. Западът изобщо не може да си представи какви поразии можем да направим тук. Но сега-засега сме нови. Започваме оттам, откъдето можем, и даваме напред. Това е.

— Ще прощаваш, ама май не попаднахме на подходящата личност.

Сега беше ред на Мислович да повдигне рамене.

— Може би.

— Какво знаеш за своята племенница?

— Какво мога да знам? Сестра ми се изсели още през 40-те, преди Източния блок да се обособи. Когато разбрах, че дъщеря ѝ живее в Лондон, установих връзка с нея. Знаех, че баща ѝ е свързан с италианци в Ню Йорк. Вярвай ми, тази част от фамилията никак не е цвете за мирисане. Разбрах, че мъжът ѝ се е забъркал в пласмент на кокаин, но тя ми каза, че има връзки с главния шеф в този бизнес. Стори ми се, че е доста запозната с нещата. Това, което ми каза за ярдитата, се оказа съвсем точно.

— Тоест?

— Че са банда идиоти. Че не могат да се организират. Който успее да застреля повече хора, застава начело. Няма добро

финансиране. Не планират предварително нещата. Половината от тях нападат другата половина за пари и дрога. Цари пълна анархия.

— Но те контролират кокаина?

— Да. Кокаинът и марихуаната са в ръцете на ямайците. С хероина се занимават китайците. Китайците са по-цивилизовани, но те дори не разговарят с външни хора. Ярдитата също не обичат да работят с външни, но понякога правят изключения. Мъжът й се е познавал с Оливър преди много време. Това беше една възможност. И аз я използвах.

— И той те измами. Не е ли знаел кой си?

— Явно не.

— Жена му не му ли е казала?

— Не знам какво му е казала. Може идеята да е нейна.

— Тогавя трябва да я убием.

— Не ставай досаден, Зенко. Ще я дадем на чернилките.

— Защо?

— Защото това ще ни засили позициите пред тях. Виж, ние вече им дадохме възможност с тоя тип, Девлин. По същия начин ще им дам племенницата си, ако я искат. Дреме ми на оная работа за нея. Мъжът й ни измами. Доколкото знам, тя сигурно го е подучила да щипе от нашто. Сигурно е била вътре в тая работа, тъй че да върви по дяволите!

— Но кое, по дяволите, е това копеле, Девлин? Какво си мисли тя, като ни натриса човек като него?

— Знаела е, че не мож да се добере до мен, след като мъжът й ни е измамил. И е знаела, че ярдитата ще я погнат. Затуй си е наела професионалист.

— Не беше само той, дето стреля по нас. Той караше. Някой отзад гърмеше с пушка.

— Прав си. Трябва да разберем кой точно е тоя човек и какви са му възможностите.

— Скоро ще разбере подробности. Нашият информатор работи по нейния случай — рече Зенко.

— Така ли?

— Да.

Мислович кимна доволно.

— Добра работа си свършил. Как го намери?

— Просто продължих да разпитвам и предложих пари.
— Какво може да ни каже той?
— Всичко, което полицията научи.
— Добре. Трябва да разберем как можем да намерим тая жена. И новия ѝ телохранител.
— Аха. Мислиш ли, че тя го е пратила при нас?
— Може би. Или може би просто му е подхвърлила идеята и той е направил останалото сам. Ако е като майка си, тя е едно истинско двулично лайно и е способна да направи всичко, за да оцелее.
— Откъде може племенницата ти да познава човек като Девлин?
— Нямам представа.
— Не очаквахме това.
Мислович се приведе напред.
— Това е проблемът, нали? Мислех, че действа сама. Но може би не е така, а?
— Бих искал да разбера.
— И аз.
— Тя е казала на Девлин, че ти си чичото на мъртвия ѝ мъж, не нейният чичо.
— Май така прозвуча тая сутрин.
— Защо?
— За да му се представи като невинна жертва, предполагам.
Зенко се засмя.
— Може би не трябва да я убиваме. Може да я наемем.
— Не. Тя вече е мъртва — отвърна със смях Мислович. — Ако ние не я убием, ярдитата ще го направят. Ако те не го направят, полицията ще я спипа. Но тя не е единствената, която ще умре.
— Девлин?
— Да, Девлин. Но сега имаме друга работа.
— Каква?
— Имаме бизнес с твоя приятел, Оливър.
— Той не е мой приятел.
— Днес е твой.
— Тогаз мисля да го убия с усмивка.
— Много добре.
— Кажу ми, че Хинтън ще е там, за да се заема и с него.

— Недей да му мислиш много, Зенко. Засега само се погрижи да направиш така, че те да не убият нас.

Това щеше да бъде втората му среща с югославяните за толкова кратък срок. Оливър се замисли. Всяка подобна среща означаваше да се напъха в ситуация, при която все някой можеше да натисне спусъка. Но той беше сигурен, че днес това няма да се случи. Милс се бе опитал да им даде Девлин. А Хинтън му каза, че Милс и хората му бяха стреляли по превозното средство, което Девлин бе карал. Изглежда Милс наистина бе решил да работи на страната на Оливър. Ето защо Оливър отново се бе съгласил на среща, но не и без да изпрати човек да провери целия район около парка, преди той самият да влезе и да седне на пейката.

Той беше поверил тази задача на Александър, болезнено слаб, но необикновено енергичен младеж от родния град на Оливър, Кингстън.

Александър не обели и дума, докато получаваше нареждането и закричи с толкова малко усилие, че сякаш се носеше по земята. Той се промъкна като призрак по алеята, граничеща със Саут Керидж Драйв, после навътре в парка към Серпентината, после по пясъчната алея за езда и назад към Портата на Уелския принц.

Районът на парка, където щеше да стане срещата, беше открит и просторен. Нямаше много растителност наоколо. Теренът беше равен. Виждаше се откъм улицата. Пейките бяха достатъчно отдалечени една от друга, за да могат хората да си говорят, без да ги подслушват.

Оливър можеше да види всеки, който би се приближил към него от метри разстояние. Той допусна, че Милс можеше да бъде придружен от стрелец с пушка, който да се скрие далече зад него, но отхвърли това подозрение. Милс евентуално можеше да се опита да го убие. Но не и днес.

След като Александър се върна от разузнаване и докладва, че теренът е чист, Оливър все пак разположи четирима души из района и задържа Хинтън близо до себе си. Към три без четвърт всички бяха на местата си.

Оливър седна и зачака. Замисли се как се бе озовал в този парк, извън своята територия. Представи си как убива други и как го убиват.

Той се загледа в една дама, която яздеше по алеята. Беше облечена в жокейска униформа — ботуши, шпори, червено яке и камшик. Толкова цивилизовано. Толкова по английски. Доця му се просто да извади пистолета си и да я гръмне. Или още по-добре, да застреля коня ѝ. Това щеше да предизвика повече гняв у наивните англичани. Той се ухили. Тези хора изобщо си нямаха и представа колко лесно можеха да загубят всичко.

След това си даде ясна сметка защо се намираше тук. Имаше нужда от силата, от парите, от оръжието, което му трябваше, за да унищожи всеки, който стоеше на пътя му. Милс означаваше за него пари и може би оръжие. И ако това налагаше да работи с хора извън обичайния си кръг, така да бъде.

Те обещаваха пари. Обещаваха оръжие. А Оливър бе разбрал от последния им разговор, че Милс е готов да му обещае още много неща. Може би жената и нейния телохранител. Беше настъпил часът, в който щеше да провери дали югославяните могат наистина да доставят тези неща.

Ето че Мислович и Зенко се появиха на входа на парка. Те се отправиха директно към пейката на Оливър. Мислович седна отляво на Оливър, Хинтън отдясно. Зенко се разположи на една пейка пред тях. Оливър наблюдаваше всичко това. Шахматната дъска беше подредена. Зенко можеше да застреля Оливър, Хинтън щеше да застреля Мислович и след това двамата щяха да се застрелят един друг. Предстоеше следващата фаза на играта.

18.

Отвъд реката, на Саут Бенк (Южния бряг), началник-група Томас Фентън се канеше да започне играта срещу Джеймс Уолдрън.

Фентън беше изчел всички доклади, изписани след първата престрелка и първоначалните доклади за втората престрелка. Всичко това бе адски объркано. Но можеше и да се окаже адски забавно.

Той се пресегна към настолния телефон и набра вътрешния номер на сержант Патрик Рейли.

— Рейли, заповядай в кабинета ми.

След по-малко от минута мършавото, сивокосо ченге се появи в кабинета на Фентън.

— Говори — подкани го Фентън.

Рейли тутакси започна да говори колко лошо се справя Уолдрън със случая. Точно това, което Фентън искаше да чуе.

Фентън разполагаше с един от четирите лични кабинета в щаба на участъка. Кабинетът имаше нужда от ремонт. Сградата, в която се помещаваше участъкът, беше стара. Имаше място за бюрото му, за един допълнителен стол, за маса с компютър и за още един правостоящ. Но Фентън се беше разположил сред цялата скромна обстановка, сякаш беше президент на голяма корпорация.

Рейли стоеше прав и докладваше. Фентън поглъщаше тирадата му като сутрешната си овесена каша. Изпитваше огромно удоволствие, слушайки язвителните забележки и инсинуации на Рейли.

Ама какво сладко лицемерно гълъбче ми е тоя Рейли, помисли си Фентън. И на каква хубава прясна купчина говна беше стъпил онзи педераст Уолдрън.

Ето, всичко се развива чудесно. Вече си имаме и един труп. Много лошо, че жертвата е едно от онези копелета, ярдитата. Но да не се притесняваме, мислеше си Фентън. При скоростта, с която тези манияци стрелят, скоро ще имаме много повече. Жестокостта на ярдитата винаги беше добре дошла като водещо заглавие в новините, надминаваха я само терористите от ИРА, но след примирието от тяхна

страна събития не се очертаваха. Я виж ти, помисли си той, вече си имаме и главорези от Източна Европа, които се борят за място под слънцето. С толкова много автоматично оръжие, което хвърляше в паника обикновените хора и не спираше да стряска съня на полицейските комисари. Много лошо, че не използват и бомби. Бомби щеше да е най-добре, мислеше си Фентън. Но толкова много свистящи по улиците куршуми също не е толкова лошо, нали? Пресата вече гъмжеше от новини.

Към всичко това се прибавяше, разбира се, и допълнителният привкус на дрога. И което беше най-хубавото, не просто кокаин, а кокаин на прах. Обработеният кокаин на ярдитата. Чудесно. След убийствата и отвличанията, дрогата беше най-доброто нещо. Да не забравяме и сочния десерт — замесената жена. Сега ако се добавеше и едно жестоко убийство на жената, щеше да се получи просто фантастично.

Бъркотията беше пълна. И то точно тук, в малкия тих участък на Тауър, от другата страна на реката. Най-голямото събитие, което щеше да потресе цяла Англия, след онази отвратителна история с двете малки садистчета, дето убиха едно току-що проходило момченце, мислеше си Фентън злорадо. Да, да, да, и кой допусна двамата единствени свидетели по случая да се измъкнат? Кой? Ами главен инспектор Джеймс Уолдрън, ето кой!

Слава на Всевишния, те бяха потънали вдън земя, помисли си Фентън, и бяха повлекли заедно със себе си и кариерата на онзи нещастник.

Фентън още веднъж се поздрави за това, че се сети да прикачи Рейли към Уолдрън, защото абсолютно всяка грешка, която допуснеше Уолдрън, щеше да му бъде докладвана на мига, давайки му възможност окончателно да унищожи кариерата на главен инспектор Джеймс Уолдрън.

Рейли приключи с донесението си. Фентън се усмихна и каза:

— Много ви благодаря, сержанте.

Рейли му отвърна с усмивка и зачака, наблюдавайки как Фентън се подготвя за следващия ход.

— Е, добра сме я забъркали, а, сержант?

— Да, сър.

— Да видим сега как може да ви се помогне на терена, момчета.

— Да, сър.

— Бъркотията е пълна. Много лошо, бих казал.

Рейли кимна.

— Някакъв шанс да докараме този тип Девлин и жената тук?

— Не, доколкото знам, сър.

— Хм. Срамна работа. Надявам се, че поне вие не сте се опарил много в целия този трънак, сержант.

— Е, сър, това не е толкова важно. Лошото е, че се допусна тези проклетни главорези да излязат по улиците. Обществото трябва да бъде защитено с цената на всичко.

— О, абсолютно. Точно така, сержант. Но не бива да подценяваме цялата сериозност на проблема.

— Не бива, сър.

— Наистина не бива.

Фентън облиза устни и подпря брадичка, придавайки си много загрижен и умислен вид. Скоро щеше да се яви Уолдрън и той можеше да го притежава в продължение на няколко минути. След това щеше да се обади на неколцина от най-подкупните журналисти, които познаваше — хора, които щяха да изпишат какво ли не срещу каре, подписано със собственото им име. Ще трябва да прикрие усмивката си по време на пресконференцията. Май това беше всичко за днес. После у дома във вилата в Ийст Хам, щеше да погали песа по главата, чашка-две „Джеймисън“ преди вечерята и пудинга, малко телевизия и хайде в кревата. Може би, помисли си Фентън, щеше да удари една-две хубави патки на старата, преди да откърти.

Точно при тази мисъл иззвъня интеркомът и секретарката на Фентън, Етъл Хорнсби, съобщи, че главен инспектор Джеймс Уолдрън чака отвън и иска да го види.

— Само минутка, скъпа, и после го пусни — поръча Фентън и се обърна към Рейли: — Ти седни ей там и си придай по-изплашен и разкаян вид. Няма да се обаждаш, докато не те попитам.

Рейли седна, а Фентън взе лист от струпаните на бюрото му доклади и се престори, че чете задълбочено. Чу влизането на Уолдрън, но не отмести поглед от листа.

След тягостна пауза, той погледна към новодошлия и каза:

— А, извинявай, Джеймс, тъкмо четях доклада ти и бях поканил сержант Рейли да го поразпитам за цялата тази дяволска бъркотия,

която сте допуснали.

Уолдрън не отговори.

— Забъркали сте я една. Какво, за бога те е прихванало, та си оставил тези хора сами през нощта, и си се прибирал да спиш?

— Така прецених.

— И какво точно си преценил?

— Беше късно. Не виждах особена полза в това да мъкна жената и детето през нощта в полицията.

— Дори заради собствената им безопасност?

— Нямаме навика да осигуряваме охрана на всеки, който се чувства застрашен. Пък и тя сама се бе погрижила за това.

Фентън погледна бележките си.

— А, да. Онзи тип, Девлин.

— Да, сър.

— И той ти вдъхваше доверие?

— Да, сър.

— Благонадежден ли ти се стори?

— Да, сър. Прегледах биографията му, преди да реша да ги оставя без охрана.

— И какво установи?

— Има голям опит в полицията. И в службите за сигурност.

— Разбирам, разбирам. А как ще ми обясниш факта, че днес той не се е явил тук?

— Очевидно се е борил за живота си, както и за живота на жената и детето.

— Да. Добре. А сега какво?

— Имам всички основания да вярвам, че ще дойде.

— И какви са те?

— Така смятам, сър.

— Ами добре. Тогава, предполагам, всичко е наред. Ти си непогрешим в преценките си.

Уолдрън не се хвана на въдицата. Фентън усети, че доводите му се изчерпват.

— Добре, Джеймс. Мога само да се надявам, че ще се окажеш прав. Заради теб самия и заради сержант Рейли. Сигурно си даваш ясна сметка, че не мога да позволя много дълго вълците да се разхождат на улицата. Ще направя каквото мога, но не обещавам нищо.

Тази гадост всеки момент може да капне върху бюрото на вътрешния министър. Ако това стане, първата им реакция ще бъде да се измете къщата. Знаеш това, нали?

— Да, сър.

— Ще бъда докрай откровен с теб. Ако всичко това свърши зле, от което се опасявам, всеки от нас ще отговаря за себе си. Няма да позволя този участък да се издъни заради теб. Когато цялото това лайно съвсем се размирише, ще се разчуе преди всичко името „Уолдрън“. Уолдрън, Уолдрън, Уолдрън. Ти отговаряш за всичко. Просто те предупреждавам.

Този път Уолдрън само кимна.

Фентън се обърна към Рейли, който седеше на стола в пълна покруса, изписана върху гузната му физиономия.

— А и ти, Рейли, наистина съм изненадан от теб. Човек с твоя опит в охраната и с безупречната ти кариера досега. Толкова ли не можа да съобразиш и да не допуснеш Уолдрън да позволи на двамата свидетели да се измъкнат през нощта?

Рейли бе забил поглед в токовете на ожулените си чепици. Фентън повиши тон:

— Е?

Рейли бавно вдигна глава, колкото да измърмори:

— Не, сър.

— Този тук, Уолдрън, може да е прекарал повечето си служба в седене зад бюрото, вместо да обикаля с Пандата и да понаучи улиците, но вие... От вас очаквах повече.

— Съжалявам, сър.

— Разбира се, съжалявате, но какво ни помага това? Нищо, бих казал. Слушайте, сержант, разбирам колко е трудно да се пренебрегват решенията на прекия началник, но всички тук врим в един казан. Трябва да предоставяте на Уолдрън възможност да се възползва от вашия опит.

— Слушам, сър.

Уолдрън се усети, че стиска ядно зъби при оскърбителната игра, която Фентън бе подхванал, но това му помогна да държи устата си затворена.

— Е, да не се обиждаме повече. Двамата се хващайте веднага за работа. Искам този случай да приключи бързо. Искам тези хора тук.

Незабавно! Действайте.

Уолдрън този път не кимна, нито отвърна нещо, нито пък си направи труда да погледне Фентън. Обърна се и напусна кабинета. На Рейли му се наложи да скочи и да закрачи бързо, за да го догони.

Когато се озоваха в коридора, Рейли заговори пръв:

— Началникът доста се е впрегнал.

Уолдрън се извърна и го изгледа. Стори му се едва ли не, че вижда Рейли за пръв път. Сплъстената му, мръсна коса. Досадната му конска физиономия. Кирливата му бяла риза, увиснала на раменете му с несменяемата лекъосана червена вратовръзка, която Уолдрън беше виждал стотици пъти, същия синкав плетен пуловер, същите немачкаеми сиви панталони.

Уолдрън винаги беше чувствал Рейли като досадна тежест, която Фентън беше увесил на врата му от злоба, но сега му се струваше, че този човек представлява нещо много низко — самото олицетворение на низостта. Уолдрън сякаш долавяше с обонянието си гнилостта у този човек. Нещо, за което досега не бе си давал сметка, порази ума му с необичайна сила. Той знаеше, че Рейли беше куката на Фентън, но до този момент не му бе пукало от това, защото му бе ясно, че Фентън разполага с многобройни начини да разбере какво прави той и без помощта на Рейли. Работата не беше в това. Имаше нещо друго. Нещо много по-лошо.

Тази мисъл отврати Уолдрън. Ядоса го и го накара да допусне рядка грешка. Досега той никога не бе обсъждал с Рейли предстоящите си действия. Уолдрън не желаше да доставя на Фентън удоволствие с възможността да разбере нещо важно посредством Рейли. Но сега пожела да постави и двамата на мястото им.

Той заби пръст в гърдите на Рейли и процеди:

— В четири часа да си осигурил при входа кола без отличителни знаци. И да не е някоя от тези говняни малки таратайки. Взимаш сиера или роувър, с мощен двигател. Ще ме чакаш вътре с радиостанциите. И гледай батериите им да са заредени. Погрижи се да работят. И се подготви да излетиш като говно от лопата, когато ти кажа, щото в четири ще знам къде е онова копеле Девлин и искам да си готов да дойдеш с мен, за да го заловим.

Рейли занемя — никога не беше виждал Уолдрън толкова напрегнат или ядосан.

— Разбрано? — извика Уолдрън.

Рейли подскочи:

— Да, сър!

— Добре. А сега се върни обратно или се обади по телефона, кука такава, и докладвай на оня дърт идиот Фентън, който още не е разбрал, че това не е някаква си шибана игричка, измислена за собственото му забавление.

Без да изчака протест или някакъв отговор, Уолдрън се обърна и бързо се отдалечи.

Рейли остана неподвижен в коридора, докато Уолдрън не зави зад ъгъла и не изчезна от погледа му. След това неприятната му физиономия се изкриви от злоба. Никой не може да ми говори по този начин, помисли си той. Скапан нещастник! Ще се обадя и още как, какво си мислиш бе, кур сплескан.

Рейли нахлу в стаята на отдела за борба с кражбите и вдигна най-близкия телефон. Набра номера на пристава в районната Магистратура. Предаде много ясно на свръзката, че ако неговите хора искат Джак Девлин, трябва да са готови да дойдат и да си го вземат в четири часа или малко по-късно. Да се приготвят и да дойдат бързо, много бързо.

Приставът предаде съобщението на свръзката на Зенко, който на свой ред завъртя телефона в задния салон в щабквартирата в Сохо, но Зенко го нямаше там да вдигне слушалката. В този момент той седеше на една пейка в Хайд Парк и наблюдаваше внимателно мъжа, седнал на метър разстояние от него. Хинтън нямаше вид на човек, който наблюдава каквото и да било. Очите му бяха полузатворени и той тихо си мърмореше нещо под нос. Зенко дори и не се опитваше да долови думите му. В този момент той се бореше да се сдържи да не извади „Грендел“-а си и да изстреля достатъчно куршуми в шията на Хинтън, за да отдели главата от тялото му. Докато Зенко гледеше Хинтън, той всъщност си представяше как главата му се търкулва на земята.

На противоположната пейка Мислович и Оливър на свой ред се преструваха, че водят дружеска беседа.

Оливър дори беше станал и разтърсил ръката на Мислович, когато се поздравиха, даже го нарече „френ“, въпреки че от устата на Оливър думата прозвуча толкова странно, че Мислович първоначално дори не схвана какво му казва. Всъщност, той трябваше да признае, че

разбра едва половината от онова, което Оливър му приказва. Карибският му акцент объркваше Мислович. Оливър беше живял в Лондон през последните двадесет години. Защо тогава, чудеше се Мислович, английският му звучеше така, сякаш току-що беше излязъл от някой забутан град в Ямайка?

Югославянинът седна и се заслуша в подпяващия говор на Оливър. Слушаше го, но в действителност не го чуваше. Вместо това си мислеше за смъртното оскърбление, което Девлин му беше нанесъл, опирайки пистолет в главата му, след което на всичкото отгоре се бе измъкнал. Както и за последвалото нахалство, извършено от тоя ненормалник отсреща, когото Оливър наричаше „Хинтън“. Той има наглостта да насочи оръжие срещу него и по-лошо, всъщност бе готов да го убие, за да се добере до Девлин. А сега ето ги, седят си тук в парка, сякаш това бе нещо обичайно, и на всичкото отгоре Оливър го нарича „приятел“.

Мислович прекъсна шефа на ярдитата и рече:

— Господин Оливър, май си имаме проблем.

— Къъв проблем?

— Жената и Девлин.

— Не, не, господин Милс. Ние си нямаме проблем. Аз си имам проблем. Вие нямате нищо общо с тоз тип, с жената и квот още е там.

— Имам, и още как. Всички следи водят към мен. А хич не обичам да ме заплашват в собствения ми офис и да ме използват като заложник.

— Ясно бе. Не мож да остаиш некой да н’та уважава. Но аж’са погрижа за него. Аз.

— Добре, тогава да приключим бързо със случая. Нямаме нужда от тези усложнения.

— Ти заеби усложненията. Треваше а го гръмнеш в лицето и а си свършил с него гат ти беше в ръцете.

— Опитах се да ви направя услуга. Мислех, че го искате. Следващият път ще знам.

— Дърпаш спусъка, мон, и толкоз. Ма друг път нема да има. Друг път аж’са погрижа за него.

— Или пък аз.

— Не, не, не, не. О, не, мой човек, ние сме тез дет ша го гърмат. Ние ша го гръмнем, и жената, и секи дет си мисли, че мож да ми са

пречка в бизнеса. Вие само се погрижете за нашия бизнес.

— Разбирам.

Мислович усети как гневът му се надига и трябваше да упражни известно усилие, за да си наложи по-спокоен тон.

— Но, разбира се, господин Оливър, това приятелче доста затрудни бизнеса.

— Може би.

— Не мисля, че е в наш интерес да търчим по улиците, опитвайки се да го застреляме.

— Може би не.

— Тъй че в интерес на нашия бизнес и като ваши приятели, ние поехме отговорността да намерим господин Девлин и жената, и да ви помогнем да ги отстраните.

— Е, и кво ша разберете? Кой ша ви каже, мистах Милс?

— Имаме си информатори.

— Кой?

— В полицията.

— Затва ли ма викна тука? Да ми кажеш тва?

— Да. Затова. Очаквам много скоро да получа информация къде вие — ние — можем да го намерим. Ще се погрижа отново да ви изпратя господин Девлин.

— Чудесно. Приемам с благодарност. Кат приятели.

— Като партньори в бизнеса.

— Чудесно.

— Що се отнася до нашия бизнес...

— Кво?

— Време е да го поставим на друго ниво. Бих искал значително да вдигна поръчката.

Оливър се поколеба само за миг. Мислович го подбутваше, но в посоката, която Оливър искаше да го подбутнат.

— Няма проблеми. Кажи ми кога и колко.

Мислович продължи:

— Да речем десет кила. Веднага щом можете да ги осигурите.

За момент Оливър запази мълчание. Никога досега не беше търгувал в такова голямо количество.

— Ко дигнем толкоз високо, ша ни треват някои неща от вас.

— Какво друго? Като изключим парите.

— Ми ша ми треба малко повече безопасност, тогаз. Не мож ли а са разберем 'ми намериш оръжие? Бойни автомати. Ти ми каза, че можеш.

— Колко ще ви трябват?

— Ми да речем, по един на кило. Да направим бартер. Свалям цената на кило седем процента за сека.

— Тоест?

— Получаваш праха за десет и пет.

— Британски лири.

— Разбира се.

— Да се разберем на десет.

— Недей така, мистах Милс. Не мож да ми искаш а ти платя дванайсе стотачки за един автомат.

— Боен.

— Боен. На пазара вървят за десет и педесе.

— Къде? Само поединично. Аз ще ти осигуря десет.

— Ма аз купувам на едро, начи треба да свалим цената.

— Не. Не и с оръжията. Оръжието е сила, господин Оливър. Аз съм готов да ви осигуря достатъчно огнева мощ, за да станете непобедим на улицата. Това струва много повече от цената, по която вървят.

Оливър се замисли над този аргумент. Знаеше, че Милс е прав. Щеше да се опита да подбие цената от другия край.

— Окей, мистах Милс. Не му е времето за философски спорове. Десет за десет. Звучи ми добре.

— Добре. Имаш го, но при едно условие.

Оливър тутакси се намръщи.

— Не обичам условия, след като цената е спазарена.

— Това ще ви хареса.

— Кво?

— Сделката я правим на уговорената цена, но след като Джак Девлин бъде убит. Не мога да правя бизнес, докато този непредсказуем тип се мотае по улиците. Този човек е опасен. Той вече ни забърка в улични престрелки. Създава прекалено много напрежение.

Оливър трудно можеше да откаже това условие. Но да го приеме, щеше да означава, че сделката се контролира от Мислович, а Оливър мразеше това почти толкова, колкото мразеше намесата на Девлин.

— Не обичам условията. Каквито и да са.

— Той трябва да се махне от пътя ни, преди да сме се заели с бизнеса. Ако вие не желаете, аз ще се оправя с него. Но аз няма да правя бизнес, докато Девлин си разиграва коня.

Оливър кипна.

— Ша ти сложа проклетото шибано сърце на тоз мъж в скута, човече! Ша... — Оливър замълча. — Е, хайде, по дяволите. Искаш да почакаш, докато той умре. Хубаво. Почакай.

— Аз гарантирам, че няма да чакате дълго. Информацията ми е сигурна.

— Чудесно.

Оливър се изправи. Мислович остана седнал. По някакъв извратен начин той изведнъж усети, че стиска палци за Девлин. Дано се изгуби. Да се скатае някъде. Да постои настрана докато избият балансите на Оливър. Ще го дразня по този повод, докато се реши да посегне да ме убие, след което ще изпитам истинско удоволствие да го претрепя. Старият пожар отново бе лумнал в гърдите на Мислович. Това беше играта, която той обичаше. Война и хаос. Омраза и смърт.

Но ето че Оливър развали мига. Изправен пред Мислович, той каза:

— Чух, че оня ти е гръмнал колата.

Едва тогава Мислович забеляза ключовете за кола в ръката на Оливър.

— Докарал съм ти друга. Червена.

Той посочи към Нйтсбридж стрийт.

— Трябваше да купя една за Хинтън. Тъй че зех една и за теб. Хубав червен сааб. Паркиран е ей там, мон. Карай го със здраве. Приеми го като бонус за първата сделка.

Оливър се разсмя с пълно гърло и подхвърли ключовете на Мислович. Те го удариха по брадичката и паднаха в скута му.

— На. Недей а ми благодариш, френ. Просто манко знак за добрите ми чувства.

Оливър се обърна и се отдалечи. Хинтън го последва. Александър се показва иззад едно дърво на около десетина метра зад пейката на Зенко. След това от различни скрити места наизскачаха още трима души.

Покровителственият жест на Оливър с компенсирането на колата на Мислович сам по себе си беше достатъчно оскърбителен, но тази детинска демонстрация на сила вбеси югославянина. Мислович обаче нямаше намерение да достави удоволствие на Оливър, да покаже яда си. Вместо това, той пое дълбоко дъх и остана спокоен и неподвижен. Добре, скъпи ми „френ“, помисли си Мислович, порадвай се още малко на „манката“ си играчка. Мислович в този момент изобщо не го интересуваше какво иска Драган от него, нито огромното му нетърпение да установи стабилни връзки на лондонския пазар на дрога. Сега той беше уверен, че много скоро ще убие този Оливър, заедно с толкова от неговите хора, колкото се наложеше.

И тъй, следващите няколко минути Мислович остана на пейката, размишлявайки над всичко това. Зенко се приближи и седна до него. Разбираше, че сега не беше моментът да се обажда, нито да мърда.

Малко след това двамата напуснаха парка и Зенко най-после звънна по клетъчния си телефон да провери дали за него имаше оставено някакво съобщение.

19.

Уолдрън очакваше телефонно обаждане, но не от Зенко. Телефонът иззвъня само веднъж, преди той да грабне слушалката и да отговори.

— Уолдрън?

— Девлин!

— Девлин, къде сте, по дяволите?

— Съжалявам, че пропуснахме срещата. Трябва да сте чул защо.

— Какво, по дяволите става?

— Прекалено много хора искат приятелката ми да умре, това става.

— Трябва да я доведеш тук, веднага! И двамата. Не може да продължава така.

— Първо трябва да поговорим.

— За какво?

— За това защо не мога да дойда при вас.

— Защо? Какви ги приказвате?

— Не по телефона, Уолдрън. Лично.

— Престанете с тези глупости, човече! Разговорът не се подслушва.

— Ще ви кажа, като се видим.

— Да се видим? Къде?

— Ресторант „Бъргър Кинг“. Площад Пикадили. Този, който по някаква ирония е разположен точно под голямата неонова реклама на „Макдоналдс“.

— Защо там?

— Обичам гълпите.

— Е, за бога, да се срещнем поне на някое по-прилично място. Има един чудесен, приятен ресторант точно от другата страна на площада.

— Не. Нека да опитаме по американски. Ще бъда там след петнадесет минути.

— Защо ме разигравате? Елате тук. Ще бъдете в безопасност.

— И не идвай с подкрепления, Уолдрън, иначе изобщо няма да ме видиш. Ела сам.

Девлин затвори, преди Уолдрън да започне да спори с него. Главният инспектор тръшна телефона и се втурна към вратата. Само след две минути той вече бе напуснал участъка и седеше до Рейли в зелен роувър 1600 на път за Пикадили.

— Какво има там?

— Там ще е Девлин, ако имам късмет.

Рейли подкара по моста Тауър. Ръцете му бяха изпотени, изпънал врат над волана, напрягайки се да си пробие път през гъстия трафик. Уолдрън беше включил сирената и буркана на покрива и ръмжеше на Рейли да кара по-бързо, но главната грижа на Рейли в момента бе, как да се обади на своята връзка. Той ровеше из мозъка си да измисли някаква причина да спре и да се обади по телефона — на жена си, на лекаря си, на свещеника си. Боже мой, на когото и да е. Но идеята беше тъпа. Уолдрън едва ли щеше да му позволи да спре, камо ли да се обади по телефон.

След като беше затворил слушалката на Уолдрън, Девлин се бе отдалечил от кабината и се бе отправил към аудио магазина на Тауър, точно срещу „Бъргър Кинг“. Качи се по стъпалата на втория етаж. Табелите по стълбището указваха „Класика“ и „Джаз“, но когато прекрачи през стъклената врата, от тонколониите, повесени под странни ъгли от тавана, изригваше американска кънтри музика. Магазинът се тресеше от мощния звук.

Той продължи напред и стигна до редицата двойни прозорци, запълващи арките, които оформяха лицевата страна на магазина. Половината от височината на прозореца се закриваше от рафт с компактдискове, но въпреки това Девлин имаше добра гледка към „Бъргър Кинг“ отатък улицата.

Трите часа сън и душът почти бяха възстановили силите му. Кънтри музиката беше жизнерадостна и ритмична. Почувства се зареден с енергия.

Той взе един компактдиск и се престори, че чете етикета му. Разгледа и другите предложения на рафта. Кънтри, фолк, блус, госпъл.

Имаше дори сектор с шотландски гайди и старинна келтска музика. Девлин се зачуди как ли щяха да звучат гайдите тук, но беше доволен от инструменталното кьнтри, което бяха пуснали.

Осемнадесет минути след като бе затръшнал слушалката на Уолдрън, пред „Бъргър Кинг“ спря зелен роувър. Уолдрън излезе от колата и се обърна да каже нещо на шофьора. От наблюдателния си пункт на втория етаж Девлин наблюдаваше как Уолдрън влиза в „Бъргър Кинг“, докато в същото време зеленият роувър продължи до Шафтсбъри, вля се в колоната автомобили и зави към Денман. Девлин загуби роувъра от погледа си, но не се съмняваше, че колата беше паркирала някъде наблизо.

Девлин огледа оживения район. Около площад „Пикадили“ имаше няколко хиляди души и уличните платна бяха задръстени с коли, таксите и двуетажни автобуси, но той се увери, че не вижда никакви коли, заемащи позиция, което да подсказва, че са от полицията.

Напусна наблюдателницата си и на излизане попита продавача на щанда какво свиреха в момента. Казаха му, че е „Маверикс“. Девлин пожела да си купи компактдиска „От ада до рая“ и го прибра в джоба на якето си.

Прекося към Хеймаркет, покрития пазар, който граничеше с „Бъргър Кинг“, тъй че Уолдрън да не може да го види, дори и да го потърси. Продължи до Шафтсбъри и се насочи към Денман. Денман беше тясна уличка в близост до Гласхаус. Зеленият роувър се оказа паркиран на тротоара точно след пресечката пред една кръчма, носеща името „Сейнт Джеймс Тавърн“. Шофьорът тъкмо излизаше от кръчмата. Или изобщо не беше пил, или беше ударил нещо набързо, помисли си Девлин.

Рейли беше глътнал един двоен „Джеймисън“ на екс, докато използваше телефона в кръчмата. Питието, заедно с телефонното обаждане, го караха да се чувства изключително доволен от себе си. Имаше възможност да съобщи точното място на срещата: „Бъргър Кинг“ на улица Гласхаус, площад Пикадили. Рейли разбираше, че без точното указване на мястото враговете на Девлин щяха да се лутат покрай магазините и тълпите хора, от които гъмжеше Пикадили. Сега, ако побързаха, те щяха да хванат Девлин, напълно да прекарат Уолдрън, а Рейли дори нямаше да е там. Щеше да си бъде жив и здрав,

изпълняващ възложените му заповеди, паркирал далече от сцената на събитията.

Девлин разпозна в лицето на Рейли едно от ченгетата, които бяха в апартамента на Ани в нощта на стрелбата.

Рейли се упъти към роувъра. Девлин го проследи през тълпата и изчака, докато онзи не хвана дръжката на шофьорската врата откъм тротоара. Девлин прецени точно времето си. Докато Рейли се пъхаше в колата, Девлин, ниско приведен, се добра до другата врата и бързо се плъзна на предната седалка. Рейли не го забеляза, докато Девлин не седна до него. Мигът на пълна изненада беше точно това, от което Девлин имаше нужда, за да притисне силно пистолета, който беше измъкнал от Зенко, между ребрата на Рейли. Натискът накара старото ченге да трепне.

Рейли понечи да изграчи нещо.

За двадесет и седем години служба, никой досега не беше опирал пистолет в Рейли. Той дори не можеше да съобрази какво означава това. Реакцията му не беше от най-уместните.

— Какво, по дяволите...

— Извади ония хитри белезници, дето ги използвате тука — нареди Девлин.

— Абе я...

Девлин притисна още по-силно пистолета в Рейли.

— Хайде, по-бързо!

— Излез от колата. Аз съм полицейски служител.

Девлин го изгледа.

— Какво ти става бе, човек? Не разбираш ли?

После удари с металния приклад на пистолета коляното на Рейли. Онзи изръмжа от болка.

— И недей повече да се правиш на интересен. Извади белезниците!

Рейли се примоли:

— Ама...

— Виж какво, искам само да те задържа в тази кола, докато трае срещата ми с Уолдърн. Мога или да те вържа за волана, или да ти прострелям капачката на коляното. Каквото си избереш.

Очите на Рейли се изцъклиха. Девлин продължи да обяснява сухо:

— Нали разбираш, проблемът не е само в това, че ще останеш без един крайник до края на живота си. Ако те прострелям през тези захабени панталони, които си обул, толкова тъкан и мръсотия ще проникнат в раната, че ще се получи ужасна инфекция. Чувал съм, че някои хора дори умирали от това.

Рейли се пресегна назад и издърпа белезниците.

Девлин щракна единия им край на лявата китка на Рейли и леко я изви. Рейли изръмжа от болка и се опита да облекчи огъването.

— Тия неща вършат голяма работа, нали? Болят, мамка им, какво ще кажеш? Откакто твоите колеги ги използваша върху мен, ми се ще да ги пробвам на някой като теб.

Девлин издърпа лявата ръка на Рейли към волана.

— Окей, а сега пъхни и дясната отдолу.

Рейли се подчини и Девлин бързо щракна другия край върху дясната му китка. Така Рейли се оказа прикован към волана.

Девлин пребърка джобовете на Рейли и намери значката и портфейла му. Той огледа черния кожен калъф, в който се намираха значката и идентификационната карта на ченгето.

— Това значката ти ли е?

Рейли кимна.

— Пълен боклук. Пластмасова ли е?

Рейли не отговори.

— Не знаех, че в лондонската полиция носите такива хрупкави сладки значкички. Като не ви дават патлаци, защо поне не ви дадат някоя по-прилична значка.

— Не можете да правите това.

— Защо продължаваш да ми го повтаряш? Току-що го направих. Седи си кротко тук десетина минути и ще ти върна нещата по Уолдрън. Ако си толкова тъп да се развиваш за помощ, всичко това ще изтече в канала, заедно с цялата ти кариера.

Девлин прибра полицейската радиостанция на Рейли, излезе от роувъра и зави по ъгъла към „Бъргър Кинг“.

Той застана на входа и надникна вътре в ресторанта, докато не забеляза Уолдрън, който седеше с кисела физиономия в предната част на заведението, където не бе толкова задимено.

Девлин се помъчи да отгатне какво точно искаше да изобрази декорът на ресторанта. Накрая реши, че изглежда беше някаква

имитация на вътрешност на космически кораб. Близо до входа имаше нещо, което наподобяваше робот, после някаква конструкция от гофрирана ламарина, приличаща на транспортната зала на „Стар Трек“ и куп грозни пластмасови летящи чинии, висящи от тавана. От скритите някъде тонколони гърмеше ужасна музика на синтезатор. Според Девлин, това усилие да се създаде футуристична обстановка беше направо отвратително. Въпреки това на практика всички места бяха заети. На Уолдрън се бе наложило да дели маса с двама пакистанци, облечени в еднакви, прани на камък джинси и сини пуловери. Те изглеждаха напълно доволни, а полицаят — крайно отчаян.

Мястото срещу Уолдрън беше празно, но Девлин не можа да се насили да направи повече от няколко крачки навътре.

Уолдрън го забеляза и Девлин му махна с ръка да излязат.

— Вие сте прав — каза Девлин. — Съжалявам. Тук е ужасно. Къде искате да отидем?

— Обратно в участъка. Веднага.

— Не. Първо трябва да поговорим.

— Добре. — Уолдрън посочи към противоположния сектор на площада. — Ей там. В „Критериън“.

Двамата мъже се промушиха през гъмжилото от пешеходци и коли, и влязоха в ресторанта. На Девлин той напомняше на просторно парижко бистро, но в този особен час между обяд и вечеря заведението беше тихо и спокойно. Бели плочки покриваха пода, а таванът беше висок и засводен. Стените бяха украсени с мозайки в приглушени тонове. Мебелировката напомняше за картините на Тулуз-Лотрек.

Стройна жена в бежов копринен костюм ги посрещна с усмивка и запита:

— Добър ден. Ще желаят ли господата маса?

— Да, моля — каза Девлин.

Тя ги поведе към средата на залата и те заеха маса вдясно край стената. Девлин седна с лице към входа. Уолдрън се разположи срещу него.

— Действително ли си струва да влезе човек тук? — попита Девлин.

— В сравнение с какво?

— С „Бъргър Кинг“.

— Разбира се — отвърна Уолдрън.

Сервитърът застана до масата и Уолдрън си поръча чай.

— И за двамата — каза Девлин.

Уолдрън запали цигара.

— Трябваше да ме послушате и да дойдете тук още отначало.

— Прав сте.

— И освен това трябваше да ме послушате и да се явите тази сутрин при мен с жената. Оставих ви за малко и ето докъде я докарахме.

— Много лошо.

— Точно така. Какво мислите, че правите? Тръгвайте с мен и да оправим нещата.

— Не мога сега.

— Какво ви кара да смятате, че имате избор, господин Девлин?

— Да речем, че все още имам избор, докато не ми поставите отново онези малки гадни белезници на ръцете.

Уолдрън са намръщи, но не се поддаде на предизвикателството на Девлин. Просто смени тактиката.

— Вижте, трябва да разберете, че ако вие и тази жена останете откън, и двамата рискувате да ви застрелят.

— Боя се, че предложението ви не е особено привлекателно и за двама ни. Не мога да я доведа и да рискувам да арестувате било нея, било мен.

— Защо?

— Тя има нужда от моята защита. Не мога да си губя времето в пандиза.

— Ако се наложи да ви задържат, аз ще я пазя.

— Не, няма да я пазите. Хора от вашата страна работят с онези, дето искат да ни видят мъртви.

— Това е абсурдно! За какво говорите?

— Тази сутрин отидох да се видя с чичото на убития съпруг на Ани. Той се представя под името Франк Милс, но истинското му име е Мислович. Иван Мислович. Той е човекът, който е използвал мъжа й, за да се намеси в търговията с дрога.

— Знам това име от делото.

— Да. Значи, Мислович също поназнайва едно друго. Той знаеше за мен повече, отколкото му се полага да знае. Информацията трябва

да му е дошла от ваша страна.

— Какво информация? Какво знаеха те?

Вместо да отговори, Девлин попита:

— Какво знаете вие за него?

— За кого?

— За Мислович.

— За него специално не знам нищо, но получаваме доклади за групи от Източна Европа, които идват в Западна Европа и в Обединеното Кралство. Те са много добре финансирани и въоръжени до зъби. Тук намират добри възможности за дейност. Той определено е един от тях.

— От тях? Какво значи „от тях“?

— Те са гангстери. Бивши сътрудници на тайните служби, някои от тях — бивши военни. Всички те си търсят ново поле за действие.

— Но защо тук?

— Условията в Англия не са толкова ограничителни, колкото в други държави. Франция и Германия за тях са определено по-лошата възможност. А освен това ние сме един от основните финансови центрове. За тях Лондон е място, където лесно могат да си вкарат парите.

— Откъде идват парите им?

Уолдрън сви рамене.

— От много места. Средства на комунистическите партии, измъкнати преди те да бъдат свалени от власт. Крадени правителствени фондове. Когато нещата замиришат на промяна, хората на върха започват да се подсигурият. Но какво общо има всичко това с тази жена?

— Нейният мъртъв съпруг е бил роднина на Мислович. Негов племенник. Мислович е искал да се намеси в бизнеса с дрога. Джони Печек е познавал един от ярдитата, който се е занимавал с кока. Той му е осигурил връзката. Бил е посредникът.

— Звучи правдоподобно. Точно това правят те — влагат парите си в законен и незаконен бизнес. Хората, за които ми говорите, са много опасни.

— Знам това.

— Защо ми казахте, че полицията работи с тях?

— Може да е само един човек. Или няколко. Но те получават информация от вас. Не мога да оставя Ани под ваша охрана, щом не можете да спрете изтичането на информация.

— Каква информация? Откъде знаете, че изтича от нас? Какво знаят те?

— Знаеха името ми. Знаеха вече, че един е застрелян. Може би знаят много повече от това.

— Информацията излиза по нашата система за компютърно оповестяване, СКО. Тя се вижда на екраните във всеки участък в града. Стотици служители от полицията може да са видели тази информация. Всъщност, тя не е поверителна. Пресата също има достъп до нея. Мнозина може да са намерили онова, за което казвате, че те са знаели.

— Само пет часа след това? Едва ли толкова бързо, Уолдърн. Мислович я е получил от някой от вашите хора.

— Защо, по дяволите, сте отишъл да се срещате с него?

— Исках да разбера дали няма да помогне да задържим ярдитата далеч. Този, когото бяха изпратили при нея, я бе изплашил до смърт. Помислих си, че ако Мислович има бизнес с тях, може би е в състояние да ги накара да се отдръпнат. Просто да им каже да оставят вдовицата на мира.

— И?

— И се оказва, че на него не му пука за вдовицата. Че му е писнало от племенника, който го е измамил. Той смята, че е заслужил смъртта си и сега работи пряко с ярдитата.

— Звучи, сякаш сте търсил някакво чувство за чест сред мошениците, господин Девлин.

— Случвали са се и по-странни неща. Помислих си, че си струва да се опита. Най-лошото, което можех да си представя, беше, че той ще откаже.

— Но май нещата се оказаха много по-лоши.

— Да. Той се опита да ме предаде на ярдитата. После се намеси в престрелката.

— Но какво става с тези хора? Това е нечувано! На улицата тази сутрин са намерили над двеста гилзи.

— Аз също съм малко изненадан. Някакъв убиец от бандата на ярдитата преследва Ани. Имам чувството, че след снощния си провал

този тип приема нещата лично. Що се отнася до югославяните, те определено искат да убият мен.

— Защо?

— Не се отнесох много учтиво с господин Милс, когато се опитаха да ме предадат на ярдитата.

— Какво сте направил?

— Не се притеснявайте, Уолдрън, не съм убил никого. А и нямам подобни намерения. Вашите експертизи не показаха ли, че куршумите в онзи труп са от друг пистолет?

— Експертизите още не са готови.

— Резултатът ще е такъв, какъвто ви казвам.

— И все пак трябва да дойдете в участъка.

— Казах ви, че не мога да рискувам.

— Нямаме представа какви тревоги предизвиква всичко това. Не можем да позволим да се вихрят престрелки по улиците на Лондон.

— Мисля, че трябва да започнете да свиквате с това.

— Няма да стане.

— То вече става. Имате ли представа колко добре са въоръжени тези типове?

— Да. А вие имате ли представа колко оръжие приижда тук от бившия Съветски Съюз и от страните от Източния блок?

— И как смятате да се справите с всичко това?

— А вие защо не ни съдействате? И откъде сте толкова убеден, че Мислович получава информацията си от нас?

— Той знаеше кой съм аз. Знаеше какво стана снощи. Знаеше повече от всеки друг, освен вас и мен.

— Почакайте малко. Да не би да намеквате, че аз съм говорил с Мислович?

— А не сте ли?

Уолдрън се втренчи в Девлин, изчаквайки да се увери, че въпросът е зададен сериозно.

— Вижте какво, Девлин. Омръзнахте ми. Опитах се да се държа с вас цивилизовано. Оставих ви с тази жена за малко на свобода и това може да ми струва кариерата. Заложих на честната ви дума, но се оказа, че тя няма особена стойност.

— Защо просто не отговорите на въпроса ми, инспектор?

— Главен инспектор. И сега ми пробутвате тази измислена история — че едва ли не съдействам на онзи гангстер от Източния блок да ви убие. За какъв, по дяволите, се вземате? Арестувам ви! Още сега.

Девлин не се помръдна, слушаше внимателно думите на Уолдрън. Преценяваше го. Ръцете му не помръднаха.

— Как предпочитате да стане това, господин Девлин, лесно или трудно?

Девлин се намръщи.

— Уолдрън, това е най-изтърканата реплика в сценария. *Лесно или трудно*. Вие дори не можете да си помислите да ме арестувате, освен ако аз сам не ви позволя да го направите. Тъй че изплюйте камъчето. Вие ли пускате информация на тези гадняри или не? Отговорете ми.

Но Уолдрън вече не можеше да се спре.

— Не сте вие човекът, който дава заповеди тук. Арестуван сте.

Уолдрън извади полицейския радиопредавател от джоба си и започна да подава позивни към Рейли. Девлин измъкна радиостанцията на Рейли и я постави на масата. Уолдрън чу собствения си глас от нея и млъкна.

Девлин заговори тихо.

— Не се притеснявай, Джеймс. Двамата с теб сме сами.

Уолдрън зяпна към полицейската радиостанция на масата. За миг изглеждаше, сякаш бе готов сам да предприеме действия по арестуването на Девлин, но той някак си го бе обезоръжил. Дали не беше от това, че спомена личното му име? Дали от спокойния му тон? Каквото и да беше, но гневът на Уолдрън се уталожи.

— Наистина ли допускаш, че мога да разговарям с криминални типове?

— Вече започвам да си мисля, че не.

— Е, недей, за бога. Това е най-шибаната обида, която съм изтърпявал.

— Добре, разчитам на думата ти. Но не мисли, че не съм имал основание да те попитам.

За миг Уолдрън се вгледа в Девлин и той се възползва от настъпилата пауза.

— Виж какво, Уолдрън, твоят проблем е по-голям от моята личност. Аз просто седя тук и си говоря с теб. Ти знаеш какви ги върша. Но ти не знаеш кой седи зад гърба ти, откъм твоята страна, и говори с твоите врагове. Не мога да дойда при теб.

— Все ще трябва да го направиш.

— Можеш ли да гарантираш нейната безопасност? Каква ви е тукашната програма за защита на свидетелите?

— Ако приемем, че тя реши да свидетелства.

— Ако приемем, че сте хванали лошите типове, против които тя да свидетелства.

— Гарантирам ти, че тези, които са стреляли срещу вас на улицата тази сутрин, ще бъдат открити и арестувани. И освен това можем да гарантираме съвършена защита чрез Службата на Прокуратурата на Нейно Величество. Стига тя да се съгласи да свидетелства.

— Чудесно. Но първо трябва да прочистите вашите редици. Ако поставите Ани под охрана и информацията изтича към лошите типове, тя може да пострада. Дори по-лесно, отколкото ако е на улицата. Не можем да дойдем при вас, докато не намерим този, който предава информацията.

Уолдрън се приведе напред.

— Но откъде си сигурен, че информацията е дошла от нас? Кой друг е разполагал с тази информация? Твоята клиентка е свързана с тези хора, не ние.

Въпросът порази Девлин. Той се помъчи да измисли някаква причина, поради която Ани би могла да бъде източникът на информацията. Не звучеше смислено. Та тя дори не знаеше, че той се кани да говори с Мислович.

В този миг Девлин чу свистенето на гуми от другата страна на Пикадили. Уолдрън също ги чу. Той се обърна, а Девлин се приведе надясно, за да може да погледне през входната врата на ресторанта. Двамата мъже видяха как Зенко с още четирима нахлуха в „Бъргър Кинг“.

Лицето на Девлин застина.

— Много си добър, Уолдрън. Наистина.

— За какво ми говориш? Кой са тия?

— Много добре знаеш кои са.

— Кои? Югославяните?

Девлин не си направи труда да му отговори.

— По дяволите, човече, те не са разбрали за срещата ни от мен. Трябва да ми повярваш.

Девлин изглежда Уолдрън намръщено.

— Ако не от теб, тогава от кого?

— Не знам, но трябва да ми повярваш. Ще разбере от кого.

— Ами направи го, инспекторе. И ако наистина искаш да ти повярвам, просто прекоси улицата и арестувай тези мъже. Те стреляха по нас на улицата тази сутрин. Сигурно държат същите оръжия. Ако не смяташ, че това е добра идея, вземи няколко от въоръжените си ченгета и идете да ги арестувате на едно място, което се казва „Уитманс“, на Бериук стрийт. Дори няма да ти трябва кола, можеш пеша да отидеш до там. Или арестувай копелето от ярдитата, което се опита да убие Ани. Направи нещо да ми докажеш на чия страна си и тогава ще говорим.

— Вие ми трябва като свидетели. Като тъжители. Без теб и жената не разполагам с нищо срещу тези хора.

Девлин хвърли значката, ключовете от колата и ключовете от белезниците на Рейли на масата, и се изправи.

— И следващия път, когато те помоля да дойдеш сам, или го направи, или просто не идвай.

— Разбери, че навън няма да оцелееш.

— Хвани лошите типове и тогава ще свидетелстваме.

Девлин понечи да си тръгне, но Уолдрън го дръпна за ръката.

— Почакай.

Девлин се извърна и му каза:

— Не прави повече това.

Уолдрън беше достатъчно трениран, за да се справи с някой добре сложен противник. Вероятно дори с някой малко по-развит. Но той усети силата в ръката на Девлин и я почувства в израза на лицето му. Разбра, че не е по силите му и бавно отпусна хватката си.

— Добре, Девлин. Добре. Намери някаква дупка и се скрий в нея. Засега не мога да спра целия полицейски апарат, който ви издирва. Предупреждението до всички изходни пунктове продължава да е в сила. Но ще видя какво мога да направя, за да понамаля напрежението. Не се опитвайте да напускате страната. Само ми обещавай, че ще

държиш връзка с мен. Кариерата ми е почти приключила. Ако арестувам хора, срещу които не мога да заведа дело, тя окончателно ще приключи.

— Добре, но ти няма да знаеш къде съм, Уолдрън, докато не ти повярвам.

— Повярвай ми. Не съм аз, Девлин. Ако бях аз, все още щяхме да седим от другата страна на улицата.

Девлин помисли над това и кимна.

— За срещата потеглих в четири. Колата я поръчах в три. Само шепа хора са могли да знаят какво правя. Най-вероятно само двама са знаели защо.

— Разбери откъде тече и запуши дупката. Арестувай онези типове. Ще ти се обадя.

Девлин извади компактдиска, който беше купил, хвърли го на масата пред Уолдрън и тръгна да си върви.

— А това за какво е?

Девлин се обърна и каза:

— Задръж го. Смятах да ти счупя носа с него.

Уолдрън взе компактдиска. Когато вдигна глава, Девлин вече бе изчезнал сред тълпата и трафика на площад Пикадили.

От другата страна на улицата, Зенко стоеше на прага на „Бъргър Кинг“, докато четирима от хората му проверяваха на горния етаж и из сепаретата на първия. След малко те се върнаха. Не бяха открили този, когото търсеха.

Зенко се вглеждаше във всеки мъж в ресторанта, сякаш той изведнъж можеше да се превърне в Джак Девлин. Странният на вид трътлест мъж с лице на булдог стоеше на входа с хората си и не обелваше дума. Всички посетители в претъпкания ресторант просто седяха и го гледаха, недоумявайки какво иска.

Най-после той се обърна и закри обратно към колата, а хората му го последваха по петите. Ако в този момент някой му беше препречил пътя, Зенко щеше да го застреля. Джеймс Уолдрън стоеше близо до уличното платно на противоположния ъгъл и наблюдаваше как югославяните се качват в един червен сааб и потеглят.

20.

Беше почти осем часът, когато Девлин се върна в хотела край летището. Бен му беше казал номерата на стаите, когато бе дошъл да вземе Ани и Елизабет от микробуса. Девлин паркира и влезе през същия вход зад паркинга, който и те бяха използвали. Намери стаите на четвъртия етаж в далечния край на сградата. Те бяха малко подалече от стълбището, отколкото Девлин би предпочел, но иначе разположението им беше удобно. Девлин почука два пъти на първата врата. Бен отвори и отстъпи встрани, за да му направи път.

— Всичко наред ли е?

Бен кимна.

Девлин се огледа. Свързващата врата между двете стаи беше отворена. Във всяка от стаите имаше по две легла. Срещу леглата по протежение на стената — вграден гардероб, бюро, малък хладилник с напитки и закуски, а на отсрещната страна — кръгла масичка с два стола и двоен прозорец. Антрето беше мебелирано с големи шкафове, а в ъгъла се намираше вратата на банята, в две части, с два умивалника във външната и душ, тоалетна и вана във вътрешната.

Хотелът беше от най-добрите за средна ръка хора. Не луксозен, но достатъчно уютен и осигуряващ анонимността, която Девлин търсеше.

През свързващата врата Девлин можа да види Ани, седнала на едно от леглата с Елизабет. Тя четеше на детето. Елизабет бе облечена с широка фланелка с изрисувана по нея карта на метрото. Беше се приготвила за сън. Девлин забеляза, че в малкото пластмасово кошче за боклук до бюрото в стаята на Ани бяха напъхани две внимателно сгънати празни кутии от пица. Липсваше обслужване по стаите и това беше добре. Бен бе поръчал да доставят пиците на рецепцията, тъй че доставчиците да не разберат номерата на стаите им. Прегърнал своята пушка „Мосберг“, Бен седеше на стол, разположен така, че да може да покрива и двете входни врати на стаите.

Девлин се прибра в първата стая, за да не притесни Ани и Елизабет, и седна на ръба на леглото.

— Успя ли да свършиш онова, което смяташе? — попита го Бен.

— Да. До голяма степен.

— Стигна ли ти времето?

— Разбира се.

— Струва ми се, че положението става доста сериозно, Девлин — произнесе рязко и хрипливо Бен. — Май ви преследват поне две групи гадни копелета. Ярдитата, някои от които са толкоз побъркани, че са готови да трепят безразборно. Ами тез другите кви са? Източноевропейци? За тез хора не знам много, ама май са доста добре въоръжени. Повече от обичайното за таз част на света.

— Ти говори ли с Ани?

— Малко.

— Какво ти каза тя?

— Просто кои са. Не настоявах за повече.

Девлин кимна.

— А на всичко отгоре се криеш и от полицията.

— Поне полицията успях да я задържа да не ни закача засега. Но за да бъдем точни, това не са просто две отделни групи, които ни преследват. Югославяните и ярдитата действат заедно.

— По дяволите — промърмори Бен.

— Искаш ли да излезеш от играта?

— Само някой кръгъл глупак не би искал това, господин Девлин. А вие не искате ли?

— Аз нямам избор.

— Едно мъдро отстъпление е за предпочитане. Вие наистина може сериозно да пострадате, сър. Не е възможно един или двама мъже да удържат всички тези хора дълго време.

— Не смятам да продължаваме дълго.

— Е, това е добре, щот и без друго няма да продължи дълго. Не и при толкоз много играчи. Вие ми казахте, че тая работа не е чрез агенцията, а си е ваша. Но това май не засяга бизнеса ви. Май е нещо лично. Ако беше просто бизнес, отдавна щяхте да се измъкнете.

— Прав си. Случаят е личен.

— Така си и мислех.

— Бен, ако искаш да се оттеглиш, няма да ти се сърдя.

— Ще видим. Но засега преди всичко искам да разбера какво, по дяволите, си намислил, за да спасиш тва момиченце. За майка ѝ не знам нищо, но знам със сигурност, че то не заслужава да бъде застреляно ей така.

— Не, не заслужава.

— И какъв е планът, господин Девлин?

— Планът е да се скрием така, че в следващите няколко дни никой да не може да ни намери. Да се скрием някъде, докъдето да можем да се доберем без обществен транспорт, тъй като летищата и влаковете продължават да са твърде рисковани. Ще съдействаме на полицията, но не и преди да настъпи подходящият момент. Когато преценя, че си струва, ще се споразумея с полицията Ани да се яви при тях. Ще включим нея и Елизабет в програмата за защита на свидетели.

— Тукашната полиция невинаги е много надеждна.

— Но нали Службата при Прокуратурата на Нейно Величество го прави?

— Понякога. Понякога обаче Столичната урежда тези неща, но трябва да минеш през Прокуратурата и гледай да си сигурен, че с това ще се заеме Отделът за специални операции, а не редовната Столична полиция.

— Окей. Ако преценя, че е добре, вероятно ще предприема тази стъпка. Но ще потърся и начин да измъкна Ани и Елизабет извън страната. При всички случаи няма да чакам дълго. Засега трябва да оставя на полицията време да си свърши работата. Или поне да се опита. Направят ли няколко ареста, Ани ще може да бъде защитена чрез Съда. Ако има късмет, те ще изловят повечето типове, които я преследват.

— Мислиш ли, че ще го направят?

— Все още не знам. Но знам, че полицията вече разбира какъв адски огън се разгаря. Мисля, че скоро ще предприемат много строги действия срещу тези хора. Особено срещу югославяните. Те са нови на тукашната сцена, нали така?

— Да. И при това им се носи лоша слава.

— Ти какво знаеш за тях?

— Както казах, не много. Но явно не играят по правилата.

— С колко хора разполагат?

— Не знам. Но нямат нужда от много. Въроръжени са като специални бойни части. И от това, което чувам, ако им потрѣбват повече хора, те разполагат с достатъчно пари, за да наемат местни здравеняци.

— Познаваш ли някой, който е работил за тях?

— Двама.

— Те знаят ли за теб?

— Може би. — Бен сви рамене. — Значи планът е да стоим кротко, докато полицията поразчисти терена?

— Да. Боиш ли се от отмъщение?

— Следите ми са добре скрити.

— Някой знае ли истинското ти име, Бен?

— Не, доколкото ми е известно.

Двамата мъже се умълчаха замислено. Девлин си мислеше за Бен и дали тази работа можеше да му навреди. Зависеше от това колко добре щеше да се прикрие, след като всичко свърши. Никой не знаеше много за Бен Джонсън. И, разбира се, Бен Джонсън не беше неговото истинско име.

Нито пък беше името, което той бе използвал, когато се записа доброволец в Корейската война. По това време Бен беше едва шестнадесетгодишен и му трябваше свидетелство за раждане, което да доказва, че е на осемнадесет. Но макар и на шестнадесет, Бен беше по-едър и по-як от повечето възрастни мъже.

Младата му възраст не бе му попречила да бъде истински воин. Бен беше воювал от дебаркирането в залива Инчон до хълма Порк Чоп, и спечели толкова бойни отличия, че можеха да покрият цяла педя от гърдния му кош. Той напусна Корея със звание старши сержант, един от командните чиновници в реалните бойни действия. Остана да служи в армията в Седемдесет и седми батальон на Специалните сили и после в Сто и първа въздушнодесантна дивизия.

Задържа се в армията още единадесет години, до 1964. Сигурно щеше да остане и повече, ако не беше дошъл моментът, в който имаше право да получава пенсионни обезщетения.

Тъкмо тогава един от компютрите във Вашингтон избълва списък от факти, свързани с неговата личност, които изглеждаха правдоподобни, но някак си не се съгласуваха помежду си.

Първо, номерът на социалната осигуровка на Бен не съвпаднаше с неговата възраст и месторождение. Някакъв съвестен дребен бюрокраат се бе разровил в житие-битието на Бен и бе установил, че повечето цифри, свързани с името Бен Джонсън, не отговарят на истината.

Училищни данни, медицински данни, отпечатъци от пръстите, номерът на социалната осигуровка, свидетелството за раждане. Колкото повече се вглеждаше въпросният бюрокраат, толкова повече установяваше наличието на явни несъответствия.

Повечето факти, вписани в документите на Бен при кандидатстването му в армията, се оказаха фалшиви. Когато набираха доброволци за войната, никой не си правеше труда да извършва проверки. Но когато по-късно Чичо Сам трябваше да плати някому заслужените обезщетения, работата ставаше друга.

Бен беше изритан безцеремонно от служба. Казаха му да бъде благодарен, че няма да прекара част от живота си в трудовия лагер в Левънуърт за вписване на неверни данни във военни документи.

Едрият мъж само премигна пред командира, който му го съобщи, и напусна Форт Дикс, облечен в непривичен за него цивилен костюм, и с триста долара в джоба си. Бойните му колеги и приятели бяха събрали сумата помежду си. Все едно че напускаше затвор.

Но на служба или извън нея, Бен изглежда не се притесняваше особено. Бен разполагаше със списък имена, осигурени му от бивши офицери и приятели от армията. Нямахше човек между тях, който да не смяташе Бен за незаменим по време на бойни действия.

Бен беше истински експерт в лекото въоръжение, експлозивите, полевите действия, оцеляването в дива местност и ръкопашен бой. Беше необичайно силен и издръжлив. Можеше, ако се наложи, да издържи цяло денонощие непрекъснат преход с над петдесеткилограмов товар на гърба си. Но най-важното — Бен Джонсън не се плашеше от нищо. Не става въпрос за преодоляване на страха. Мозъкът му просто не регистрираше чувството на страх, тъй както то бе познато на повечето други мъже. Също както мозъкът на един далтонист не регистрира зеления и жълтия цвят.

Само три дни след уволняването му, Бен бе нает от група канадци, решили да се присъединят към наемните части на Лудия Майк Хоар, действащи в базата Камина в Катанга, Африка. След това воюва из цяла Африка, Малайзия, Индонезия и Филипините. Тъкмо на

Филипините той попадна в кадровата мрежа на Уилям Чоу. Дотогава сключваше договорите си сам. Той се справяше чудесно с изискванията на войната, но бе установил, че не изпитва желание да се съобразява с прищевките на хората, които го наемаха.

Бен беше убеден, че съществува по-голяма вероятност да бъдеш измамен или изоставен от онези, които те наемат, отколкото да бъдеш убит от онези, които воюват срещу теб. От тук насетне той работеше само с хора, чиято репутация и опит познаваше.

Негова база стана Лондон. Практикуваше професията си, като живееше ден за ден, без да влиза в официалната мрежа за идентификация на личността, включваща шофьорска книжка, номера на социалната осигуровка, кредитни карти и вписване в телефонни регистри. Амортисьорите, които предпазваха Бен от ударите на външния свят, се изразяваха в пари в брой, подправени документи и оръжия, които пазеше на най-различни места, както и вярата и доверието в една малка група хора. Един от тях беше Джак Девлин. Макар Девлин да познаваше много бегло биографията на Бен, той определено се надяваше, че благодарение на Бен ще остане жив срещу убийците, които го бяха погнали по петите.

Двамата мъже продължаваха да седят безмълвни, унесени всеки в собствените си мисли. Мълчанието не беше неприсъщо за Бен. Той се чувстваше съвсем добре, проследявайки как Девлин наблюдава Ани, която в този момент приспиваше Елизабет.

През междинната врата Девлин можеше да вижда Ани, но не и Елизабет. Сумрачната светлина в другата стая беше милостива към Ани. Сенките омекотяваха бръчиците на загриженост около устата и очите ѝ, и прикриваха напрегнатостта, която изглежда се бе превърнала в нейна постоянна черта. Сцената в този момент беше тиха и интимна — майка, приспиваща детето си.

Но за Девлин този миг не продължи дълго. Той се усети, че пресмята шансовете да бъдат намерени и принудени отново да побегнат навън в тъмната нощ.

Девлин се обърна към Бен и наруши мълчанието.

— Ако успеем да останем извън играта, в безопасност, докато ченгетата си свършат работата, да допуснем, че успеят да закопчат онези типове, за нас ще бъде най-добре. Също и за теб.

— А теб ченгетата знаят ли те кой си?

— Да.

— Тогаз и гадовете ще го разберат.

— Това не е твой проблем, Бен.

— Имаш ли някои по-далечни планове, които не си споделил с мен?

— Обикновено не гледам толкова надалеч. Ангажирай се само със следващите два-три дни, Бен, след това всичко ще се оправи.

Едрият мъж седеше свит на стола, прегърнал пушката, и обмисляше казаното от Девлин. След няколко секунди той поклати глава, сякаш не можеше да прогони някаква натрапчива мисъл.

— Ако отново се доберат до нас, ще трябва да избиеш доста ярдита, преди да осъзнаят, че не си струва да се занимават с теб. Те обикновено стават много лоши, когато ги прекарат. А оня тип, дето стреля по нас тая сутрин, е дори нещо по-лошо. Той не е типично ярди. Струва ми се, че е доминиканец. Може би дори кубинец. Да знаеш, че е замесен с много лоша мая.

— Откъде разбра?

— На ръката му, с която стреляше, видях татуировка на „Сантерия“. Тия момчета обикновено не изтрайват дълго. Но неговата татуировка ми се стори, че е поне от две години. Щом е още вътре в таз работа, да знаеш, че си го бива.

— Предполагам. Е, оставаш ли, Бен?

Девлин не искаше да му обяснява какви трудности им предстояха. Той вече знаеше.

Бен направи гримаса и отвърна:

— Е, добре. Мож да е ужасно глупаво, но оставам. Това малко момиче ми влезе под кожата. Обикновено плаша малките деца като него, но това тук наистина има кураж.

— Знам.

— Ще ти го кажа още веднъж и млъквам. Дано накараш ченгетата да действат бързо, че кучите синове, дет искат да ни пречукат, са доста много. Само въпрос на време е да ни намерят.

— Знам.

Девлин стана и се приближи до междинната врата. Знаеше, че след като веднъж е приел, Бен щеше да изпълни ангажимента си, докато Ани и Елизабет не се окажеха вън от опасност. След което

едрият мъж щеше да изчезне отново в своя подземен свят, до следващото телефонно повикване.

Девлин изчака, докато Ани целуне Елизабет за лека нощ и се изправи. Тя остана изненадана, когато го видя да я гледа от другата стая. Не беше го чула да влиза, а и разговорът им с Бен бе прекалено тих, за да ги чуе.

Ани се приближи към него и бързо го прегърна.

— Радвам се, че се върна!

Мигът на физическо докосване свари Девлин неподготвен. Допирът с нейното сочно тяло, макар и кратък, така го замая, че той не можа да отвърне нищо.

Ани първа наруши тишината.

— Добре ли си?

— Да. Чувствам се чудесно. А тук всичко наред ли е?

— Да. Всъщност, престанах да треперя. Ти хапна ли нещо?

— Не. Нямах възможност.

— Да поръчам ли нещо за ядене?

— Не. По-добре да изляза.

— Нека да дойда с теб.

— Добре.

Как се съгласи само, ей така. Беше пълна лудост. Дали не го бе размекнала прегръдката? Това краткотрайно физическо докосване след толкова години? Вече бяха преживели заедно две смъртоносни престрелки, но досега не бяха се докосвали. Нима близостта на тялото ѝ и една прегръдка можеха да го направят толкова безразсъден?

— Остани с Елизабет — обърна се той към Бен. — Ще заключа двойната врата, за да не се налага да наблюдаваш и двата входа.

Бен му кимна и се изправи от удобното кресло с обичайната си, изненадваща околните пъргавина. Вдигна голямата си черна торба и тихо прекрачи в другата стая. Девлин знаеше, че той ще се разположи в стаята и ще пази детето до заранта. И през целия следващ ден, ако се наложеше. Двамата тихомълком си бяха разпределили отговорностите. Той самият щеше да се грижи за жената, а Бен щеше да пази детето.

Девлин затвори грижливо вратата, свързваща стаите, и махна на Ани да го последва навън.

Двамата мълчаливо отидоха до наетия микробус, като Ани крачеше толкова плътно до Девлин, че ръцете им се докосваха.

Разделиха се за миг и влязоха в колата. Девлин бръкна под пътечката на пода и извади ключа за запалване. Беше го оставил тук, за да не го търси и да рови из джобовете си, ако им се наложи да бягат.

Запали двигателя и тихо подкара извън паркинга.

— Знаеш ли някое място наоколо, където да хапнем? — попита той.

— Не. Това не е моят квартал. Предлагам просто да пообиколим и все ще намерим някоя кръчма или нещо подобно.

— Окей.

— Е, и какво стана в града?

— Опитах се да накарам ченгетата да ни оставят на мира.

— Как?

— Срегнах се с Уолдрън.

— Той не поиска ли да те арестува?

— Не.

— Какво каза той?

— Иска да се предадем.

— Ще го направим ли?

— Не и преди да се убедя, че е безопасно.

— А защо не е безопасно?

— Ще поговорим за това по-късно.

— Кога ще стане безопасно?

— Когато арестува онези типове и гарантира личната сигурност при задържането.

— За кого?

— За теб и Елизабет.

Ани замълча.

— И ти се съгласи да ме заведеш да свидетелствам?

— Само ако се уверя, че ще бъде безопасно.

— Не трябва ли аз сама да реша дали да свидетелствам, или не?

— Да. Не съм решавал нищо от твое име. Просто уредих нещо, за което смятам, че е една възможност, която можеш да обмислиш. За съжаление, нямаш голям избор.

— Защо? Какво имаш предвид?

Девлин не отговори. Съсредоточи се да открие някое място за ядене.

— Джак, какво имаш предвид с това, че нямам избор?

Девлин забеляза една добре осветена кръчма, чиято външна фасада бе украсена с висящи растения и саксии с цветя. Встрани от кръчмата имаше малък паркинг и той вкара микробуса.

Свали стъклото и остави хладния нощен въздух да изпълни купето, после се обърна към Ани. Можеше да се обзаложи, че тя се съдържаше да каже всичко, което си мислеше, докато той не приключи с обясненията си.

— Не съм казал „нямаш избор“. Казах „нямаш голям избор“.

Девлин направи пауза, преди да продължи.

— Искам да си наясно какво става тук, Ани. В случай, че още не си разбрала.

— Какво искаш да кажеш?

— На мен наистина не ми е ясно какво знаеш. До каква степен си замесена в тази история. Какво кара тези хора толкова да искат да те убият? Защо си толкова важна за тях?

— Кои хора? Доколкото знаех, само ямайците ме преследват. Те мислят, че парите на Джон са у мен.

— А те у теб ли са?

— Не. Ако изключим хилядата лири, които той ми даде преди две седмици. Останали са ми около половината. Това е. Дори Джони да е свил още от тях, той или ги е скрил някъде, което не знам, или ги е похарчил. Доколкото го познавах, по-скоро ги е похарчил. Кой друг ме преследва? Югославяните? Те мен ли преследват, или теб?

Девлин внимателно я наблюдаваше на бледата светлина. Изведнъж изпита силно желание да я отведе някъде, където ще може да я вижда по-ясно. Някъде на по-силно осветление, където щеше да може да разбере дали тя го лъже, или не. Или просто му се искаше да я гледа?

— Хайде. Можем да поговорим вътре.

— Не. Отговори ми, Джак. Югославяните и мен ли искат да убият? Какво съм им направила?

— Откъде да знам какво си им направила.

— Тогава защо стреляха по нас тази сутрин? По нас ли стреляха или по теб?

— Определено по мен. Проблемът е, че не им пука, ако междуременно убият и теб. Но има нещо по-лошо.

— Какво?

— Те искат да правят бизнес с ярдитата. Ако ярдитата искат да те убият, значи и те също искат.

Ани седеше безмълвна срещу Девлин, без да помръдва. Девлин я наблюдаваше. Забеляза как страхът разстройва красивото ѝ лице. Изведнъж тя покри уста с ръка. Изглежда ѝ стана трудно да си поеме дъх. Девлин се пресегна и нежно постави ръка на врата ѝ.

— Добре ли си?

Ани се мъчеше да си поеме дъх. Девлин видя как паниката я завладя. Той бързо се измъкна от шофьорското място и обиколи колата откъм нейната страна, отвори вратата и внимателно ѝ помогна да излезе.

— Хайде, Ани. Да влезем вътре. Престани да размишляваш. Само вдигни глава, погледни небето и върви. Опри се на рамото ми. Не мисли за нищо.

Ани направи това, което ѝ каза. Накъсано си пое въздух и прикова поглед в покритото с облаци вечерно лондонско небе.

Дано да видя звезда, помисли си тя. Която и да е звезда. Или луната. Каквото и да е. Прииска ѝ се да изкрещи. Но се сдържа, въпреки че всичко, което можеше да види над себе си, бяха мрачните облаци. Всичко, което можеше да чуе, беше потропването на токчетата ѝ по асфалтираната алея на паркинга. Тя погледна надолу и проследи начина, по който пристъпва. После вдигна глава към табелата на кръчмата. Усети силната ръка на Девлин да я прихваща и да я води към ресторанта. Там щеше да има други хора. Трябваше да изглежда нормално. Искаше да разбере как нейният чичо е могъл да ѝ стори това. Как е могъл да я предаде на тези животни? Как е могъл?

Тя успя някак си да се овладее и да стигне до заведението. Девлин намери един усамотен кът. Седна с лице към залата, а тя срещу него. Всичко, за което Ани трябваше да се притеснява, беше Девлин. Но тя знаеше, че зад нея има непознати хора. Мисълта, че може да загуби самообладание пред тях я накара да потуши страха, гнева и отвращението, които беше изпитала. Отвращението от това, че някой, който принадлежеше към собствената ѝ фамилия, я бе предал на хора, способни да използват мачете и кучета, за да убиват.

Сервитьорът се приближи. Ани си поръча двойна водка и помоли Девлин да вземе вино.

— Ще вечеряш ли? — попита той.

— Само салата. Вземи каквото вино предпочиташ. Просто искам да пия, докато говорим. Не мисля, че този разговор ще ми хареса.

21.

Когато Уолдрън намери сержант Рейли в необозначената полицейска кола, опитващ се да прикрие окованите си ръце под вестника, първата му мисъл беше да го остави така. От години Уолдрън не беше изпитвал непреодолимото желание да фрасне някого. Сега го изпита.

Уолдрън знаеше, че Рейли бе източникът, когото югославяните използваша. Така както знаеше, че Девлин не беше го излъгал, когато му каза, че Мислович знае прекалено много и го научава прекалено бързо. Не беше нужно да види нахълтващите в „Бъргър Кинг“ югославяни, за да повярва на Девлин. Налице беше неоспоримо доказателство за измяна и изменникът беше тук, привързан със собствените си белезници към волана на собствената си кола. Предателят с конска физиономия се беше обърнал срещу собствения си колега. Ченгетата навсякъде допускат прегрешения. Съществуват прекалено много изкушения. Можеш да вземеш подкуп. Можеш да лъжесвидетелстваш. Можеш да се сдружиш с престъпници. Но дори и най-лошото ченге не може да се сработи с криминални типове до степен, при която би пострадало друго ченге. А Рейли беше направил точно това. Той беше най-лошият измежду лошите.

Уолдрън с мъка се насили да не издаде чувствата си. Припомни си поговорката, че отмъщението е блюдо, което е най-добре да се сервира студено.

Отвори вратата и отключи белезниците на Рейли, без да каже нито дума. Последва поток от ругатни и заплахи, които Рейли изсипа по адрес на Девлин. Воняща имитация на гняв. Уолдрън не отвърна. Подаде му мълчаливо значката и радиостанцията.

Рейли погледна Уолдрън, за да потърси у него подкрепа, но единственото, което Уолдрън му каза, беше:

— Връщаме се. Млъквай, ако обичаш.

Но Рейли продължи с ругатните и заплахите. Уолдрън удари с юмрук по контролното табло.

— Млък! — изрева той.

Беше толкова изненадващо, че Рейли отметна глава. Никога не беше чувал шефа си да му говори с подобен тон.

— Просто карай обратно към участъка, Рейли, и повече да не съм чул звук.

Онзи подкара.

Уолдрън се отпусна на седалката, ядосан на себе си, че беше си изпуснал нервите. Постара се да забрави умората, защото си даде сметка, че му предстоеше да свърши огромно количество работа. Започна да реди в главата си списък със задачи. Имаше да се попълват един куп документи, за да си осигури гаранции за арестуването на Мислович и ярдитата. Трябваше да организира охрана около щаба на югославяните на Бериук стрийт. Трябваше да се свърже със Службата на Прокуратурата и да започне преговори за включване в програмата за защита на жената и детето. Всичко това трябваше да се свърши, без Рейли да знае и без да му се пречка. А освен това трябваше да свърши всичко това достатъчно бързо, за да не даде възможност на Фентън да го спре.

След като свърши, Уолдрън се закле, че ще намери необходимото доказателство, че Рейли наистина е онова издайническо копеле, каквото беше. Никой друг нямаше да научи за това. Никой друг не трябваше да бъде намесван. Той сам щеше да го направи. И да го изпипа толкова добре, че след като приключи със сержант Патрик Рейли да бъде свършено веднъж завинаги.

Десет минути Рейли остана мълчалив. За него това беше крупен успех.

— И какво все пак направи с това мръсно копеле Девлин?

Уолдрън прекъсна размишленията си и изгледа Рейли.

— Какво?

— Девлин. Какво стана с Девлин?

— Нищо. Той ми остави вещите ти на масата и ми каза следващия път да дойда сам.

— И после?

— После си отиде.

— И ти ей така го пусна да си отиде?

— Не. Тръгнах с него. Трябваше да си поговорим. Постигнахме споразумение.

— Какво споразумение?

— Ще организираме защита за жената и тя ще ни съдейства.

— Защита?

— Не е ли това, което обикновено се прави за свидетелите?

— И срещу кого ще свидетелства тя?

— Срещу престъпници, Рейли. Не се ли свидетелства обикновено срещу престъпници?

— И колко време ти отне да се споразумееш с него?

— Не съм си гледал часовника.

— Щото мина доста време.

— Аз не се върнах веднага при теб.

— Защо?

— Това, че си се оставил да те спипа по този начин, не ме зарадва много, сержант. Това съвсем не ми осигури най-добрата позиция за водене на преговори. Помислих си, че ако се върна веднага при колата, преди да съм се успокоил, ще ти скъсам гъона от бой.

— Ще какво?

— Влязох в звукозаписния магазин и купих един компактдиск.

Уолдрън извади покупката на Девлин.

— Какво?

— Харесва ли ти заглавието: „От ада до рая“?

— Не те разбирам.

— Може би трябва да бъде: „От рая до ада“.

— За какво ми говориш?

— Няма значение.

— Те кога ще се явят?

— Скоро.

— Жената ще свидетелства?

— Не го ли казах току-що?

Вече минаваха по моста Тауър. Уолдрън знаеше, че ще работи цяла нощ. Но първо трябваше да се отърве от Рейли.

Рейли продължаваше да бъде настоятелен.

— Как можа да оставиш този човек просто така да си отиде след това, което направи?

— Да, наистина беше недомислие от моя страна. Другият път аз ще остана в колата, ще се вържа с белезниците на волана, а ти ще го доведеш.

— Проклет да съм, ако не го направя само да ми падне.

— Да. Абсолютно, сержант Рейли. Намираш го преди мен и го довеждаш. Има си хас. При това съм сигурен, че сега си много мотивиран.

Рейли спря колата пред входа на участъка. Уолдрън отвори вратата, но се обърна към Рейли, преди да излезе:

— Погрижи се да прибереш колата и си отивай вкъщи за вечеря, сержант. Твоята смяна почти приключи. Тежък ден, струва ми се. Сигурно няма да ти дойде зле да поотпуснеш малко и да му удариш едно-две. Може и да ти помогне. Тъкмо утре ще си по-свеж.

Уолдрън излезе от колата.

— Той ще се яви ли или не? — извика Рейли след него.

— О, сигурен съм, че ще се яви. По един или друг начин. Гледай тогава какво ще стане. Ще се видим утре.

Уолдрън влезе в участъка.

Рейли се изплю през прозореца по посока на Уолдрън и подкара до най-близката телефонна кабина, за да остави съобщение на Zenko. Съобщението гласеше, че иска да се срещне лично с него. Продиктува името на един италиански ресторант в Сохо. Каза на съдебния пристав да предаде на своя човек да търси посетител, който ще седи на бара с развързана вратовръзка.

Когато Zenko пристигна в ресторанта, Рейли вече пиеше третия си двоен „Джеймисън“.

Рейли имаше достатъчно поводи да му удари едно яко пиене. Дори да се натряска, ако ще. Оня тъп педераст, Уолдрън, изобщо си нямаше представа с кого си има работа. Никой не може да разкарва Патрик Рейли по този начин. Той беше започнал да бачка за гаднярите още когато Уолдрън е бил толкова малък, че не е можел да си изправи пишката. Шибано копеле. И защо Zenko не беше пречукал Девлин този следобед?

Рейли почти беше на път да убеди сам себе си, че ще иде да намери тоя Девлин и лично да го застреля, когато появата на Zenko прекъсна мрачната му разпивка. Оберкелнерът показа на Zenko една празна маса. Докато сервитьорът се оттегляше да му донесе питието, Zenko се втренчи в Рейли, докато старото ченге не отвърна на погледа му. Zenko му кимна и Рейли опипа с пръсти развързаната си вратовръзка, доволен от себе си. Допи чашата с уиски и понечи да

стане и да се запъти към тоалетната. Но се изправи прекалено бързо от стола си на бара. За миг се олюля. Почувства, че му се вие свят и че не му достига въздух. Пресегна се и се хвана за плота. Главата му се попрясна, но все още беше замаян. Отблъсна се от бара и се насочи към тоалетната, като се съсредоточи да улучи вратата, на която беше изрисувано бомбе и пишеше „Мъже“. Но продължаваше да му се гади. Усецаше, че се изпотява. Боже мой, помисли си той, какво ми става? Къде съм тръгнал да се срещам лично с един престъпник? Не. Трябва да го направя. Стига съм си играл. Ще разбера какво е станало днес. Уолдрън ще съжالياва, дето си позволи да ми каже да млъквам.

Три минути по-късно Зенко нахлу в малката тоалетна, за да потърси Рейли, но единственото, което можа да види, бяха ожулените му чепици под вратата на клетката.

Зенко си запуши носа.

— Ей, запали кибрит, по дяволите. Сега ли трябва да го праиш, кат знаеш, че идвам след теб.

— Имам нужда.

— Ми кензай си вкъщи, по дяволите.

Вътре в клетката Рейли бръкна в джоба си и измъкна една от смачканите си цигари. Той изтърва кибрита между краката си и за малко да удари главичката на отпуснатия си пенис.

— Говна!

— Говна, я! Точно така. Начи ти си оня дет бачка с нас.

— Аз съм.

— Кво стана при тоз „Бъргър Кинг“? Пикадили.

— Точно това исках да ви попитам и аз. Какво стана?

— Там няма никой. Девлин.

— Той беше там.

— Отде знаеш? И тебе няма там.

— Там бях, по дяволите. Бях зад ъгъла в колата си. Шефът ми трябваше да се срещне с него сам, затова чаках навън. Колко време ви трябваше да стигнете до там, за бога?

— Бе ти наистина ли си сигурен, че е бил там?

— Видях човека.

— Ми що не го арестува тоя кучи син?

— Казах, че чаках отвън. Мислех, че тъпият ми шеф ще го арестува, но не, той взел, че сключил някаква шибана сделка с него.

— Сделка. Ква сделка?

— Девлин се съгласил да се яви в полицията, ако Уолдърн включи жената в програма за защита на свидетелите.

— Програма за свидетели? Тва пък какво е?

— Организираната защита за хора, които свидетелстват срещу хора, които могат да ги убият.

— Говна. За кого ша свидетелства тя?

— Предполагам за вас и за шефа ви.

— Мамка й.

— Нали? Внимавайте с нея.

— Кога той доведе жената?

— Не знам все още. Ако бяхте дошли там навреме и ги бяхте застреляли и двамата, сега нямаше да му мислим за всичко това, нали?

— Още една беля. Ти как се казваш, полицай?

— На вас защо ви е името ми?

— Искам да знам как да ти викам.

— Рейли. Патрик Рейли.

— Начи сега бачкаме заедно, Рейли. Директно, а?

Рейли пусна водата и излезе от клетката. Двамата се изгледаха един друг. Не се здрависаха.

— Да.

Рейли пристъпи до умивалника и пусна силна струя върху напразно протегнатата си за здрависване ръка. Зенко продължи да го гледа внимателно и изчака, докато онзи не започна да си трие ръцете.

— Начи ние сега на една страна, полицай Рейли.

— Само временно.

— Начи ти сега гледай намериш Девлин и жената за нас. Ако жената свидетелства, ша има неприятност за всички. Включително и за тебе.

Рейли се почувства по-добре. Ирландското уиски го беше ударило. Той нямаше да позволи на този шибан чужденец да му казва какво да прави.

— Ей ти, слушай.

— Зенко. Името ми е Зенко.

— Добре, Зенко. Веднъж вече ви го осигурих. Имаш ли представа какъв е шансът да го направя още веднъж? Щом като толкова ужасно ви е притрябвал, трябваше да пристигнете там по-

бързо. Той наистина беше там. Ако вие не можете да свършите работата, аз лично ще застрелям това копеле.

Зенко бръкна в джоба си и извади пачка банкноти. Измъкна от пачката две по сто лири и ги пъхна в джоба на ризата на Рейли.

— Ти няма застреляш него. Това много голяма бея за теб, полицай. Ние застреляме него, няма проблем. За никой. Върни там и пий още. От мен. Дай нас още един шанс за Девлин. Ние погрижим за всичко. Ние го хванем. Ние хванем жената. Няма проблеми. Всичко бизнес както обикновено. Окей?

Парите усмириха Рейли. Той си представи как поставя едната от двете стофунтови банкноти на шублера в някой приличен бар, вместо в тази тясна смърдяща дупка. Виж, това щеше да му дойде добре.

— Добре, Зенко. Но ако ни падне още един шанс, не го проигравайте, чу ли?

— Аха. Няма проиграем.

— А междуременно, съветвам ви за известно време вашият бос много-много да не се показва. Сега, след като моят шеф разполага със свидетел, следващото нещо, което смята да направи, е да арестува вашия бос.

— Окей.

— Ще ви се обадя.

С цялата важност, която можеше да си придаде в малката тоалетна, все още воняща от цигарата и екскрементите му, Рейли отвори вратата и напусна.

Зенко се задържа при умивалника. Щеше да даде на Рейли няколко минути да напусне ресторанта, преди той самият да се върне на масата си. Пусна водата, нагласи я на подходяща температура и внимателно изми месестите си ръце.

Представи си салатата „Цезар“, която го очакваше на масата, и се зачуди какви ли бяха шансовете това дърто ченге да успее отново да им даде възможност да се справят с американеца. Може би този път щяха да имат късмет.

Виж, жената беше друга работа. С нея нямаше да му трябва толкова късмет. Ако смяташе да се явява като свидетел, тя трябваше да излезе от скривалището си. Трябваше да се среща с полиция, с прокурори и адвокати. Станеше ли веднъж това, полицай Рейли щеше да го отведе до нея. А щом разбере къде е тя, щеше да знае къде е и

Девлин. „Ще използвам ярдитата да ги убият или може би дори ще го направя сам. А защо не и полицай Рейли. Би било хубаво да убия и него, помисли си Зенко. Тогава за последен път ще оцапа гащите, точно преди да го застрелям.“

След срещата с Мислович Оливър подкара към един малък, на пръв поглед изоставен склад, който се намираше в северния край на Хакни, близо до плавателен канал, наричан реката Лий. В град, претъпкан с коли, двуетажни автобуси, таксита, велосипеди и гъста подземна мрежа от влакове и мотриси на метрото, повечето хора забравяха, че съществуват хиляди километри плавателни канали, които се извиват и въртят из ширналия се на огромно пространство Лондон. По тези канали беше възможно да се стигне буквално до всяка точка на града. Не беше особено трудно някой неопитен човек да изчезне сред водния лабиринт.

Тъкмо заради канала Оливър беше установил склада си там. Трафикът на баржи беше много слаб, но не беше нещо необичайно човек да види някоя товарна или пътническа баржа с туристи да се носи покрай брега както денем, така и нощем. Каналът осигуряваше на Оливър възможност спокойно да вкарва и изкарва стоката от склада си, буквално невидим за околния свят.

Докато Оливър тръгна към склада, Хинтън на свой ред се отправи направо към параклиса на Сантерия-Вуду на Лидия Сиентро, за да се поклони пред статуята на Чанго.

Оливър знаеше, че Хинтън ще изпадне в транс и ще стои там с часове, докато не получи някакъв знак или потвърждение от своя бог за жената. Хинтън беше решен да убие нея и телохранителя ѝ. Оливър почти не се съмняваше, че те ще загинат. Беше само въпрос на време.

Оливър не можеше да си го обясни, но знаеше, че в каквото и да се забърка Хинтън, винаги успяваше да се оправи. Това определено го караше да вярва в късмета си. Ако богът на Хинтън можеше да го отведе до жената, толкова по-добре, мислеше си Оливър. Колкото по-скоро Хинтън задоволи жаждата си за кръв, толкова по-добре. Той му трябваше, за да защитава бизнеса му, който се разрастваше извън черните квартали в Хакни, Брикстън, Стоук Нюингтън и Харлсдън. Трябваше му за войната срещу Мислович, която със сигурност

предстоеше. Трябваше му, за да поддържа ред в собствените му редици.

Оливър се разположи в импровизирания офис на втория етаж на склада и се замисли как да достави десет кила кокаин за Милс. Това щеше да бъде най-голямата единична продажба. Щеше да изчерпа по-голямата част от финансите му. Но ако се окажеше успешна, щеше да го издигне на друго ниво, над местната търговия с дрога.

Той излезе от офиса и погледна надолу към широкото открито пространство, което оформяше приземния етаж на склада. Мецанинът на втория етаж, на който стоеше, ограждаше това открито пространство. На мецанина се намираха няколко стари офиса и складови помещения. На приземния етаж, откъм челната фасада на сградата, имаше плъзгаща се стоманена врата, достатъчно голяма, за да пропусне два автомобила или камион. Тя беше плътно затворена. Оливър рядко я отваряше. Нямаше нещо за внасяне или изнасяне от склада, което да е толкова голямо, че да се налага вътре да влиза превозно средство. На предната фасада имаше също и по-малка метална врата, която осигуряваше достъп до склада, когато голямата врата беше затворена.

На задната стена на склада се виждаха тъмни прозорци, укрепени с телена мрежа. Там също имаше метална врата, залостена и заключена с желязна греда. Вратата излизаше към един обрасъл с ниски дървета, трева и храсти участък, който скриваше от погледа голяма част от склада. Минаваща баржа или някой случаен минувач по кея на отсрещния бряг на канала не биха проявили интерес към стария склад, скрит сред високата трева и храсталаците. Но хората на Оливър бяха направили тясна пътека до канала. Товарите бързо се доставяха там и се прибираха в склада, без никой да може да забележи.

Оливър погледна към двама от своите хора, седнали до една очукана маса край южната стена. Докато пристигнеше товарът, в склада винаги щеше да има по двама души. Понякога пратките закъсняваха с три дни.

Оливър се върна в офиса и започна да звъни по телефона. Трябваше да се осигурят пари. Да се уреди транспортът. Да се уговори графикът. Да се дадат гаранции. Бизнесът с доставката на дрогата се уреждаше на едно странно напевно наречие, в което се използваша

объркващи кодове. Всеки друг, освен Оливър и хората като него, щеше да сметне този език за изключително труден за разбиране.

Имаше да се уредят много неща, преди сделката с югославяните да се осъществи, в това число убийството на американеца и на жената на онзи дребен мошеник, който се бе опитал да го окраде.

Ани гледаше Девлин как се храни. Той я гледаше как пие. Тя чакаше да засити глада си. Той чакаше алкохолът да я успокои.

Тя изпи водката си бързо. Сега отпиваше от втората чаша вино. От доста време си говореха единствено за качествата на храната, но алкохолът я бе отпуснал. Гласът ѝ се бе снишил и тя бе вперила дълбоките си тъмни очи в Девлин.

Донесоха кафето.

— Сега вече по-добре ли си? — попита я Девлин.

— Като за сама жена, която всички искат да убият.

— Ти не си сама.

— Да. Прав си. Съжалявам. Не съм сама. Благодаря ти.

— Съмнявала ли си се, че ще дойда?

— Да се съмнявам? Бях толкова разтревожена и загрижена, че не си позволих да стигам до съмнения. Просто хранех надежда, че ще дойдеш скоро. Трудно можех да си го представя — да си представя, че те виждам отново. И после ти изведнъж се появи.

— Ще успееш ли да се справиш с това?

— Не знам. Предполагам, че се държа като Скарлет О'Хара. Непрекъснато се мъча да не мисля за това. Във всеки случай сега ми е много по-добре, отколкото на паркинга. Какво, по дяволите, ми стана?

— Изпадна в шок.

— Какво се прави в такива случаи?

— Взима се валиум. Или питие.

Ани вдигна чашата си с вино.

— Е, като няма валиум...

— Това ще свърши работа.

— Аха.

След кратка пауза Девлин каза:

— Сега да поговорим за полицията.

— Какво за нея?

— Искаш ли да говорим?

— Да.

— По-добре е сега да го решиш, а не да мислиш за това утре.

— Окей.

— Имаш две възможности, както ми се струва.

— Давай.

— Можеш да съдействаш на полицията, ако арестуват тези хора. Да се съгласиш, че ще свидетелстваш срещу тях. И да се надяваш, че ще те пазят по подходящ начин, докато ги отстранят.

— Защо казваш „да се надяваш“?

— Защото гаранции няма. Аз вече не съм сигурен в никоя съдебна система, особено пък в британската.

— Защо?

— Чувал съм за прекалено много тукашни съдии, че са изкукуригали стари глупаци.

— Значи дори ако ме арестуват и аз свидетелствам, няма гаранции, че онези типове ще ме оставят на мира.

— Правилно. Но поне някои от тях ще бъдат спрени, а на теб ще ти се даде възможност да си изградиш нов живот. Може би под друго име. Със сигурност на друго място.

— Каква е другата възможност?

— Още нещо.

— Какво?

— Не сме засягали досега много тази тема, а и не мисля, че се налага, но ако съществува нещо, което полицията може да използва срещу теб, някакви обвинения в престъпления, които могат да ти припишат, след като съдействаш и свидетелстваш срещу гангстерите, забрави за всичко това.

— „Всичко това“ ще рече престъпления, които може да съм извършила.

— Или те мислят, че си извършила.

— Не съм извършвала никакви престъпления, Джак, но както и с всичко останало, няма гаранция, че няма да ме обвинят в нещо.

— Така е.

— Е, каква е втората възможност?

— Да се махнеш, за бога, от тази страна и да се надяваш, че югославяните и ярдитата нямат достатъчно дълги ръце да те стигнат

там, където решиш да отидеш.

— Това възможно ли е?

— Да те намерят на някое друго място ли?

— Да.

— Разбира се. Просто плащат на някой наемен убиец. Всичко зависи от това колко силно е желанието им да те убият. Или колко силно искат да получат онова, което имаш.

— Нямам нищо, което могат да искат от мен.

— Но изглежда те мислят, че имаш.

— Знам. Но нямам.

— В такъв случай трябва сама да прецениш докъде биха стигнали в намерението си да те преследват.

Ани отпи от виното си и се замисли за няколко секунди.

— Значи така. Или оставам тук и се надявам, или бягам и се надявам.

— Нещо такова.

— Това ли наричат „Изборът на Хобсън“?

— Всъщност, не. Мисля, че това се отнася за случаи, когато нямаш алтернатива. А ти имаш.

— Но никоя алтернатива не ми звучи като реален изход от това положение.

Девлин не отговори.

— И в двата случая животът ми изцяло трябва да се промени — продължи Ани.

— Бих казал, че това вече е факт.

— Ако побягна, край на всичко, което ще оставя тук. Приятелите. Работата ми. Приятелите на Елизабет. Училището й...

— Всичко това може да се изгради отново.

— Дали някога тук ще стане отново безопасно за мен?

Девлин замълча.

— Всичко е възможно. Но може би не. Може би в някоя друга част на Англия.

Изведнъж лицето на Ани стана сурово.

— Ще ми се да можех да ги избия всички. Всички! Онова животно, което пратиха по мен и моя...

Тя се спря и Девлин попита:

— Твоя какво?

— Да ги премахна всички и да свършат проблемите ми.

Девлин наблюдаваше как Ани се бори да овладее чувствата си. Дали беше изненадана от жестокостта, към която собственият ѝ гняв я тласкаше, учуди се той, или пък се опитваше да се отскубне от страха си?

— Е — попита тя, — какво ще стане, ако реша просто да се махна отгук? Просто да напусна? Можем ли да се махнем?

Девлин не ѝ отговори веднага. Все още преценяваше.

— Ами, няма да е лесно. Но със сигурност не е невъзможно. Аз бих се покрил за известно време, докато нещата не се поуспокоят. Бих изчакал предупреждението към изходните пунктове да отшуми. После вероятно бих взел ферибот до Кале. Доберем ли се веднъж до континента, можем да отидем навсякъде. Проблемът е, че тук оставяш всичко зад гърба си. Оставяш и враговете си свободни. Както казах, не знам докъде биха могли да стигнат тези хора в желанието си да се докопат до теб.

Ани седеше мълчаливо и гледаше Девлин. А той гледаше нея. Даваше си сметка, че твърде много неща между тях оставаха недоизказани. Твърде много време беше минало, за да се чувстват отново открити и свързани един с друг, само след една вечеря заедно.

— Колко време ще останеш с мен? — проговори най-сетне Ани.

Девлин замълча. Стори му се, че някакъв позабравен вътрешен глас прошепва „завинаги“. Той извираше от дълбините на душата му. Толкова се изненада от реакцията си, че чувствата се изписаха на лицето му.

— Какво става? — попита Ани, доловила вълнението му.

Той вдигна поглед към нея.

— Честно ли искаш да ти отговоря?

— Да, честно. Господи, Джак, стига с тези недомлъвки.

— Изненадах се сам от това какъв отговор бих могъл да ти дам.

— За това колко време ще останеш с мен?

— Да.

— Защо?

— Не си давах сметка до този момент колко силни са чувствата ми към теб.

Ани на свой ред изгледа Девлин мълчаливо, преди да проговори:

— Това добре ли е?

— Не знам.

— Защо?

— Защо какво?

— Защо не знаеш дали чувствата ти към мен са нещо добро, или лошо? Или може би си въобразих нещо, което ти нямаше предвид.

— Като казвам, че изпитвам силни чувства към теб?

— Да.

— Имах предвид точно това, което казах.

— Тогава защо не е добре?

— Защото точно сега ти нямаш нужда от любовник, нито от нов съпруг. Имаш нужда от професионалист, който да те защитава.

— На мен ми се струва, че човек би искал да защитава някого, когото обича и на когото държи, повече от някого, на когото не държи.

— Да, разбира се, че е така, но рискува да направи повече грешки, след като е пристрастен.

Ани кимна.

— Разбирам. Може би е по-добре да те питам какво смяташ, че трябва да направя.

— Не ти ли се струва, че е минала цяла вечност, откакто бяхме заедно?

Въпросът я смути. Тя се усмихна.

— И да, и не. Мислил ли си за мен?

Девлин направи пауза, преди да отговори:

— Дълго време си мислех за теб всеки ден.

— Всеки ден?

— По няколко пъти на ден, и то всеки ден.

— И колко продължи това?

— С години.

— С години? Хайде бе!

— Да, с години.

— А сега?

— Сега не си позволявам да мисля много за когото и да е.

— Защо?

Девлин вдигна рамене. Ани разбираше, че той предпочита да не ѝ отговоря. Ако продължаваше да настоява упорито, той можеше да откаже да отговаря на каквито и да е въпроси.

— Какво стана с нас, Джак? Защо се разделихме?

Девлин я погледна, но не отговори.

— Хайде, по дяволите, кажи ми! Нямам ли право да го науча след всичките тези години, преди да съм умряла?

— Ти мислеше ли за мен?

Ани се загледа в червеното вино в чашата си, после вдигна очи.

— Бях луда по теб. Мисля, че едва ли ще ти простя някога, че не се ожени за мен.

— Съжалявам.

Лицето ѝ за миг се сгърчи. После отново се отпусна, но остана сурово. Девлин разбираше, че тази суровост я бе крепяла, въпреки всичките разочарования и трудности през годините. Суровост, която щеше да я опази и след всичко, което ѝ предстоеше да преживее.

— Да забравим миналото, Джак. Каквото и да е станало, каквато и да е била причината, знам, че не е, защото си несериозен или лекомислен. Ти просто не можеше. Разбрах го още тогава. Знам го и сега. Няма полза да говорим повече за това. Всичко е минало. Изживели сме един сън и сме се събудили.

Девлин кимна.

— Сега има други неща, за които трябва да мисля, нали?

— Да. Така е.

Те поседяха известно време мълчаливо. Девлин остави Ани да поразмисли. А и Девлин си позволи да помисли за неща, за които си беше казал, че не бива.

— Каквото и да решиш, ще ти помогна — каза след малко той.

— Знам.

— Реши ли вече какво ще правиш?

— Разбира се. Ще остана и ще се боря. Ще направя всичко, което мога, за да сразя враговете си. Ти самият не би ли постъпил така?

Отговорът на Ани не изненада Девлин. Знаеше, че въпреки паниката, въпреки страха, няма да отстъпи.

— Да — призна той, — точно така бих постъпил и аз.

— И ти смяташ, че полицията може да ми помогне, ако се съглася да им сътруднича?

— Бих казал, че според мен това е най-добрата възможност.

— Тогава всичко е ясно. Сега какво трябва да направим?

— Трябва да дадем на полицията малко време, за да извърши някои арести. Тъй че засега трябва да намерим място извън Лондон,

където ще бъдем вън от опасност.

— Някой малък хотел или нещо подобно?

— Бих предпочел да избягваме хотелите.

— Някакви идеи?

— Мисля по въпроса. Едно е сигурно — искам да тръгнем още утре. Трябва да сме в движение.

— Добре. Съгласна съм. Значи утре потегляме.

— Точно така.

— А тази нощ?

— Тази нощ ще се наспим.

Девлин засече беглата усмивка, която се плъзна за миг по лицето на Ани, но никой от двамата не си позволи коментар.

Девлин плати сметката и потеглиха обратно към хотела.

Влязоха в стаята безшумно. Девлин леко почука на междинната врата. Бен я отвори. Девлин му махна да влезе в неговата стая и Ани се прокрадна тихо в другата стая, където спеше Елизабет.

Девлин каза на Бен:

— Искаш ли да поспиш или ще продължиш да дежуриш?

— Ти спи. Аз ще остана на пост.

— Добре. Ще стана след три часа. Така и ти ще можеш да поспиш три-четири часа и след това се махаме оттук.

Бен кимна и понечи да влезе в стаята на Елизабет, но се наложи да направи път на Ани, която влизаше с големия си сак. Бен я пропусна, влезе в другата стая и затвори вратата след себе си.

Ани погледна Девлин и каза:

— Сигурна съм, че Бен е добър приятел, но не бих искала да спя в една стая с него. Нали нямаш нищо против?

Девлин седна на едно от леглата и се загледа как Ани изважда от голямата си чанта тоалетните си принадлежности и нощница.

— Не. Нямам нищо против.

Застанала с вещите си в ръка, Ани погледна към Девлин.

— Странно.

— Знам.

— Не, смешно е. След целия ни разговор в ресторанта дори и не предположих, че...

— Какво?

— Не предположих, че ще трябва да спя в едно легло с теб.

— Леглата са две, Ани.

— В такъв случай ще трябва да избирам. Ще си помисля.

— Но дори и да беше едно, пак ти решаваеш какво да правиш, като си легнеш в леглото.

— Така е. Е — каза тя, — спомням си, че ти имаше навика да си взимаш душ преди лягане.

— Също и ти.

— Тогава кой отива първи?

— Иди ти, Ани.

— Не.

— Окей, отивам аз.

— Не.

— Тогава какво?

— Заедно. Хайде да си вземем душ заедно.

И преди Девлин да успее да отговори, Ани влезе в помещението пред банята и занарежда тоалетните си принадлежности в шкафа над умивалниците. Тя закачи нощницата си на закачалката на вратата, съблече фланелката и събу панталоните си. Девлин се изненада колко оскъдно и съблазнително беше финото ѝ копринено бельо. Тя се обърна и протегна ръка.

— Хайде, ела. — Подкани го още веднъж и пристъпи заднишком към банята. — Хайде.

Девлин се изправи, съблече се и остави дрехите си върху облегалката на стола.

Ани не запали осветлението. Светеше само малкият глобус над умивалника отвън. Девлин влезе в банята и застана зад нея, докато тя пускаше душа. Отзад тялото ѝ изглеждаше великолепно. Тъмната ѝ коса падаше върху голите рамене. Тазът ѝ изглеждаше стегнат и хубаво очертан под дантелените бикини. Девлин изпита непреодолим порив да прокара ръката си по гърба и надолу по дългите ѝ, гладки крака.

Тя се наведе напред и се протегна да настрои крановете. Девлин се усмихна. Видът ѝ радваше погледа му, въпреки че се чувстваше малко глупаво да стърчи така и да я гледа.

Но после тя се извърна към него и свали сутиена си. Пусна бавно и бикините на пода и ги изрита в ъгъла, след което хвърли и сутиена. Малката баня започна да се изпълва с пара. Тя пристъпи към него,

достатъчно близо, за да опре гърди до неговите и нежният мъх между бедрата ѝ да се отрие във втвърдяващия му се член.

Постави длани върху раменете му и вдигна очи. После се усмихна със съжаление и каза:

— Дев, бих дала всичко, за да се любя още веднъж с теб. Особено след като, нека си го кажем открито, не знам колко време ми остава. Обичах те тогава, обичам те и сега. Всъщност, винаги съм те обичала. Но как да го направим така, че да не прилича на най-обикновено чукане в безличен хотел?

Изведнъж Девлин се разсмя.

— По дяволите, Ани, и аз не знам.

— Тъпо е, нали?

— Да. Нямах си представа колко се радвам, че го каза.

— Ами, просто си е така. Вечното клише. Двама любовници се срещат и го правят още веднъж, заради доброто старо време.

Девлин се облегна на стената и Ани се отпусна в прегръдките му. Той я притисна към себе си.

— Да, но как бих могъл да не те пожелаая, след като стоиш пред мен гола, с тази твоя сладка усмивка. Сякаш сме измамили времето и обстоятелствата, Ани. Още една възможност да бъдем заедно. Нима бихме я пропуснали?

Ани светна лампата и отстъпи назад.

— Ти ли ще ми говориш за времето! Я се виж. — Ани беше вперила поглед в стройното, мускулесто тяло на Девлин. — Та ти си самото съвършенство, Дев. Винаги си имал най-хубавото тяло от всички мъже, които съм познавала, сега си дори по-силен, по-зрял... И аз не знам.

— А ти или изглеждаш по-хубава, или просто съм забравил колко добре изглеждаше преди.

— Глупости! И двамата говорим глупости.

— Не. Ти наистина ми харесваш, може би дори повече, отколкото когато бях млад. Станала си някак по-чувствена.

— Значи не ме помниш каква бях тогава.

— Разбира се, че те помня! Всяка жена, с която съм бил след това, съм я сравнявал с теб.

Ани го плесна закачливо по рамото.

— Хм, и колко си сравнявал с мен досега? Хиляди?

- Какво говориш?
— Стотици тогава.
Девлин вдигна рамене.
— Не, около десетина.
— Всички мъже сте...
— Престани, Ани. Голи сме...
— Не ти ли е приятно? По-добре така, отколкото на тъмно.
— Е, а ти колко мъже си имала?
— Откакто се омъжих ли? Николко.
— Николко?!
— Добре де, един. Но той не се смята.
— Защо?
— Няма значение.

Изведнъж Ани стана сериозна. Беше започнала да забелязва зарасналите рани, белязали тялото на Девлин. Видя синкавата следа на бедрото му от куршума, който го бе улучил на Хаваите. Споменаването на опасностите, на които се излагаше Девлин, ѝ напомни какво го бе довело тук.

Тя посочи скорошния белег и каза:

- Тези неща ги нямаше по теб, когато ме напусна, Джак.

Тя пристъпи напред и докосна един от белезите, после го прегърна и го целуна по рамото, по врата, и по бузата.

— Боже мой, Джак, трябваше да останеш с мен. Щях да се грижа за теб.

Девлин я притисна към себе си и го заля нова вълна от чувства. Внезапната и непреодолима тъга, която изпита, го изненада. Усещането за загуба и съжаление така го завладя, че той инстинктивно се напрегна да преодолее обзелата го болка. Но чувствата продължаваха да го връхлитат. Раните, загубите, които беше понесъл, смъртта, с която се бе срещал лице в лице. Гневът. Злото. Самотните години, които с нищо не можеха да се компенсират. Непреодолимите обрати в живота му. Сякаш преживя всичко това отново. Тя някак си бе извикала всички тези чувства от скритите дълбини на душата му, с думите си, с вида си, с присъствието си. Задържа я и тя се притисна към него, галейки раменете и врата му.

— Всичко е наред — заговори му нежно, опряла устни върху гърдите му. — Направили сме, каквото е трябвало да направим, Джак.

Ти беше добър с мен. И сега си добър. Винаги си бил моят мъж, независимо от всичко.

После тя се отдръпна, изтри една сълза и кимна към душа.

— Ти влез пръв. Аз ще оправя леглото. Застаряващите дами имаме да свършим много неща преди лягане. Не бързай.

Девлин застана под душа и остави топлата вода да отмие част от болката. След малко се пъкна гол между чаршафите и легна по гръб, най-после отпуснат, почувствал се удобно в един невзрачен хотел край летището.

Когато вече беше почти задрямал, Ани се мушна при него в леглото. Той усети невероятно меката ѝ кожа, топлината и мекотата ѝ, щом се сгуши в него. Обгърна я с ръка и тя положи глава върху гърдите му. Гедините, които ги разделяха, сякаш се бяха стопили. Тя се пресегна надолу и погали нарастващия му член, сякаш искаше да му каже: „Успокой се, Джак, нека да поспим“. Девлин се усмихна и се обърна към нея. Знаеше, че нямаше начин тази жена да спи гола до него и той да не се люби с нея. Ани също го знаеше. Тя го целуна бързо, освободи се от прегръдките му и се пъкна под завивките на съседното легло.

Девлин отново се изгърколи по гръб и се предаде. Усмихна се в тъмнината. Ани Турино. Все същата. Жената, която все му се изплъзва.

22.

Докато Девлин и Ани спяха, Уолдрън работеше.

Два часа му отне да попълни съответните формуляри със задължителните данни и информация, къде преувеличена, къде непълна. Според неговия доклад, Девлин най-после се бе явил за разпит, по време на който е посочил, че госпожа Ан Печек би свидетелствала, стига да получи уверения, че ще бъде включена в програмата за защита на свидетелите. Посочено беше, че нейните показания ще бъдат полезни за разследването на редица престъпления и престъпни лица. Сериозността на престъпленията се изразяваше в това и това. Вероятността за успешен ход на разследването беше такава и такава. И пр. и пр.

Уолдрън беше много вещ в служебните формалности. Той приключи с доклада, знаейки, че поне засега щеше да задържи Фентън настрана.

След това се зае с телефоните. Трябваше да подбере група мъже, които да осигурят наблюдението, необходимо за залавянето на Мислович. Това трябваше да се направи в извънработно време, за да не разбере Фентън. Което означаваше, че вместо да се разпореди, той трябваше да похаби цял час в подкупващи обещания по телефона, пазарлъци за услуги, уговаряне на часовете и уреждане на въпроси като болнични, извънработно време и двойно заплащане. Но най-накрая успя да осигури хората, които му трябваха: шестима души на смени по двама, по осем часа всеки ден в продължение на две денонощия.

Надяваше се, че това време ще му стигне да спипа Мислович. Първата му цел бяха югославяните. Уолдрън ги смяташе за много опасни от ярдитата. Нямахше да му е лесно да заведе дело срещу Мислович, но това щеше да означава да спре един от потенциалните инициатори на престрелки с автоматично оръжие по улиците на Лондон. Каквото и да станеше, каквито и лъжи да се наложеше да се кажат или правила да се заобиколят, Уолдрън знаеше, че ако хване

Мислович, още в края на деня неговите вишестоящи началници щяха да са разбрали, че е свършена сериозна работа. И знаеше, че никой няма да разпитва надълго и нашироко как е била свършена.

Следващата му грижа беше да включи Ани в програмата за защита на свидетелите. Той започна, като се обади по телефона на един свой колега от Службата на Прокуратурата на Нейно Величество, Милт Райзъл. Райзъл тъкмо се беше прибрал у дома след футболен мач. След мача беше ударил няколко чаши скоч и няколко халби силна тъмна бира. Освен гласа на Райзъл, Уолдрън чуваше и оплакванията на жена му, че пак се е натряскал и настояванията ѝ да каже кой е този идиот, който му звъни в единадесет часа вечерта.

Нито пиянството му, нито тирадите на жена му попречиха на Райзъл да говори с Уолдрън. Райзъл харесваше Уолдрън. Бяха израснали заедно недалеч от Лондон. Бяха учили в едно и също училище преди колежа. А и Райзъл беше от онези мъже, които се забавляват, когато жените им вдигат врява.

След известно настояване Райзъл се съгласи да му уговори среща с някакъв негов човек от прокуратурата, който можеше да включи Ани в програма за защита на свидетелите.

— Слушай — каза му Уолдрън, — ти си поркан, Милт, тъй че гледай да не забравиш за този разговор.

— Не се притеснявай, старче. Речено — сторено. Обади ми се, ако имаш някакви проблеми.

— Кой спечели мача?

— Свършиха наравно. Пък и ми е все едно на оная работа. Ха!

И най-накрая Уолдрън трябваше да постегне мрежата, която беше опънал, за да не позволи на Девлин да се промуши. Беше му ясно, че Девлин въпреки всичко можеше да реши да се измъкне и да избяга заедно с жената.

Той се свърза с всички дежурни командири в Британската транспортна полиция и подчерта, че продължава да издирва Девлин и Ани. Потвърди предупреждението до всички изходни пунктове на страната и изпрати още един бюлетин по системата за компютърно оповестяване на националната полиция.

И на последно място го очакваше цял куп документация, предназначена да го улесни в хода на разследването. Графици. Междинни доклади. Програми за действие. Анализи. Уолдрън често

намираше утеха в тази допълнителна дейност. Всъщност, му доставяше удоволствие да попълва формулярите с грижливо изписани, внимателно подбрани думи. Уолдрън знаеше, че думите имат много малко общо с действителността. Докладите не бяха верни. Те съществуваха, за да защитят полицията и за да изпратят престъпниците в съда. А Уолдрън беше прекарал години в усвояването на това умение, да подчини бюрократичната им форма на своята воля.

Когато най-накрая приключи, той погледна часовника си. Показваше 5:22 заранта. Ухото му беше подпухнало и възпалено от телефона. Краката му бяха изтръпнали. Гърбът го болеше. И той едва сега усети умората, която нервната му енергичност беше прикривала в продължение на часове. Знаеше, че скоро ще се почувства изтощен.

Уолдрън също така знаеше, че трябва да походи малко пеша. Да стане, да се раздвижи и да отпусне схванатите си крака и ръце. Знаеше накъде ще тръгне. Ще излезе на Тули стрийт, ще завие надясно и ще продължи по моста. Ще повърви, докато стигне до средата. После ще постои на студения утринен въздух, надвиснал над сивото, мудно течение на Темза. Ще помирише соления въздух и ще обгърне с поглед покривите на стария център. Неговият район. Погледът му стигаше до старинните стени на лондонския Тауър, стария затвор, където толкова много членове на кралски фамилии са били затваряни и екзекутирани, над търговския център, с неговата невъобразима смесица от старинно, модерно и вечно. Нямаше да мисли за злите и опасни хора, които се опитваха да погубят онзи Лондон, който той познаваше. Щеше да остави очите си да починат и нервите си да се отпуснат. Щеше да наблюдава реката и да се любува на панорамата. После щеше да се върне в малкия си офис и да продължи работата си.

Уолдрън беше планирал разходката си предварително, така както планираше всяка своя следваща стъпка. Беше я замислил така, че да може да ѝ се наслади и да позволи на мозъка си да работи над следващия ход, който трябваше да предприеме, и по-следващия, и по-следващия, докато не арестува Мислович, не задържи Девлин, жената и детето под охрана, не унищожи Рейли, и не постигне всичко това, преди Фентън и останалите висши началници да се намесят и да го спрат.

Той стана и излезе през входната врата на участъка Тауър. Пое дълбоко дъх да напълни дробовете си с утринния въздух, който щеше

да се задържи свеж още може би около час и тръгна.

Мислович също бе започнал с обичайните си сутрешни занимания. Днес той нямаше да се облече в някой от стилните си костюми „Савил Роу“, с които рангът му го обвързваше. Щеше да сложи нещо по-обикновено. И нямаше да си достави дежурното удоволствие с прелистването на „Лондон Таймс“ и пиенето на капучино на Бериук стрийт.

Зенко се беше обадил на Мислович веднага след срещата си с Рейли и го бе предупредил, че ченгетата се канят да го арестуват в щаба му на Бериук стрийт.

Първият екип наблюдатели на Уолдрън пристигна там в осем часа, но Мислович не дойде.

Мислович излезе от апартамента си, недалеч от площад Дорсет, и видя, че Зенко го чака в червения сааб, който им даде Оливър.

Погледна колата и се намръщи. Всичко, което тази кола внушаваше, му лазеше по нервите. Дося му се да влезе отзад и да повярва, че саабът е собственост на някоя агенция за коли под наем и е изпратена, за да го вземе. А и тази сутрин Мислович имаше вид на човек, който може да наеме кола. Доста приличаше на изпълнителен директор, работещ в някой от законните видове бизнес, чиито приемни с модерен дизайн заемаха лицевите фасади из улиците на Сохо, вместо на бивш военен убиец, превърнал се в гангстер, въртящ търговия с дрога и действащ от някакъв сумрачен офис.

В своите сиви вълнени панталони, черен кашмирен пуловер и кафяво кожено яке, Мислович можеше да мине и за изобретателен рекламен агент или дори за продуцент на някоя филмова компания. А не просто за нелегално подвизаващ се имигрант. Мислович спокойно можеше да бъде взет за улегнал, натрупал опит изпълнителен директор. Със своята сива коса, загрубели с възрастта черти на лицето и скъпи дрехи, направо имаше вид на тузар бизнесмен, каквито той често бе виждал из по-люксовите барове и ресторанти на Сохо. На ония посредници в пробивните, престижни, динамични форми на бизнес, които някак си трупаша още повече тежест от факта, че се вписваха в лековатото порно на Сохо, сред баровете с мацки, заведенията с пийпшоу и вонящите единични стаички из сумрачните

коридори, където овехтели курви, едва държащи се на краката си от болестите и възрастта, биваха отблъсквани от мъже, които се изкачваха по мръсни стълбища, за да си наемат някой „модел“ за половин час. Но нали и това беше бизнес.

Зенко се протегна и отвори вратата на своя великолепно изглеждащ бос.

— Какво правиш тук с тая негърска кола, Зенко?

— Ще я използвам, докато не се скапе или не я приберат на буксир.

Мислович влезе и затвори вратата. Той огледа вътрешността на колата.

— Колко километра е навъртяла тази бракма?

Зенко хвърли поглед към ходометъра.

— Малко над пет хиляди.

— Тоя черен педал ми е дал кола, която дори не е нова. Сигурно е крадена. Да тръгваме.

Зенко потегли и пое на север, после зави на изток.

— Къде отиваме?

— В „Марла’с“.

— Окей.

Мислович се отпусна. „Марла’с“ беше малко кафене близо до булевард Портобело. Държеше го един румънец на име Исак Жменко, който беше част от рехавата мрежа източноевропейски криминални тирове, с които Мислович поддържаше контакти. Марла беше името на дъщеря му. Жменко притежаваше няколко евтини ресторанта, бар със стриптийз близо до Кингс Крос, парк за употребявани автомобили, сметище и три къщи с мебелирани стаи под наем, които беше напълнил с жени, докарани от Румъния, Русия и Източна Германия, и ги държеше заключени да проституират. Някои от тях бяха дошли по свой избор, но повечето бяха докарани тук насила. На жените им беше обещана работа на Запад, но Жменко и неговите сутеньори знаеха как да ги принудят да правят секс срещу пари, като съчетаваха привикването към дрога с чисто физическите заплахи. Жменко беше един от клиентите на Мислович. Той използваше праха, за да държи жените в робство. Мислович замисляше да снабдява много други като Жменко.

Отиването до „Марла’с“ му позволи да си повярва, че не се крие от полицията. Че все още обикаля свободно. Че е тук, в града, а не просто на Бериук стрийт.

И Мислович се наслаждаваше на пътуването. Чувстваше се удобно, докато разговаряше в колата. Не му се налагаше да се тревожи, че полицията или конкурентите му подслушват телефонните разговори. Особено разговорите по проклетите клетъчни телефони. Дори принцеса Даяна беше открила, че всеки с подходящо техническо оборудване би могъл да ги подслушва.

Мислович неочаквано попита Зенко:

— Ти тук провери ли за микрофони?

— Аха. Накарах Джейк да го претърси. Нищо.

— Добре. Е, и кога твоят полицай ще научи нещо за американеца?

— Скоро, надявам се.

— Може ли да се разчита на него?

Зенко повдигна рамене.

— Кой знае? Нямаме много избор. Въпрос на пари. Той вика, ченгето направи сделка с американец. Той казва полиция да арестува някой, дето твоя племенница може свидетелства срещу него, после тя дойде като свидетел. Те ще я пазят, ако тя свидетелства.

Мислович се ухили самодоволно.

— Няма да могат да я опазят, ако разберем къде е.

— Знам.

— Значи, ти си намерил този негодник, дето работи в полицията. Кой друг?

— Жменко вика, че познава един, дето работи в съдебната система. Прокурорската служба. Той казва, че може би ще видят документите, които трябва попълнят, за да я вземат под защита.

— Наистина ли?

— Аха.

— И какво ще ни кажат те?

— Всичко, което ни трябва. Така мисля.

— Добре. Но аз искам да се добера до нея, преди да попадне в ръцете на полицията. Иначе изтърваваме американеца. А преди всичко трябва да хванем него. Щом тя веднъж се предаде на полицията, ще трябва да се избият прекалено много хора.

— Не ми пука колко трябва да избием.

— Не, Зенко, слушай. Налага се да те образовам малко. Трябва да разсъждаваме като бизнесмени. Не искаме война с властите. Убиваме само онези, които се опитват да спрат бизнеса ни. Иначе стоим кротко и правим пари. Затова искам тази жена, преди те да са я хванали. Трябва да я спипаме, когато се предава. Или преди това.

— Окей. Снощи пуснах приказката. Обадох се на много места. Хора, които познаваме, работещи по хотели, ресторанти и гари, по кръчми, навсякъде. Вложил съм малко пари в това нещо. Така обещах.

— Добре. Може да имаме късмет.

— Може и ямайците да намерят такива хора.

— Предполагам. Нещо друго?

— Какво друго? Какво друго искаш да чуеш?

— Искам да чуя всичко, което може да се направи. Какво става с оня бивш полицаи, дето го използваме да ни наема мускули? Той сигурно може да подуши тук-там и да разбере кой беше другият стрелец във фургона. Девлин не беше сам. Той си е наел помощник. Някой местен. Някой, дето му стиска да стои прав и да стреля с шибаната си пушка, докато отвсякъде гърмят по него. Такива типове едва ли са много в тоя град.

— Аха, добра идея. Ще му се обадя от „Марла’с“. Нещо друго?

Тъкмо отбиваха от А40 по малка улица, за да излязат на булевард Портобело.

— Ще измисля още нещо — отвърна Мислович. — Не се безпокой. Между другото, Драган иска да се видим с него днес следобед. Би желал да разбере докъде сме напреднали, тъй че ще трябва да придвижва тази сделка с ярдито, дори и все още да не сме научили къде се намира Девлин.

— Ще се обаждаш на Драган? Знаеш ли къде се е настанил?

— Ще го намеря. Сигурно ще е в някой от големите хотели. Той си пада по лукса.

* * *

Оливър също придвижваше своята част от сделката. Той очакваше баржата с кокаина да пристигне най-късно до обяд.

Беше се обадил на Момма Сиентро Хинтън да се яви в склада. Искаше Хинтън да е там, когато товарът пристигне.

Убиецът беше прекарал цялата нощ в параклиса на Сантерия-Вуду. През цялата нощ беше пушил марихуана, смесена с тютюн, докато не потъна в дълбока омая под въздействието на ганджата. Първите часове Хинтън беше прекарал, проклинайки своя гняв и безсилието през последните няколко дни. Преживя отново престрелките с Девлин, обсебен от дълбоката си омраза към този човек. Фактът, че арогантният бял американец си бе позволил да лиши Хинтън и неговия бог Чанго от онова, което по право им се полагаше, го изпълваше с ярост.

Посред нощ той до такава степен се бе омаял, след като беше погълнал толкова много от опияняващия дим, че бе загубил всякаква представа къде се намира. Хинтън проявяваше твърде слабо чувство за реалност дори и при нормални обстоятелства. Но тук, в параклиса на Вуду, сред червените светлини, статуите и другите изображения, след часовете, прекарани в пушене, Хинтън сякаш се бе озовал някъде другаде. Той се бе отдал до такава степен на стремежа си да се свърже с андрогенната същност на своето божество, че вярваше, че може да види онова, което Чанго виждаше и да почувства онова, което Чанго чувстваше. Кълнеше му се в преданост, кълнеше се, че ръката му никога няма да се поколебае, кълнеше се, че ще засити с кръв Чанго. Испитваше толкова извратена привързаност към своя бог, че по едно време почувства, че се слива със самата статуя. Усети да го завладява кървав гняв, почувства властта на смъртта. Изгуби се в продължение на часове, редувайки обещания с молби, искания с очаквания.

Когато над града се развидели, Хинтън усети, че се връща отново в собственото си тяло. Той изпуши един фас с лека смес, за да се съвземе и да прочисти главата си. После изпи чаша черно кафе. Почувства, че нишката на мисълта му стана по-рационална и логична. Умът му престана да прескача от една налудничава идея към друга. По лицето му се четеше злорадо лукавство. Беше убеден, че враговете сами ще му паднат в ръцете. Всичко, което той трябваше да направи, бе да засвидетелства на Чанго вяроност и да му предложи в жертва жената и мъжата. Те щяха да бъдат негови.

В десет часа Момма Сиентро прекъсна Хинтън и му напомни, че искат да е в склада при пристигането на товара.

Хинтън прекъсна своето бдение и погледна жрицата. Тя забеляза блуждаещия поглед на плувналите му в кръв очи и разбра, че тази нощ бе пребивавал в друг свят. Сега той се беше върнал, но не със съзнанието на нормален човек. Тя инстинктивно отстъпи назад. В този миг не желаше Хинтън да я докосва. Лидия Сиентро се боеше, че той може да ѝ предаде нещо сатанинско, което можеше да обладае дори самата нея. Тя се отдръпна и само му каза:

— Върви.

Тридесет минути по-късно Хинтън прекрачи през входната врата на склада, тъкмо в момента, когато кормчията привързваше тясната си баржа на кея откъм задната фасада на сградата.

Един от хората на Оливър, който беше наблюдавал пристигането на баржата, влезе в офиса и му съобщи, че товарът е пристигнал. Оливър щеше да получи най-големия товар кокаин, който досега беше договарял.

Кокаинът бе прекаран по въздуха от Колумбия до Централно Мексико. Оттам бе превозен до един склад в Южен Тексас. Оттам, разпределен на по-малки пакети, бе раздаден на куриери, които го бяха прекарвали по въздуха до Брюксел, Мадрид и Антверпен. Други куриери бяха донесли стоката в Англия, където тя бе разпределена на различни съдове, един от които бе докарал дванадесетте килограма до склада на Оливър.

Водачът на баржата, млад белгиец на име Морис Трек, бе преминал сам по каналите, маневрирайки с продълговатия съд в продължение на двадесет и четири часа. Беше се хранил и ходил по нужда в един и същ ъгъл, на кърмата на лодката. Знаеше какъв товар превозва и искаше да го достави колкото се може по-бързо. Затова беше плавал, без да спира.

Трек приближи баржата към един от старите пилони зад склада и хвърли въжето на него, като остави инерцията на лодката да го изпълне. Ловко скочи на обраслия с трънак бряг на канала и затегна възела.

Оливър стоеше на брега и го чакаше, а Хинтън бе застанал вдясно зад него.

Трек беше скочил на брега, преди да се бе подготвил за стъпване на сушата. Мускулите му се бяха вкочанявали от дългото седене и направляване на гемията по мудното речно течение. Той се наведе и се протегна, за да привикнат отново краката му към твърда земя.

Оливър и Хинтън го наблюдаваха в очакване. Трек не желаше да поглежда към Хинтън. Той знаеше много добре кой е Хинтън и какви са му задълженията.

Оливър попита:

— Е, как беше пътуването, мон?

— Без проблеми, шефе. Но измъкването от оня шибан залив беше гадно.

— Що? Къв залив? Ти н'зе ли лодката на Канарите?

— Не. Прецакаха ме. Трябваше да отида на север и да я взема при Кингс Лин.

— Що?

— Йоханес се разболя.

— Тръгнал си от Кингс Лин?

— Аха.

Оливър и Хинтън си размениха погледи, но коментар не последва.

— И къде е материалът?

Трек посочи към баржата.

— Карам чували с тор и растения за Малка Венеция.

— Къде?

— За Малка Венеция. Оттам ще разтоварят и ще откарат растенията в Риджънтс Парк. После стоварвам строителен материал за станция Падингтън.

— А мойто?

— Кажи на момчетата си да преброят шестнайсет чувала откъм кърмата. Твоето е в седемнайсти и осемнайсти чувал. Скрито в торта.

Оливър погледна към двамата мъже, които се приближиха до баржата. Те не изглеждаха много зарадвани от перспективата да я разтоварват и после отново да я товарят.

— Разтоварете прилежно товара. Вземете нашите чували и ги приберете вътре. Качете му товара обратно така, както беше подреден.

Оливър се обърна към Трек.

— Да влезем вътре, братко. Да уредим сметките.

Трек последва Оливър до склада. Хинтън вървеше плътно зад тях. На Трек му мина мисълта, че е заклещен между двамата, но не си позволи да мисли за това. Зад него Хинтън се усмихваше. Всичко му

беше поднесено и показано на длан, мислеше си той. Властта на неговия бог на земята.

— И кво ша праиш кат свършиш курса? — попита Оливър.

— Ще спра някъде под магистралата край Малка Венеция. Оттам ще отида до гарата и ще се прибера вкъщи.

— Някой друг дойде и вземе лодката?

— Да, сър.

— И къде кара?

— Обратно на Канарите, предполагам. Аз съм дотук.

Оливър кимна.

— И тогаз ще си починеш добре, а?

— Да, сър.

Те продължиха без повече приказки до склада, и после горе до офиса на Оливър на мецанина.

Оливър се отпусна на стола зад бюрото и отвори едно от чекмеджетата долу. Измъкна оттам голяма метална кутия и вдигна капака, след което започна да хвърля пачки банкноти върху бюрото. Трек гледеше в пачките. Трябваше да получи две хиляди лири.

— И кой ти каза да идеш на Кингс Лин и оттам да вземеш лодката?

— Уилкинс ми предаде да тръгна оттам.

— Срецна ли се с него на лодката?

— Не. Срецнахме се в оня гараж извън града и после отидох с колата до дока.

— Там ли натовари?

— Аха. Лодката беше готова, с изключение на вашия товар.

Трек не обръщаше внимание на въпросите на Оливър. Той следеше трупашите се пачки на бюрото. Оливър не отброи сумата. Просто седеше, отпуснал гръб на облегалката на стола. На Трек му се дощя да си поиска парите, но знаеше, че не бива. Трябваше да чака, докато Оливър му ги даде. Остана така, загледан в банкнотите. Беше изморен. Искеше му се да се махне, по дяволите, оттук, но знаеше, че на хората на Оливър им трябва известно време, докато разтоварят, приберат стоката и после натоварят всичко обратно. Дощя му се да седне. Но стол за него нямаше. Огледа се и забеляза, че Хинтън също стои прав. Точно зад него.

Изведнъж въздухът в стаята сякаш замря. Трек погледна Оливър. Изражението му го накара да обърне поглед назад към Хинтън. Убиецът стърчеше зад него. Трек не можеше да повярва.

— Ей, какво има, човече?

Оливър вдигна рамене и изгледа Хилтън. Трек също се обърна да го погледне и за част от секундата ножът на Хинтън проникна в гърлото му. Не му остана никакво време да мисли, да се моли, да крещи. Единственият звук, който Трек успя да издаде, беше задавено, хрипливо къркорене. И тогава Хинтън отстъпи встрани, докато Трек избълва струя кръв. Опита се да си поеме въздух, но не успя. Наклони се назад и посегна към дръжката на ножа на Хинтън. Успя да я стисне, но не намери сили да измъкне ножа.

Хинтън остана неподвижен, вторачил поглед в Трек, очакващ конвулсията на смъртта. Дося му се да измъкне ножа и да го забие отново и отново, но се въздържа, изчаквайки Чанго да изпрати смъртта в най-подходящия момент.

И тогава Трек рухна. Той се извърна към Оливър, като дясната му ръка продължаваше да стиска ножа. Онзи го гледаше как умира.

— Уилкинс те е преобал, мон — промълви, почти на себе си. — Ней трявало да те води на север. Тва значи, че знаеш цялата ни верига от там дотук. Не мож да знаеш толкоз много връзки по веригата, братко.

Ушите на Трек писнаха. Болката в гърлото и в гърдите му беше толкова ужасна, че пожела да умре на мига. Но не можеше да умре за няколко минути. Хинтън знаеше това и приклекна до умирацията, за да види как смъртта го отнася. Кръвта, която бликаше от устата му, бе смесена с пенеста течност, изригнала от белите му дробове. Съзнанието на Трек потъваше в мрак. Болката се стопяваше. Нямахше да продължи дълго. Кислородът в мозъка му рязко намаляваше, но в тялото му все още имаше живи органи. Сърцето биеше в последни конвулсии. Хинтън наблюдаваше.

За Оливър смъртта означаваше усложнения. Шибаната кръв се плискаше из целия офис и се лееше по пода. Сега трябваше да намери нов кормчия, който да откара баржата. Пак проблем. Хинтън бе изпаднал в обичайното си състояние при убийство.

Телефонът изведнъж иззвъня.

Той грабна слушалката от вилката.

— Мда?

Беше Мислович.

— Как върви сделката, колега?

Гневът на Оливър направи гласът му да прозвучи не много учтиво.

— Върви. Както трябва. Утре вечер съм готов. Цената — както се разбрахме. Не забравяй за оборудването. Помниш всички условия, мон?

— Разбира се.

— Добре. Ша обадя и ша ти кажа къде в шест часа. Дай ми телефон.

Мислович използваше телефонния автомат в „Марла’с“. Той продиктува телефонния номер и трябваше да стисне зъби, за да не каже на Оливър да вземе най-после да се научи на маниери.

— Кво става с жената и нейния приятел? — нетърпеливо попита Оливър.

— Работим по това.

— Тогаз работете здраво. Нали ти каза, че трябва да се приключи. Ще съм готов утре в шест. Щом искаш стоката, кажи къде да ти реша проблема.

— Добре.

Оливър тресна слушалката върху вилката.

— Задник!

Той скочи от стола си и изфуча през офиса надолу по стълбите до склада. Искаше да види чувалите. Искаше да усети килограмите дрога в ръцете си. Те бяха камъните, по които щеше да премине през брода. Достатъчни, за да купи Мислович и да получи оръжията, от които имаше нужда. Достатъчни, за да придобие силата и парите, които му трябваха, за да каже на някои да вървят по дяволите и да избие останалите. Неговото време беше дошло. Всичко, което стоеше все още на пътя му, бяха Девлин и жената. Време беше да умрат. Сега!

23.

Ани се събуди гола и изстинала. И сама. В първия момент не можа да разбере къде се намира. Отново затвори очи и си спомни. Отвори ги и погледна към прозореца в другия край на стаята. Все още беше сумрачно, но тя долови сивкавата смесица на предутринна светлина и жълтеникави отблясъци от яркото осветление на паркинга долу.

Обърна се през рамо да види дали Девлин все още спи. Нямаше го. Изтърколи се отново по гръб и се загърна в тънката завивка, опитвайки се да се предпази от хладния въздух в стаята. Едва в този момент осъзна колко много ѝ се искаше Девлин да бъде с нея в леглото. Колко много го искаше! В този предутринен миг ѝ стана ясно колко малко бе обичала съпруга си през последните няколко години. Искаше ѝ се Девлин да сложи край на нейната следбрачна девственост.

Но точно сега усети, че пикочният ѝ мехур е пълен, че главата я боли от алкохола снощи и че ѝ е студено.

Тя се сгуши в евтините хотелски завивки и си спомни как се бе почувствала, докато стоеше гола пред Девлин. Той беше едър. И стабилен. Сравни го с Джони. Джони имаше хубаво тяло, тънко, с добре оформени, нежни мускули — но мускулите му не бяха яки като тези на Девлин. После болката от загубата я обхвана с пълна сила. Боже мой, какво, по дяволите, става с мен? Какво правя аз с Девлин? Въртя се ей така, гола пред него. Дали не отидох твърде далеч? Трябваше да се държа на положение. Направи гримаса. Колко тъпо! Кого заблуждаваше? Знаеше, че връзката между тях дори се бе задълбочила. И знаеше, че самата тя го искаше.

Помисли си дали да не му каже истината. Не. Не сега. Защо да убива чувствата, изпитани снощи? О, нямаше ли да намери покой някога?

Тя бавно се изправи изпод завивките и приседна на леглото. Остана така за миг, докато се опомни, загърнатата плътно. После тръсна назад гъстата си, блестяща коса.

Изправи се и изтича боса до банята. Помисли си, че изглежда отвратително в огледалото и подмина отражението си. Не искаше да вижда бръчките и тъмните петна под очите си.

Грабна нощницата от закачалката на вратата и я нахлузи през глава, после седна на тоалетната, затвори вратата с крак и облекчи пълния си мехур. Потърка раменете си, ръцете, гърдите и стомаха. Гордееше се, че тялото ѝ все още беше в идеална форма. Лицето ѝ можеше и да издава годините, но не и тялото ѝ. Кожата ѝ беше съвършено гладка и липсваха каквито и да е тлъстини.

Изправи се и усети досадно главоболие. Причината бяха изпитата водка и виното. Една вена затуптя болезнено на дясното ѝ слепоочие. Не съжали. Студената водка ѝ бе помогнала снощи да потуши нервността си, докато беше сама с Девлин. А виното я беше отпуснало. Припомни си колко се бе разтреперила, когато чу вестта, че чичо Франк иска да я убие, за да заздрави връзките си. Беше мислила, че той ще остане неин съюзник. Затова бе изпратила Девлин при него. Не ѝ бе коствало много. Само един бегъл коментар, намек в тази посока и Девлин бе отишъл при него, за да потърси подкрепата му. А Джак беше реагирал по подходящия начин. Тя беше подценила Девлин. Той сигурно бе направил нещо, което напълно бе извадило чичо ѝ от равновесие. За да ги погне по този начин, значи нещата бяха сериозни. По улиците, с всичките тези въоръжени хора. Беше истинска лудост.

Мислович направо се беше побъркал. Както и Девлин. Трябваше да се отнася с Девлин много внимателно. Не беше привикнала да бъде с човек като него. Джони се държеше като юноша в сравнение с Девлин. У него имаше някаква тъмна, неосъзната грубост, която го тласкаше към това да бъде един от лошите. Но Девлин беше друго нещо. Него не можеш да го тласнеш в някаква посока и да го държиш под контрол. Дори полицията не бе успяла да го стори. Нито чичо Франк. Затова трябваше да бъде много внимателна с него.

Тя се опита да изтласка всички тревожни мисли от главата си. Трябваше да вземе душ, за да се освежи, да оправи косата си, да намаже лицето си с хидратантен крем и да си сложи грим, без да прекалява. Просто колкото да прикрие най-видимите бръчки.

Опитваш се да се докараш? Да изглеждаш хубава пред него, нали, Ани? Нали? Разбира се. Защо пък не? И защо вътрешният ми

глас просто не ме остави на мира да правя каквото смятам за добре?

Когато излезе от банята, само по сутиен и бикини, с коса, увита в хотелска кърпа, тя се почувства по-добре. Почувства се сексапилна и желана. Представи си, че Девлин все още е в леглото и я очаква. Сега беше моментът да правят любов — изведнъж, без предупреждение или коментар, да го изуча здраво, с пълно отдаване. Но лампите в стаята бяха светнати и Девлин я чакаше облечен. Изглеждаше, сякаш е буден от часове. Говореше тихо по телефона. Вдигна поглед и я забеляза на прага. Втренчи се в снежнобялото ѝ копринено бельо и тя му се усмихна.

— Кога си станал?

— Смених Бен. Трябваше да поспи няколко часа. Елизабет все още спи. Те двамата много се обичат. Тя е толкова малка, че трудно можеш да я намериш в леглото, а той е толкова голям, че трудно можеш да видиш леглото.

Ани продължи да се усмихва.

— Аз май трябва да се обличам.

— Да.

— Е — попита тя, — как си?

— Чудесно. А ти?

— И аз. Странна нощ, а?

— Аха.

— Кога за последен път си оставял гола жена да се измъкне от леглото ти?

— Не мога да си спомня.

— Може би никога?

— Ще ти кажа нещо, Ани.

— Какво?

— Ако продължаваш да се разхождаш полугола, няма да ти позволя да си облечеш останалите дрехи скоро.

Той го произнесе с толкова директен, сериозен глас, че Ани не можа да омекоти забележката му с шега или усмивка. В думите му нямаше нищо инцидентно. Начинът, по който го каза, начинът, по който я гледаше в този момент, я накара да се почувства едновременно желана и объркана. Дося ѝ се да каже, че съжалява, но не го направи. Просто се върна в банята.

Появи се след няколко минути, облечена в сини джинси и широк пуловер. Пуловерът покриваше тялото ѝ по начин, по който загатваше прелестите ѝ. И джинсите подхождаха на такава дългокрака и фина жена като нея.

Когато Девлин отново я погледна, той разбра какъв сексапил притежава тя и каква власт има над него. Дори когато съзнателно се опитваше да прикрие своя сексапил, както бе направила сега, това усилие я правеше още по-привлекателна. Сега, повече от всякога, за Девлин стана ясно колко много бе желал тази жена и колко много я желаше сега. И същевременно разбра защо я бе напуснал. Дали сега бе пораснал достатъчно и дали бе натрупал достатъчно опит, за да може да ѝ устои?

— Имам идея — каза тя.

— Какво?

— За едно място, където да се скрием.

— Къде?

— Една приятелка, преподавател в Кеймбридж, в един от тамошните колежи, е в творческа ваканция във Франция. Работят по реставрацията на някакъв манастир или нещо подобно. Домът ѝ е празен.

— Какво е мястото. Къща?

— Малка селска къща. Извън града. Всъщност, близо е до едно място, което се нарича Грантчестър. Недалеч от река Кам. Много е спокойно. Къщата е била въздигната от руините преди години и реставрирана.

— На какво разстояние се намира оттук?

— О, може би на три часа път с кола.

— Как ще влезем?

— Тя крие ключа на задната веранда. Знам къде го оставя. Ако го няма там, просто ще разбием вратата. Тя ще ме разбере. А и никой няма да ни види. Наоколо няма никого, може би на повече от километър околоръст.

— Значи има други къщи наоколо?

— Да, но са достатъчно отдалечени.

— Няма ли на съседите да им се стори подозрително, че някой се е нанесъл?

— Не мисля. Нали знаеш, това е университетски район. Хората идват и си отиват. Студенти. Преподаватели. Можем просто да минем за приятели, дошли за някакви лекции или нещо подобно, които са отседнали за малко.

— Близко ли е до града?

— В района има три малки селца. Бартън, Грантчестър и Тръмпингтън. После е градът Кеймбридж, на три километра северно. Повечето пътища са черни, на едно място на пътя има кръчма, универсален магазин, няколко дюкянчета и поща. По-нататък има друго такова място, същото като предишното.

Девлин помълча малко. Явно обмисляше идеята.

— Окей, звучи чудесно. Сигурна ли си, че няма да има никакви проблеми, ако влезем в дома на приятелката ти, когато я няма?

— Правила съм го и преди.

— И тази твоя приятелка сега е във Франция?

— Да.

— Ясно. Добре.

В девет часа те вече бяха на път. Девлин обиколи Лондон на запад по М25 и хвана М11 в северна посока. Нямаше никакво желание да кара през града.

Бен седеше на задната седалка с Елизабет. Детето беше заспало минути след като бяха потеглили. Малката ѝ главица бе опряна на бедрото му. Бен се поколеба дали да не постави ръката си на рамото ѝ, но се уплаши, че може да е прекалено тежка за нея, затова остана, прибрал ръце в скута си, готов да хване детето при всяко внезапно спиране.

Ани седеше до Девлин. Усещаше преградата, която той бе издигнал, за да я задържи настрана, затова просто бе забила поглед напред, без да казва нищо. Не можеше обаче да си обясни непреодолимото желание, което изпитваше да се пресегне и да хване ръката му.

Пътуваха на север по М11, докато не стигнаха до град Харлоу. Ани най-сетне наруши тишината. Това бяха първите думи, произнесени през последните два часа.

— Ще спрем ли да напазаруваме нещо?

— Да.

Ани изчака Девлин да ѝ каже какво, но той замълча.

— Да купя ли нещо за вкъщи?

— Да, разбира се, но не се бави.

Девлин подкара бавно по главната улица на града, докато не забеляза магазин за електроника. Отвъд улицата имаше пазар откъм площада. Той влезе в магазина, докато Ани прекоси улицата към пазара.

Спирането на колата събуди Елизабет. Изглеждаше съвсем спокойна, въпреки че се намираха на непознато място. Докато Девлин и Ани пазаруваха, Бен седеше в задната част на микробуса с голямата си кожена торба на пода и Елизабет на седалката до него. Момиченцето бърбореше кои кукли бе оставило у дома, кои бе взело със себе си, и защо.

Бен пък си мислеше кои оръжия и кутии с амуниции бе взел, кои бе оставил и защо.

Нито един от двамата охранители на Оливър нямаше представа защо Хинтън беше толкова загрижен за начина, по който изнасяха мъртвеца. Хинтън не искаше тялото да се покрие с отоци.

Останките на Трек бяха увити в голямо, чисто руло найлон. Приличаше на каквида на някакво гигантско насекомо.

Те носеха трупа надолу към баржата.

Хинтън посочи откритото пространство зад кърмата и каза:

— Поставете го, полека. Ей там.

Кръвта на Трек беше изцапала вътрешността на сивкавия прозрачен найлон. Каквото и да се криеше под найлона, то очевидно беше мъртво. Хинтън им бе казал да го оставят на такова място, където да се вижда. Никой от двамата мъже не посмя да спори с Хинтън. Просто оставиха тялото и слязоха от баржата.

Хинтън запали двигателя и ги изчака да развържат въжетата. Нямаше да ходи далече. Само на около километър по канала, до една промишлена горивна камера, която се намираше зад огромна тухлена постройка, представляваща изоставена електроцентраля.

Лицето на Хинтън беше безизразно, но вътрешно той изживяваше еуфория. Беше убеден, че предоставената му възможност да убие, бе знак от неговия бог. Толкова бързо, толкова утолително.

Толкова явен знак след среднощната му молитва. Той беше дълбоко благодарен и сега щеше да даде израз на почитта си към Чанго.

Хинтън достигна своята цел и приближи баржата до брега. Десетминутното му пътуване по канала беше напълно скрито от чужди погледи.

Хинтън привърза баржата и скочи на кърмата. Той приклепна и повдигна мъртвеца, като внимаваше главата да не се удари в борда.

Хинтън успя да пхне дясната си ръка, а после и лявата под трупа и го повдигна. Слезе от баржата и понесе своя жертвен дар към нещо, което приличаше на огромна стоманена пещ, висока почти два метра, два метра и половина широка и повече от метър дълбока. Тя представляваше основата на жълт тухлен комин, който се издигаше на почти двадесет метра височина към сивото, изчистено от вятъра небе над Хакни.

Вътре, на дъното на правоъгълната стоманена пещ, имаше дълъг почти метър, овален газов пръстен, защитен с метална решетка. Половината от лицевата страна на пещта представляваше врата, която се отваряше с резе и зейваше достатъчно широко, за да могат вътре да се хвърлят отпадъците и боклуците, които трябваше да бъдат изгорени.

Хинтън просеше благоволениято и намесата на Чанго, за да се добере до онази жена. Ако не я убиеше скоро, той вярваше, че ще залинее и ще се превърне в лесна плячка за мнозина, които биха изпитали наслада от неговата смърт.

Сега враговете му изглеждаха като деца. Гледаше на тях като на малки момченца, които се перчеха и се правеха на много силни. Но те не притежаваха истинска сила. Никой от тях. Но имаха патлаци и можеха винаги да го застрелят, ако се покажеше слаб и уязвим. Ето защо Хинтън щеше да направи всичко, за да съхрани силата си.

Той постави тялото пред пещта и събра няколко дъски из двора. Начупи дъските и внимателно нареди дървените парчета вътре в камерата, докато не се получи клада, висока около шестдесет сантиметра.

Докато работеше, си мислеше за огъня, благодарение на който щеше да направи истинско жертвоприношение, а димът щеше да достигне до селенията на боговете.

Внимателно, той разви трупа от найлона. Не искаше плътта да се развали от изгарящата пластмаса. Повдигна тялото и внимателно го

постави върху дървената клада, с лице надолу. После измъкна ножа си и внимателно разряза дрехите на Трек, започвайки от врата и прорязвайки леко кожения колан чак до десния му крачол. После разпори и левия. Свали дрехите, така че да изгорят под тялото, а не върху плътта.

Хинтън почувства хлад, който пролази по гърба му и прониза тестисите му. Представи си огъня, който щеше да погълне плътта от лицето, гледащо право в пламъците. Хинтън почти беше изпаднал в екстаз. В изгарянето на плътта имаше нещо неповторимо чувствено, което го възбуждаше.

Наведе се, за да намери малката газова горелка, с която възпламеняваше газта. Пресегна се и напипа бутона, с който се пускаше газта. Натисна го, чу се съсък и огънят лумна.

Изправи се и затвори тежката стоманена врата. Щеше да бъде чудесно да види как пламъците облизват и поглъщат трупа, но не искаше да похабява жертвения дим. Той трябваше да се издигне високо и да се разсее сред облаците, помисли си той. Така щеше да е най-добре. Миризмата на изгаряща плът се полагаше единствено на Чанго.

Той пусна газта на пълни обороти и отстъпи, представяйки си как пламъците подпалват дървото и огънят облизва плътта, издува я на мехури, после нагъва и овъглява кожата, поглъща я, докато кръвта и мускулите не започнат да почерняват. И той продължи да си представя всичко това, докато не усети, че горещината от голямата стоманена пещ заплашва да обгори предната част на тялото му. Видя как първите бели валма дим излизат от комина и си представи как костите пукат, черепът се разцепва и всичко бавно се овъглява и превръща в пепел.

Хинтън се насили да се обърне и да си тръгне. Искаше му се да се върне в своя параклис и да поднесе пред олтара миризмата, жарта и благоговението, което бе стаил дълбоко в себе си.

Хинтън наистина вярваше, че пушекът, който сега се издигаше над Хакни, щеше да се окаже енергията, която щеше да завихри смерча и да сбере на едно място играчите в тази смъртоносна игра.

24.

Уолдрън се разписа в приемната на Службата на Прокуратурата на Нейно Величество, седна на един диван в чакалнята, облегна се на стената зад него и тутакси заспа. Гласът на секретарката от протокола го събуди.

— Сър! Сър! Господин Макдермот ще ви приеме веднага.

Уолдрън потърка очи да се разбуди и бързо се изправи на крака. Случаят не позволяваше да изглежда сънен и отпуснат.

Той мина покрай бюрото на приемната и се запъти към двойната остъклена врата, откъдето едно младо черно момиче го придружи.

То му подаде пластмасова табелка за посетители, усмихна се и поведе Уолдрън през лабиринт от коридори. Въведе го в един невзрачен офис. Беше около пет квадратни метра, но имаше прозорец, което Уолдрън възприе като белег за донякъде висок ранг на неговия обитател.

— Господин Макдермот ей сега ще дойде.

Офисът беше почти празен, но бюрото бе отрупано с отчети, формуляри, папки и доклади.

Преди Уолдрън да беше успял да се разположи на един стол, в офиса влезе мъж. Стори му се задъхан. Беше около тридесетгодишен, оплешивяващ, много слаб, и висок малко над метър и осемдесет. Носеше обичайната бяла риза, вратовръзка и тъмни панталони, които му висяха. Уолдрън предположи, че сакото на костюма е закачено зад вратата. Идентификационната карта на мъжа беше закопчана на колана над дясното му бедро. Без съмнение, името му беше Макдермот. Заприлича му на Икабод Крейн.

Макдермот му протегна ръка.

— Вие трябва да сте приятелят на Милт Райзъл.

— Да. Джеймс Уолдрън.

— И сте от Столичната?

— Да, главен инспектор.

— Разбирам. Е, Милтън ме помоли за една услуга, да поставя името ви в началото на списъка си тази сутрин. С какво мога да ви бъда полезен?

Уолдрън никога не беше чувал да наричат Милт Райзъл Милтън, но това сега беше извън темата.

— Имам свидетелка, която трябва да бъде включена във вашата програма.

— Милтън ми каза това. Кога?

— Кога?

— Да, кога искате да я включим в програмата? Тя знае ли какво означава това?

— Да. Знае, разбира се. Искам да я включим още сега. Веднага.

— Това е невъзможно. Ще отнеме поне три седмици, докато придвижим молбата ѝ. А и няма никакви гаранции, че ще бъде одобрена. В момента имаме доста такива молби.

— Можете ли да я настаните някъде временно, докато върви тази процедура?

— Защо толкова бързате?

— Ако не го направим, ще я убият.

— Тя къде е сега?

— В момента се укрива някъде наблизо и чака да ѝ съобща, че можем да я приберем.

— Знаете ли къде се крие?

— Не точно, но знам как да се свържа с нея.

— Звучи, сякаш не ви се доверява напълно.

— Не.

— Защо?

— Твърде сложно е за обяснение. И така, ще можем ли да я настаним някъде, докато върви процедурата по включването ѝ в програмата?

— Вижте, господине, настоявам да разберете къде се намира тя, преди да се ангажирам с тази работа. Нямам намерение да премествам планини заради нея и най-накрая да разбера, че се крие някъде, където не можете да я намерите.

След двете денонощия непрекъснатата работа и след като се бе справил с цялото напрежение около него, Уолдрън се почувства смазан

от дребнавостта на Макдермот, но успя да запази хладнокръвие. Беше решен да преговаря, докато не постигне онова, което целеше.

— Добре. Ще разбере къде се крие — отвърна Уолдрън.

— Мога ли да бъда сигурен в това?

— Да. Определено. Е, ще я приберете ли?

— Ще го обсъдим.

— Какво още искате да научите?

— Преди всичко, ние определено няма да сме в състояние да се погрижим за нея, докато процедурата тече. Обикновено го правят вашите хора. Вие от кой участък сте?

— Тауър. Ние сме твърде незначително полицейско подразделение, за да можем да осигурим защита на свидетели.

— Ако е за кратко време, няма да са необходими много хора.

— Освен това ме притесняват някои проблеми по сигурността.

От нас изтича информация към престъпниците.

— От ваша страна?

— Да.

— Значи за това не ви се доверява.

— Така е.

— О, добре. Лош късмет, значи.

— Да. Ситуацията е трудна. Милтън не ви ли каза, че случаят не търпи отлагане.

— Да, но на Милтън много не може да се вярва. За него всеки случай е спешен. И за какво може да свидетелства тя? Дали случаят ще приключи в съда?

— Абсолютно. Бих казал, че това ще бъде делото на годината. Може би най-голямото в кариерата ми.

— Звучи ми убедително.

— Аз наистина съм убеден.

Уолдрън отвори служебната си чанта и извади оттам папка. Постави една след друга две страници пред Макдермот.

— Това са резюметата, които съм нахвърлял набързо за двете криминални групировки. Едната е съставена от ямайски ярдита, жестока банда главорези, които изглежда в момента оглавяват търговията с прах. Разговарях тази сутрин с офицера от разузнаването в Хакни. Той продължава да ми изпраща информация за тях. Вече

знаем, че те са отговорни за садистичното убийство на съпруга на моята свидетелка.

— Садистично?

— Отсекли са главата му с мачете.

— Красота.

— А разузнаването в Хакни е убедено, че те са замесени в поне още две убийства и няколко улични престрелки. Също така в две нападения. Определено са много опасни.

Уолдрън посочи втория лист.

— Това пък е, което знаем за една югославска група, понастоящем базирана в Лондон — по-точно в Сохо. Срещу тях нямаме много доказателства, но съм събрал някои факти, плюс онова, което знам отпреди. Изглежда имат сериозни намерения да се намесят в търговията с дрога. Също така се занимават с проституция и с продажба на автоматично оръжие. Перат сериозно количество пари в Сити в момента. Няма съмнение, че те имат намерение да изградят тук своя база, от която да предприемат мащабни криминални операции. Както вече казах, не разполагаме с достатъчно информация за тях, но ми се струват много по-опасни от ярдитата. Вчера заранта са изстреляли над двеста патрона с куршуми голям калибър в опита си да убият моята свидетелка и нейния телохранител.

— Значи става дума за същите типове?

— Да.

Интересът на Макдермот видимо се бе повишил. Уолдрън реши да натисне още повече.

— Да, това са хората, с които си имаме работа. Мисля, че случаят вече е стигнал до вътрешния министър. Открива се много добра възможност. Да се направи удар, искам да кажа.

— Да, разбира се. Вчера това е предизвикало голяма бъркотия.

— Това е само началото. Най-лошото е, че в момента тези две групировки действат заедно.

— Гадост.

— Ммм. Опасявам се, че сте прав.

— А не споменахте ли за някакъв телохранител? Тази жена си има телохранител?

— Да. Както казах, нейният мъж е бил убит от ярдитата. След това тя е наела човек, който да я пази. По-точно, един американец. Има

доста сериозни акредитиви.

— Сигурно си знае работата, след като са изстреляли по нея двеста патрона и тя е все още жива. Как е успял да се справи?

— Ще ви изпратя доклада, ако се интересувате.

— Как се е замесила във всичко това?

— Дрога. Мъжът ѝ е участвал в сделки с кокаин с ярдитата. Всъщност, той е бил посредникът, който е снабдявал югославяните. Предположението ми е, че сега югославяните ще работят директно с ярдитата. Те разполагат с парите. Подозирам също, че част от заплащането на дрогата ще става в оръжие. Не мисля, че ще бъде добре за когото и да било, ако снабдят ярдитата с АК-47.

— Никак.

— Моята свидетелка ще бъде изключително полезна да осъдим и да тикнем в затвора всички онези, които успеем да заловим.

— Тя ще се яви ли?

— Мисля, че си дава сметка. Та това е единствената ѝ надежда да оцелее.

— Разбирам.

Уолдрън наблюдаваше вгълбения в размисъл Макдермот. Беше пуснал стръвта и чакаше. Накрая Макдермот се реши. Беше захапал въдицата.

— Разбира се, трябва да се срещна с нея. Лице в лице.

— Уверявам ви, тя ще бъде много убедителен свидетел.

Макдермот отново погледна листовете, които Уолдрън беше поставил пред него.

— В какво смятате да ги обвините?

— Убийство, планиране на убийство, търговия с дрога, незаконно притежаване на оръжие, опит за убийство — изборът е доста голям.

— Но само нейните свидетелски показания няма да са достатъчни за всички тези дела.

Уолдрън усети, че Макдермот се опитва да се отскубне от куката.

— Тя е ключът. Започваме с нея и продължаваме нататък. Те са убили мъжа ѝ. Опитаха се да убият и нея. И между другото, тя има шестгодишно дете, което също се опитаха да убият вчера.

— Това е направо върхът. Но какво, по дяволите, им е направила?

— Не знам да им е направила нещо. Мъжът ѝ е измамил ярдитата. За тези типове не е необичайно да нахлуят и да избият цялото семейство. Целта им е също актът на насилие да послужи за назидание, за да сплашат останалите. Предполагам, че югославяните ще дадат рамо на новите си колеги в бизнеса, за да им докажат своята лоялност.

— Какви други сведения притежавате за тези главорези?

Уолдрън постави друга папка върху бюрото на Макдермот.

— Тази сутрин не ми стигна времето да подреда всичко, но в продължение на половин час в компютърната мрежа открих шестнадесет справки, свързани с тези две групировки. Днес ще обобща цялата налична информация.

— Забърквате се в голяма каша.

— Разбира се. Но искам да изчистя улиците от тези хора.

— Да. Прав сте. Но цялата тази работа е малко хазарт, не мислите ли? С какво смятате да започнете?

— С арестуването на югославянина. Казва се Иван Мислович. Знам къде се намира щабът му. Ще го вкарам за опит за убийство и за всичко, което успея да намеря в бърлогата му. Вече съм осигурил необходимите пълномощия. Тя ще свидетелства срещу него. Както и американският ѝ телохранител.

— Звучи, сякаш сте тръгнал на китоловна експедиция.

— Може би. Но разполагам с яка кука, и това е тази жена. Ще спипам югославянина и всички, които се мотаят около него. А ако имаме късмет, ще хванем и ярдитата.

Макдермот изведнъж изправи снага, с опрени на бюрото длани.

— Добре. Убедихте ме. Ударът си заслужава. Но не преувеличих, като ви казах, че сме се задръстили от молби. Ще трябва да понатисна малко. Все още не ви гарантирам достъп до програмата. Единственото, което мога да направя, е да я включа в Първи етап. Ще трябва да се премести в безопасен дом. Всъщност, не е много по-добро от затвор, на детето ще бъде с нея. И ще трябва да остане там, докато започне процесът. Без ново име. Без документи. Без регистрация за местоживеене до произнасяне на присъдата. Без работа. Без самоличност, опасявам се.

— Чудесно. Стига да го направите. Кога мога да я вкарам?

— Опасявам се, че ще се наложи това да стане едва след като арестувате онзи тип, Мислович.

Уолдрън би предпочел да не се съобразява с това изискване, но и сам си даваше сметка, че ще трябва да арестува Мислович, преди Девлин да му доведе жената, затова не възрази.

— В същия ден, в който извърша ареста?

— Бих казал на следващия, за да бъде по-безопасно.

— Добре. Разбрахме ли се?

Макдермот подаде визитката си на Уолдрън.

— Да. Дръжте ме в течение. Попълвайте документацията грижливо, моля ви, и следвайте процедурите. Не искам делата ми да се объркат заради вас.

— Да, разбира се. Не се притеснявайте за това. Благодаря ви.

Макдермот вече се бе заел със следваща си задача в графика, когато Уолдрън тръгна към вратата. Но тъкмо да напусне, и Макдермот го спря. Уолдрън стисна зъби.

— Главен инспектор Уолдрън... — изскърца гласът на Макдермот.

— Да?

— Кой точно е този телохранител, за когото споменахте?

— Ще ви изпратя информация за професионалната му биография. Бил е нийоркски полицай, после е служил в армията. Известно време е работил за тайните служби на САЩ.

— Интересно. Професионалист.

— Да, абсолютно.

— Как така една жена, занимаваща се с легитимна дейност, успява да си наеме професионален оперативен сътрудник за лична охрана? Как може да си го позволи? Не ми водете свидетелка, която сама е затънала до уши в търговията с дрога. Нямам нужда от престъпник, който да свидетелства. Хората не са склонни да им вярват.

— Тази жена не е престъпник. Мъжът ѝ се е забъркал. Югославянинът е негов роднина. Тя никога не е била арестувана, никога не е била обвинявана в престъпление. Тя е жертвата. Обикновена гражданка. Вдовица с дете, в началното училище. Съдиите и съдебните заседатели ще я харесат и ще ѝ съчувстват. Та тя е майка, за бога!

— Също както и Ма Бейкър.

— Не се притеснявайте. Американецът случайно е неин стар приятел. Не мисля, че дори му плаща нещо.

— Окей, Уолдрън, само гледайте да не ме подведете по лъжлива следа. Не обичам изненади. Ще дам ход на нещата. Вие ми докарайте престъпника и свидетелката си, и ще свършим работата.

— Разбрано.

Уолдрън побърза да се измъкне през вратата, преди Макдермот да е променил намеренията си.

Мислович тъкмо беше изчел своя „Таймс“, когато телефонът в „Марла’с“ иззвъня. Беше бодигардът на Драган, на име Тешич. Веднъж Мислович беше видял как Тешич удари един човек през лицето за това, че не бе отговорил на въпрос на Драган. Беше ударил човека толкова силно, че му беше счупил долната челюст, костта на брадичката и шийния прешлен. Тешич караше дори Зенко да се разтреперва.

Срещнаха се в бара на хотел „Парк Лейн“. Винаги, когато Драган идваше в Лондон, той отсядаше в някой от хотелите с четири звезди. Този път това беше „Парк Лейн“.

Драган беше седнал в далечния край на помещението. Беше три часа следобед. Барът беше празен, с изключение на бармана и на един сервитьор.

Драган беше едър мъж, който напоследък бе свалил доста от теглото си поради сърдечно заболяване. Страдаше от хронична аритмия. По някакви неизвестни причини сърцето му бе решило да бие по-бързо от обикновеното. Непрекъснато. Докторите му бяха казали, че могат да го контролират, но не и да го излекуват. За съжаление, от лекарствата, които му даваха, непрекъснато му се гадеше. Не можеше да се храни. След седемдесет и три години с наднормено тегло, килограмите от тялото му започваха да се стопяват. Сега имаше вид на човек, комуто е дадена кожа 52 номер, която да покрива тяло 42 номер. Драган беше започнал да носи на врата си шалове, които да скриват част от провисналата му гуша.

Той протегна все още месестата си десница към Мислович и разгърси ръката му без особена сърдечност. Мислович седна срещу него и отказа, когато сервитьорът го попита дали ще си поръча нещо за

пиене. Драган разкара сервитъора с махване на ръка и се обърна към Мислович. Двата мъже заговориха на хърватски.

— Говори, Иване.

Мислович му разказа последните новини. Не преувеличаваше нищо. Не пренебрегваше нищо. И не пропусна нищо.

По време на монолога на Мислович, Драган кимваше от време на време. Най-оживената му реакция към информацията, която му докладваха, се изрази в леко кимане с глава.

Когато Мислович свърши, Драган зададе няколко въпроса, които на пръв поглед нямаха нищо общо с последните събития. Попита за състоянието на финансите им и дали стоката е била разпределена гладко из различните райони на Лондон.

— Докъде си стигнал с издирването на твоята племенница и нейния американец? — попита накрая.

— Смятам, че през следващите два дни тя ще влезе в контакт с полицията. Тогава ще разберем къде се крие.

— Добре, остави чернилките да се погрижат за нея. Предай им информацията. После отстъпи. Съсредоточи се върху сделката. Купи дрогата.

— Да им дадем ли оръжие?

— Дай им два автомата. Останалата част от заплащането трябва да е в пари. Не бива да въоръжаваме тия свини. Намери някакво извинение.

— Хубаво.

— Приключи с първата покупка. Продължи сделките с тези отрепки, докато се придвижим до техните снабдители. После убий шефа им и колкото можеш от хората му.

— Това ли е всичко?

— Това.

— Окей.

Драган седеше, кротко отпуснал ръце върху масата пред него. Мислович изчакваше, знаейки, че срещата вече е приключила. Той си взе няколко фъстъка от купата пред него и ги метна в устата си. Бяха мазни и топли, и много вкусни.

Най-сетне Драган каза:

— Сигурен съм, че той ще поиска да те убие по някое време, Иване. Ти не си един от неговите.

— Знам. Оставил съм го да мисли, че може.

По-старият мъж бавно се извърна и се вгледа в Мислович.

— Много добре. Засега търгувай с тях. Бъди търпелив. После ще ги избием до крак.

— Да, сър.

— Дръж ме в течение. Дай им момичето и прати съболезнования на сестра си.

25.

На път за Кеймбридж Девлин спря на още едно място, в Бишопс Стотфорд. Той откара до летището колата, върна я на „Бъджет“ и нае жълт форд сиера, полукомби, от „Авис“. Това разтревожи Ани и Елизабет, и направи пътуването малко по-дълго, но смяната на колите беше една от предпазните мерки, които се бяха превърнали във втора природа на Девлин.

Когато пристигнаха в района на Кеймбридж, Девлин започна да следва указанията на Ани, за да стигнат до уединената къща.

Оказа се, че трябва да шофира по тесен път, с недостатъчно пространство дори за една кола, камо ли да се разминат две. Някои от участъците бяха оградени от двете страни с живи плетове, които скриваха видимостта и те не знаеха каква кола ще изскочи срещу тях зад поредния завой. Това беше неудобство, но когато приближиха къщата, пътят отново се разшири. Пейзажът наоколо го задоволи. Пустин полета — мочурища — обграждаха къщата от всички страни. Полето на изток се пресичаше от магистрала М11, на около километър разстояние. На север и запад то беше открито по протежение на близо два километра и в далечината се забелязваха други къщи и селскостопански постройките. На юг се издигаше заоблен хълм, откъдето, на около триста метра разстояние, течеше река Кам. От другата страна на тясната рекичка отново се простираха пустин полета.

Девлин остана доволен. Ако някой се приближеше, той и останалите щяха да го забележат от разстояние.

Девлин още веднъж озадачи Ани и Елизабет, като обиколи около къщата и след това пое обратно по пътя.

— Къде е най-близкият град? — попита той.

— Мисля, че Бартън на изток или Тръмпингтън на запад. Тръмпингтън е малко по-близо.

Девлин се насочи на запад по местните пътища, докато не стигна до първите къщи в покрайнините на Тръмпингтън.

— Сега пък какво търсиш? — попита го Ани.

— Някое хубаво малко тихо хотелче „В & В“, където да мога да наема стая.

— Няма ли да останем в къщата?

— Да, но ще ни трябва друго местонахождение за полицията.

— Защо?

— Те ще искат да разберат къде се намираме. Ще трябва да им подхвърля някаква информация, иначе няма да ни съдействат.

Ани не разбираше съвсем за какво говори Девлин, но реши, че не би трябвало да я интересува толкова. Тя се отпусна на седалката и реши да го остави да прави каквото смята за необходимо.

След петнадесет минути обикаляне из града, Девлин забеляза това, което търсеше. Той вкара колата в паркинга на някакъв малък хотел. Каза на останалите да го почакаат и влезе вътре, взел в ръка пакета с покупката, която беше направил в Харлоу.

След петнадесет минути се върна в колата.

Един тъничък глас от задната седалка попита:

— Какво направихте, сър?

Девлин се извърна и видя втренчената в него Елизабет. Тя за пръв път от толкова време се бе обърнала направо към него и Девлин не знаеше какво да й каже. Сякаш за да го улесни, тя отново попита:

— Какво направихте там вътре, сър?

— О, просто исках да видя как е.

— Какво стана с пакета?

— Оставих го в една от стаите.

— Нарочно ли?

— Да.

Елизабет сякаш искаше да му зададе още въпроси, но не го направи. Девлин разбра, че тя се сдържаше, защото искаше да бъде учтива. Разбра също така и че малкото момиченце схващаше повече неща, отколкото си бе мислил.

Поеха мълчаливо назад към селската къща. Това осигури време на Девлин да прецени шансовете си да опази живота на Ани и Елизабет.

Беше заложил на полицията. Но ако Уолдрън не успееше да пробие в следващите два дни, той трябваше да бяга надалеч, и то бързо. Девлин прецени как могат да се измъкнат, още докато влизаха в двора пред лицевата фасада на къщата.

Докато Елизабет изчакваше отпред с Девлин и Бен, Ани намери ключа на задната веранда и отключи вратата, стигна до предната врата на старата каменна селска къща и ги пусна да влязат. Докато чакаха, Елизабет стоеше плътно до Бен.

Ани бързо се зае да разчисти останките от храна, да отвори прозорците и да приведе дома в подходящ за пребиваване вид. Тя подкани Елизабет да ѝ помогне и детето с радост се залови за работа.

Основната част на къщата се състоеше от просторна дневна, трапезария и кухня. Задната врата на кухнята се отваряше към дървена веранда, която гледаше към мочурището. В далечината се виждаха купи люцерна, както и безцелно пристъпващи насам-натам преживящи крави.

На приземния етаж имаше още три спални и баня, допълнително достроявани.

Бен изчезна в най-отдалечената спалня и пусна кожената торба на пода. Измъкна „Мосберг“-а си и го прегледа. Зареди един дългоцевен пистолет „Колт Питон“ 357 мм, приготви патрондаш с по шест гилзи с различен заряд за пушката, после извади малка „Берета“ калибър 22 и я зареди. Девлин беше изхвърлил „Грендел“-а на югославяните, преди да влезе в Хийтроу, затова Бен измъкна за него 9 мм „Глок“ 17 и се погрижи пълнителят му да е зареден.

Девлин намери телефона в кухнята и набра номера на участъка в района на моста Тауър. Помоли за Уолдрън и зачака операторът да прехвърли разговора.

Вътрешният телефон на Уолдрън иззвъня. Една кокалеста ръка дръпна слушалката от вилката и натисна копчето на линията на Уолдрън.

- Полицейски участък Тауър.
- Главен инспектор Уолдрън, моля.
- Кой звъни? — попита Патрик Рейли.
- Джак Девлин.
- Само за минута.

Рейли постави слушалката върху бюрото и умът му запрепуска бясно. Изгаряше от желание да обърне това обаждане в своя полза.

— Главен инспектор Уолдрън го няма в момента. Дайте ми номера си и ще му предам да ви се обади.

- Кога очаквате да дойде?

— Всеки момент. Дайте ми номера, на който може да ви намери. Девлин затвори слушалката, без да каже повече нито дума.

— По дяволите! — изруга Рейли и тресна слушалката. Девлин явно не се намираше далеч, но как можеше да го намери? Желанието на Рейли да насъска убийците по следите му беше толкова неистово, че той усети възкисел вкус в устата си.

Дочу, че някой отвън поздравява Уолдрън и вдигна глава, когато главният инспектор нахълта в помещението. Той влезе и дори не погледна Рейли, с което чашата на негодуванието в душата на озлобения мъж преля.

Бюрото на Уолдрън беше отделено от общото помещение със средно високи панели, които създаваха един по-усамотен кът. Това беше една от малкото привилегии, които се полагаха на Уолдрън в качеството му на патрулен офицер с най-висок ранг в участъка.

Рейли наблюдаваше как Уолдрън се скрива в своя ъгъл и го изчака, докато си изчете съобщенията, две от които бяха от началник-групата Фентън.

Рейли се ухили самодоволно. Вече беше успял да надникне в съобщенията, предназначени за Уолдрън. Фентън настояваше да знае местоположението на Девлин и заповядваше Уолдрън веднага да се яви при него и да му докладва лично. Много лошо, че Уолдрън току-що бе пропуснал телефонното обаждане.

След като изчисли, че Уолдрън е стигнал до второто съобщение на Фентън, в което се казваше, че иска да се яви при него, Рейли стана от бюрото си и се приближи към къта на главния инспектор.

Рейли си достави още миг удоволствие, наблюдавайки състоянието, в което се намираше Уолдрън. Изглеждаше ужасно — небръснат, размъкнат, изтощен.

— Фентън иска да те види.

Уолдрън вдигна поглед.

— Иди и му кажи на твоя бос, че идвам ей сега.

— Той е толкова твой началник, колкото е и мой, шефе.

— Не, не е.

— Осмелявам се да кажа, че е, освен ако някой не е направил кадрова промяна, за която не съм известен.

— Има много неща, които не са ти известни, Рейли.

— Е, ето ти един съвет за нещо, което ми е известно. Само се опитай да се опънеш на Фентън и той ще те загуби.

Уолдрън понечи да отвърне нещо на Рейли, но сдържа реакцията си. Не искаше да доставя удоволствие на злобното старо ченге, като покаже, че е захапал въдицата.

Вместо това рече:

— Излез отгук, Рейли. Имам работа.

Точно тогава телефонът на Уолдрън иззвъня. Той бързо включи комутатора.

— Уолдрън.

Гласът от другата страна на линията отговори:

— Девлин.

Изведнъж умората на Уолдрън изчезна.

— Девлин, къде сте, по дяволите?

Рейли застина на мястото си и наостри уши. Дори се надвеси към телефона, опитвайки се да долови гласа на Девлин от слушалката.

Уолдрън го изгледа, но Рейли не се помръдна. Инспекторът му махна с ръка да напусне. Рейли излезе от ограденото място, но щръкна зад панела и се напрегна да чуе нещо. Уолдрън държеше слушалката на малко разстояние от косматото си ухо и Рейли почти долавяше гласа на Девлин. Чу го как пита нещо за Мислович.

Уолдрън отвърна:

— Не. Мястото е под наблюдение и очаквам след около час да получа пълномощия. Тогава ще го прибера.

Рейли не успя да схване отговора на Девлин, но чу Уолдрън да казва:

— Вече съм се погрижил за това. Тя ще бъде включена в прокурорската програма за защита на свидетелите. Ще бъде в пълна безопасност.

Рейли долови думата „срокове“ от другата страна на линията и чу отговора на Уолдрън:

— Ще хвана Мислович този следобед. Или най-късно утре.

Девлин отговори:

— Обади ми се, когато го задържиш. Уговорката остава — отвърна Девлин.

— Почакай малко — каза Уолдрън. — Не затваряй. Трябва да знам къде се намиращ. Главната прокуратура няма да се съгласи, ако

не са сигурни, че не сте избягали някъде.

— Намираме се на три часа път извън Лондон. Не искам да виждам никакви ченгета, които да ни търсят, Уолдрън, иначе уговорката отпада.

— Трябва да ми дадеш някакъв номер, на който да те намеря.

— Обади ми се на 0223–679111, вътрешен 211.

— Какво е това? Хотел?

— Да.

Рейли се приближи, надникна иззад ъгъла и забеляза, че Уолдрън записва някакъв номер. После го чу да казва:

— Девлин? Девлин? Там ли си още?

Той влезе отново в клетката на главния инспектор, тъкмо когато Уолдрън пусна слушалката върху вилката. Рейли се приближи още повече, за да може да види номера, който Уолдрън беше записал на листчето за бележки до телефона. Виждаше го ясно. Повтори го няколко пъти, за да е сигурен, че го е запомнил.

Преди Уолдрън да успее да му каже отново да напусне, Рейли попита:

— Кой беше? Девлин?

— Да. Много добре знаеш, че беше той.

— Идва ли?

— Не се грижи за това. Всичко е под контрол.

Уолдрън откъсна горното листче от пачката и го напъха в джоба си. Изправи се и профуча покрай Рейли. Рейли го изчака да излезе, след което се приближи до пачката с листчета. Все още можеше да се види бледия отпечатък на номера, който Уолдрън беше записал. Той леко го повтори и сравни с цифрите, които беше запааметил. Всичко съвпаднаше. Усмихна се и си каза: „Бягай да кажеш на Фентън каквито си искаш лъжи, тарикат такъв. Човекът ти е мъртъв“.

Рейли се върна на бюрото си и вдигна своя телефон. Набра специалния номер на Британската телекомуникационна компания. Служителката го попита за номера на адресата. Той ѝ каза:

— Лондонска столична полиция.

Тя го попита за името и номера на значката. Той знаеше имената на колегите си, които имаха право на достъп, но не знаеше номерата на значките им, затова се наложи да съобщи собственото си име и номер.

— Полицейски сержант Патрик Рейли, Значка МД1211.

Служителката го попита за номера, който искаше да провери и той ѝ продиктува номера, който Девлин току-що бе записал.

Служителката набра номера в компютърната система на Бритиш Телеком и вкара кодовете за достъп. След дванадесет секунди компютърният листинг изведе името и адреса на телефона. Рейли много внимателно записа всичко.

— Този телефон се води на адрес хотел „Монтегю“. Уингейт Клоуз. Пощенски клон Кеймбридж 2, СВ2.

— Благодаря.

Рейли бързо затвори телефона и се качи до справочния отдел на участъка на втория етаж. Взе атласа, който съдържаше карти на Кеймбридж, Англия, и намери мястото. Оказа се малка уличка между Тръмпингтън и Кеймбридж, разклонение от А1309, къс магистрален път с местно име Хай стрийт.

— Сипах те, проклето копеле! Скоро ще съжаляваш, че си имаш работа с Патрик Рейли.

Рейли вдигна телефона и позвъни на пристава в Магистратурата. Мрежата се задвижи много бързо. Съобщението бе предадено в щаба на Мислович на Беруик стрийт. Всички бяха предупредени да предадат информацията бързо. На Зенко му се обадиха по клетъчния телефон, после той звънна на Рейли.

— Сигурен ли си?

— Да, по дяволите! — изсъска Рейли. — Защо ми звъниш тук?

— Забравяш, че вече работим пряко.

— Добре. Получихте ли го?

Зенко повтори адреса. Рейли добави:

— Стая 211. Разбра ли? Това е хотел. Не стреляйте из целия хотел. Той е в тази стая. Този път си свършете работата. Друг шанс от мен няма да получите. Довиждане.

Рейли така и не изпита скрупули, че „работата“ включваше убийството на една жена и на детето ѝ.

Уолдрън се бори с Фентън в продължение на петнадесет минути, отбивайки атаките му и гарантирайки, че не само Девлин и жената щяха да се предадат в рамките на следващите двадесет и четири часа в участъка, но и че ще бъдат заловени главните заподозрени по случая. Фентън заплашваше, че ако го будалка, ще си изпати, но Уолдрън упорито се придържаше към своята версия. Девлин и жената щяха да

се явят. Престъпниците щяха да бъдат арестувани. Разследването беше под контрол.

Уолдрън напусна кабинета на Фентън с пълното съзнание колко далеч бе от осигуряването на когото и да било. Свърза се със своите наблюдатели на Бериук. Нищо. Каза на хората си да останат на място. Поколеба се дали да се обади на Девлин, но знаеше, че няма никакъв смисъл. Девлин нямаше да се яви преди арестуването на Мислович. Изведнъж, след двадесет и шест часа непрекъсната работа, се оказа, че не можеше да направи нищо повече, освен да се прибере вкъщи, да поспи и да се обади на Девлин веднага, след като екипът му залови Мислович. Ако го заловеше изобщо.

26.

След като Зенко предаде на Мислович информацията от Рейли, югославянинът седна в „Марла’с“ и потъна в размисъл. Необходимостта да помага на Оливър, сякаш работеше за него, го терзаеше. И за пръв път се замисли над обстоятелството, че се кани да причини смъртта на своя роднина. Помъчи се да изясни чувствата си, за да разбере дали този факт го притеснява. Притесняваше го, но не много. Не беше виждал сестра си от толкова години, че трудно си я спомняше. Никога не беше виждал Ани. Всичките им уговорки бяха ставали по телефона. Не, единственото нещо, което наистина го притесняваше, беше, че Оливър се опитваше да го покровителства.

След това, разбира се, идваше въпросът с детето. Мислович отпи от кафето и се замисли. Повдигна рамене, но нищо повече. Та малко ли жени и деца беше избил Мислович в бруталната гражданска война у дома? Стотици? Хиляди? Още две жертви нямаше да бъдат от особено значение. Не и за Мислович. Бащата вече беше мъртъв. Майката също щеше да умре. По-добре детето да не остава сираче. И по-добре онова копеле, дете бе стегнало веригата около врата му и го бе използвало вместо щит, също да умре. Това беше най-важното: Девлин трябваше да умре.

Мислович вдигна клетъчния телефон на Зенко. Изобщо не го интересуваше кой от другата страна щеше да чуе как гласът му произнася смъртната присъда. Усмихна се. Сделката със смъртта отново го накара да се почувства добре.

Телефонът иззвъня три пъти. Отговори женски глас. Жената му продиктува друг номер на Оливър. Мислович набра номера и попадна на офиса в склада. Отзова се Оливър.

— Господин Оливър, тук е вашият приятел от Сохо.

Оливър се усмихна и заговори. Кокаинът за него беше като магия. Той привличаше към него и силния, и слабия. Оливър обожаваше тази част от играта. Той го притежаваше, те го искаха.

Ярдито се надвеси над телефона и каза на Мислович:

— Да, мон, очаквах да се обадиш. Е, готов ли си с оная работа?

— Да. Имам информацията, която ти трябва.

— Добре, добре.

— Имаш ли нещо за писане?

— Давай.

Мислович предаде информацията на Оливър.

— Съветвам ви да тръгнете бързо. Не знам колко време ще се задържат там.

— Аз никога н'са бавя, мон. Н'са притеснявай. Те вече са мъртви.

— Ще бъдеш ли готов да доставиш стоката?

— Да, от моя страна всичко е готово. Искаш сега да уредим сделката, или искаш първо да са опраим с оназ работа.

— О, първо се оправете с таз част от сделката. Първо трябва да приключите с това. Ако приемем, че с тази първа част сме свършили, кога можем да приберем товара?

— Утре. Шест часа вечерта.

— И къде ще бъде това?

Оливър продиктува на Мислович местоположението на своя склад.

— Знаеш ли дей тва?

Мислович отвърна:

— Да. А ти знаеш ли къде е Кеймбридж? Чувам, че там имало много умни хора.

— Н'са притеснявай, приятел, скоро там ще има много мъртви хора.

Девлин и Ани седяха тихо на тревистата поляна откъм южната страна на къщата. На около петдесет метра от тях Бен стоеше на брега на река Кам. На няколко стъпки от него Елизабет береше стръкчета детелина и диви цветя. Бен държеше една смешно мъничка плетена кошница, която Ани бе намерила в къщата. Когато Елизабет намереше някое съкровище, което искаше да запази, тя дотичваше при Бен. Той се навеждаше и протягаше кошничката. Тя поставяше стръкчето трева, детелината или цветето върху вече набраната зеленина. От време на време се осмеляваше да се отдалечи малко повече, отколкото Бен би

искал и той предприемаше необходимите мерки, за да скъси разстоянието.

Ани и Девлин наблюдаваха тази несъразмерна двойка. Ани не можеше да се сдържи да не се усмихне, но Девлин не се наслаждаваше особено на мига. Не се чувстваше много комфортно, така както бяха излезли на открито. На Ани ѝ се бе наложило да го моли да ѝ позволи да изведе Елизабет навън. Детето не бе излизало на разходка или да си поиграе навън от два дни. Най-сетне Девлин бе отстъпил, но само за един час. Единият час почти бе изтекъл. Слънцето бавно потъваше на запад, хвърляйки златисточервеникав отблясък над мочурищата и реката.

Беше тиха, великолепа вечер сред селския английски пейзаж, но нямаше нищо очарователно във факта, че Бен носеше със себе си „Колт Питон“ и 357 калибър „Магнум“ под мишницата си или че Девлин бе напъхал „Глок“ 17 в колана си и 22 калибър „Берета“ в десния джоб на панталона си.

Ани беше убедила Девлин да излязат на открито, но мълчанието му я притесняваше. Опасяваше се, че му се е противопоставила. Не ѝ се искаше да прави това. Предишната нощ по някакъв начин ги бе сближила и отдалечила отново.

Най-после тя промълви:

— Добре ли си, Дев?

Девлин се извърна и я погледна. Въпросът му се стори странен.

— Какво има? Да не би да ми се сърдиш за това, че те помолих да излезем навън?

— Не. Наистина не.

— Тогава какво има?

На Девлин му се дощя да отхвърли въпроса ѝ, но не можа. Обърна се да ѝ отговори, но се спря за момент, за да я погледа. Залязващото слънце я обгръщаше в такава топла, златиста светлина, правейки я да изглежда толкова чувствена и красива, че Девлин не се сдържа и промълви:

— Ами, изморих се да се държа на разстояние от теб. Знам, че така налагат обстоятелствата, но ми омръзна.

— Разбирам.

— Съжалявам, но е така.

— Не съжалявай.

— Е, мисля, че не съжалявам. По-скоро съм ядосан, отколкото съжалявам.

— Може би, Джак, когато всичко това свърши, когато нещата се върнат в нормалното си русло, ще седнем и ще си поговорим. Нали разбираш, чак когато цялата тази гадост, която сега ни виси над главите, вече бъде минало.

Девлин се усмихна.

— Какво? — попита го тя.

— Опитвам се да си спомня какво означаваше думата „нормално“.

— Твоят живот е толкова...

— Толкова какво?

— Толкова... необикновен?

Девлин се разсмя. Ани рядко го бе виждала да се усмихва, откакто бе пристигнал и сега искреният му смях сякаш изпълни поляната наоколо.

— Какво?

— Ани, „необикновен“ е толкова деликатна дума. Много си мила.

— Е, може би дори не съм в състояние да си представя в какво се е превърнал животът ти. Но може би, ако се измъкнем живи от всичко това, ще трябва да помислим как да променим живота си. Може би заслужаваме втори шанс.

— Може би.

— Какво мислиш за Елизабет?

Девлин се извърна да погледне момиченцето.

— Тя е възхитителна. Прилича на детето, което всяко семейство би искало да има.

— Не мисля, че бих го преживяла, ако нещо се случи с нея.

Ани искаше Девлин да ѝ каже, че нищо няма да се случи с детето, но той не го направи.

— Знам какво имаш предвид — каза той.

Ани усети, че паниката отново се надига вътре в нея и Девлин го почувства, без дори да я бе погледнал.

— Успокой се, Ани. С нея всичко ще бъде наред. Докато чичо Бен е наоколо, много се съмнявам, че нещо може да ѝ се случи.

— Това ме кара да се чувствам малко по-спокойна.

— Добре.

— Какви шансове имаме, Дев?

Наистина. Девлин помисли за момент, преди да отговори.

— Преди много, много години, ходех в едно „дожо“, школа, при един чернокож американец, инструктор по карате. Беше голям грубиян. Много силен, и разбира се, мачо. Нали ги знаеш, онези улични тарикати, груб чернокож мачо, но бе преминал през много степени в каратето и това доста го бе променило. Беше станал някак по-вгълбен. По-съсредоточен. Но под всичко това, разбира се, той продължаваше да си бъде от онзи тип мъже, които знаят как да оцеляват на улицата. Все още инстинктивно груб, ако ме разбираш какво искам да кажа.

— Така ми се струва.

— От него научих много.

— Да.

— И така, един ден, беше много отдавна, той ни показваше техника на петима или шестима от нас. Бяхме го обградили в кръг, за да видим добре какво се опитва да ни покаже. Беше сложна схватка, затова се приближихме до него да виждаме по-добре. Изведнъж той вдигна глава и видя, че е обкръжен. Завъртя глава насам-натам, за да ни огледа и се усмихна. Реши да използва създалата се ситуация и да ни даде малък урок, затова ни попита: „Какво ще направите всички вие, ако се окажете обградени като мен сега?“. „Е, отговорът е очевиден — измъкваш се и се чупиш.“ „Но как?“ „Ами покажете някоя интересна техника.“

Девлин замълча за малко, припомняйки си онзи ден и урокът, който бе получил тогава. После се сепна и продължи.

— И така, той ни показа въпросното движение и после ни каза нещо много интересно. Той рече: „Щом си отворите пътя, движете се бързо, щот един от тях държи ножа“.

— Не разбирам.

— За него беше ясно като бял ден, че някой от тайфата около него има нож в ръката си. Днес може би ще е пистолет вместо нож, но смисълът беше в това, че той изобщо не се съмняваше, че някой крие оръжие. Урокът беше, че след като веднъж си пробил, трябва да продължиш. Да действаш. Защото който и да държи този пистолет или нож, няма да се поколебае да го използва. Ние веднъж си отворихме

пътя с гръм и трясък, Ани, но почти нищо не правим. Седим си тук и чакаме онова ченге да си свърши работата. Сигурно това е единственото, което може да се направи. Но ние бездействаме и това не ми харесва.

— Какво трябва да направим?

Девлин се усмихна.

— Точно за това си мислех. Не мога да си представя нещо друго, освен да се крием, докато те включат в онази програма за свидетелите. Ако това отнеме прекалено дълго време, или ако не проработи, отново ще се активизираме. И този път няма да спрем. Ще действаме, ще действаме без почивка.

— Окей.

Девлин се изправи и изтупа панталоните си. Движението му привлече вниманието на Бен и той проследи как Девлин помогна на Ани да стане. Ани хвана Девлин под ръка. Жестът ѝ беше спонтанен и човек съвсем естествено можеше да ги вземе за двойка. Те тръгнаха към реката и възвяха леко от мястото, където стояха Бен и Елизабет. Но Девлин се постара да остане в полезрението на Бен.

Най-сетне той си позволи леко да се отпусне. Почувства се добре, усещайки, че Ани го е хванала под ръка и крачи плътно до него. Беше хубава вечер, в една тиха и спокойна част от света. Ала Девлин разбираше, че мигът е измамен, докато целият този кошмар не свърши.

27.

Четирима мъже седяха около импровизирана маса в офиса на Оливър на мецанина в склада. На масата пред тях лежаха четири автоматични пистолета МАК-10. Това бяха компактни, смъртоносни оръжия на автоматичен режим, способни да изстрелят цял пълнител с двадесет патрона 9 мм куршуми за броени секунди. На пръв поглед пистолетите изглеждаха някак недодялани и груби, но дизайнът им се компенсираше с безспорната им смъртоносна ефикасност.

На масата лежаха още две полуавтоматични карабини: „Роджър“ 389 с пълнител за петнадесет патрона и „Смит & Уесън“, също 9 мм, също с петнадесет патрона. Всички оръжия бяха заредени и за всяко от тях имаше осигурен по един резервен пълнител.

Оливър седеше в единия край на масата. Зад него личният му шофьор, Луис, се бе облегал на облицованата със зацапана пластмаса стена. Двама от мъжете край масата наполовина слушаха Оливър, наполовина поглеждаха към пистолетите МАК-10. Те нямаха търпение да грабнат автоматичните оръжия. Автоматите за тях означаваха сила. Досега те никога не бяха стреляли с автоматични оръжия, само с карабини. Но не смееха да посегнат, преди Оливър да им е казал.

Четвъртият мъж, Хинтън, нито слушаше, нито гледаше към нещо. Той беше дошъл направо от олтара на Лидия Сиентро. Очите му блестяха. Имаше вид, сякаш ганджата го бе вцепенила напълно, но в кръвта му нямаше дрога. Единственият интоксикант беше убийственият транс, в който бе изпаднал след последното убийство, и последвалите го часове, прекарани пред статуята на Чанго.

Хинтън не бе се съмнявал нито за миг, че Оливър ще го извика за това убийство. Знаеше със сигурност, че часът на разправата приближава. След изгарянето на тялото на Трек, той изцяло се бе съсредоточил в своето религиозно преклонение, в очакване Чанго да му даде знак да убива.

Сега, с ръце отпуснати в скута, Хинтън седеше кротко, докато Оливър обясняваше какво иска от хората си. С палеца на дясната си

ръка той галеше своя двадесетсантиметров нож, остър като бръснач, който винаги стоеше в десния джоб на панталона му. За Хинтън това беше форма на мастурбиране. Автоматично изскачащият нож притежаваше съвършенството на хирургически скалпел, а върхът му бе толкова прецизен, че и най-лекото докосване предизвикваше кръвене. Хинтън изпитваше истинска наслада, когато галеше ножа си.

Другите двама мъже на масата бяха Декстър и неговият партньор, Роклиф. Декстър беше от племето рашта. Носеше косата си на дълги плитки, напъхани под широко плетено кепе, с цветовете на етиопското знаме: зелено, черно и жълто, което пасваше чудесно на тъмната му кожа. Декстър беше от кратките типове. Той имаше навика да се втренчва безмълвно, прониквайки в мозъка на човек с хладните си, дълбоки очи.

Роклиф беше пълна противоположност на собственото си гръмко име, както и пълна противоположност на Декстър. Беше едър, мек и тлъст. Почти метър осемдесет и три висок и сто и шестдесет килограма тежък. Размерите му го правеха да изглежда направо мощен. И той нямаше никакъв проблем с дърпането на спусъка, независимо към кого беше насочено оръжието. Роклиф бе облечен изцяло в черно, в напразно усилие да изглежда малко по-слаб.

Това беше групата на убийците. Два екипа. Оливър и Хинтън. Декстър и Роклиф. Луис щеше да кара Оливър и Хинтън. Един мъж на име Елбърт чакаше долу, готов да кара Декстър и Роклиф.

Оливър бе изпитал по-малки притеснения в подбора на хората и оръжието, отколкото в усилието си да намери карта на Кеймбридж. Беше крецял и заплашвал, докато един от хората му най-после не дотича с карта на Обединеното Кралство и пътеводител до Кеймбридж. Мащабната карта сочеше пътя, по който щяха да стигнат до Кеймбридж. Пътеводителят показваше малко повече подробности за градския център и известните колежански „кампуси“^[1], пръснати из околността. Това трябваше да им стигне. Оливър знаеше, че щом веднъж пристигне в Кеймбридж, ще намери хотел „Монтегю“, дори ако се наложеше да застреля няколко души.

— Окей, братлета мои — посочи Оливър компактните автоматични оръжия. — Хинтън и Роклиф вземат МАК-овете. Декстър, ти земи „Смит“-а. Аз ще държа „Роджър“-а. Пазете оръжията. Те ми струват много. Дръжте си пръстите настрана от спусъците,

преди да сме стигнали там. И не хавете патрони, докато не ги намерим. Разбрано?

Хинтън, Декстър и Роклиф взеха оръжията си. Оливър посегна последен.

— Те са в един хотел близо до проклетия колежански град Кеймбридж. Планът е много прост. Отиваме с колите до мястото и ги убиваме. Който ни излезе на пътя, убиваме и него. Имате пълен пълнител във всеки пистолет и още по един за всеки. Ко стигнете до втория пълнител, гледайте да стреляте на мъртво. Да тръгваме.

Мъжете прибраха резервните пълнители и се втурнаха надолу по стълбите към двете коли, които ги чакаха в приземния етаж на склада. Едната беше черният Мерцедес 560 SEL на Оливър, а другата — сиво БМВ 633 инжекцион. И двете коли бяха крадени. Оливър и Хинтън седнаха на задната седалка в мерцедеса, Луис зае мястото на водача. Декстър и Роклиф се качиха в БМВ-то. Елбърт вече ги чакаше на мястото на шофьора.

Един от хората на Оливър натисна бутона на електрическата брава и огромната, ръждясала стоманена врата на предната фасада на склада започна да се издига нагоре и да разкрива мръсната задна улица. Колите тихо излязоха.

По време на пътуването Хинтън не обели нито дума. Имаше вид на човек, изпаднал в дълбока медитация. Вдишвайки леко, той се загледа през прозореца на колата. Ръката му леко се бе отпуснала върху неговия МАК-10, положен в скута му.

Оливър не се опита да завърже разговор. Беше свидетел на подобни негови състояния и преди, и не можеше да се отърси от впечатлението, че Хинтън в този момент произнася наум някаква молитва.

В другата кола настроението беше доста по-различно. Големият Роклиф се шегуваше и се оплакваше от дългото пътуване, както и от липсата на бира или ганджа в колата. Той положи едрата си лапа на седалката на шофьора, разтърси я и каза на Елбърт:

— Ей, мон, ми не мож ли тугас'а спреш 'а зеем манко студена бира? И манко чипс, мон. Ни мож да изкараме тоз шибано пътуане, без манко бира и 'а му дръпнем некой фас.

Елбърт погледна в огледалото за обратно виждане и отговори:

— Тва е добра идея, шишко. Спираме да пикаем и само ша глеам как Оливър ша ти пръсне топките, кат му кажа защо.

— А-а, го еба и Оливър, айде бе.

— Знаеш ли кво, Роклиф, знаех си аз, че шси имаме главоболия с теб.

— Ми кат си знаел, шо не зе манко бира, тъп кучи сине?

— А сети са бе, шибан шишко такъв?

— Що?

Елбърт се пресегна към седалката до него и издърпа кафява хартиена торба, пълна с кутии бира „Тенънтс Трипъл Х“.

— Дебелият ти задник е покрит, момче.

Той подаде торбата на Роклиф. Едрият мъж плесна Елбърт по рамото и изврещя:

— Добра раб'та! Тва, мон, му си вика истинско ярди.

Двамата мъже заподскачаха на седалките си и заврещяха възторжено един на друг. Декстър седеше кротко в ъгъла на задната седалка и ги гледаше как подхващат бирата. Усмихна се, но не каза нищо.

Роклиф отвори една от кутиите и пръсна с пяната към предната седалка.

— Ти си един готин манкъ мон, нъл тъй?

— Дай една и на мене, Роклиф.

Роклиф дръпна четири огромни глътки от кутията си и я преполови. Той се спря да отвори една и за Елбърт, подаде му я и довърши своята. Смачка я в ръката си и попита:

— Декстър, ти искаш ли една бе?

Малкият набит мъж метна бърза усмивка към партньора си и поклати отрицателно глава.

Докато колите стигнаха предградията на Кеймбридж, бирата отдавна бе свършила. Беше станало почти пет часа.

В предната кола Оливър каза на Луис да спре на бензиностанцията на Ексон. БМВ-то с останалите ги последваха веднага и двете коли заредиха с бензин.

Оливър изпрати Луис да попита в коя посока са Хай стрийт и Уингейт Клоуз.

Луис се върна в колата много бързо. Пътят се оказа изненадващо лесен.

Подкараха отново по магистралата, минаха около километър и половина и завиха надясно по Уингейт Клоуз.

Оливър започна да следи внимателно за хотел „Монтегю“, но се оказа, че би било трудно да го пропуснат. Хотелът беше двуетажен, сградата бе в стил от епохата на Тюдорите, построена от сив камък, увенчана със стръмен старинен покрив. Пред хотела се виждаше застлан с чакъл паркинг с място за не повече от пет превозни средства. Двойните лампи, поставени ниско на земята осветяваха лицевата фасада на сплеснатата малка постройка. Малкият хотел се открояваше отчетливо във вечерния здрач.

Двете коли забавиха скорост и се изравниха с хотела. Когато Оливър видя името на хотела, изписано ясно върху люлеещата се табела на входа на паркинга, усети внезапна тръпка. Бяха пристигнали.

Вниманието на Хинтън също се изостри. Очите му се свиха, опитвайки се да проникнат през предните прозорци на малкия и тих хотел. Беше ранна вечер, но мястото изглеждаше пусто и затворено.

Оливър каза на Луис да завие вляво на следващия ъгъл и да спре. БМВ-то ги следваше отблизо и двете коли паркираха под един голям дъб. Водачите им угасиха светлините и двигателите. Всички останаха в колите си. Единственото, което се чуваше, беше свистенето на метала на радиаторите, охлаждащо студения ноемврийски въздух.

Никой от мъжете не бе привикнал към такава тишина и спокойствие. Сред тази тишина нямаше място за гръмкия глас на Роклиф. Всички в двете коли бяха замлъкнали.

Декстър и Роклиф вдигнаха оръжията си и провериха дали предпазителите са пуснати и амунициите са добре заредени. Зареждащите устройства изщракаха, вкарвайки първия патрон в цевта.

На задната седалка на черния мерцедес Оливър се извърна към Хинтън. Той разбираше, че в сегашното му състояние няма да възприеме нищо, което би му прозвучало като заповед. Всякакви указания трябваше да имат вид на благи съвети.

— Окей, Хинтън. Викам ти и аз да отидем отпред, Декстър и Роклиф отзад. Ти влизаш. Декстър влиза. Аз и Роклиф ви следваме и покриваме вратите, тъй че никой да не мож да излезе. Ти и Декстър намирате стаята и изпразвате първи. Стая 211. Ко гърмят повече от двама от нас, ш'са избием. Ко някой остане, след кат вие свършите, аз го опраям. Окей?

Хинтън кимна.

— Кажи на Декстър и Роклиф да пазят тишина отзад.

— Окей.

Двамата мъже излязоха от големия мерцедес и притвориха вратите, без напълно да ги затварят. Приблжиха се до втората кола. Декстър и Роклиф излязоха и четиримата мъже застанаха сред сенките на тихата улица. Наоколо се виждаха само няколко къщи. Повечето от тях се намираха встрани от пътя, зад високи огради. Улично осветление липсваше. Единствената светлина струеше от сумрачното небе и забулената в облаци луна.

Оливър съобщи на останалите плана, напомни им за номера на стаята и попита:

— Схванахте ли?

Декстър и Роклиф кимнаха едновременно.

Оливър даде последните си указания на Декстър:

— Кат ни чуете, че влизаме отпред, влизате отзад. Ако таз врата отзад е заключена, отваряте с ритник или стреляте, но трябва да влезете.

Декстър кимна. Роклиф отвърна:

— Добре, дон, разбрахме.

Четиримата мъже закрачиха бързо, с насочени надолу и прилепени плътно до краката автоматични пистолети и пушки. В сумрака беше почти невъзможно да се забележи сивкавият метален блясък на оръжието.

Когато се приближиха до лицевата фасада на хотела, те се разделиха на двойки. Хинтън се запъти към порталната врата. Колкото повече се приближаваше, толкова по-бърза ставаше крачката му. Сякаш някакъв огромен магнит го привличаше към хотела. За момент Оливър се уплаши, че Хинтън може просто да влезе и да започне да стреля, преди Декстър и Роклиф да стигнат до задната врата.

Той внимателно се пресегна и дръпна Хинтън за ръката. Мъжът се спря, но не отмести поглед от портала. Оливър прошепна:

— Изчакай ги да отидат отзад, окей?

Някъде в далечината излая куче. Оливър стисна зъби, но Хинтън просто се приближи още по-плътно до вратата. Зае позиция и насочи автоматичния си пистолет към ключалката на порталната врата. Оливър знаеше, че той щеше да изчака само още няколко мига.

Поривът да убива беше на път да завладее напълно маниакалния потомък на Вуду. Оливър пристъпи до Хинтън и провери дали вратата е заключена. Дръжката не поддаде, но той застана пред вратата, за да попречи на Хинтън да стреля. Оливър искаше вторият екип да бъде готов да нахлуе, преди Хинтън да се развихри.

Декстър и Роклиф се озоваха при задната фасада на хотела след по-малко от минута. Декстър погледна вратата. Беше дебела дървена врата със стъклени панели. Пред нея имаше алуминиева врата, предназначена да предпазва от бури. Декстър внимателно отвори алуминиевата врата и пристъпи вътре, като я придържаше с рамото си. Пресегна се да пробва топката на вратата. Беше заключена. Той насочи своя „Смит & Уесън“ и се облегна назад, отблъсквайки противоветрената врата от пътя си, и застана така, че да може да стреля точно в ключалката и бравата на дървената врата. Зачака да чуе нахлуването на Оливър и Хинтън отпред, преди да открие огън, но вместо това чу шуртене откъм Роклиф, който облекчаваше мехура си в ниско окосената ливада.

Роклиф прошепна през рамо:

— Много ми дойде таз шибана бира, мон.

Въпреки волята си, Декстър се разсмя. Дощя му се да се обърне и да изпразни пистолета си в Роклиф, докато пикаеше, но точно тогава чу насечените изстрели на автоматично оръжие, изпразващо се в предната врата на хотела. Хинтън си бе пробил с огън пътя към хотел „Монтегю“.

Декстър се облегна още малко на противоветрената врата, насочи пушката, прикри лицето си с ръка и рамо и натисна спусъка. Дръжката на вратата и рамката експлодираха сред облак трески и метал.

Той пусна още един изстрел във вратата, после отстъпи назад и я изрита. Вратата остана затворена. Проклетата противоветрена го блъскаше в гърба. Пречеше му. Не можеше да отстъпи достатъчно, за да нанесе хубав ритник в дебелата дървена врата. Чуваше изстрелите на Хинтън откъм лицевата фасада на хотела. Той се пресегна с дясната ръка да избута алуминиевата врата, за да си осигури достатъчно пространство да изрита упоритата вътрешна врата, но изведнъж тя беше изчезнала. Роклиф я бе сграбчил и изкъртил от пантите. Декстър, вече освободен от пречката, изрита силно дървената врата. Най-сетне тя се разклати, откачи се от пантите и се стовари върху него. Декстър я

отхвърли встрани и се втурна в кухненското отделение, готов да застреля всеки, който му се изпречеше на пътя.

За него Роклиф извика:

— Давай, мон, прикривам гърба ти.

Декстър се сниши и се затича към предната част. Чу викове и някакъв далечен писък пред себе си. Затича се напред, с пръст върху спусъка на своя „Смит & Уесън“.

Роклиф следеше нахлуването на Декстър в хотела. Той се разстъпи из кухненското отделение, светна лампите и остана да прикрива задната врата. Край на спонтанните действия. В битка той изпълняваше точно това, което му се кажеше. Вече никой нямаше да може да излезе през задната врата, без да бъде застрелян.

Отпред, Хинтън вече се бе придвижил през фойето и пространството около рецепцията. Оливър остана край рецепцията, до апартамента на управителя, изключвайки всякакъв опит за бягство.

Хинтън бясно преодоля няколкото стъпала и очите му бързо заиграха по номерата на стайте, търсейки стая номер 211. В далечния край на коридора някакъв гост на хотела надникна и Хинтън стреля по посока на вратата му. Куршумите изсвистяха нагоре от пода към тавана, пропускайки за малко да улучат ръката на госта, който панически се дръпна назад и затръшна вратата на стаята си.

Хинтън се понесе по коридора, докато не намери стая 211. Застана точно пред нея, обърна се и стреля във вратата. Тя се разтресе и подскочи. Хинтън я отвори с ритник и пристъпи в тъмната стая. Стреля в леглото вляво от него и в леглото вдясно, после пушна откос по отсрещната стена на стаята. Матраците отскочиха. Стъклата на прозорците се пръснаха, от стените се изкърти мазилка, пух и парчета плат се разлетяха из стаята. Светкавиците от изстрелите на МАК-10 осветиха празната стая и разкриха като през мигащ калейдоскоп, че Хинтън нямаше жива мишена. Той веднага се спря, отстъпи и се огледа за ключа на осветлението.

На долния етаж Декстър беше се добрал до рецепцията, където стоеше Оливър. Оливър вдигна ръка и Декстър се закова на място. Двата мъже очакваха да чуят викове на смъртен ужас. Изведнъж малкият хотел загадъчно утихна, като изключим сподавения хленч в една от отдалечените стаи.

Оливър разбра, че нещо не беше наред. Нещо не беше наред още от мига, в който бяха нахълтали. Мястото бе празно, сякаш бе затворено след края на туристическия сезон. Изглежда, че тук нямаше никой, камо ли Девлин и жената.

Той изръмжа на Декстър:

— Провери всяка стая на този етаж. Викни Роклиф и измъкнете всеки, когото намерите, и ги подредете ей там.

Оливър се обърна и се затича нагоре по малкото стълбище. Хинтън беше започнал вече да отваря с ритници вратите и да стреля в празните стаи.

Отдясно по коридора имаше четири стаи. Хинтън беше отворил с ритник и четирите и беше стрелял в тях. Оливър надникна в стаите, докато минаваше покрай тях. Всяка изглеждаше така, сякаш в нея бяха хвърлили малка бомба.

Оливър изкрещя към Хинтън:

— Спри!

В далечния край на коридора отляво една врата беше останала неотворена. Оливър пристъпи пред Хинтън и я отвори с ритник. Вътре, в единия ъгъл, се беше свила двойка на средна възраст. В своя гняв и погнуса Оливър за малко да ги застреля. Вместо това, той се обърна и поведе Хинтън назад към стълбището.

В тясната рецепция Декстър и Роклиф вече ги очакваха с един дебел, плешив мъж, който така силно се тресеше, че едва стоеше на краката си. Показа се, че това е управителят.

Оливър се приближи до него и притисна дулото на своя „Роджър“ в слепоочието му.

— Колко души отседнали тука?

Мъжът изломоти:

— Трима. Двойката на горния етаж и един господин.

— Някоя друга жена?

— Не. Не.

— Къде е господина, тогаз?

— Не знам. Не знам. Може би е излязъл на вечеря.

— И няма друга жена?

— Не. Кълна се. Проверете в регистъра. Тази нощ имам само трима гости. Моля ви.

Оливър беше убеден, че не са сбъркали мястото. Но беше ясно, че Девлин и жената ги нямаше тук. За момент той остана на място и в гнева си се поколеба дали да не се обърне към Хинтън и да му нареди да избие всички тези хора. Но реши да не прекалява. Искаше да разбере дали все пак не бяха сбъркали мястото.

Той се обърна към управителя.

— Тоз мъж, самичкия, висок ли беше? Голям мон?

— Да! Да!

Оливър се обърна и взе на бегом няколкото стъпала до стаята. Искаше да провери дали там имаше дрехи, костюми, някакви следи, че Девлин може да се върне отново.

Огледа внимателно стаята и забеляза телефонния секретар. За късмет нито един от куршумите на Хинтън не беше го засегнал.

Той пристъпи до автомата и видя, че лампичката за получаване на съобщения мига. Натисна бутона и чу как записващата лента изсъска, за да се превърти.

И тогава ядосаният и изнервен глас на Джеймс Уолдърн прокълтя из опустошения малък хотел: „Девлин! Девлин, къде си? Отговори ми, Девлин! По дяволите, човече, трябва да ми се обадиш. Трябва да се явиш при мен, веднага. Обади ми се! По всяко време в участъка. Само се обади!“.

Оливър напусна стаята, слезе бързо по стъпалата и напусна хотела. Не проговори и не погледна към никого. Гневът, който се надигаше у него, беше толкова силен, че ако в този момент някой се изпречеше на пътя му и го попиташе нещо, щеше да го застреля без никакво колебание.

Останалите мъже просто го последваха навън през разбитата предна врата.

Декстър знаеше, че ако погледне към Роклиф и само повдигне вежда, дебелият мъж ще се разсмее гръмогласно. И той самият щеше да се присъедини към смеха му. И тогава и двамата щяха да бъдат мъртви. Оливър щеше да обърне автомата си към тях и да стреля, докато не изпразни целия пълнител. Декстър наведе глава и последва Оливър към колите.

Въпреки веселото си настроение, Декстър и Роклиф, също както Оливър, бяха напогани за убийство. Но Хинтън, побърканият Хинтън, изглеждаше леденостуден. Той държеше автоматичния си

пистолет с дуло, насочено към небето, за да не го опари нажежената цев. Не промълви нито дума. Стигаше гневът на Оливър. Вярата му не беше засегната. Той не подлагаше на съмнение пътищата на своя бог. Не разбираше как, но беше убеден, че са близо до жената. Чувстваше го.

Четиримата мъже се качиха отново в колите. Оливър затръшна вратата си и изляз на Луис:

— Разкарай ни веднага от тоя шибан град! Спри при първия магазин, който видиш с алкохол, и купи бутилка ром. Тръгвай!

Оливър трудно удържаше гнева си. Ако Девлин беше имал намерение да се върне в стаята си, сега той вече никога нямаше да припари до това място. Ако то беше предназначено само за получаване на съобщения, той и без друго нямаше да се върне. И в двата случая Оливър се оказваше подведен.

Луис не зададе въпроси. Направи обратен завой и даде газ към магистралата.

В опустошения хотел на Уингейт Клоуз зашеметеният управител и двойката гости бяха започнали да осъзнават, че са останали живи. Не можеха да проумеят какво се бе случило. Бяха онемели след преживяния шок. Управителят се луташе безцелно из рецепцията. Знаеше, че трябва да се обади на полицията, но не беше сигурен какво точно трябваше да каже. Никой от тях не беше виждал стрелба с оръжие, камо ли целия адски хаос, който предизвикваха автоматичните откоси.

Изведнъж по АТЦ извънния външен сигнал. Управителят вдигна слушалката. Когато гласът помоли за стая 211, той автоматично го свърза.

При второто позвъняване автоматичният секретар горе се включи. Записаният глас на Девлин произнесе:

— Уолдрън, остави ми номер къде и кога мога да те намеря.

Джеймс Уолдрън седеше на ръба на леглото си. Тъкмо се канеше да се отпусне и да заспи, но реши да опита още веднъж. Той изслуша съобщенията на Девлин и зачака да чуе сигнала. Погледна часовника си. Показваше 6:20 вечерта. След като сигналът се чу, той заговори с примирен глас.

— Девлин, тук е Уолдрън. Моля те, обади се в участъка. Те ще ми звъннат вкъщи, ако все още съм тук. Благодаря ти.

Уолдрън постави слушалката на вилката и се изтегна по гръб. Замисли се какво ще прави, след като Фентън съсипе кариерата му. Изобщо не беше сигурен, че ще има повече нещо общо с прилагането на закона. Може би ще стане учител. Ще си намери някое хубаво частно училище във вътрешността на страната и ще се отдаде на тих учителски живот. Може би история, помисли си той. Да речем, антична история от времето на римляните. Това щеше да бъде точно толкова близо до настоящето, колкото на Уолдрън му се искаше.

[1] Кампус — двор (район) на университет или колеж. — Бел.пр.

↑

28.

Девлин обърна гръб на речния бряг и пое към къщата. Ани го задържа за миг и каза:

— Почакай, Дев. Само още няколко минутки. Това е най-хубавата част от деня тук.

— Става късно, Ани.

— Само още няколко минутки.

Той не се съгласи, но се спря и погледна към небето, което беше започнало да става пурпурно, осеяно с помръкващи облаци. Застина на място сред високата трева на мочурливата поляна, загледан в цветовете на залеза и заслушан в нежния ромон на реката, чийто талази се плискаха в брега. Остави се на мига, докато не престана да забелязва нищо, освен красивото гаснещо небе и шума на водата.

После бавно се върна към реалността и тихо каза:

— Хайде.

Махна с ръка и на Бен да го последва към къщата. Ани бавно закрачи до него, а Бен и Елизабет тръгнаха след тях.

Когато стигнаха до ливадата пред къщата, Ани го попита дали не могат да прескочат до града и да купят малко вино.

— Ще ми трябва и мляко за закуска. Не би било зле да купим и някой вестник.

Очакваше Девлин да каже „не“, но той се съгласи.

Девлин прецени, че ако се налагаше да ходят до града, сега щеше да бъде най-подходящият момент, когато по улиците има по-малко хора, а магазините все още са отворени.

Девлин помоли този път Бен да шофира. Едрият мъж се намести зад волана на жълтия форд комби. Елизабет, разбира се, зае мястото на предната седалка до него. Девлин и Ани седнаха отзад.

Бен грижливо закопча колана на Елизабет, после пристегна и своя. Запади колата и пое по тесните селски пътища, докато не стигна търговския квартал на малкия град. Повечето магазини бяха струпани около едно широко затревено поле за игра, което оформяше

централния площад на градчето. Около площада имаше будка за вестници, малка бакалия, пощенска станция, бензиностанция, агенция за недвижими имоти и, в другия край на площада, магазин, в който се продаваха вина и спиртни напитки. Девлин успя да намери много хубаво червено бордо от Сен Жулиен. Той се върна при комбито и подкара към южната страна на площада.

Тридесет секунди по-късно черният мерцедес на Оливър закова спирачки пред магазина за алкохол. БМВ-то го следваше плътно и също спря.

Никой в БМВ-то не знаеше защо колата на Оливър спря в този град, но веднага щом забеляза, че минават покрай магазин за алкохол, Роклиф обяви, че ще слезе да вземе бира. Декстър му каза да седи мирен, но дебелакът не можеше да пропусне възможността да вземе нещо за пиене за из път.

Луис вече излизаше от мерцедеса и се готвеше да влезе в магазина. Хинтън го наблюдаваше. Декстър беше хванал дясната ръка на Роклиф, за да не може да излезе от колата, но Роклиф успя да отвори прозореца и извика поръчката си на Луис.

— Земи няколко кутии бира, мон. Ще ти ги платя.

Луис се спря и се обърна към Роклиф. Може би наистина беше Чанго. Или съдбата. Или карма. Но когато Роклиф извика на Луис, Хинтън се извърна към него и точно в този момент, отвъд площада, Девлин излезе от комбито и закрачи към вестникарската будка.

Оливър наблюдаваше Луис, очаквайки нетърпеливо да му донесат бутилката ром. Останалите просто седяха в колите и чакаха. Но не и Хинтън. Хинтън се задвижи, и то светкавично. Отвори с рамо вратата на мерцедеса и изсъска на Луис да се върне веднага. Луис забави ход и погледна Хинтън. Беше смутен. Не му се искаше да пренебрегне Оливър, но изразът на лицето на Хинтън го накара да замръзне на място.

Когато Луис се спря, Роклиф извреця от мястото си:

— Хайде, мон!

Хинтън го сръза с едно: „Млъкни!“ с такава ярост, че Роклиф се свря обратно в колата.

Оливър се надвеси през отворената врата и попита Хинтън:

— Кво стаа бе, мон?

Но Хинтън беше като наелектризиран. Той бе вперил поглед в отсрещната страна на площада, изчаквайки Девлин да излезе от вестникарския павилион, за да се убеди, че вижда това, което му се бе сторило, че вижда.

Оливър настоя:

— Кво има, мон?

Хинтън отвърна, без да отмества поглед от вестникарския павилион:

— Той е там! Той е ей там.

Оливър отвори задната врата, излезе, застана на улицата и се огледа. Забеляза малкия форд комби. Можеше да се обзаложи, че вътре имаше хора. Но тъй като не беше видял Девлин, не знаеше за кого да гледа.

— Къде?

Хинтън не отговори, само просъска на Луис:

— Влизай!

Шофьорът, забелязал, че двамата мъже се взират в нещо, изтича обратно до колата.

Напрежението на Хинтън вече се бе предало и на Оливър.

— Къде е? Къде е мона?

Хинтън му посочи.

— В оня магазин. Почакай да видим дали ще излезе. Другите са в жълтата кола.

— Кой? Къде? — сподавено извика Оливър.

— Жената и нейният бодигард! В жълта кола! Гледай магазина.

И точно когато каза „магазина“, Девлин се появи и се запъти към комбито.

Хинтън веднага се стовари на задната седалка и блъсна в рамото Луис с дулото на своя МАК-10.

— Следвай жълтата кола! Да не ги изпуснеш.

Луис знаеше, че ако не се задвижи веднага, Хинтън ще му пръсне главата и ще подкара колата сам. Оливър не беше сигурен дали Хинтън халюцинира, или не. Може би беше превъртял от напрежението, може би всичките тези негови бдения пред божеството го бяха докарали до ръба, а може и да беше прав. Оливър се друсна на седалката, готов за гонитбата като всички останали.

Луис отпраши след колата на Девлин, която вече бе възвила назад към пътя, който водеше към селската къща.

След като Хинтън бе извикал на Луис, Елбърт беше изострил вниманието си. Той даде рязко газ на БМВ-то и последва мерцедеса.

Оливър наблюдаваше как Хинтън се бе вторачил в предното стъкло, докато се плъзнаха покрай площада в преследване на жълтото комби. Когато взеха завоя, колата на Девлин изникна пред погледите им.

— Сигурен ли си, че са те?

— Да.

— Сигурен ли си?

Хинтън се извърна към Оливър и го изгледа за миг.

— Не ме питай повече. Сигурен съм.

В жълтото комби Бен подкара бавно по пътя, който щеше да ги свърже с тесния, немаркиран междуселски път, водещ към селската къща. Светлините на фаровете от насрещната кола, която мина покрай тях, освети силуетите на пътниците в комбито за около три секунди. Оливър успя да различи главите на мъж и жена на задната седалка.

— Кой е шофьорът?

Хинтън отвърна:

— Предполагам, че е стрелецът.

Оливър нямаше основания да смята, че най-после късметът му е проработил, но след като видя силуетите, той просто потисна неверието си, и остави нещата да се решат от само себе си.

След минута колата на Девлин премина покрай няколкото големи постройките покрай пътя, водещ към града. Бен се канеше да възвие по тесния път, водещ през мочурищата.

Оливър остана доволен, че излизаха от широкия път, защото които и да бяха, те щяха да умрат, и беше по-добре това да стане на по-усамотено място.

Но след това съобрази, че те сигурно се насочваха към някаква къща. Ако успеяха да се доберат до къщата, това щеше да усложни нещата.

Оливър взе бързо, инстинктивно решение.

— Луис, настигни ги! Веднага. Давай!

Луис не се опита да противоречи. Той натисна газта и мощният мотор на мерцедеса изрева. Рязкото нарастване на скоростта и ревят на

машината привлякоха вниманието на Бен. Той погледна в огледалото и забеляза фаровете на колата зад тях, които бързо се приближаваха. Без нито миг колебание, той натисна педала на газта до пода и комбито с рев изхвъркна напред.

Незабавната реакция на Бен бе достатъчна, за да убеди най-после Оливър, че по някакъв начин неговият побъркан убиец този път беше улучил вярната молитва. Беше трудно за вярване, но той не си направи труд да разсъждава как е могло да стане. Сега това нямаше никакво значение. Той изсцрака плъзгача на своя „Роджър“, надвеси се през прозореца, насочи го към летящото комби и пусна четири изстрела.

Изстрелите отскочиха на високо и встрани, но един от куршумите на Оливър изпердаши задния капак на форда. Прозвуча, сякаш огромен камък се бе треснал в ламарината.

Бен вече бе освободил колана на седалката на Елизабет и леко я бутна долу на пода. Той прикри главата ѝ с едрата си десница и продължи да кормува с лявата. Девлин избута Ани върху задната седалка, под равнището на прозореца.

Точно в този момент задният прозорец се пръсна и всички бяха посипани с дребни кристалчета автомобилно стъкло.

Девлин измъкна дадения му от Бен „Глок“ 17 и се обърна да стреля през разбитото задно стъкло. Пусна три бързи изстрела, но пътят беше груб, неравен, а и Бен караше наляво-надясно, за да не се окажат лесна мишена за преследвачите си, така че Девлин нямаше възможност да се прицели. Изстрелите му профучаха встрани от мерцедеса, но Луис видя избухванията от дулото и мигом се сниши към кормилото.

Ани бе надала неволен писък при звука на стрелбата, но Девлин не можеше да си позволи да ѝ обръща внимание в този миг. Той се подпря между покрива на форда и задната седалка, и пусна още два изстрела. При тази двойна експлозия Ани премигна.

Един от изстрелите на Девлин се заби в един от предните фарове на мерцедеса и го изкара от строя, но Луис не забави скоростта. Възнамеряваше да следва стоповете на комбито. Оливър все още се беше надвесил през пътническия прозорец, но подскачанията по изровения път го блъскаха нагоре-надолу в рамката на прозореца и той се дръпна назад в колата. Хинтън още не беше се опитал да стреля по бягащото комби. Беше вкарал нов пълнител в своя МАК-10 и се бе

свил на седалката, изчаквайки мерцедесът да се доближи плътно до колата, в която се намираше неговата плячка.

В БМВ-то Роклиф и Декстър видяха стрелбата на Оливър по бягащата кола. Декстър беше използвал само три патрона, когато бе отворил с изстрели задната врата на хотела. Роклифовият МАК-10 беше напълно зареден. Но нямаха възможност да стрелят и затова изчакваха. Разполагаха с достатъчно боеприпаси.

Роклиф бе присвил очи и се мъчеше да различи по-добре какво става пред тях, но не можеше да види много. Подскачаше на мястото си, взирайки се в тъмнината с оръжие в ръка, ала му се искаше да има кутия бира в другата. Изчакваше търпеливо, почти като Хинтън, докато се приближат достатъчно, за да има по какво или по кого да стреля.

В колата на Девлин паниката и объркването се надигаха. Този път Ани и Елизабет не се намираха върху пода на фургон, без да могат да виждат бойните действия. Ани бе видяла с очите си стрелбата от преследващата ги кола. Елизабет, която продължаваше да се гуши свита на пода, чуваше ясно стрелбата и усещаше тръскането на колата надолу по пътя.

Това рязко преминаване от спокойния залез към поредното бясно препускане към ада беше прекалено много за нея и Ани не можеше да го понесе. Усети, че ѝ е трудно да диша. Ако имаше достатъчно въздух в дробовете си, щеше да изкрещи.

Комбито така подскачаше по неравния черен селски път, че за Девлин беше невъзможно да отвърне на стрелбата. Боеше се, че може да си блъсне главата в покрива и да си прекърши врата. Бен обаче нямаше никакво намерение да се предава. Той дръпна още повече скоростта, докато не започнаха да увеличават разстоянието между себе си и преследвачите.

Той извърна глава към Девлин на задната седалка и извика:

— Пригответи ги да изскочат!

Бяха навлезли в един участък от пътя, който беше заобиколен от двете страни с високи живи плетове. Едва имаше място за движение в едната посока. Девлин разбираше, че ако се появеше насрещна кола, щеше да последва неизбежен челен удар.

Нямаше време да спори. Разбра веднага какво се канеше да направи Бен и не можеше да го спре. Той издърпа 22-калибровата

„Берета“ и я бутна към гърдите на Бен. Бен грабна оръжието. Девлин се пресегна, повдигна Ани и изкрещя:

— Последвай ме, когато спре.

Бен зави рязко на поредния завой и вдигна колата на две колелета. Когато колата се стовари върху пътя, той натисна спирачките. Комбито поднесе на пращия път. Девлин бе изхвърлен към предната седалка, но се пребори с инерцията и успя да се пресегне и да отвори вратата до себе си.

Преди колата да закове напълно, Девлин вече бе успял да се измъкне и се надяваше, че Ани го е последвала. Той веднага дръпна пътническата врата отпред, грабна Елизабет през кръста и я измъкна от колата. Бедното ужасено дете размаха ръце във въздуха пред себе си, опитвайки се да хване ръката на Бен.

— Бен! Бен! — развика се то.

Големият мъж се обърна и извика към нея:

— Отивай с тях, скъпа! Хайде!

Бен се обърна да види дали Ани беше успяла да излезе отзад. Тя беше навън. Той хвърли още един поглед, за да се увери, че Елизабет е в ръцете на Девлин и натисна педала на газта.

Колата се устреми напред и двете отворени врати се затръшнаха. Девлин сграбчи Ани за ръката, притисна Елизабет и си запроправяха път през гъстия жив плет към обраслото с трева мочурище, докато не се скриха от поглед. Добраха се до мочурливата ливада тъкмо преди мерцедесът да се появи с рев иззад завоя. Луис се опита да го вземе прекалено рязко и тежката кола леко се извъртя, губейки сцепление с повърхността на пътя. Голямата кола се вряза в плета откъм страната на шофьора. Лявото задно колело се хлъзна от пътя и хлътна в меката блатиста почва на ливадата. Колелото се завъртя на място. Земя, кал и трева изхвърчаха на петнадесетина метра от буксуващото задно колело, но мощният мотор на мерцедеса предизвика толкова силно усукване, че гумата не зацепи.

Дясното задно колело все още лежеше на тесния път. Докато мерцедесът се мъчеше да се отскубне от мочурището, БМВ-то изрева на завоя. Елбърт натисна спирачките, но твърде късно. Голямата кола се блъсна в задния десен панел на мерцедеса.

Всички пътници в двете коли бяха разтърсени и изхвърлени от седалките, предният буфер на БМВ-то се счупи, капакът се огъна

навътре, а аварийният въздушен балон от страната на шофьора експлодира в лицето на Елбърт. Ударът бе отпратил мерцедеса още по-дълбоко в мочурливата почва. Но и двамата водачи бяха обзети от такова налудничаво желание да застигнат бягащото комби, че Елбърт форсира двигателя на БМВ-то, а Луис успя да изкара мерцедеса на твърда почва и голямата кола се понесе по пътя с рев, следвана плътно от БМВ-то.

Бен беше успял да възстанови разстоянието, което го отделяше от преследвачите, преди да спре, за да могат останалите да изскочат. Той бе угасил светлините, за да не могат да го виждат. В суматохата Девлин бе завлякъл Ани и Елизабет твърде далече под прикритието на блатистата околност. Откъм пътя тръстиката беше висока почти два метра и той не се спря, докато не навлязоха във влажното тресавище на стотина метра от пътя.

В колата на Оливър Хинтън ръмжеше от безсилие. Толкова време беше минало, а все още не можеха да се докопат до жълтата кола. Струваше му се, че вижда колата пред себе си, но не можеше да си обясни защо нямаше задни светлини.

Той изляя на Луис да кара по-бързо и се втренчи в тъмнината, за да се опита да различи жълтата кола. Хинтън разбираше, че не може да се направи нищо, преди да са я застигнали.

Девлин от своя страна също се чувстваше безпомощен. Не можеше да остави Ани и Елизабет. Нямаше представа как да ги отведе на безопасно място. А на всичкото отгоре беше оставил Бен сам да се измъкне или да посрещне преследвачите без него.

Бен продължаваше да се взира в тъмната нощ. Лунната светлина стигаше тъкмо колкото да вижда пътя пред себе си. Той караше максимално бързо, решен да отдалечи преследвачите колкото се може по-далече от Елизабет. Пресегна се надолу и сграбчи горната ръкохватка на „Мосберг“-а, повдигна го от пода и го постави на седалката до себе си. Пушката беше заредена. Пресегна се към подмишницата си и опипа своя „Колт Питон“ 357 и затыкна мощния револвер в калъфа. „Берета“-та, която Девлин му беше подал, бе затыкната в колана под стомаха му.

Разполагаше с достатъчно огнева мощ, за да може да спре почти всичко, но нямаше представа колко души бяха след него, нито как са

въоръжени. Колкото и да бяха, помисли си Бен, на някои от тях им предстоеше да умрат.

Едрият мъж сграбчи седалищния колан и го пристегна още повече. Облегна се назад и опря здраво тила си в облегалката за главата на седалката. Пресегна се зад себе си и я повдигна, докато не я изправи точно зад главата си. След което направи шеметна маневра.

При един от участъците на пътя, където той се разширяваше преди поредния завой, той рязко изви компактното комби в плъзгащ се завой на 180 градуса и обърна колата в обратна посока. След това натисна газта и се понесе право напред към приближаващия се мерцедес. Забеляза единствения светещ фар и след като изчисли, че е достатъчно близо, включи изведнъж предните си фарове.

Луис бе напълно заслепен от блясъка, с който комбито рязко го обля и в следващия миг усети разтърсващия сблъсък, когато Бен се удари челно в черния мерцедес.

Оливър изхвърча от задната седалка към предния прозорец и блъсна ръката и рамото си в дебелото стъкло. Прозорецът разцъфна в паяжина от концентрични цепнатини.

Луис се отърва от сериозно нараняване, след като предпазната възглавница на волана на мерцедеса тутакси се изду при удара. Хинтън по някакъв начин бе успял да извие тялото си и да се сниши достатъчно бързо, че да се блъсне в тапицираната облегалка на предната седалка. Той избегна сериозно нараняване, но диафрагмата му бе притисната толкова силно, че десния му бял дроб бе наранен и три ребра изпукаха.

Но това беше само първият сблъсък. Само след част от секундата носещото се с бясна скорост БМВ се удари право в задницата на спрелия мерцедес. За нещастие, аварийната въздушна възглавница на Луис се бе прибрала толкова бързо, колкото се бе издула, и понеже той не беше пристегнал предпазния си колан, при силата на втория сблъсък главата му се устреми рязко напред и рикошира в предния прозорец. Дебелото стъкло вече се бе напукало от тялото на Оливър, но сега главата на Луис се заби в него с такава сила, че то се разби окончателно. Черепът му се разцепи на шест части радиално от точката на удара. Вратът му се прекърши и лицето му бе прорязано от челото до брадичката, минавайки през лявото око. Той умря на секундата от масивен мозъчен кръвоизлив.

Задният сблъсък сгърчи багажника на мерцедеса като акордеон и нанесе на Хинтън нов жесток удар.

Пътниците във втората кола бяха здраво ударени, но никой не пострада сериозно. Елбърт вече бе използвал въздушната си възглавница, но този път коланът го предпази да си разбие главата. Въпреки това той си натресе носа във волана и предпазният колан го притисна така, че за няколко мига не можа да си поеме въздух.

Звукът от двойния сблъсък отекна по пътя. Девлин го чу откъм скривалището си. В продължение на следващите няколко секунди нищо не наруши околния покой, освен пушека и прахоляка, изригнаха във въздуха при сблъсъка на колите.

Вътре в комбито, Бен бързо се съвзе след шока от удара. Неговата въздушна възглавница бе поела голяма част от удара, но лявата му ръка бе изтръпнала от стегнатия колан и цялата му макара се бе откъснала от страничната врата.

Фаровете на трите коли бяха счупени, затова целият район наоколо беше тъмен, с изключение на бледата лунна светлина. Бен освободи седалищния колан и се наведе да вземе пушката, която бе паднала на пода. Движението спаси живота му, тъй като Хинтън изненадващо беше успял да излезе от колата и бе открил огън по предния прозорец на форда.

Но веднага щом изстрелите от МАК-10 спряха, Бен се изправи на седалката си и пусна два изстрела през счупения прозорец по посоката, откъдето бяха дошли изстрелите. Хинтън залегна на земята и пропълзя зад БМВ-то да се прикрие.

Бен се промъкна към другата седалка и се опита да отвори пътническата врата. Не успя. Беше се повредила. Рамката на колата я бе притиснала при удара. Бен присви крака и изрита вратата. Първият удар я разхлаби. Вторият мощен ритник я накара да се отвори.

Междувременно Роклиф и Декстър бяха успели да се измъкнат от БМВ-то и се намираха от двете страни на колата. Елбърт беше в шок. Той продължаваше да стиска волана, въпреки че от носа му течеше кръв.

Но Роклиф и Декстър бяха готови за действие. Те пропълзяха зад БМВ-то и откриха огън заедно с Хинтън.

Бен успя да се хвърли към задницата на комбито. Той седна на земята, с гръб опрян в буфера, като използваше колата за щит.

Смяташе да остане под прикритието на колата и да продължава да стреля, докато можеше, но едрокалибрениите куршуми, които се забиха в колата бяха толкова много, че комбито започна да подскача от тласъците и бронята му бе разкъсана.

Роклиф и Декстър силно жадуваха да изстрелят неизразходваните си амуниции и в този момент произведоха смразяващ бараж от куршуми. Смятаха, че бързият им огън ще задържи Бен прикован на земята и ще могат просто да го обкръжат и да го застрелят. Но бяха подценили храбростта му.

Когато Декстър се спря да презареди своя „Смит & Уесън“, Бен се извъртя наляво, извън прикритието на комбито, остана проснат по очи и изгърмя още два бързи заряда със своя „Мосберг“. Единият изстрел улучи дясното коляно на Декстър, вторият засегна дясната страна на главата му и откъсна ужасно, кърваво парче. Декстър политна назад и се блъсна в БМВ-то. Беше мъртъв, преди още да рухне на земята.

Хинтън отскочи от лявата страна на задницата на БМВ-то, превключи своя МАК-10 на полуавтоматичен режим и отвърна със светкавични полуавтоматични откоси в посоката, от която беше стрелял Бен. Той не си хабеше амунициите като Декстър и Роклиф.

Един от куршумите улучи Бен в лявото рамо и го изметна обратно на часовниковата стрелка. Бен изсумтял от удара. Роклиф отново откри огън и изпразни пълнителя си, но изстрелите му профучаха много високо. Бен отново се завъртя и се скри зад форда.

Усети остра болка от куршумната рана в рамото и ръката му изтръпна. Той се пребори с шока и гаденето, и успя да се изправи на колене. Поставаи цевта на „Мосберг“ върху лявото си коляно и единствено със силата на волята си успя да стисне ръкохватката и спусъка в изтръпналата си лява ръка. Трябваше да ги спре. Знаеше, че следващият им ход щеше да бъде да излязат от прикритие и да тръгнат към него.

Стиснал пушката с ранената си лява ръка, той измъкна „Колт-Питон“-а с десницата си. Пропълзя на колене от дясната страна на комбито и откри огън. Пусна още два изстрела с „Мосберг“-а, после още по два в двете посоки с „Питон“-а. Стреляше леко над и вляво от пламъците, изригващи от насочените към него дула.

В „Питон“-а имаше шест заряда и той пусна по два вдясно и по два вляво, докато големият пистолет „Магнум“ не се изпразни.

Хинтън не бе улучен, но един от куршумите разкъса част от метала на покрива на БМВ-то, а пищящото парче стомана улучи Роклиф в дясната половина на лицето, като оттласна главата му назад и се заби в окото и в челото.

Хинтън бързо се сниши към земята, извън огневата линия на Бен. Роклиф падна по гръб, но макар полусляп и обезумял от болка, успя да измъкне втория пълнител на своя МАК-10 и се опита да зареди автоматичния пистолет.

Докато траеше временното затишие, предната врата на мерцедеса се отвори с ритник и Оливър се изгърколи в прахоляка на черния път. Горната част на гърба и рамото му го заболяха ужасно, но той дишаше и все още беше цял-целеничък. Гневът го накара да се изправи и той откри огън по посока на Бен.

Бен остави „Питон“-а, сграбчи цевта на „Мосберг“-а с изтръпналата си лява ръка и приклада с дясната. Изправи се и изравни дулото на „Мосберг“-а с новата мерна линия на насочените в негова посока пламъци. Натисна спусъка и зарядът изгърмя по посока на Оливър. За нещастие, Бен не бе съумял да стисне пушката достатъчно здраво, така че по-голямата част от сачмите на изстрела изхвърчаха прекалено встрани, но все пак достатъчно сачми се забиха в дясното бедро на Оливър, завъртяха го и го събориха на земята.

Сега беше дошъл ред на Роклиф да се съвземе. Бен бе застанал на открито. Роклиф, полузаслепен, направи усилие да се съсредоточи и пусна три къси изстрела от своя МАК-10.

Един от куршумите улучи дясното бедро на Бен, разкъсвайки плътта и засягайки бедрената кост. Друго парче олово заседна точно под лявата му ключица.

Но Бен не падна и успя да пусне последен изстрел с „Мосберг“-а, поразявайки Роклиф в лявото рамо. Ударът покоси краката му и го отхвърли върху задния калник на БМВ-то, след което той се сгромоляса тежко на земята.

Изведнъж Хинтън се отскубна иззад БМВ-то и се втурна на прибежки към разбития жълт форд. Бен измъкна „Берета“-та и пусна два изстрела към Хинтън, но не успя да улучи движещата се мишена. Хинтън не отвърна на стрелбата и Бен реши да спре обстрела, за да

пести амунициите си. Хинтън не се интересуваше от Бен. Той беше разбрал, още преди Оливър да се включи в престрелката, че всички изстрели, насочени към тях, идваха от един и същ източник. Когато се приближи достатъчно, за да може да надникне в изкорубената кола, той се увери, че вътре няма никой, тутакси обърна гръб и се затича в посоката, откъдето бяха дошли.

Оливър го видя и разбра, че се бе спуснал след жената и американеца. Успя да види, че тях ги няма в колата. Оливър беше в състояние да пълзи. Промъкна се зад БМВ-то и видя, че Роклиф все още диша. Декстър беше мъртъв. Хинтън бе изчезнал. Нека да хване другите, помисли си Оливър. Той самият беше твърдо решен да убие онзи, който им бе причинил всичко това.

Той се пресегна и зашлеви Роклиф.

— Ставай, проклетнико, ставай!

Роклиф изстена, после изръмжа, претърколи се и успя да седне. Все още държеше своя МАК-10 в дясната си ръка.

Бен се бе облегал на задницата на комбито. Беше пуснал пушката си на земята. Тя беше празна, но той нямаше повече сили да стреля с нея, дори и да беше заредена. Затъкна „Берета“-та обратно в колана си и издърпа „Питон“-а, който беше оставил на покрива на форда. Стисна зъби от болка, застанал на един крак, и се съсредоточи да напъха патрони в барабана на пистолета. Успя да зареди четири, очаквайки враговете му да открият стрелба всеки момент.

Искаше да използва дългоцевния „Питон“ с неговите шест куршума „Магнум“ в последния двубой. Не вярваше, че ще му остане време да използва това, което все още имаше в „Берета“-та. Дори с безполезната си лява ръка, със затруднено дишане и със счупен десен крак, той бе решен да се изправи и да стреля, докато не изпразни „Колт“-а.

Оливър измъкна пълнителя от своя автоматичен пистолет и го постави в МАК-а на Роклиф. После измъкна втория си пълнител и го напъха в своето оръжие.

— Ей, ти там! — изкрещя той. — Мъртъв си! Сега идвам да те убия.

В отговор Бен изрева:

— Ела де! Ела да ти видя шибаната морда.

Оливър се извърна към Роклиф.

— Можеш да се изправиш, нали?

— Аха.

— Добре. Тръгваш от оная страна, аз от тая. Вдигаш се и стреляш, докато или той умре, или ние.

Бен затвори барабана на „Питон“-а. Стисна здраво дръжката на пистолета, вперил поглед в БМВ-то. Най-добрият му ъгъл беше вляво. Искеше още първият изстрел на големия му пистолет да улучи на месо. След това можеше да го изпразни по другия, ако беше останал още някой.

Девлин вече бе успял да проникне на около петдесетина метра навътре в мочурището с Ани и Елизабет. Бяха стигнали до място, откъдето не можеха да продължат по-навътре, без да затънат в тинята. Тръстиката и блатната трева добре ги скриваха.

Девлин ги накара да седнат. Ани беше прегърнала Елизабет. Момиченцето не преставаше да пита за Бен. Ани се опита да ѝ каже, че с Бен всичко ще бъде наред, но гласът ѝ бе прекъснат от далечната пукотевица на престрелката. Девлин се разкъсваше между необходимостта да остане с тях двете и желанието да изтича назад до пътя и да помогне на Бен. Но в един момент той съобрази, че те щяха да разберат, че Бен е сам, ако вече не бяха го направили, и щяха да тръгнат назад за Ани, Елизабет и него самия.

Тъмната нощ и безумието на ситуацията караха кръвта на Девлин да препуска лудо. Елизабет не преставаше да пита майка си за Бен. Обикновено спокойно, малкото момиченце беше започнало да изпада в истерия.

— Мамо, мамо, къде е Бен? Къде е той, къде е той, къде е той?

Умоляващият въпрос излизаше на пресекулки, сподавен от хлипове.

— Елизабет, замълчи! — не издържа Девлин.

Момиченцето спря да хлипа и го погледна.

— Стой тук с майка си. Не издавайте нито звук. Аз отивам да доведа Бен.

Девлин реши, че няма начин той да чака повече и да се крие, докато Бен се сражава. А ако бяха тръгнали за него, той тъкмо щеше да пресрещне враговете си.

Девлин бутна Ани да се скрие още по-ниско сред тръстиките.

— Стойте тук. Просто стойте тук и не мърдайте. И мълчете. Ще се върна за вас. Не мърдайте и не издавайте нито звук.

Ани можа само да кимне. Беше ужасена, че остава сама сред тъмното, зловонно блато, но остави Девлин да прави онова, което сметне за добре. Тя притисна главичката на детето до гърдите си и го задържа, докато Девлин изчезна в тъмната нощ.

Девлин прокле тъмнината и коварната съдба, която бе довела враговете му при него, и бе вкарала Бен в капан някъде там, на този забравен от бога път. Противно на всякакъв разум той се надяваше, че ако успее да се промъкне зад тези, които продължаваха да стрелят по Бен, може би двамата щяха да ги заклецят и да ги прогонят. Да ги прогонят, или да ги избият.

Девлин ядно изруга. По дяволите! Да убива. За да спаси Бен, за да оцелее, за да запази живота на Ани и Елизабет, той трябваше отново да убива.

Но изведнъж тези мисли го напуснаха, след като изскочи от високите тръстики на пътя и видя приближаващия се иззад завоя Хинтън.

Хинтън се оказа може би по-изненадан и от Девлин. Той припряно насочи своя МАК-10 и изпрати откос куршуми, но много късно. Девлин вече бе отскочил назад и се бе снишил във високата трева.

Той се изтърколи и се притисна към земята, насочил готовия си за стрелба „Глок“, очаквайки Хинтън да се затича към него, но маниакът убиец напълно го пренебрегна. Той навлезе в мочурливата ливада край пътя встрани от Девлин и се втурна през тресавището, решен да постигне само едно — да намери и да убие жената.

Хинтън инстинктивно бе разбрал, че жената сигурно се крие някъде в мочурището пред него. Извратеният му мозък трескаво започна да анализира поток от информация: миризми, звуци, счупени стъбла тръстика, просеката, която Девлин трябва да бе оставил, промъквайки се към черния път. Въпреки че единствената светлина идваше от тънкия сърп на луната, Хинтън можа да види, да налучка по някакъв начин пътеката, по която Девлин бе минал, за да скрие Ани. Усещаше, че неговата жертва е някъде съвсем наблизо и безпогрешно се приближаваше към нея.

Девлин изчака към него да се понесе втори бараж от куршуми и видял огъня от дулото, да отговори на стрелбата. Да убие или да бъде убит. Както винаги. Това никога нямаше да се промени. Още в мига, в който бе прочел съобщението на Ани и бе решил да се качи на онзи самолет от Лос Анджелис, той трябваше да е разбрал, че щеше да се стигне до този момент: да убива или да бъде убит.

Гневът го заслепи и се превърна в ярост. Яростта сама по себе си се трансформира в някаква форма на безумие, равносилно на безумието на Хинтън. Мисълта, че някой ще убие тази красива жена, която той обичаше, която беше обичал през всичките тези години, и нейното невинно малко момиченце, го изпълни и се смеси с чернилката на нощта и с вонята на блатото. Той се изправи с пистолет в ръката и тръгна напред, където предполагаше, че бе залегнал Хинтън, очаквайки звярът да открие огън по него.

Но точно в този момент дочу писък и разбра, че Хинтън се е добрал до Ани.

Той се затича към мястото, където ги беше оставил. Всеки мускул и всяка негова фибра се изпълниха с нечовешка сила, предизвикани от адреналина и от обзелата го ярост. Тръстиките го шибаха в лицето и краката му се плъзгаха по несигурната почва, но той се носеше напред с невероятна скорост и пъргавина.

И изведнъж изскочи сред малкото оголено пространство, където беше оставил Ани сама и където я бе намерил убиецът.

Хинтън беше сграбчил в шепа косата на Ани. Беше извил главата ѝ назад, разкривайки тънката бяла шия. Очите ѝ бяха затворени, острият му като бръснач нож бе опрян в плътта, готов да я пререже. Той ломотеше някаква безумна молитва, преди да поднесе жертвения дар на своя бог.

На Девлин му се стори, че вижда пулсиращата каротидна артерия на шията на Ани. Елизабет протягаше ръце към лицето на майка си. Всичко сякаш се движеше в забавен каданс.

Девлин изобщо не забави ход, нито се поколеба в своя устрем към Хинтън. Тъкмо когато лудият понечи да пререже гърлото ѝ, Девлин се хвърли към него. Блъсна го с такава сила, че убиецът отхвъркна настрана и пусна жертвата си.

Острият нож на Хинтън все пак успя да пореже клепача на Ани и се плъзна встрани по главата.

Когато двете тела се сблъскаха, Ани инстинктивно се хвърли да защити Елизабет.

При сблъсъка Девлин тежко се стовари на земята, а Хинтън използва инерцията от удара и замахна с дясната си ръка, за да забие ножа в гърба на Девлин.

Девлин едва успя да се извие и да избегне смъртоносния удар. Върхът на стилета все пак засегна рамото му и направи двадесетсантиметров прорез от трицепсите до лакътя му. Острието продължи надолу, удари приклада на пистолета и изби оръжието от ръката на Девлин.

Хинтън понечи да се изправи, като се опита да си поеме въздух. Имаше счупени ребра от двете страни на гръдния кош. Устремният удар на Девлин го бе изненадал и съборил тъкмо в мига на екстаз, когато се канеше да убие най-желаната си жертва. Но болката от сблъсъка не значеше нищо за него. Яростта от това, че му бяха попречили, бе толкова неистова, че той дори не чу собствения си рев, който нададе към катраненочерното небе.

Девлин се изправи на крака. Хинтън изпълзя назад, очаквайки Девлин да го застреля, но изстрел не последва. Хинтъновият МАК-10 беше паднал на земята близо до краката на Ани, а „Глок“-ът на Девлин бе някъде наоколо в тинестата почва, но той нямаше време да го търси.

Вече и двамата мъже бяха на крака.

Девлин не чувстваше болка от порязването, но усети кръвта, която се стичаше по ръката му от лакътя към дланта. За щастие, прободната рана не беше много дълбока и той все още можеше да използва оръжието.

Хинтън бе разбрал, че Девлин е останал без оръжие. Той направи гримаса, вдиша въздух, въпреки разкъсващата болка в гърдите, и стисна зъби. Хинтън беше сигурен, че може да убие Девлин, но въпреки това все още изпитваше неудържимо желание да се хвърли към жената и да ѝ пререже гърлото. Толкова силно му се искаше да се добере до нея, но разбираше, че първо трябва да убие мъжа. Да, каза си той, най-добре беше първо да го убие. Тогава щеше да разполага с повече време за жената.

Девлин се втренчи в тъмнокожия мъж и си позволи да се поддаде на изгарящата го ярост, която пулсираше във вените му и го наелектризираше, насочвайки цялата му сила срещу нападателя. Той се

концентрира в стремежа си да обезоръжи убиеца, да го пребие, да го прекърши, да го смаже.

Девлин се почувства освободен от всякакви задръжки. Гневът, вместо да го заслепи, му подейства като стимул, който направи движенията му целенасочени и смъртоносни.

Но Девлин не разбираше, че срещу него вече не стои човек. По някакъв начин Хинтън се бе превърнал във вездесъщо оръдие на злото. С едно замахване и ножът го застигна с мълниеносна бързина. За миг Девлин видя проблясването му, отстъпи, но въпреки това ножът го перна по гърдите. Реагира светкавично и нанесе удар в лицето на Хинтън с париращ ляв юмрук, но ударът не само че не събори мъжа на земята, но му позволи да замахне назад и нагоре, разпорвайки дясното рамо на Девлин и бузата му.

Американецът, удивен, отстъпи крачка назад. Никой досега не бе успявал да му даде толкова бърз и смъртоносен отпор. Колко ли още наранявания можеше да понесе, преди да успее да възпре този подивял звяр пред себе си? Трябваше да му отнеме ножа на всяка цена.

Хинтън отново налетя към него, този път опитвайки се да нанесе удар от горе надолу, прицелвайки стилета в гръкляна му, но Девлин премина от защита в нападение. Мушна се под дъгата на удара и блокира ножа с рязко, плавно движение, блъскайки лявото си рамо в насочената надолу китка на Хинтън. Болката в костите на двамата мъже последва мигновено, но движението на Девлин му спечели част от секундата и той успя да нанесе къс, жесток десен прав в ребрата на Хинтън с лявата си ръка.

Въпреки това Хинтън не се спря. Той пое удара и стовари левия си лакът в гърба на Девлин. Докато Девлин летеше напред, Хинтън се извъртя и се опита да го промуши в ребрата, но американецът предвиди движението му и се изви встрани, избягвайки удара.

Хинтън пропусна и падна на едно коляно. Девлин му нанесе страничен ритник в главата и изпълзя встрани от него на четири крака.

Само след секунди Девлин се бе изправил и се хвърли към зашеметения Хинтън, но убиецът все още разполагаше с достатъчно сили, за да го задържи далеч от себе си, замахвайки към крака на Девлин. Ножът не улучи, но спря устрема на Девлин.

Хинтън спечели времето, което му беше нужно, за да се изправи на крака. Двамата противници отново застанаха очи в очи.

Битката беше продължила съвсем малко повече от минута, но и двамата мъже знаеха, че няма да издържат още дълго.

Девлин беше облян в собствената си кръв. Панталоните му бяха подгизнали. Ризата му се развяваше разкъсана, лицето, горната част на ръката и гръдния му кош кървяха от зейналите рани. Но той стоеше абсолютно неподвижен и очакваше атаката на Хинтън.

Този път трябваше или да избие ножа от ръката на Хинтън, или да умре.

Хинтън се ухили сатанински. Предстоеше мигът на убийството. Той се изправи в цял ръст. Издълженият му, тънък силует се очерта на бледата лунна светлина — бе напълно готов да нанесе последния удар. И знаеше точно как да го направи. Той сръчно насочи ножа от горе надолу, скривайки острието зад жилестата си китка. Оръжието сякаш изчезна и Девлин си каза, че може би няма да успее да го види отново.

Знаеше какво предстои. Беше го виждал и преди. Хинтън се канеше да приложи най-смъртоносна игра на уличните главорези. Дори човек да отгатнеше движенията, които щяха да последват — а Девлин бе в състояние да го направи — човек никога не можеше да бъде сигурен в коя ръка ще се окаже ножът. Шансът щеше да бъде петдесет на петдесет и човек трябваше да се защити по някакъв начин с перфектно изчислено във времето ответно движение.

Нещата се развиха светкавично. Хинтън замахна и скри и двете ръце зад гърба. Щеше или да задържи ножа в ръката, която го държеше, или да го премести. Нямаше начин да се разбере.

Ярдито събра сили, пое си хрипливо въздух въпреки счупените ребра и протегна двете си ръце на височината на раменете. Тръгна право към Девлин, въртейки ръцете си в кръг като вятърна мелница, докато се приближаваше, преобръщайки ги ловко, все по-близо и по-близо към своята мишена. Дори сега, докато Хинтън набираше скорост, ножът можеше да смени местонахождението си. Девлин трябваше да налучква. Ето сега.

Докато ръцете на мъжа се приближаваха, въртейки се към него, Девлин избра подходящия миг да хване лявата му ръка, докато тя се насочваше към него. Ако ножът беше в нея, той щеше да оживее. Ако се окажеше в дясната, щеше да умре.

Той замахна, този път без блокиращ удар, но с желязна хватка, като стегна с дясната си длан лявата китка на Хинтън. Задържайки я

във въздуха, Девлин пристъпи от лявата му страна, което му осигури малък шанс да понесе удара, който можеше да дойде отдолу, ако ножът се окажеше в дясната ръка на убиеца.

Юмрукът на Хинтън се заби в ребрата на Девлин и той се усмихна, защото го бе ударил юмрук, а не смъртоносният стилет. Сега беше негов ред.

Първият удар, който последва, беше в подмишницата на Хинтън — твърд и жесток ляв прав, нанесен с такава сила, че извади рамото на Хинтън от ставата. Хинтън изрева от болка, гняв и безсилие.

Физическата болка беше непоносима, но психическата я превъзхождаше. Неговият бог го беше изоставил. Ръката му излезе от строя и ножът увисна безпомощно. Врагът му бе спечелил надмощие.

Девлин затегна желязната си хватка около китката на Хинтън, задържайки го прав и причинявайки му още по-силна болка в счупената раменна става, като в същото време не му позволяваше да се свлече на земята. Сега беше ред на Девлин да наранява, да чупи и да убива, стига да поиска.

Той се извъртя към Хинтън така, че гърбът му опря в гръдния кош на другия. Нанесе удар със свободната си ръка между бедрата на Хинтън и смачка тестисите му. После го удари с тила си в лицето и му счупи носа. След това хласна китката на Хинтън в дясното си коляно, прекършвайки я и пращайки ножа в тинята. Хинтън беше вече напълно безпомощен, почти изпаднал в безсъзнание. Девлин пусна лявата китка на Хинтън, извърна се отново, за да го погледне и го сграбчи за гърлото.

Сега се оказаха на сантиметри разстояние един от друг, лице в лице. Кожата на Хинтън пареше под ръката на Девлин. Той изведнъж се почувства свързан с нещо толкова злокобно и чудовищно, че го заля вълна на отвращение. Част от Девлин искаше да забие с все сила палец в трахеята на Хинтън, да я смачка и да прекърши врата на този демон на злото, веднъж и завинаги. Но той устоя на този жесток порив, вместо това хвана здраво токата на колана, задържа другата си ръка на гърлото му и повдигна убиеца във въздуха. С последни нечовешки усилия, изпънал сухожилия, с опънати до скъсване мускули, Девлин се засили и запокити Хинтън на земята с такава сила, че въздухът изсвистя от дробовете на Хинтън и той потъна в дълбок мрак.

Девлин погледна само за миг окаляната купчина на земята, после се обърна да потърси пистолета си. Откри и своето оръжие, и автоматичния пистолет на Хинтън, и ги вдигна.

Огледа се наоколо и видя Ани с Елизабет. Ани продължаваше да пълзи назад в тръстиките, притиснала дъщеря си към гърдите си.

Безумната ярост на битката все още не бе го напуснала. Той си проправи път към Ани и напъха „Глок“-а в ръката ѝ. После го зареди и насочи ръката на Ани към Хинтън.

— Ако мръдне, преди да съм се върнал, застреляй го. Но не го убивай, освен ако не се наложи.

Ани го изгледа с изцъклен, замаян поглед.

— Чу ли какво ти казах? — извика той, опитвайки се да я извади от шока.

Ани не можа да проговори, но Девлин я изчака, докато кимне.

— Не го убивай, освен ако не се наложи. Чакай ме тук.

Девлин не допускаше Хинтън да се размърда скоро. А може би беше и мъртъв. Ако Ани застреляше този човек, докато той лежеше там, така да бъде. Нека тя да бъде убиецът. Той трябваше да помогне на Бен.

Той излезе на пътя, стисна здраво МАК-а и се затича.

Оливър и Роклиф с мъка се бяха изправили на крака и събираха сили за последна атака. Щяха да тръгнат едновременно срещу Бен и да стрелят, докато го убият. Бен знаеше, че те се приближават и беше решен да посрещне смъртта изправен, като боец. Знаеше, че бяха двама. И знаеше също така, че нямаше да му се наложи да чака дълго, докато копелетата се надигнат. Бен се подпря на форда и се оттласна, придържайки се за покрива на колата, докато не достигна предната броня. Искаше изстрелът му да бъде точен.

Тримата мъже пристъпиха почти едновременно. Но Роклиф и Оливър не очакваха, че Бен ще се изправи и ще тръгне срещу тях. Роклиф се поколеба само за миг и Бен изстреля куршума „Магнум“ 357 точно в лицето му. Тилът на Роклиф се пръсна и дебелият мъж се просна мъртъв на земята, но пръстът му закачи спусъка на МАК-10 и накъсаният залп изсвистя на дъга, пропускайки Бен на сантиметри. Бен вече се извърещаше да стреля в Оливър, който се спаси само защото раненото му бедро поддаде. Оливър се свлече на земята и първите два изстрела на Бен не го улучиха. Но Оливър също беше

боец. Той стисна своя МАК-10 и натисна спусъка, стараяйки се да задържи на прицел едрият мъж. Бен пусна още един изстрел с „Питон“-а, преди трите високоскоростни куршума да се забият в торса му, отправяйки го окончателно на земята.

Оливър с мъка се изправи и залитна към мерцедеса. Луис беше мъртъв. Хинтън беше изчезнал. Декстър беше мъртъв. Роклиф беше мъртъв. На него още не му се вярваше, че един човек бе успял да им причини всичко това. Той се затътри назад към БМВ-то и видя, че Елбърт все още лежеше на кормилото, както го бе прегърнал, когато бе изпаднал в шок. Той бе единственият, който не бе излязъл да се бие открито с едрото копеле.

Оливър отвори шофьорската врата, заби дулото на своя МАК-10 в слепоочието на Елбърт и натисна спусъка. Главата на мъжа се пръсна в колата, покривайки цялата ѝ вътрешност с мозък и кръв. Оливър издърпа трупа на пътя, захвърли го и се изхрачи върху него. После хвърли все още димящия пистолет на предната седалка и се качи на мястото на шофьора. Кървящото бедро го болеше ужасно, рамото и гърбът също, но той усещаше, че няма нищо счупено. Трябваше да стисне зъби от болка, докато прегъваше коляното си да седне.

Пресегна се и завъртя стартера. Моторът изхърка и се събуди за живот със странен, хриплив звук. Той увеличи оборотите на машината и тя изрева. Сякаш колата не смееше да заработи. Оливър издърпа ръчката на скоростната кутия назад и продължи да дава газ, докато колата най-после не се отскубна от задницата на мерцедеса.

Натисна скоростната ръчка напред и си проби път между двете смачкани коли пред него. Даваше си сметка, че колкото и отдалечено да беше мястото, полицията скоро щеше да пристигне. Трябваше да се измъкне оттук.

Когато Девлин пристигна на полесражението, Оливър вече бе успял да измъкне раздрънканото БМВ и бе отпрашил в нощта.

Девлин остана зашеметен при вида на касапницата. Той отчаяно се заоглежда за Бен. Не можеше да повярва, че Бен е оцелял след всичко това. Изведнъж забеляза тялото на едрият мъж, проснат по гръб, с неестествено подгънат ляв крак под него, и видя, че гръдният му кош не се повдига. Той изтича към него. В този миг чу приближаващия се вой на полицейските сирени. Той положи главата на Бен в скута си и го опипа за рани от куршуми. Беше прекалено тъмно, за да може да го

огледа добре. Собствената му кръв и тази на Бен беше прекалено много, за да може да прецени колко тежко е ранен Бен.

— По дяволите, не умирай! — изкрещя той.

29.

Бяха изминали петнадесет минути след полунощ, когато настоящият звън на будилника смути дълбокия, безпаметен сън на Уолдрън. Звукът сякаш идваше откъм далечния край на някакъв дълъг и тъмен тунел. Ръката му автоматично посегна и изключи бутона.

Уолдрън беше нагласил будилника така, че да го събуди за среднощната проверка на наблюдателния екип около щаба на Мислович. В продължение на десет секунди след като го изключи, Уолдрън все още не можеше да осъзнае нито къде се намира, нито кой ден е.

— О, господи — промърмори на себе си.

Провеси крака от леглото и седна. Трябваше да се изправи веднага, иначе щеше да заспи. Предстоеше му да свърши прекалено много неща. Не можеше да спи. Насили се да се събуди и всичко нахлу в съзнанието му: да провери наблюдението, да се обади отново на Девлин, да се свърже с транспортната полиция, да намери Мислович.

Трябваше да се изправи, да опре проклетите си стъпала на пода. Той се изтласка в полуизправено положение, сякаш рязкото движение можеше да го изтръгне от умората. Завивките се свлякоха и студеният среднощен въздух преряза тялото му.

Той се насили да стъпи на пода, но когато горната част на тялото му се изви, главата му се удари в нещо твърдо. Той инстинктивно се дръпна назад. Недоумяваше какво го е ударило.

Извърна се и видя цевта на 9 мм „Глок“ на сантиметри от дясното си око.

— Сега и господ няма да ти помогне, Уолдрън.

Уолдрън се отдръпна от дулото на пистолета и окончателно се разбуди. Сърцето му заби бясно и дишането му се затрудни. Джак Девлин седеше спокойно на един стол, насочил автоматичен пистолет в главата му.

— Господи, човече! Какво правите? Как, за бога, успяхте да влезете тук? — изграчи Уолдрън.

— Не исках да те застрелям, докато спиш. Исках да разбереш, че съм аз. Исках да разбереш, че твоите убийци не са успели да ме ликвидират, Уолдрън. И че не са убили нито Ани, нито Елизабет.

Девлин се надигна от стола, на който седеше, и пристъпи към Уолдрън, който се бе свил в противоположния ъгъл на леглото. Уолдрън беше прекалено стъписан, за да може да схване какво му говори Девлин.

— Как успя да влезеш тук?

— Ключалката на вратата ти е само залъгалка.

— Какво правиш? Как си разбрал къде живея?

— Името ти го има в тъпия телефонен указател, Уолдрън. Не е трудно да те намери човек.

— Защо си насочил този пистолет към мен?

— Млъкни! — изкрещя Девлин.

Уолдрън инстинктивно закри лице с ръце в очакване Девлин да го застреля.

— Почакай! Моля те! Девлин, спри! Какво се е случило? Какво ми каза току-що?

— Казах, че твоите убийци не успяха да ни убият, Уолдрън. Поне не всички от нас.

— Какво е станало?

Умът на Уолдрън запрепуска бясно. Той се бе съвзел достатъчно от първоначалния шок, за да може да погледне към Девлин и да разбере какво става. Девлин изглеждаше така, сякаш току-що се бе измъкнал от някаква ужасна касапница. Лицето, краката и ръцете му бяха покрити със засъхнала кръв. Ризата му бе прогизнала. Дори горната част на панталоните му бе пропита с кръв. Засъхналата кръв миришеше сладникаво, а от дълбоките рани по тялото му продължаваше да блика още кръв.

Уолдрън се опита да си представи възможните събития, които се бяха разиграли.

— Какво е станало с теб, Девлин? Каж ми какво се е случило.

— А, не, Уолдрън. Ти си този, който ще отговаря на моите въпроси. А пък аз нямам много време да ти слушам всичките лъжи. Сега ще започна да те прострелвам парче по парче, и ще продължа, докато не получа отговор на всичките си въпроси.

Девлин огледа преценяващо Уолдрън, сякаш за да избере най-подходящия крайник, от който да започне.

— Девлин! Престани! Това е лудост!

Американецът задържа оръжието насочено към Уолдрън и заговори, продължавайки да оглежда главния инспектор.

— Ти още не си видял какво е лудост.

— Не го прави. Нямам нищо общо с това, което е станало с теб. От два дни се мъча да ви помогна. Уредил съм защитата на жената. Готов съм да задържа Мислович. Почти съм успял. Защо правиш всичко това?

Девлин реши за начало да простреля десния крак на Уолдрън. Щеше да го простреля точно в средата на стъпалото, защото знаеше, че костите вероятно щяха да се пръснат чак до глезена.

Уолдрън видя как Девлин се прицелва и се сви още по-навътре.

— Не ми пробутвай този номер, Уолдрън!

— По дяволите, Девлин, престани! Опитвам се да ти помогна. Нямам нищо общо с раняването ти. За бога, спя в това легло от седем часа.

Девлин спря да се прицелва и погледна Уолдрън, който прие това като възможност да продължи да говори.

— И няма нужда да ме прострелваш, по дяволите, за да получиш отговорите си! Питай!

— Ти продължаваш да ме изненадваш, Уолдрън. Не познавам много хора, които са в състояние да спят спокойно, след като са подготвили такава касапница. Но може пък ти да си един от тях.

— Не съм!

Девлин изгледа в упор Уолдрън и изглежда реши, че казва истината. Той свали дулото на „Глок“-а, но оръжието остана в ръката му.

— Ямайците ни нападнаха, тъкмо когато се прибирахме в къщата, избрана от нас за скривалище. Ако не беше моят колега да ги отблъсне, щяха да ни избият всичките. Резултатът е, че го направиха на решето на онзи пуст път.

— Мъртъв ли е?

— Останах с него, докато пристигна полицията. Прибраха го в една болница. Все още беше жив, но ако там няма спешно отделение с

екип от лекари, които знаят как да се оправят с тежки огнестрелни рани, приятелят ми ще умре.

— Били сте близо до Кеймбридж?

— Да, само на теб ти бях казал телефонния номер. Как можа да изпратиш онези гадове по петите ни? Сигурно си ме проследил след срещата? Или просто си извадил късмет? Как успя, Уолдрън?

— Маmicата му!

Уолдрън се приближи до ръба на леглото и се наведе към Девлин. Пистолетът все още бе насочен към него, но той заговори, сякаш не го забелязваше.

— Слушай ме, Девлин. Знаеш, че аз не съм твой враг. Не съм проклетият ти враг. Не знам как са го направили. Знам кое е лицето, от което изтича информация, но нямам представа как е разбрал къде се намирате и дали наистина е бил той. Аз не знаех къде се намирате, за бога. Нямам представа как са ви открили.

— Уолдрън, преди нощта да е изтекла, искам да знам точно как е станало и кой го е направил.

— Добре. Ако ти не разбереш, аз ще го направя. Но не бях аз. Дори не съм те търсил. Разчитах на думата ти. Не съм те проследявал. Боже мой, човече, аз не разполагам с толкова персонал. Едва успях да събера достатъчно хора за невъоръжено наблюдение на Мислович. Последният път, когато те видях, беше на Пикадили.

Девлин фиксира с поглед Уолдрън, преценявайки искреността на думите му.

— Всичко, с което разполагах, беше онзи телефонен номер, а ти дори не се намираше там. Там имаше някакъв проклет телефонен секретар и ти така и не отговори на повикването ми. Канех се да те потърся отново, като се надявах, че ще се появиш там. Надявах се, че ще дойдеш с жената в участъка. Къде е тя?

— Тя е в безопасност.

— Ето, аз продължавам да не знам къде се намира тя. Поставяш ме в адски неудобно положение, Девлин. Нямам нищо. Не разполагам с теб. Не разполагам с жената. Дори все още не съм хванал Мислович. След двадесет и четири часа моята петнадесетгодишна служба няма да струва и пет пари.

Девлин се отпусна и положи ръка на бедрото си. Беше изморително да държи 9 мм автомат.

— Все още не си отговорил на въпроса ми. Как успяха да ни намерят?

Уолдрън погледна Девлин право в очите.

— Нямам представа. Откъде да знам, по дяволите! Но се заклевам, че ще го разбера. И единственият начин да ме спреш, е, като ми пръснеш черепа още сега. В противен случай ти предлагам да дръпнеш това проклето оръжие настрана и да ми помогнеш.

Девлин се облегна на стола.

— Е, струва ми се, че е по-добре да те оставя жив, за да видя какво ще направиш.

— Добре.

Уолдрън стъпи най-сетне на пода, изправи се и се запъти към банята, ала гласът на Девлин го спря.

— Уолдрън!

— Какво?

— Ако искаш да останеш жив, искам да се съ согласиш за нещо още отсега.

— Какво?

— Че когато намерим отговора, от този миг нататък, ще продължим по моя начин.

— По твоя начин?

— Да. Полицията не може да спре тези злодеи. Ти не можеш да ги спреш. Има само един начин.

— И какъв е той?

— Или те всички загиват, или загиваме всички ние.

— Ти си полудял!

— Така е. Да или не?

Уолдрън се извърна и видя изражението на човек, който живееше в свят, какъвто той сам трудно можеше да си представи. Уолдрън знаеше много добре какво представляват главорезите. Беше арестувал мнозина от тях. Беше стоял до тях, докато ги претърсваха, регистрираха и вкарваха в килиите. Беше свидетел на това как се самоунищожаваша — себе си, близките си, домовете си. Беше виждал жестокостта и отчаянието им. Но от мига, когато видя убитото ярди пред апартамента на Ани, нещата бяха ескалирали и излезли от контрол. Той знаеше, че Девлин е прав. Бяха отишли твърде далече. Престъпните им действия надвишаваха собствените му възможности

да ги спре и заплашваха сигурността на града. Той си даваше сметка, че не знае какво да предприеме. Не знаеше как да ги спре.

Погледна Девлин и отвърна тихо:

— Да. Страхувам се, че си прав.

Девлин кимна. Това „страхувам се“ в устата на главния инспектор можеше да бъде просто начин на изразяване, но Девлин можа да долови, че всъщност Уолдрън изпитва нетипичен за него страх.

— Ще го направя както казваш, Девлин. Доколкото мога. Но аз не съм като теб. И ако не успея, ще се оттегля.

— Добре.

— Сега ще си прибереш ли вече пистолета?

Девлин затъкна „Глок“-а на десния си хълбок. Уолдрън му беше необходим здрав и деен. Нещата се бяха променили.

— Можеш ли да разбереш кой ги е отвел при нас?

— Ще се опитам. Не знам.

— Не, ти подозираш някого. Недей да ми говориш глупости, Уолдрън. Ти си добро ченге. Това е твоят град. Не можеш да ми кажеш, че ще оставиш този мръсник, който го е направил, просто ей така да се измъкне.

Уолдрън погледна Девлин, но не отговори.

— Ще го оставиш ли, Уолдрън? Ще го оставиш ли?

И тогава твърдостта, стаена дълбоко в този застаряващ полицай, започна да се надига.

Гласът на Уолдрън беше мек, но в него вече се долавяше безкомпромисност.

— Разбира се, че няма да го оставя да се измъкне. Мисля, че този, който ни е предал, е от най-омразните отрепки на човешкия род и от доста отдавна си казвам, че трябва да внимавам с него. Това обаче е последното му предателство.

— Тогава да се залавяме за работа.

— Добре. Но мисля най-напред да ти предложи да си вземеш душ и да си смениш дрехите. Аз също малко трябва да се приведа в ред. Имам тук някои неща, които ще са ти по мярка. Горедолу. Всъщност, дрехи на по-големия ми брат.

— Няма ли да се сърди, ако ми ги дадеш?

— Не. Той почина миналата година.

— О, съжалявам.

— Няма защо. Катастрофа с мотоциклет. Брат ми беше малко разсеян човек.

— Е, все едно съжалявам. Някои други членове на фамилията има ли наоколо?

— Искаш да кажеш жена и деца?

— Не си ли женен?

— Разведен съм. От три години. Тя живее наблизо. В Уембли. На около пет преки оттук. Исках да съм по-наблизо до дъщерите си.

— Добра идея.

— Да, така е много по-добре.

Уолдрън се опита да прогони от съзнанието си всички неприятни мисли за загиналия си брат, за проваления си брак и за убийците. Девлин го наблюдаваше как излиза от мрачното настроение и придобива делови тон.

— Измий се — нареди му Уолдрън през рамо. — Аз ще завъртя няколко телефона. После ще те заведа на едно място, където да те позашият.

30.

Докато Девлин се къпеше, Уолдрън направи кафе и затопли два големи кроасана с боровинки. След малко американецът излезе от банята с кърпа, увита около кръста. Беше хвърлил окървавените си дрехи, включително и пропитото си с кръв бельо в пластмасовата торба за боклук, която Уолдрън му бе дал, преди да влезе в банята. На леглото на Уолдрън намери чисти дрехи — чифт панталони от рипсено кадифе и риза от фин док, но без бельо.

Девлин навлече панталоните. Бяха му малко къси, но иначе му стояха добре, както и ризата.

Ароматът на затоплените в микровълновата печка кроасани накара стомаха на Девлин да изкъркори. Уолдрън ги извади от печката и сипа кафе.

Девлин се приближи до барплота, който отделяше кухненския бокс от останалата част на стаята. Отхапа от кроасана и преглътна хапката с глътка черно кафе.

— Имам яке, което също можеш да облечеш — каза Уолдрън.

— Добре. Благодаря. Мислех, че ще направиш чай.

— Не обичам чай. Предпочитам кафе.

— Е, и кой ще ме зашие по това време, в два часа след полунощ?

— Не бери грижа. Имам един добър познат — лекар в спешното отделение на една болница близо до участъка.

— Искаш да кажеш, че той ще си държи езика зад зъбите.

— Тя ще си го държи.

— Аха.

— На път ни е. Ти хапни. Взимам и аз един душ, обличам се и тръгваме. Ако тези рани не бъдат затворени скоро, ще ти останат големи белези.

— Вече съм свикнал.

— Да, разбрах.

Уолдрън отиде да се изкъпе и да се облече. Девлин се огледа наоколо, докато довършваше закуската си. Апартаментът на Уолдрън,

който се намираше на третия етаж, беше идеално чист и добре поддържан. Това не го учуди. Уолдрън го бе впечатлил със своя педантизъм, когато се срещнаха за първи път. Сега му се искаше да прояви отново своята упоритост. Девлин имаше нужда от нея.

Болница „Гайз“, близо до полицейския участък на моста Тауър, напомни на Девлин за всички големи, претъпкани болници, в които му се бе налагало да влиза. Антисептичните миризми, цъкащият насамнатам болничен персонал, забързаната им походка. И стая след стая, етаж след етаж, запълнени със страдащи, чиито случаи варираха от непоносима досада до агонизираща смърт.

Те се насочиха към залата на спешното отделение. Уолдрън закачи значката си. Отведоха ги до заграден с параван кът за предварителни прегледи.

Познатата на Уолдрън се появи след пет минути, прегледа Девлин и се залови за работа.

Девлин беше шит много пъти досега, но само след две минути реши, че това е най-добрият доктор, който някога му бе правил такива манипулации.

Всичко приключи за по-малко от час. На обозначителната табелка на джоба на лекарката пишеше „Д-р Зоненшайн“ — прекалено дълго име за човек, който обработи толкова бързо раните на Девлин с не по-малко от сто шева.

Въпреки риска да се окаже пристрастен в преценката си, Девлин остана с убеждението, че бързата и ефикасна работа на младата лекарка се дължеше тъкмо на факта, че е жена.

Тя беше слаба, съсредоточена, тъмнокоса жена, която присвиваше очи под дебелите лупи на очилата си с метални рамки, но работеше бързо и прецизно, без никакви излишни движения.

Девлин разбра, че тя го бе взела за ченге и бе преценила, че се е случило нещо извънредно, поради което не зададе никакви въпроси и видимо работеше изключително старателно. Девлин не направи нищо, за да коригира това предположение.

Той седна на леглото за прегледи, разголен до кръста, и издържа, без да пъшка на пробожданията и издърпването на конците. Беше го накарала да седне, вместо да лежи, за да не се обтяга кожата му, но

това правеше изпитанието по-досадно. Девлин поглъщаше миризмата на спирт и антисептични препарати, съсредоточен в бялата светлина на операционната лампа, стоманената хирургическа игла и черния конец за шевове. Той остави мислите си да се реят свободно, като не обръщаше внимание на манипулациите по телесата му, позволявайки на болката да държи разсъдъка му изострен, докато планираше следващите си стъпки. Предстоеше му един смъртоносен последен гейм.

След като приключи с кърпенето, докторката внимателно превърза всяка от раните, включително и малките порязвания, които не се нуждаеха от зашиване.

— Ако го давате малко по-спокойно и не държите непременно да ги отворите, ще зараснат скоро и ще ви останат съвсем тънки белези.

— Окей.

Стройната млада жена отстъпи и за пръв път погледна Девлин в лицето. Девлин усети, че тя се кани да го попита нещо, но забеляза, че се колебае, затова рече:

— Какво има?

— О, чудех се с какво ви е нарязал така. Ръбовете на раните са много чисти.

— Стиллет.

— Трябва да е бил с много фин връх и с много остри ръбове.

— Да.

Тя се обърна и отвори едно чекмедже.

— Е, кожата ви изглежда заздравява много бързо. Начинът, по който обработих раните, много помага да се намалят белезите. Запазете превръзките една седмица. Не се притеснявайте, ако се навлажнят. Няма да е зле след седмица да ви прегледа лекар. Или по-рано, ако някъде започне да ви пари или се инфектира.

Тя порови в чекмеджето, докато намери онова, което търсеше, обърна се и подаде на Девлин няколко опаковки антибиотик.

— Алергичен ли сте към антибиотици?

— Не.

— Това е тетрациклин. Подходящ е за такова нещо. Взимайте го три пъти на ден, десет дни. Не пийте мляко и не консумирайте с него млечни продукти. Въздържайте се от алкохол.

— Необходимо ли е?

— Кое? Въздържането от алкохол или вземането на тетрациклин?

— Вземането на тетрациклин.

— Да. Раните ви са стояли отворени доста време. Ако се инфектират, ще стане опасно.

Девлин прибра хапчетата в джоба на ризата си.

— Добре. Благодаря, докторе. Истински факир сте.

— Виждам, че имате известен опит с такива интервенции.

Девлин стана и леко се протегна, за да изпробва здравината на шевовете.

— Да, имам.

— Желая ви късмет. Чакат ме. Ще се радвам да ви видя отново, Джеймс.

Тя излезе от едната врата, Девлин и Уолдрън напуснаха от другата.

На път към участъка, Уолдрън обяви:

— Мисля, че разбрах как го е направил.

— Стори ми се, че спиш, а ти си си блъскал мозъка с това.

— Така е.

— И как го е направил?

— Трябва да проверя едно-две неща, преди да съм сигурен. Няма да ми отнеме много време.

Уолдрън паркира пред сградата на полицейския участък. Девлин го последва. Имаше само един полицаи зад бюрото в приемната. Той натисна бутона и ги пусна без коментар. Уолдрън поведе Девлин нагоре към последния етаж на старата постройка. Преминаха през тесен коридор и влязоха в помещение, което изглеждаше изненадващо светло и модерно обзаведено. Беше оборудвано с високотехнологична апаратура. Имаше пет конзоли, всяка от които с по един компютърен дисплей, клавиатура и табло с превключватели. Три от конзолите бяха заети от жени, със слушалки на главите. В момента нито една от тях не беше заета, въпреки че тъкмо когато Уолдрън и Девлин влязоха, централата извъня.

— Това е нашата телефонна централа — каза Уолдрън на Девлин. — Всички позвънявания и обаждания се регистрират тук.

Една набита чернокожа жена остави настрана списанието „Стар“, което прелистваше, и се усмихна на Уолдрън.

— Естер, ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се, господин главен инспектор. С какво мога да ви бъда полезна?

— Ще провериш ли в последните двадесет и четири часа от участъка имало ли е обаждания до проследяващата система на Бритиш Телеком?

— Кой беше номерът, скъпи?

— На проследяващата служба?

— Да.

Уолдрън ѝ продиктува номера, тя го набра в компютърната система и след десет секунди на екрана се отпечата обаждането, от кой номер е направено, часът и датата, и дължината на разговора. Уолдрън присви очи към екрана и си записа информацията, която му беше нужна.

Благодари на операторката и махна с ръка на Девлин да го последва.

Слязоха надолу по стълбите и скоро се озоваха в друго помещение, оборудвано с още по-компютъризирана комуникационна апаратура. Тук имаше двама униформени полицаи, обслужващи техниката.

— Това е нашата СКО — каза Уолдрън. — Система за Компютърно Оповестяване. — Но не обясни повече.

Приблужи се до един картотечен шкаф с данни за целия персонал в участъка, с имената, телефоните и номерата на значките, и си записа още някаква информация. Девлин го остави да си върши спокойно работата.

След това двамата слязоха в импровизирания кабинет на Уолдрън в отдела, който ръководеше. Уолдрън вдигна телефонната слушалка, набра Бритиш Телеком и след десет минути получи потвърждение, че е имало обаждане, в което са питали за адреса, съвпадащ с телефонния номер в района на Кеймбридж, който Девлин беше дал на Уолдрън.

Всичко това бе отнело на Уолдрън двадесет минути. Той се обърна към Девлин и му подаде бележката със записан телефонен номер в хотел „Монтегю“.

— Това е номерът, който ти ми съобщи, нали?

Той подаде на Девлин още няколко страници, за да ги прегледа.

— Вчера е имало обаждане до Бритиш Телеком, съвпадащо с този телефонен номер и с неговия адрес, по време, което пък съвпада с времето, по което са ви нападнали. Всъщност, това е станало минути след като получих телефонния номер от теб.

— И кой е направил запитването?

— Един от нашите. Сержант Патрик Рейли. Той е съобщил номера на значката си и името си в Бритиш Телеком. Той е ухото. Сега имам доказателство. Той е предал информацията и те са тръгнали към вас.

— Има само един проблем, Уолдрън.

— Какъв?

— Аз не се намирах там.

— Не си се намирал там?

— Не. Бях на около три километра западно от този адрес. Трябваше да ти дам някакъв телефон, на който да мислиш, че се намирам, но всъщност това беше блъф. Място, където да поставя телефонен секретар. Аз не бях там.

— Е, поне знаем с кого да започнем — малко посърнало каза Уолдрън.

— С вашия сержант Рейли.

— Точно така.

— Окей. Дотук стигнахме благодарение на теб. Сега е мой ред.

— Тоест?

— Тоест, от тук нататък започваме по моя начин. Рейли знае ли, че го подозираш?

— Вероятно. Но той е адски самоуверен и не допуска, че ще се добера до него.

— Много добре. Можеш ли да го отведеш нанякъде, уж, че ти е необходим?

— И още как. Все още съм главен инспектор тук.

— Да, добре. Но първо имам да свърша още нещо. В колко часа започва смяната му?

— В девет.

— Той тук ли идва?

Уолдрън се пресегна и взе разписанието с дежурствата, прегледа го и каза на Девлин:

— Да. Не виждам да е отбелязано, че няма да дойде.

— Добре. Доведи го в „Дрейкът“ в 10 часа. Стая 12.

— Ти в „Дрейкът“ ли си?

— Да.

— Последният път, когато те попитах, ми каза, че си в „Конат“.

— Излъгах те.

— Означаваш ли това, че изобщо ми вярваш?

— Почти. Но ти не знаеш името, под което съм се регистрирал, нали?

— А, да. Поредният блъф. Къде е жената?

— Тя е в безопасност.

— И какво ще стане в стая 12 в „Дрейкът“?

— Когато дойдеш, вратата няма да е заключена. Почукай, и аз ще извикам да влезеш. Гледай да си пръв.

— Добре.

— Дотогава прави, каквото искаш.

— Имам доста неща да свърша.

— Какви?

— Все още искам да заловя Мислович.

— Рейли сигурно знае, че се опитваш да арестуваш Мислович.

— Да.

— Тогава можеш да забравиш за него. Мислович изобщо няма да се появи на Бериук стрийт.

Кожата на Уолдрън настръхна. Беше осъзнал, че и този път Девлин е прав.

— Да. Предполагам, че няма да се появи.

Девлин забеляза как Уолдрън се намръщи.

— Какво има?

— Току-що разбрах, че всъщност нямам какво да правя.

— Тогава му удари един сън. Ще ти е от полза.

Девлин понечи да тръгне, но Уолдрън го спря с думите:

— Ти наистина ли щеше да ме застреляш, ако не бях отговорил на въпросите ти?

Девлин му отвърна през рамо:

— И не забравяй какво ти казах, гледай да влезеш пръв.

31.

Клиниката „Чартър“ изобщо не приличаше на психиатрична клиника, в което всъщност се състоеше номерът. Дори постоянният жител на Лондон можеше да мине по луксозния булевард Кинг Роуд, да заобиколи по Раднор Уолк и изобщо да не я забележи. Клиниката, със своята неизмазана бетонна основа на лицевата фасада, надстроена с два етажа със спретнати кафяви тухли, по-скоро приличаше на невзрачна жилищна кооперация. Но всъщност тя представляваше световноизвестен център, в който се лекуваха от широк кръг психични проблеми и пристрастяване към стимуланти и дрога представители на обществения елит.

Девлин я беше избрал, защото мерките за сигурност тук бяха строги, персоналът беше достатъчно компетентен да се справи с психичните травми, които Ани и Елизабет бяха преживели, и при това беше на близко разстояние пеша от „Дрейкът“.

Ани седеше до леглото на Елизабет. Детето беше потънало в дълбок и благодатен сън, предизвикан от подходящото за нейното тегло и възраст количество транквилант.

Ани беше отказала каквито и да е медикаменти. Тя си бе позволила да подремне малко в креслото си, но знаеше, че моментът не беше подходящ да я омаломощават с дрога. Дори с безвредна дрога. Животът ѝ беше на ръба, както и животът на Елизабет. Ужасната нощ в тресавището я бе направила твърда като стомана. Тя не знаеше какво точно трябва да предприемат първо, но беше твърдо решена да не бяга от хората, които стреляха по нея, а да им даде отпор по някакъв начин.

Въпреки това беше трудно да не се наслади на тишината и покоя, царящи в клиниката. Тя приличаше на защитен оазис, толкова далече от тъмното блато, където се бе наложило да чакат завръщането на Девлин. В един миг те бяха на път към селската къща, а в следващия навсякъде около тях бе оплискано с кръв и тя се бе стаила в студената и лепкава тиня, стиснала пистолет, насочен към омаломощеното тяло на онзи звяр, изпаднал в безсъзнание. Хинтън се бе превърнал за нея в

самия дявол, дявол, който се появяваше навсякъде, по всяко време, готов да ѝ пререже гърлото. Беше ѝ коствало огромно усилие да не изпразни пистолета в прокълнатата му плът. Но Девлин ѝ бе заповядал да не го прави, освен в краен случай, и тя бе длъжна да изпълни заповедта му. Беше започнала да трепери толкова силно сред студения нощен въздух, върху влажната мочурлива почва, че се изплаши да не би неволно да натисне спусъка. А след това я бе обзело съжаление, че трепери толкова много и не може да прецени със сигурност дали демонът мърда.

За малко да загуби съзнание, но две неща я бяха спасили. Елизабет здраво се бе вкопчила в нея. Добре че Девлин се появи отново. Той се бе върнал до къщата, тичайки през ливадите. Беше си сменил разкъсаната от ножа на Хинтън риза, бе взел чисти дрехи за Ани и Елизабет, и бе изкарал старото волво, паркирано в гаража на къщата. След това се бе върнал до мястото, където ги бе оставил в блатото, и ги бе отвел в колата.

Беше ги настанил на задната седалка и ги бе завил с одеяло, което бе взел от едно от леглата. Полицейските сирени виеха около тях и Ани имаше чувството, че някъде, не много далече от тях, те се стичат към един и същ район. Но засега, седнала в топлата кола, увита във вълненото одеяло, Ани се чувстваше невидима, скрита и напълно отделена от това, което ставаше на не повече от километър разстояние на пътя. Чувстваше се отделена от досегашния си живот, от мъртвия си съпруг, от семейството си. Единствената привързаност, която изпитваше, беше към Елизабет.

Девлин беше изчезнал още веднъж в блатото. Беше намерил Хинтън, беше го вдигнал на рамо и го бе донесъл до задницата на колата.

Беше го напъхал в багажника под погледа на Ани от задната седалка. Тя не знаеше дали нейният езекутор е мъртъв или жив, но искрено се надяваше да е мъртъв.

Девлин бе седнал зад волана и едва тогава Ани му бе върнала оръжието и бе склопила очи.

Девлин бързо напусна района, без да включва фаровете, докато не излязоха на главния път, водещ към магистралата, която щеше да ги отведе към Лондон. Минаха покрай две полицейски коли, летящи към мястото на престрелката, но никой не ги спря.

Девлин шофираше, без да промълви и дума. Никой от двамата не проговори за Бен.

Веднага щом излязоха на пътя, Девлин каза на Ани, че ще ги вкара в болница. Скоро след това той спря на една отбивка и проведе няколко телефонни разговора. Когато пристигнаха в „Чартър“, една медицинска сестра вече бе готова да ги посрещне. Тя се обади на дежурния детски психиатър, лекарка, която говореше с мек немски акцент. Беше спретната жена, малко над петдесетте, с късо подрязана кафява коса.

Тя прегледа Елизабет внимателно и я прие в отделението. Ани бе прегледана от един млад доктор, който почисти и обработи раните ѝ от ножа, които не се оказаха сериозни. Девлин дори не влезе в клиниката. Ани бе прекалено изтощена, за да му се противопоставя или да му задава въпроси. Тя се остави на персонала. Когато я отведоха в стаята на Елизабет, детето вече бе заспало в чисто бяло легло.

Ани седна до нея в едно широко, покрито със зелена тъкан кресло с висока облегалка. Някой загърна Ани с одеяло и за миг тя забрави кошмара.

В един момент, някъде в ранните часове преди зазоряване, Ани се събуди и видя някаква жена да седи до нея в стаята. Беше с прибрана на кок коса, облечена в тъмен панталон и семпла бяла блуза. На кръста на жената имаше калъф с удебелена палка и уоки-токи.

Непознатата се представи:

— Аз съм от охраняващия екип, който ще пази детето. Подчиняваме се на заповедите на господин Девлин. Той специално ме помоли да ви предам, че е добре, и че няма за какво да се тревожите.

Повече обяснения не последваха. Жената наблегна на това, че Ани трябва да остане в болницата до следващи указания.

Ани отново потъна в дрямка, докато звънящият телефон не наруши тишината, царяща в стаята.

Тя погледна как жената от охраната веднага се отзова и след няколко реплики подаде телефона на Ани.

— Обажда се господин Девлин.

Ани се помъчи да се отърси от дрямката, докато поемаше слушалката.

— Ало?

— Ани, аз съм, Джак. Добре ли си?

— Да.

— Радвам се. Сега искам да слезеш долу и да ме чакаш на входа. Просто ме изчакай във фойето. Като ме видиш, че спирам, влизаш в колата. Ще бъда при теб след петнадесет минути. Тоест в осем часа. Трябваш ми. Ще можеш ли?

Ани нямаше време да помисли.

— Да — отговори тя.

— Идвам. След петнадесет минути.

Девлин прекъсна линията. Първото, което Ани си помисли, бе, че няма да е зле бързо да отиде до банята. Тя изплакна лицето си с вода и си пое дълбоко въздух. Шокът от изминалата нощ, страхът и безсънието ѝ тежаха, но тя се помъчи да се стегне.

Точно в осем часа Девлин пристигна пред клиниката в същата кола, която беше взел от гаража на селската къща, старо синьо волво седан.

Три каменни стъпала, оградени с големи саксии с растения под зелената тента, водеха към остъклените врати на входа на клиниката. Девлин свали страничното стъкло така, че Ани да може да го види. Тя стоеше при вратата и веднага го забеляза. Бързо се пъкна в колата и Девлин подкара, без да я поглежда или да я заговаря.

Ани забеляза, че беше започнал да действа по начин, различен от досегашния. Беше по-напрегнат. Липсваха маловажните реплики, разсеяността, излишните движения.

Девлин подкара през тихия квартал Челси, намери някакво празно пространство до малка градинка и спря колата до бордюра. Изключи мотора и се обърна към Ани. Отвори бял хартиен плик и извади две чашки кафе. Подаде ѝ едната и каза:

— Трябва да поговорим.

Ани направи гримаса, докато разкъсваше пликчето с кафето.

— Боже мой, звучи като „Пригответи се, щото лошо ти се пише, момиче“.

— Да. Пригответи се.

— Какво има, Джак? Сега пък какво?

— Сега ще изтупаме всичкия боклук, Ани. Въпрос на живот и смърт. Имам нужда от помощта ти. Трябва да знам истината. Иначе няма да се справим. Силните карти, с които можем да играем в тази игра, са много малко.

Ани изгълта горещото кафе, вдишвайки аромата му. Веднага усети как кофеинът прочиства главата ѝ и я изпълва с енергия. Тя отмахна с ръка косата от лицето си, облегна се на вратата на колата, за да застане с лице към Девлин и го погледна в очите.

— Е, предполагам, че наистина му е време. През по-голямата част от времето бях обезумяла от страх, но ролята на изплашена девица никога не ми е харесвала особено. И какво си разбрал ти досега?

— Преди всичко, че Иван Мислович е твой чичо, а не на съпруга ти. Това, разбира се, води до серия от предположения. Не искам да боравя с предположения.

— Как го разбра? Искам да кажа, че не си се досетил просто така, нали?

— Можех лесно да го подмина. Познавах те като Ан Турино. Бях стигнал също така до заключението, че майка ти е италианка. Но ако Мислович беше чичо на твоя съпруг, не изглеждаше съвсем нормално твоя мъж да мами член на своята фамилия още от самото начало.

— Тук си прав. Джони започна да го лъже още при първите поръчки.

— Така че се обадох на няколко места. Оказа се малко по-трудно, отколкото очаквах, но така или иначе потвърдиха, че моминското фамилно име на майка ти е Мислович.

— Трудно, но си се добрал до истината.

— Такава ми е работата.

— И сега какво?

— Сега искам да знам цялата истина.

— Цялата истина?

— Да.

— Окей. Какво искаш да знаеш?

— Вярно ли е, че твоят мъж е бил свързката между Мислович и бандата на ярдитата? Или ти си стояла зад това нещо?

— Не. Джони познаваше Кинг Оливър, не аз. Познаваше го отпреди много време.

— Какъв е случаят?

— Живели са в един и същ квартал. Нотинг Хил, преди да стане шик. Много семейства от Карибите са се преселили там през 50-те. Оливър май се е задържал на това място по-дълго от повечето

имигранти. Мисля, че са се запознали с Джони в някакъв бар или нещо такова. Били са просто познати. Джони си купувал от него разни дреболии, нищо особено.

— И така, Джони е станал посредник. Ти не си била свързана с ямайците.

— Да. Джони беше посредникът. Аз никога не съм се занимавала с ямайците.

— Но си знаела за връзката на съпруга си с ярдитата и си го използвала да доставя дрога за твоя чичо.

— Така е. Повярвай ми, изобщо не се наложи Джони да бъде убеждаван дълго. Провалилите се художници не печелят много пари, Джак, но Джони искаше да живее живота на преуспяващ артист. Чичо ми се свърза с мен скоро след като пристигна в Лондон. Обичайната семейна история. Нали знаеш, бездомният далечен роднина, който се озовава на Запад, и моли за помощ.

— Каква помощ?

— Преди всичко информация. Когато за пръв път го чух по телефона, се опасявах, че този стар закъсал тип ще ми се появи на вратата и ще ми поиска или пари, или да му намеря работа. Оказа се, че греша. Чичо Франк, както сам се нарече, се оказа хитър, дискретен и настъпателен. Поддържаше връзка само по телефона. Никога не съм го виждала. Отначало ме разпита за Лондон. Подходящи места за живеене. Такива неща. После пусна пробно няколко въпроса за пазара на дрога. Нали се сещаш, покрай въпросите за магазините за дрехи и баровете. Стори ми се, че става дума за лична употреба. Дотогава бяхме разговаряли вече няколко пъти, така че му предложих да му намеря това, което търсеше. Джони трябваше да му купи няколко грама кока. — Ани изглеждаше сякаш потънала в спомените си, докато премисляше думите си. — Странно, но си спомням, че се изненадах, че иска такова голямо количество. Нали знаеш, цели няколко грама. Представих си, че снабдява някаква малка група авангардни югославски интелектуалци имигранти.

— Това е било само началото, предполагам?

— Да. Мисля, че добрият стар чичо Франк сега има намерение да снабдява цяла Източна Европа.

— И после поръчките са започнали да нарастват?

— Да, и то доста бързо. Джони беше такава свиня. Той свиваше по малко дори от онези първи дребни поръчки. Но чичо Франк, или Иван, явно бе решил да развива бизнеса и напредваше бързо. Станах негово доверено лице. Каза ми, че иска да разшири нещата. В Източна Европа, в Русия, а може би и в САЩ. Сякаш ме интересуваше. Говореше за кокаин. На първо време това ми изглеждаше далечно. Всичко, което трябваше да правя, бе да кажа: „Джони, можеш ли да вземеш толкова и толкова и да го занесеш на чичо Франк?“. Следващото нещо, което разбрах, беше, че Джони започна да разполага с повече пари в джоба си. Не с много. Но виждах, че в това има потенциал.

— Защо?

— Оставих Франк да си мисли, че той води шоуто. Но разбирах към какво се стреми много преди Джони. Беше въпрос на време да премине към по-сериозни операции.

— И това не те ли разтревожи?

— Макар и да ме тревожеше, не ме спря. Изглеждаше толкова лесно. Просто продължавах да окуражавам Джони и да си говоря с чичо Франк. Прозрях какво бъдеще има този бизнес. И знаех какво правеше Джони. Но не ме интересуваше. Прецених, че всички са наясно. Ако Франк имаше проблем с кражбите на Джони, той просто можеше да му каже да престане. Аз само продължавах да го подтиквам, да взимам пари от него и да се надявам, че ще мога да се измъкна от всичко това, преди да се е случило нещо.

— В този бизнес не става така.

— Не. Не става.

— Ярдитата не са погледнали благосклонно на това, че Джони щипе по малко за себе си.

— Но те са накълцали главата му с мачете, за бога!

— Защото е мамил другата страна?

— Не те лъжа, Джак. Доколкото знам, точно така беше. Предполагам, че някой някъде по веригата, моят чичо например, се е оплакал за теглото или за чистотата на това, което достига до него, но на мен никога не ми е споменавал нищо за това.

— Защо тогава се втурнаха да те преследват?

— Защото са сметнали, че това, което Джони е взимал за себе си, са крадени от тях пари. Мислович им плащаше, но за тях това е било

без значение. Някой си е позволил да печели допълнително пари от тяхната дрога и репутация. И предполагам са решили, че парите са у мен. Мисля, че искаха не толкова да ме убият, колкото да ме сплашат, за да им дам парите.

— Колко беше сумата?

— Не знам точно. Успях да разбера от Джони колко е щипнал, но не знаех колко е продал. И макар да не беше парвеню, изхарчваше всичко, което имаше. Измъквах от него толкова, колкото можех. И спестявах всичко до последното пени, Дев, защото никога не бях сигурна кога ще се издъним. Искан Елизабет да ходи в престижно училище, дори ако източникът на допълнителни средства пресъхнеше.

— Колко успя да събереш?

— Успях да спестя може би около три хиляди. Там някъде. Прибрани са в една кутия от обувки в килера ми. Трагикомедия, нали? Три хиляди лири за всичко това!

— Защо ме излъга?

— *Излъга*. Колко от тези неща бяха явна лъжа и колко от тях просто не бях ги споделила с теб?

— Престани, Ани! Вече ти казах, че нямаме никакво време за увъртания.

— И какво трябваше да ти кажа? „О, Джак, знам, че не сме се виждали от години, но аз тук взех, че завъртях малко бизнес с кокаин заедно с мъжа ми и с онзи гангстер, чичо ми, който наскоро се измъкна от някаква си военна зона в Югославия. Но нещата нещо взеха да ми се изплъзват от ръцете. Взеха, че убиха мъжа ми, сега пък искат да убият и мен. Не би ли могъл да прескочиш до Англия, и да ми помогнеш?“

— А така по-лесно ли е?

— Не. Не е. Ти си прав. Трябваше да бъда откровена с теб. Но наистина не съм си представяла, че ще се стигне дотук.

— Тогава не прави нещата по-трудни. И двамата вече допуснахме достатъчно грешки.

— А ти какви грешки си направил?

— Това, че отидох при чичо ти, без да знам какви са истинските му връзки с теб, камо ли с ярдитата. Това, че не те изведох извън страната. Това, че позволих на полицията да се намеси, вместо сам да

свърша мръсната работа. Това, че взаимодействах с тях. И че ти вярвах безпрекословно.

— Добре, добре. Съжалявам. Какво друго искаш да ти кажа?

— Знаеш ли как мога да се добера до Мислович?

— Ами, мисля, че знам, имам един телефонен номер, на който получава съобщенията си. Имам и друг негов номер на клетъчен телефон.

— Окей. Сега знаем, че той работи с ярдитата. Сигурен съм, че купува директно от тях. Имаш ли някаква представа какво количество смята да купи?

— Според мен той се кани да купи толкова, колкото ярдитата са в състояние да му осигурят.

— Някаква идея колко може да е това?

— Килограми. Не знам дали ще са десет или сто. Не знам до какви количества е достигнала търговията с дрога сега.

— Окей. Сега следва най-важният въпрос. Смяташ ли, че можеш да се обадиш на Мислович и да блъфираш, като го заплашиш, че ще провалиш сделката му с ярдитата?

— Какво имаш предвид?

— Ти трябваше да си мъртва. Но не си. Обаждаш му се. Казваш му, че ти е писнало вече да бягаш. Заплашваш го, че ще отидеш в полицията и ще кажеш каквото знаеш за него. Заявяваш му, че искаш своя дял от сделката с ярдитата, иначе ще го натопиш яко. Казваш му, че вече действаш на своя глава. Че аз съм мъртъв. Че искаш своя дял, иначе той е мъртъв.

— Какво получава той, ако се съгласи?

— Мълчанието ти. Освен това, ти ще се съ согласиш да напуснеш страната и да изчезнеш. Казваш му, че затова ти трябва парите. Казваш му, че ямайците ще те убият, ако не заминеш някъде, където ще бъдеш в безопасност и ще можеш да започнеш живота си отначало.

— Това не би било никак зле.

— Накарай го да повярва.

— Мога да се опитам. Макар че не съм сигурна как ще реагира на една заплаха.

— Тогава го направи така, че да реагира в твоя полза. И евентуално да разберем колко време остава до следващата му покупка от ярдитата.

— Може би трябва да действам, като му дам да разбере, че знам за предстоящата му голяма сделка.

— Ще изчакаш да видиш дали ще отрече?

— Да, точно така.

Девлин помисли за миг и каза:

— Окей. Опитай по този начин. Това е заключение, което не ти е било трудно да направиш.

— Нещо друго?

— Да. Накарай го да намрази ярдитата. Кажу му, че те са се издънили в опитите си да те убият и че ти си жива и смяташ да си го върнеш тъпкано на всяка цена, освен ако не се откупи.

— И ще му кажа да побърза. Щом имам парите, ще се махна.

— Правилно. Много добре.

— Какъв хитрец си!

— Какво?

— Искаш да ти казвам истината, а него да излъжа.

— Да. Лъжи го както искаш, но го накарай да повярва на всяка дума, която му казваш.

— Разбирам, че имаш много високо мнение за мен, Джак.

— Сега това няма значение.

— Караш ме да се чувствам като...

— Като какво?

— Като някаква измамница.

Девлин не отговори. А и тя не настоя.

— И докъде ще ни доведе това?

Девлин я погледна.

— Ще имаш шанс да оживееш, стига да успееш.

— Не за това те попитах.

— Не те разбирам.

— Не? Или сега само ти имаш право да задаваш въпроси?

— И какво по-точно искаше да ме попиташ?

— Дали все още се интересуваш от мен. Дали все още...

— Те обичам?

— Да. Кажу ми.

— Да ти кажа какво?

— Все още ли ме обичаш?

Девлин извърна поглед и запали мотора. После отново се обърна към Ани.

— Точно сега това няма значение. Не и ако умреш или свършиш в затвора.

— Надявам се да не стане нито едното, нито другото.

— Така че нека сега да си проведеш разговора.

Девлин подкара назад през Кингс Роуд и се насочи към „Дрейкът“. Погледна часовника си. Все още разполагаше с достатъчно време преди срещата му с Уолдърън. Той забеляза няколко будки с улични телефони веднага след площад Кадоган. Спря колата и се обърна към Ани:

— Хайде, скъпа. Ти си на ред.

Тя излезе от колата и тръгна към най-близкия телефон. Изглеждаше ядосана, точно каквато на Девлин му се искаше да бъде. Той я проследи как влиза в будката и набира номера. Тя почака малко, остави слушалката, и набра друг номер. Докато чакаше да се получи връзката, той виждаше как къса разлепените из будката обяви, рекламиращи услуги на проститутки: „Блондинка с едри бомби“, „Красива масажистка от Таити“, „Мъничка индийска красавица“, „Робиня“, „Дисциплина“, „Водни спортове“, „Уроци по рисуване“, „Свиря на флейта“, „Услуги всякакви“, „Уроци по гръцки“. Една по една тя ги мачкаше и ги пускаше на пода. Беше ядосана. Направо бясна. Добре, помисли си Девлин. Добре. Точно тази емоция, той знаеше това, щеше да ѝ помогне да звучи убедително. Тя заговори в слушалката. Девлин виждаше ясно, че е изпълнена с решимост. През повечето време говореше тя. Ето, сега сочеше с показалеца си. Размахваше го във въздуха пред себе си. Някой я прекъсна и тя се заслуша. После Девлин я чу да крещи и се уплаши да не би да отиде твърде далеч. Опасяваше се, единственият ѝ избор да не се окаже да затвори. Но тя продължаваше. Започна полека да успокоява топката. Да снижава темпото. Да умилостивява Мислович.

Тя поговори още една минута, но Девлин вече знаеше, че е победила. Още половин минута и се свърши. Когато излезе от будката, тя се усмихваше. Влезе в колата, все още възбудена от положеното усилие.

— Утре. Ще е подготвил за мен пет хиляди лири утре. Аз трябва да му се обадя и да разбера къде да ги получа.

— Добре, Ани! Много добре.

— Щом е съгласен да ми даде толкова много, сделката му с ярдитата трябва да е доста голяма.

— Така изглежда.

— Колко жалко, че никога няма да видя тези пари.

— Няма. Освен ако не искаш да те застрелят.

След като Ани затвори телефона Мислович седна угрижен. Обаждането ѝ го бе сварило неподготвен в апартамента му на площад Дорсет. Току-що беше излязъл от банята след сутрешния си душ и бръсненето. Денят му още не беше започнал, а вече му го бяха съсипали. Долу издрънча входният звънец. Мислович отиде до интеркома и пусна Зенко.

Когато Зенко влезе в дневната, Мислович все още седеше по бельо и се чудеше какво да предприеме.

Зенко му хвърли неспокоен поглед и попита:

— Какво има?

— Тия тъпи животни, ярдитата, не могат да убият една шибана жена.

— Какво е станало?

— Няма значение.

— Оправили ли са американеца?

— Да, но тя все още е жива. И истинският проблем е тя. Отвориха ни се прекалено много проблеми, с които да се оправяме. Писна ми от тия черни копелета! Заемаме се сами.

Мислович вече беше взел решение. Зенко виждаше как го обзема решимост. Ето това беше командирът, когото той боготвореше. Мислович поемаше нещата в свои ръце. Зенко седна и зачака заповеди.

Мислович се изправи и закрачи напред-назад из стаята. Беше облечен само по чорапи, шорти с кантове и старомоден потник.

— Зенко, слушай ме сега. Имаме да свършим много работа.

— Окей.

— Това ченге, дето го използваш. Той е изгорял.

— Сигурен ли си?

— Ако още не е, скоро ще изгори. Сега те ще намерят кой ни е бил ухо. Трябва да бъде отстранен. Но можем да го използваме още

веднъж, преди да се отървем от него.

— Как?

— Трябва да изтеглим пари за покупката довчера. А ни трябва и малко пари, за да укротим тази жена. Ще използваме ченгето. Допълнителните мерки за сигурност в банката ще ни помогнат. И ще го използваме да я подмами за парите, които иска. Това, че ще ги получи от едно ченге, ще я накара да се почувства по-сигурна. Появява се и тогава убиваме и двамата. Можеш ли да се свържеш с него?

— Да, мисля, че мога.

— Добре. Свържи се по телефона с твоите хора. Разбери къде е той и му се обади. Кажи му, че ще го чакаме при банката. Кажи му, че ни трябва за тегленето и предаването на едни пари. Ще му платим уж за услугите от тях. Предупреди го още, че ще ни трябва и за друга работа.

— По кое време?

— По обяд.

— Окей. Друго?

— Прати ли Джейк да огледа склада на ярдитата?

— Да. Ще се върне с информацията днес следобед.

— Добре. Чудесно. Хайде, да тръгваме. Трябва да се облека. Намери твоето ченге и да е на линия.

Сержант Патрик Рейли също седеше по долни дрехи до маса, залепена до стената на малка кухня. Беше си у дома, в Баркинг, в мизерния си едностаен апартамент, забит в една редица неприветливи, небоядисани къщи на мрачна улица. Точно там, където се полагаше на Патрик Рейли.

Той пушеше първата си цигара без филтър за деня и отпиваше от чаша слабо, подсладено кафе, което беше престояло прекалено дълго в автоматичната кафеварка.

Кафето имаше отвратителен вкус, но жена му отказваше да го прави по друг начин. То представляваше единственият лукс в техния горчив живот. Тя можеше да се излежава в леглото и да знае, че има поне едно нещо, което можеше да стане, без тя да го направи сама. Рейли се бе сдобил с кафеварката от едно десетгодишно момче от Карибите, което ги продаваше на Електрик авеню в Брикстън. Не беше

платил за нея, като в замяна на това не бе арестувал момчето за търговия с крадени стоки. Кафеварката завърши пътя си като подарък за госпожа Рейли, а тя не желаше да се отказва от каквито и да е придобивки, които Рейли можеше да ѝ предложи.

Нито цигарата, нито кафето помогнаха на Рейли да преодолее ужасния си махмурлук. Беше обиколил кръчмите, които посещаваше често, като се правеше на голяма работа, черпейки тайфа алкохолизирани познати. Бяха му останали осемдесет и седем фунта от двестата, която Зенко му беше напъхал в джоба.

Тютюнджийската кашлица разтърси мършавата му гръд и устата му се изпълни с жълтеникава хрчка. Тъкмо когато се изправи, за да се изхрани в кухненската мивка, телефонът иззвъня.

Продължи да звъни, докато Рейли изплюваше хрчката. Той не се постара да я отбие, преди да сграбчи дрънчащия телефон. Не можеше да си отмести погледа от гадостта в умивалника, и не можеше да спре досадното звънене, без да отговори.

— Да.

— Рейли, Зенко е.

— Как си се добрал до този номер?

— От твоя приятел в съда.

— Той не трябваше да ви го дава.

— Защо не? Сега работим заедно, нали така?

— Това аз го решавам.

— Окей, искаш ли днес да ти платим за информацията и да изкараш още?

— Първо ми кажи погрижихте ли се за нашия приятел?

— Да. До този момент случаят трябва да е приключил.

— Добре. Добре.

— Сега обаче имаме друга работа. Включваш ли се? Искаш ли да работиш с нас?

— Какво трябва да направя?

— Просто да си ченге. Да ни осигуриш малко безопасност.

— И по-точно какво трябва да направя?

— Ще изтеглим и доставим едни пари.

— Кога?

— По обяд. Банка „Барклис“. Мургейт стрийт.

Рейли дръпна от фасата и се замисли. Повече от половината пари, които му бяха дали снощи, вече бяха изчезнали. Изпитваше силно желание да ги възстанови бързо и този път нямаше да ги харчи за ирландско уиски и бира за разни приятели, които дори не бяха в състояние да му върнат жеста.

— Добре. Ако не ме вържат с нещо в службата, ще бъда там.

— Отложи си обяда. Ще ни отнеме не повече от час.

— За каква сума говорим?

— Не се притеснявай. Ще останеш доволен. Окей?

— Е, добре тогава.

Зенко затвори телефона, преди Рейли да си е измислил някакви извинения.

Навъсеното ченге се извърна към мивката и се опита да отбие храчката. Беше се залепила за порцелана. Насочи водната струя върху нея с ръката си, фасът му се намокри и той изруга. Накрая избута лепкавата флегма с вмирисания си на никотин пръст. Не искаше благоверната да му крещи, когато влезе в кухнята.

Помисли си дали да не се обади в участъка да каже, че има главоболие, за да остане на разположение на Зенко, но реши, че не желае да пропусне да види физиономията на Уолдърн, когато до него стигне вестта за смъртта на главната му свидетелка.

Ако ги бяха спипали миналата нощ, инцидентът щеше да бъде отразен в сутрешния бюлетин. Рейли реши да отиде на работа навреме.

Дванадесет часа преди това, докато даваше газ с разнебитеното БМВ, далеч от сцената на кръвопролитие, Оливър кипеше от гняв. Каза си, че повече няма да чака и ще пречука Мислович. Каквато и игра да му играеше тоя шибаняк, край! По дяволите югославяните, нищо че смяташе да ги използва, за да разшири бизнеса си. Каза си, че засега си има достатъчно широко поле за дейност. Ша земе мангизите на югославянина, ша пречука копелето и ша шитка коката на редовните си клиенти. Тази голяма пратка щеше да му стигне за доста дълго време.

Но къде, по дяволите, беше побърканият Хинтън? Беше се върнал да пречука жената и нейния телохранител. Сбъркан шибаняк. Тръгнал като пес след онази разгонена кучка. Хитро, обаче. Що да си

губи времето да гърми по онова яко копеле? Работата беше да пречука американеца и жената. Оливър беше сигурен, че Хинтън е успял. Надяваше се да се добере някак си до склада, защото щеше да му трябва да се справят с Мислович.

Той си помисли със задоволство, че с убийството на Мислович целият бизнес щеше да приключи на чисто. А десетте автомата, заедно със стоте хиляди лири за десетте кила, щяха да бъдат добра цена за всичките неприятности напоследък.

Той подкара раздрънканото БМВ на север към магистралата, водеща обратно към Лондон. В далечината все още свиреха сирени. Оливър се засмя и си каза, че тез провинциални ченгета нига не са виждали таквиз говна и нига не ша видат.

Опита се да преброи мъртвите. Мамка му, помисли си, всички ги изпозастреляха там, освен него и Хинтън. Плюс оня големия. Де да можеше да има един такъв при себе си. Тоя си го биваше.

Междувременно моторът на БМВ-то започна да се дави. От радиатора задимя пара. Колата бе прегряла. А на всичкото отгоре, Оливър не беше сигурен къде се намира.

Май първото, което трябваше да направи, бе да се отърве от потрошеното БМВ и да намери друга кола.

В предградията на Кеймбридж той спря срещу един магазин за вестници и малка бакалия, и изключи двигателя на немоцното БМВ.

След пет минути се появи някакъв мъж, паркира роувъра си последен модел пред бакалията и влезе. Беше човек на средна възраст, оплешивяващ, с леко коремче. Беше облечен в панталони цвят каки и с грейка. Професор по физика в местния университет.

Оливър рязко отвори вратата на БМВ-то, прегъна с усилие раненото си бедро и седна на задната седалка на роувъра. Веднага щом влезе, прилегна. Загледа се през задното стъкло и се опита да види някакви звезди в черната нощ. Лявата му страна гореше от сачмите на пушката. Беше изтощен след убийственото сражение и бягството. За миг просто му се дощя да заспи. Седалката беше много удобна. Притокът на адреналин от горещата битка беше секнал.

Тъкмо когато щеше да откърти, мъжът се върна с малък плик хранителни продукти. Звукът на отварящата се врата изненада Оливър и той за малко да натисне спусъка на своя МАК-10. Прецени, че са му останали пет или шест патрона в тридесетпатронния пълнител.

Собственикът на колата постави плика на седалката до него, запали двигателя и потегли.

Оливър изчака, докато спре на един светофар, изправи се и опря дулото на МАК-а под дясното ухо на мъжа.

Мъжът се сепна, обърна се и изруга:

— По дяволите!

— Не мърдай, че шта гръмна. Карай към магистралата, дет отива за Лондон. Прави, квот ти казвам, и няма да пострадаш. Трябва само да стигна до магистралата.

— За какво ми говорите?

Оливър нямаше настроение да се повтаря. Или да му задават въпроси с гневен тон. Той удари с цевта на МАК-а мъжа и се изплю в лицето му.

— Не ма ядосвай, стар мон! — изръмжа той. — Тръгвай или ша та гръмна.

Чувството на гняв и пренебрежение у мъжа изведнъж изчезнаха. Този път не ставаше дума за някаква шегичка на негов студент от университета. Той изгуби контрол над пикочния си мехур и се подмокри хубаво, а урината се просмука в седалката.

Успя някак си да насочи роувъра към магистралата, но беше толкова изплашен, че загуби дар слово. Оливър не каза нищо повече, но задържа дулото на автоматичното оръжие опряно в тила на мъжа. Дулото беше все още неприятно горещо.

Оливър следеше пътя, докато се ориентира. Районът, през който се движеха, му беше познат. След като се увери, че се бяха насочили към магистралата, която щеше да го отведе до Лондон, той се заоглежда за подходящо място, където да се отърве от водача.

Малко преди да излязат на магистралата, забеляза голяма постройка, която приличаше на хамбар или на склад. Зданието беше оградено с чакълеста настилка. Единствената светлина струеше от лампата, монтирана над широката двойна врата на входа на зданието.

Той отново натисна дулото на пистолета в тила на мъжа.

— Спирай тука! Мини от онази страна.

Човекът направи, каквото му казаха, но междувреме се беше съвзел и започна да се моли:

— Слушайте, сигурен съм, че имате сериозна причина да правите всичко това, но няма нужда от оръжие. Ако ви трябва парите

ми, чудесно. Вземете ги. Просто не правете нещо, за което ще съжбялявате.

— Млъкни, стар тъпако! Аз нига не съжбялявам.

Грубият карибски акцент обърка мъжа. Човек като Оливър просто не принадлежеше към неговия кръг. Но който и да беше той, професорът беше слушал, че единственото нещо, което трябва да направи в подобни случаи, е просто да даде на похитителите парите, които има. Той погледна в огледалото за обратно виждане и видя, че Оливър просто си седи. Не разбираше какво чака този човек. Посегна към задния си джоб и извади портфейла си.

Това беше грешка. Трябваше да седи неподвижно. Оливър тъкмо се опитваше да реши дали да не принуди този човек да го закара до Хакни. Тогава щеше да си легне отзад и да се отпусне. Освен това не беше сигурен как точно да стигне дотам.

Професорът подаде портфейла си на Оливър.

— Хайде, вземете го.

Официалността, с която направи този жест, разгневи Оливър. Никой не можеше да му нарежда.

Той изрева „Млък!“ и дръпна спуська на МАК-10. Автоматичният пистолет можеше да изстреля над хиляда куршума в минута. В следващата секунда той изгърмя и в главата на човека проникнаха достатъчно куршуми, които разпръснаха кости и мозъчна тъкан, изпоцапвайки цялата предна част на колата.

Оливър беше обезумял от гняв. Той се смъкна от задната седалка, без да престава да сипе ругатни. Внезапното движение предизвика пристъп на изгаряща болка в лявото му бедро. Дръпна шофьорската врата, извлече трупа иззад кормилото и го хвърли на чакълестата настилка.

Предната част на колата беше оплискана с мозък и кръв. Той разкъса грейката на мъжа и се опита да изтрие с парцалите предното стъкло. Но якето само размаза мръсотията по стъклото и то стана почти непрогледно.

Яростта на Оливър избухна. Той изрита тялото и се изплю върху него. Беше го ядосало това, че мъжът бе размахал портфейла си пред лицето му и се бе опитал да му казва какво да прави. Сега беше още по-ядосан, че мръсотията от убития го заставяше да се потруди.

Сграбчи плика с хранителни продукти и го дръпна към себе си, надявайки се да намери нещо, което може да го улесни. Вътре имаше бутилка газирана вода. Оливър измъкна бутилката и я отвори. Постави палеца си върху гърлото ѝ и я разтърси, като насочи пенещата се струя към предното стъкло и контролното табло.

Струята свърши добра работа, почиствайки стъклото. Оливър почувства гордост от своята изобретателност и част от яда му се отми заедно с раздробената човешка плът.

След като вече можеше да вижда през стъклото, Оливър се помъчи да седне зад кормилото и да приведе колата в движение. Шофьорската врата все още беше отворена. Той се пресегна надолу и хвана мъжа за панталона. Стиснал крачола му, той подкара бавно колата напред в тъмнината, отзад покрай хангара, влачейки тялото по чакъла, докато стигна до края на настилка. Там пусна тялото в края на образувалата се влажна, кървава локва.

Едва тогава усети, че седалката, на която седеше, е влажна. Отначало помисли, че е капнала сода. Но после разбра какво беше причинило влагата. Хвърли поглед между краката на мъжа, за да се увери и когато видя мокрото петно, гневът у него отново се надигна. Яростта на Оливър беше безпределна. Той подкара на известно разстояние от тялото, зави и нацели лявото предно колело точно в чатала на мъжа. После наду двигателя и подкара право през тялото. Дясното колело подскочи в празното пространство между краката на мъжа. Той продължи и предното колело премина през гърдите на трупа и счупи това, което беше останало от черепа.

Оливър се усмихна, когато задното колело подскочи от тялото и падна върху настилка.

Докато караше обратно към Хакни, той се отдаде на планове как да организира засада на Мислович. Тази нощ всичко трябваше да бъде наред. Можеше да събере поне дузина от хората си, плюс още толкова въоръжени гаднярчета, ярдита, ако времето му позволеше. Щеше да ги пазари срещу прах, да приложи заплахи и да им плати в брой, за да ги накара да убиват. Виж, това щеше да бъде касапница. Точно каквато му се искаше в момента.

Оливър погледна часовника си. Щеше да се върне преди зазоряване. Достатъчно време да си подреди нещата, Момма Сиентро да му оправи крака, да намери Хинтън и може би дори да подремне

малко. Когато Мислович се появеше да си купи дрогата, това щеше да бъде последният бизнес в живота му.

32.

Рейли влезе в участъка малко след девет. Уолдрън седеше в своя импровизиран кабинет. Началник-група Фентън още не беше се появил. Всичко изглеждаше нормално. Прекалено нормално. Очевидно тук още не беше пристигнала новината, че свидетелите на Уолдрън са мъртви. Преди да успее да се зачуди защо, Уолдрън излезе в общото помещение на отдела и тръгна право към него. Главата на Рейли още го болеше от махмурлука и той имаше нужда от сън. Когато видя Уолдрън, му се дощя да се бе обадил, че му е зле.

— Рейли, ела с мен.

Това копеле с неговия началнически тон дори не му каза „добрутро“, помисли си Рейли.

— Да, сър. Какво ще правим?

— Мисля, че попаднахме на скривалището на Девлин. Да тръгваме.

Рейли премигна от изненада. Какво, по дяволите, ставаше пък сега?

Уолдрън беше осигурил бяла, необозначена полицейска кола на паркинга зад участъка. Най-обикновен форд ескорт. Подкараха мълчаливо към хотел „Дрейкът“, паркираха необозначения седан и поставиха на контролното табло бележка „Служебно. Полиция“.

Уолдрън си постави значката и се легитимира пред управителя на хотела, седнал на рецепцията:

— Полиция. Идваме по служба. Моля, посочете къде се намира стая 12.

— Очакват ли ви, сър?

— Да. Няма нужда да звъните.

Управителят им обясни и Уолдрън поведе Рейли нагоре, по разни стълбища, към стаята на Девлин.

Най-сетне Рейли се осмели да попита:

— Какво става?

Уолдрън му отвърна лаконично:

— Ще видиш. Само бъди нащрек и прави каквото ти кажа.

Рейли разбираше, че не може да направи нищо друго, освен да го следва. Каквото и да станеше, той беше сигурен, че ще приключи преди часа на срещата му със Зенко. Той погледна към часовника си. Беше точно 9:57.

Когато стигнаха до вратата на стаята, Уолдрън почука веднъж и влезе. Беше запомнил, че трябва да влезе пръв.

Озоваха се в малко антре, водещо към стаята. Уолдрън прекрачи засводения праг. Рейли го последва. Когато Уолдрън пристъпи в дневната, той забеляза с периферното си зрение, че Девлин е застанал встрани от прага с гръб, опрян в стената.

Когато Рейли направи две крачки навътре в стаята, Девлин се напрегна и замахна с един автомобилен лост право в пищялите на мършавото ченге.

Болката беше толкова внезапна и мъчителна, че писъкът на Рейли прозвуча като патешки грак. Краката му бяха подкосени. Той залитна напред и се стовари върху застлания с килим под.

Веднага щом рухна, Девлин се озова върху него. Той сграбчи Рейли за яката на евтиния му син блейзър, повдигна го и го запокити в едно кресло до стената.

Уолдрън остана на мястото си, без да помръдва, зашеметен за миг от жестокостта на Девлин.

Щом Рейли се озова на креслото, Девлин приклеци лоста напъряко през гърлото му и притисна назад, докато главата на Рейли не се опря в стената и той започна да се бори за въздух.

Американецът заговори през рамо на Уолдрън, без да сваля поглед от Рейли.

— Извади всичко от джобовете му.

Уолдрън се подчини и бързо се приближи.

Рейли отчаяно посягаше към притискащата гърлото му шина. Уолдрън измъкна портфейла на Рейли, значката, ключове, цигари, пари и увенчана с оловен накрайник къса палка от десния му заден джоб.

— Пребъркай го — изръмжа Девлин.

Уолдрън опипа нагоре-надолу краката и тялото на Рейли, за да провери за друго оръжие и Девлин най-после дръпна желязото от гърлото му. Рейли залитна напред и понечи да повърне и да всмуче въздух през смазания си гръклян.

Девлин опря върха на желязото в основата на ноздрите на Рейли и внимателно избута главата му назад, докато ченгето не го погледна в лицето.

Надвеси се над него и заговори кротко, на педя от лицето на Рейли.

— Свърши се, отрепка такава. Ти повече не си ченге.

Рейли изгъгна предизвикателно:

— Върви по дяволите, мръсно копеле!

Девлин дръпна желязото, удари отново Рейли през пищялите и притисна пръта пак през гърлото му, изтръгвайки стонове на болка и гняв. Той дръпна лоста тъкмо преди мозъка на Рейли да потъне в мрак и отново избута главата му назад с върха на желязото, забоден в ноздрите.

— Окей. Започваме отначало. Няма да се обаждаш, докато не ти кажа. Няма да произнасяш и една шибана дума. Всичко каквото можа, го направи. Повече няма да доносничаш на убийци, Рейли. Избрал си лошата страна. Сега ще си плащаш за това и за всичко останало, което си сторил.

Изчака да чуе отговора му, но Рейли се бе изплашил до смърт и устата му бе здраво затворена.

— Хайде, отговаряй — подбутна го Девлин.

Рейли просъска с омраза и някакви остатъци от пренебрежение:

— Ти си един лайнар! Нямате никакви доказателства за каквото и да било.

Уолдрън се намеси:

— Събрал съм всички необходими доказателства, Патрик. Имам запис на твоето обаждане в Бритиш Телеком. Проследих те след засадата на Пикадили. Дженкинс, Паркър и Доналдсън те наблюдаваха. Знам с кого си се срещал, къде и кога. Ти си свършен.

За миг блъфът на Уолдрън сякаш поразил Рейли почти толкова болезнено, колкото автомобилният лост на Девлин, но той се съвзе и за сетен път показва упорития си нрав, озъбвайки се на Уолдрън:

— Нямах нищо срещу мен, Уолдрън! Всичко, което съм правил, с когото съм се срещал, беше, за да разследвам делото, с което ти не можа да се справиш. Фентън ще ме подкрепи. Хайде, арестувай ме. Не можеш да докажеш нищо. Не аз, а ти ще си погребаният.

Девлин изрита наранения пицял на Рейли и онзи изрева. Удари му як шамар и изръмжа в лицето му:

— Не ми трябват никакви шибани доказателства! Ти няма да бъдеш арестуван. Ти се обърна срещу своите и стана причина за смъртта на невинни хора. Сега ще си плащаш.

Рейли се приведе и стисна пицяла си. Нищо досега не беше го наранявало толкова, колкото този удар.

— Не можеш да правиш това! Не можеш да правиш това с мен. Аз съм полицаи.

— Ти не си ченге! Ти си отрепка. Убиец — изкрещя Девлин и сграбчи Рейли за тила, притискайки жестоко главата му между краката. — И смееш да ни заплашваш, лайно такова!

Забн коляно в тила му и го натисна още повече. Рейли почувства, че гръбначният му стълб всеки момент ще бъде прекършен. От устата му изхриптя болезнен стон.

После Девлин внимателно постави заострения връх на лоста между два от горните прешлени на гърба на Рейли и натисна силно надолу. Вълни на непоносима болка заляха цялото тяло на Рейли. Уолдърн, който наблюдаваше всичко това, потръпна и му се догади. Рейли нададе агонизиращо ръмжене.

— Ти няма да бъдеш арестуван! — изкрещя Девлин. — Законът е прекалено мек за теб. В тази страна дори не убиват хора като теб. Но все пак ще си платиш за това, което направи. Ще убия тялото ти, но ще те оставя жив, за да го съзнаваш. Сега ще забия това нещо в гръбначния ти стълб и ще те превърна в шибан зеленчук от врата надолу. Но мозъкът ти ще остане жив, за да изплаща всяка минута живот. Ти не си нищо друго, освен един гаден плъх, хванат в капана. Ще седиш в инвалидна количка, ще се напикаваш в гащите и ще ревеш за пенсията си.

Рейли понечи да сграбчи и да стисне краката на Девлин, но Девлин натисна още по-здраво с автомобилния лост, парализирайки ченгето от болка и страх. Ръцете му безпомощно се отпуснаха. Той изгъгна някаква трудноразбираема молба:

— Спри, спри! Ще направя всичко, което искате. Не ми причинявай това.

При цялото си отвращение към Рейли, Уолдърн не можеше повече да издържа на гледката. Той сграбчи ръката на Девлин и

изкрещя:

— Чакай! Остави го да говори!

Хватката на Девлин беше яка като камък. Уолдрън го дръпна, но онзи не отстъпи. Цялото тяло на Девлин излъчваше непоколебимост. Уолдрън нямаше представа как би могъл да го спре. И тогава, изведнъж, Девлин се отдръпна от прегънатия надве мъж и захвърли автомобилния лост на пода.

— За какво? — каза той. — За да чуеш още лъжи?

Въпреки че Девлин се беше овладял, Рейли представляваше вече един прекършен човек. Той остана да седи сгърчен, като хлипаше, макар че дори не можеше да заплаче като хората.

Уолдрън го прихвана за раменете и го издърпа към облегалката на креслото. Успя да долови в очите му истинска уплаха. Девлин беше постигнал целта си.

Когато видя, че пред него е застанал Уолдрън, вместо Девлин, Рейли стисна ръцете на детектива и изхлипа:

— Моля те, запази ме от него! Ще направя всичко, което поискаш. Съжалявам за това. Никога не съм им казвал нещо, до което нямаше да се докопат и сами. Никога не съм доносничил за теб, така че ти нямаше да пострадаш. Просто играех с Фентън, за да запазя работата си. Той държеше улики срещу мен за неща, които бях правил преди това, Уолдрън. Заплашваше, че ще ме изрита. Че ще ме понижи. Че ще ми отреже пенсията. Остават ми само три години и ще се измъкна от тези лайна. Моля те, не ми прави това.

Уолдрън остави мъжа да се държи за него, изпитвайки жалост, примесена с отвращение.

— Добре, добре. Сигурно можем да поправим част от това, което си сторил.

— Той не може да извади куршумите от тялото на моя приятел, по дяволите! — изкрещя Девлин.

Уолдрън се извърна към американеца. Самият той бе потресен от яростта му. Девлин се бе възправил като разгневен титан и Уолдрън се изплаши самият той да не се превърне в жертва, заставайки в защита на Рейли.

Рейли отново го удари на молби.

— Можете да ме нараните колкото си искате, но от това няма да пострадаат ония, които наистина търсите. Защо не ми позволите поне да

ви помогна да се доберете до тях?

— Как? — попита Уолдрън.

Тъкмо този миг беше очаквал Девлин. Той отстъпи и остави Уолдрън да се заеме със случая.

— Знам повече, отколкото си мислите. Ще ви помогна да ги хванете. Ще ви помогна. Знам как.

— Какво знаеш? Как можеш да ни помогнеш?

В следващите няколко минути Рейли им изпя всичко, което можа да се сети за Зенко и Мислович. Предаде и връзката си в Магистратурата. Каза им за задачата, която бе получил тази сутрин, свързана с изтеглянето на крупна сума от югославяните. Спомена, че тези пари са предназначени за купуване на дрога от ярдитата.

Девлин беше оставил Уолдрън да изпомпва Рейли. Просто седеше и гледаше втренчено обезумелия от страх полицай, напомняйки му мълчаливо със своето присъствие какво го очаква, в случай че се опита да ги излъже. Когато Рейли изпя всичко, той погледна умолително Уолдрън, за да получи неговото разбиране. Но Девлин му отне всякаква надежда.

Той се изправи и заяви:

— Той ти пробутва лайна, Уолдрън. Врели-некипели. Прекратяват сделка с дрога. Те обжалват или пробутват подкуп, или каквото още там могат да направят във вашия съд и в най-добрия случай биват осъдени на една-две години затвор. Това не е достатъчно. Излез оттук и ме остави да се оправя с тази отрепка.

Рейли сграбчи ръката на Уолдрън и я стисна, като не му позволи да се дръпне.

— Не! Не излизай! Сделката с дрогата е само началото. Югославяните могат да ви заведат при онези копелета, ярдитата. Те бяха тези, които натиснаха спусъка срещу вас и вашите приятели, господин Девлин. Можем да ги спипаме. Мислович ще се обърне срещу тях. С него можете всякак да се споразумеете. Ще ги спипате всичките. Ще ги обвиним в убийство. В предумишлено убийство.

— Може би е прав — обърна се Уолдрън към Девлин.

— Да, а може би просто е един говнар. Не мога да се доверя на този пор.

Уолдрън отново погледна към Рейли, сякаш искаше да му каже: „Девлин има основания. Докажи, че греши“.

— Той бърка — изломоти Рейли. — Дайте ми възможност. Ще го докажа. Останете с мен, докато им помогна да изтеглят парите. После ще ви отведе при тях и при ярдитата. Ще ги спипаме всичките на едно място и край.

Уолдрън кимна, обърна се към Девлин и каза:

— Можем ли да поговорим за секунда?

Уолдрън се изправи и отведе Девлин в другия край на стаята. Двамата застанаха с гръб към Рейли и заговориха тихо, за да не може да ги чуе. Но той ги наблюдаваше внимателно, за да открие някакъв знак на надежда.

— Ти сериозно ли? Не мога да разбера дали не играеш — попита Уолдрън.

Девлин се бе поуспокоил, но отговорът, който последва, не бе толкова успокоителен, колкото му се искаше на инспектора.

— Понякога не съм сигурен в себе си.

— Боже мой, човече, ти ме плашиш!

— Добре. Но тъй или иначе постигнах целта си. Мисля, че го доведохме до това, което искахме. Да го оставим да направи това, което предлага. Можеш ли да намериш хора, които да проследят тези копелета до ярдитата, след като изтеглят парите?

— Да. Абсолютно. Сега разполагам с нещо солидно. Мога да изискам хората, които ще ми трябват.

— Можеш ли да се справиш до обяд?

— Да.

— Добре. Направи го тогава. Но гледай да си сигурен, че Рейли не играе пак двойна игра.

— Не мисля, че ще посмее да се опита повече. Но няма да го оставя сам, докато не дойде моментът за това.

— Добре. Събери си хората и бъди готов. След като си вземат парите, нещата ще се задвижат бързо. Съветвам те да предприемеш необходимите мерки и да имаш на разположение въоръжен екип. Ако се опиташ да разбиеш тези типове, играта може да загубее. Видя колко огнева мощ изсипаха върху мен.

— Прав си. Ще се свържа със Специалните части и ще поискам да бъдат в готовност. След като разберем накъде отиват югославяните с парите, ще ги извикаме.

— Можеш ли да осигуриш това, от което ще имаш нужда?

— Ще трябва да използвам няколко връзки. Томас Крейтън, командирът на тази част, е мой колега от колежа. Давали сме заедно патрул през първите две години служба. Запазихме много добри отношения след това. Той ще ми осигури хората си. Троянските подразделения и Сините барети са добре обучени. Можем да се справим с това, ако се наложи.

— Колко души можеш да осигуриш?

— Колкото са нужни. Тук не сме много ласкави към главорези, обикалящи из улиците с автоматично оръжие. Ако се наложи, ще повикаме и военната полиция. Разполагаме с най-добрите бойци в градски условия в целия свят.

— Да, двадесет и пет годишната ви практика в Белфаст.

— Точно така.

— Добре. Убеди Рейли, че ще му позволиш да ти помогне, но гледай да му дадеш да разбере, че това е последният му шанс. Кажу му, че ако те прекара, аз се заклевам, че ще му бръкна през сливиците и ще му извадя шибаното сърце през устата. Накарай го да повярва.

— Не мисля, че ще бъде трудно.

— Не би трябвало. Защото наистина ще го направя.

— Ясно.

— И още нещо. Докато следите югославяните, няма да е лошо да разберете къде се намира босът на ярдитата, Оливър, и да го поставите под наблюдение. Колкото повече знаете какво става от другата страна, толкова по-голям става шансът ви да спипате всички тези момченца.

— Разузнавателната група в участъка на Хакни знае повечето му резиденти. Докладът, който прочетох, съобщава, че той действа в един от най-старите бордеи в района. Мисля също, че ми се мерна нещо за склад или автомобилно гробище, което притежава там. Ще го намеря. Нещо друго има ли?

— Просто гледай да осигуриш подходящи хора при банката. Трябва да разполагаш с достатъчно момчета, които да спипат тоя Зенко и да го проследят. Съмнявам се, че Мислович ще е там, но неговият човек ще ни отведе до него. Твоите хора ще трябва да охраняват югославяните, докато става покупката.

— Смяташ ли, че сделката ще се осъществи днес?

— Гарантирам ти, че югославяните и ярдитата ще се съберат на едно място.

— Откъде знаеш?

— Защото всичко се развива по моя план, Уолдрън. Ти само гледай да осигуриш хора и да останеш при тях. И въоръженият ти екип да бъде готов за действие.

Уолдрън разбра, че Девлин не му казва всичко, което знае. Но не настоя. Девлин вече му бе осигурил достатъчно основания да действа и ако имаше късмет, щеше да се оправи с Фентън.

— Добре. А ти сега какво ще правиш?

— Ще се навъртам наоколо. Как можем да поддържаме връзка?

— Обади се в участъка. Те ще ни свържат, където и да се намирам. Какво става с жената? Все още ми трябва като свидетел, след като заловя тези типове. Ти също.

— На ваше разположение сме и двамата, когато ви потрябваме. — Девлин погледна часовника си. — Имам да свърша още няколко неща. Гледай на всяка цена Рейли да бъде там, където го искат.

Девлин обясни на Уолдрън по какъв начин да се държи Рейли по време на тегленето на парите. Уолдрън само кимна. Разбираше, че шоуто го водеше Девлин.

Уолдрън инструктира бързо, но в подробности Рейли, докато не се увери, че старото окаяно ченге е готово да изиграе ролята си. Но преди това Рейли трябваше да стане от креслото в стаята на Девлин в „Дрейкът“ и да походи пеша. Уолдрън му помогна да се изправи на крака и се опита да го убеди, че е в състояние да ходи, макар и с насинени пищали. Рейли се надигна, но се срути почти веднага в креслото.

Уолдрън се зачуди дали нещастното копеле ще може изобщо да ходи. Каза му да седне и влезе в банята, за да потърси нещо, което можеше да му помогне.

Големият несесер с принадлежности за бръснене на Девлин бе поставен на умивалника. Уолдрън го отвори и с радост установи, че отвътре прилича на лекарска чанта.

Той порови вътре и намери голямо шише, пълно с болкоуспокоителни — кодеин, и широко руло лейкопласт.

Върна се в дневната и даде едно хапче на съсипания Рейли, след което поръча да им донесат кафе в стаята. После взе рулото

лейкопласт, вдигна крачолите на немачкаемите панталони на Рейли и започна да увива стегнато кокалестите му крака от коленете до глезените.

Кафето от румсървиса пристигна и Уолдрън нареди на Рейли да изпие колкото може. Не искаше да изпадне в дрямка, която успокоителното скоро щеше да предизвика.

Докато Рейли пиеше кафето, Уолдрън взе телефона и започна да дава нареждания. Той погледна часовника си. Времето изтичаше. Смени наблюдаващия екип на Бериук стрийт и прати друг екип да намери Оливър. След което остави съобщение на Крейтън в Отдела за специални операции.

В единадесет и тридесет Уолдрън вече бе направил каквото бе могъл, а Рейли бе изпил всичкото кафе. Настъпваше моментът на истината. Кодеинът беше му подействал. Сега всичко зависеше от разнебитените крака на Рейли и от куража, ако изобщо му бе останал такъв.

Уолдрън застана пред него и каза:

— Това е положението, Рейли. Излизаш оттук и действаш за нас, с което ще ми дадеш шанс да те защитя. Не го ли направиш, се отдръпвам.

Уолдрън загледа как Рейли се плъзва напред към ръба на креслото, за да се изправи на крака. Ако това копеле не успее, аз също съм мъртъв, каза си Уолдрън.

Но комбинацията от кодеин, стегнато увития пластир, кафето и страха вдигнаха Рейли на крака. Той успя да направи първата крачка и неговата сила и увереност нарастваха с всяка следваща. Докато стигнаха до полицейския седан на Уолдрън, паркиран извън хотела, той изглеждаше почти нормално.

Уолдрън подкара бързо из Лондон и успя да докара Рейли на ъгъла на Лондонската стена и Мургейт две минути след дванадесет часа.

Уолдрън бавно зави с необозначения полицейски седан на ъгъла и спря на колоната от лондонски таксита, чакащи на една стоянка по протежението на улица Мургейт. Беше се прикрил добре и въпреки това имаше добра видимост към входа на банката. „Барклис“ беше последната от няколкото банки, които заемаха цялото каре. Намираше се на първия и втория етаж на пресечката на Мургейт и Саут Плейс.

Уолдрън наблюдаваше как Рейли енергично се отправя към входа на Мургейт стрийт и застана отпред в очакване на Зенко. Преди Рейли да стигне до входа, Уолдрън чу, че някой чука на прозореца. На тротоара стоеше детективът, който му бе помогнал да организира наблюдението на Бериук стрийт. Казваше се Джими Риналди. Беше около тридесетгодишен набит, як италианец с късо подстригана коса и тридневна брада. Риналди беше облечен в джинси, кафяв кашмирен пуловер и три четвърти черно кожено яке.

Той отвори вратата на колата и седна до Уолдрън. После подаде на главния инспектор малка радиостанция и каза:

— Паркирали сме ей там, срещу банката и сме готови да последваме когото ни кажеш. Намираме се в белия микробус. Ако се влеят в трафика, ще ги прихванем. Ако завият обратно ей оттук, можеш да тръгнеш след тях и да държиш връзка с нас по радиото.

— Чудесно. Колко време разполагам с вас?

— Ние с Едуардс трябваше да разследваме взлом и изнасилване край пристана, но се измъкнахме и дойдохме тук. Онази работа може да почака малко. Трябва да се срещна с един агент в четири, но дотогава можеш да разчиташ на нас.

— Чудесно. Радиостанциите настроени ли са на една честота?

— Да.

Уолдрън и Риналди говореха, без да свалят очи от Рейли пред входа на банката. На Уолдрън му се искаше той да има вид на човек, който ще издържи, докато югославяните се появят. Но се съмняваше в това.

— Нещо друго?

— Чух, че Фентън те търси.

— Мръсен негодник!

— Като говорим за негодници, надявам се, че ще излезеш с нещо по-сериозно за твоето детективче, колега.

— Ще изляза. Кой следи ярдитата?

— Витковски и Джонсън. Третия човек от екипа им не го познавам. Мисля, че днес е в съда. Само двамата са. Ако твоят наркосекс се окаже на едно от двете места, би трябвало да го намерят без особени главоболия. СКО ще те свърже с тях.

— Окей, Джими. Благодаря ти. Задължен съм ти.

— Надявам се да свършиш добра работа. Айде.

Младият детектив отвори вратата на служебния седан, скочи на улицата и бързо се отправи към своя микробус. Точно тогава един червен сааб спря пред входа на банката откъм страната на Мургейт.

Зенко седеше на задната седалка. Роланд, едрият телохранител от главната квартира на Беруик стрийт, беше зад волана. Плешивото туловище на някакъв мъж се бе разположило отпред на седалката. Казваше се Радич.

Рейли ги забеляза и се приближи с измъчена походка към колата. Зенко свали стъклото на прозореца и го попита:

— Какво става с теб, Рейли? Приличаш на скапано лайно.

— Имам махмурлук, ако нямаш нищо против.

— Вие ирландците сте големи пияници.

— Мисли си каквото искаш, Зенко. Парите у вас ли са?

— В банката са. Това е Радич. Иди с него. Вземи парите и ги донеси тук.

Зенко направи знак на Радич да излезе от колата. Той се приведе и се измъкна, нарамил голяма кожена чанта. Имаше форма на правоъгълна кутия и се отваряше отгоре по средата.

Зенко кимна и Радич я подаде на Рейли.

— Рейли, питай за госпожица Рейнолдс. Покажи ѝ значката и идентификационния си номер. Вземи парите и ми ги донеси. Ще ти дам пари и после си отиваш, но дръж връзка с мен. Може би ще ни потрябваш за нещо утре.

— Добре.

Рейли взе чантата и се запъти към входа. Зенко се обърна към Радич и му заговори на хърватски:

— Стой близо до него. Тоя шибаняк ходи, сякаш е хванал маясъл или нещо такова. Действай.

Радич последва Рейли в сградата.

Първият етаж обслужваше фирмени сметки. Едно стълбище погоре се намираше отделът за частни клиенти. Радич посочи към ескалатора, водещ към втория етаж. Рейли стъпи на него, благодарен, че не му се налагаше да се качва по стъпалата. Радич го последва. Докато се изкачваха нагоре, Рейли изведнъж усети, че стомахът го присвива. Явно беше от кафето, кодеина и страха.

Завиха покрай асансьорите, покрай още касови гишета, покрай няколко кабинета и минаха по един къс коридор, към преграда от

двойни стъклени врати. Една секретарка им отвори и ги поздрави.

Рейли ѝ каза:

— Трябва да се видим с госпожица Рейнолдс.

Зад секретарката се виждаше просторно помещение, заобиколено с малки офиси. Секретарката се обади на госпожица Рейнолдс и след минута тя се появи, държейки в ръката си ключ, маркиран с номер седем, върху широка гривна.

Беше облечена в сиво служебно сако, пола и бяла блуза. Поведението ѝ излъчваше подходящата смесица от сърдечност и деловитост.

Тя провери личните документи на Рейли и каза:

— Добро утро, господа, ще ви обслужим в седми офис. Нещата ви са подготвени.

Рейли пое ключа и го връчи на Радич.

— Къде ви е тоалетната, госпожичке?

Обръщението „госпожичке“ не допадна на младата дама. Тя се намръщи, за да покаже своето неудоволствие и добави с подobaваща доза хладина:

— Обратно по коридора и после вляво.

Секретарката отвори чекмеджето си и извади друг ключ с гривна. Рейли го взе и каза на човека на Зенко:

— Ще се върна след секунда.

Младата банкова чиновничка поведе Радич към малкия офис, а Рейли се пъкна в мъжката тоалетна.

Веднага щом се озова там, той бързо изпразни къркореците си черва в тоалетната чиния. Облекчението беше почти мигновено. Уолдърн му беше дал допълнително хапче и Рейли го измъкна от джоба на ризата си. Разкъса опаковката и го глътна без вода.

Когато свърши, му се наложи да се хване за кутията за тоалетна хартия, за да се изправи на крака. Пищялите го боляха и гърлото му беше смазано от автомобилния лост, с който Девлин го беше притискал към стената.

Когато се добра до малкия офис, който банката беше осигурила за частни трансакции, последните пачки банкноти от по сто лири вече бяха поставени върху бюрото пред Радич. Човекът на Зенко седеше спокойно и наблюдаваше растящата купчина пари. Банковият касиер излезе от малкия офис и затвори вратата след себе си.

Рейли и Радич седяха един до друг в стая със сто хиляди лири. Рейли никога досега не беше виждал толкова много пари на едно място, въпреки че пачките бяха от едри банкноти и не представляваха кой знае колко голяма купчина. Чантата, която Зенко му беше дал, се оказа прекалено голяма за тях.

Рейли се зачуди дали им бяха дали цялото количество и попита Радич:

— Трябва ли да ги броим?

— Да.

Това беше първата дума, която той беше изтървал досега.

Пачките бяха двадесет и една. Всеки от тях взе по една и се зае да брой банкнотите, които трябваше да са петдесет. Заедно преброиха всичките двадесет и една пачки. На Рейли му беше все тая, но продължи операцията. Отне им повече време, отколкото беше очаквал.

— Е, добре. Хайде, да ги връчим на шефа ти.

Радич вече се бе подписал за парите.

Навън, на Мургейт, Уолдрън седеше търпеливо в необозначената кола.

В сааба Роланд се извърна към Зенко и попита:

— Колко време е нужно, за да се приберат някакви пари?

Зенко вдигна както обикновено рамене вместо отговор и каза:

— Сложи си пистолета в скута и се приготви, когато излязат.

От етаж с офиси за частни клиенти на банката се излизаше по вито стълбище долу на етаж с главното служебно фоайе. Никой не беше обърнал внимание на мъжа, който стоеше в коридора до директорския кабинет, наполовина скрит от стълбището. Той четеше брой на „Лондон Таймс“. Беше облечен в широки кадифени панталони, светлозелен пуловер и черни кожени ръкавици. Пуловерът стигаше под кръста му и скриваше автоматичния пистолет „Глок“ 17, затъкнат над дясното му бедро. Мъжът беше Девлин.

В малкия офис Радич и Рейли бяха привършили с прибирането на двадесетте и една пачки в кожената чанта. Радич наблюдаваше как Рейли стисна дръжката на чантата. Беше достатъчно тежка, за да притесни ченгето, че болните му крака няма да издържат товара.

Радич му отвори вратата. Пребитият ирландец си пое дълбоко дъх, изправи се и тръгна. Последното хапче кодеин направи болката в посинените му пищяли поносима.

Радич беше як като горила. Плешив, смръщен, облечен в костюм, който му бе възтесен, той изглеждаше достатъчно внушителен, дори от далечно разстояние. Това, че сега отговаряше за значителна сума пари в брой го правеше да изглежда направо застрашителен.

Когато Рейли забеляза спираловидната стълба, той направи гримаса. Проклетата болка, простена наум той. По дяволите! Скоро всичко това трябваше да свърши.

Колебанието на Рейли даде на Девлин възможност да ги забележи преди да тръгнат надолу. Той зае позиция точно зад стълбата. Пусна вестника и когато те се озоваха във фойето, тръгна плътно зад тях. Нито Рейли, нито Радич забелязаха приближаващия се зад гърба им Девлин. Двата се бяха съсредоточили към изхода.

Когато се приближиха до вратата, извеждаща на улицата, Девлин се пресегна към задния си джоб и измъкна увенчаната с оловен накрайник палка, която беше взел от Рейли. Знаеше, че този път не бива да греши. Контузените крака на Рейли се огъваха, останали съвсем без сила. Той застана зад свъсения гангстер. Радич отбягна въртящата се врата и пристъпи към отварящата се вдясно от него. Постави ръка на дръжката и се обърна към Рейли. Наведе се и отвори вратата, като му направи път да излезе пръв на улицата.

Точно в мига, в който Радич пристъпи прага, след като Рейли бе излязъл, Девлин го сграбчи за яката, дръпна го назад във фойето и го удари с палката отзад по главата.

Ударът повали тежкия мъж на колене. Той все още беше в съзнание, но не можеше да контролира краката си. Затършува за пистолета под мишницата си, но се килна настрани.

Рейли тъкмо излизаше през вратата. Той се поколеба за момент, объркан в коя посока да тръгне, за да стигне до саба. Обърна се за Радич, но вече зад него стоеше Девлин, не Радич.

От наблюдателния си пункт на предната седалка на саба, Роланд не беше видял какво стана с Радич, но забеляза един мъж с черна маска за ски на лицето, който излизаше от вратата на фойето, плътно след Рейли. Той понечи да изскочи от колата.

В същия момент Девлин удари Рейли по темето, избягвайки слепоочието. Рейли рухна, но преди тялото му да докосне тротоара, Девлин беше измъкнал чантата от ръката му и беше побягнал.

Роланд вече се бе измъкнал от колата и се затича към тротоара с пистолет в ръката. Опитваше се да излезе срещу Девлин, за да може да стреля. Зенко беше откъм улицата. Той имаше по-добър ъгъл, но все още не бе извадил оръжието си. Роланд стреля пръв. Три хаотични изстрела. Нито един от тях дори не засегна Девлин.

Всичко се разви толкова бързо, че на Уолдрън не му остана време да реагира, камо ли да разбере какво става. Когато чу първите изстрели, той панически натисна призивния бутон на радиостанцията и нареди на наблюдателния екип:

— Останете на позиция. Не се намесвайте. Аз ще се погрижа. Стойте на място, и бъдете готови да последвате сааба.

Уолдрън стисна радиостанцията и зачака отговор. Най-сетне през малкия говорител се чу прашене и отвърнаха:

— Роджър. Оставаме на позиция.

Уолдрън нямаше намерение да призовава за въоръжена намеса. Искаше югославяните да потеглят и да го заведат при Мислович.

Девлин вече почти беше достигнал пресечката на Мургейт и Саут Плейс, когато Зенко най-после успя да произведе първия си изстрел. Той също не улучи. Сега Роланд тичаше след Девлин, като се опитваше да се приближи и да произведе по-точен изстрел. Девлин измъкна тичешком „Глок“-а от кръста си, зае позиция, обърна се и стреля.

За част от секундата той обхвана с поглед всички възможни мишени: тичащия към него Роланд; Зенко, с насочено оръжие; а с периферното си зрение, измъкващия се от фоайето на банката Радич.

Стрелбата бе накарала всички пешеходци в зоната да се затичат и да залегнат. Девлин имаше чиста мерна линия към Роланд, който беше най-близката му мишена. Той се прицели и един куршум се заби в лявото бедро на Роланд. Кракът му отскочи толкова бързо, че едрият мъж залитна и се срути по очи.

Девлин не си загуби времето да стреля по Радич, тъй като мъжът все още едва ходеше след сътресението, което бе получил.

Зенко произведе още един изстрел и отново пропусна. Девлин се завъртя, сграбчи чантата и сви зад ъгъла по Саут Плейс, която след края на карето ставаше Елдън стрийт.

Саут Плейс — Елдън стрийт, беше широка оживена улица. Трафикът беше малък. На западната страна на улицата почти нямаше

паркирани коли, тъй като граничеше със строителен участък. Източната страна беше претъпкана с коли, паркирани броня до броня. Девлин се затича по средата на улицата, за да не се блъска в пешеходците по тротоара.

Зад ъгъла на Мургейт, Зенко се понесе с пълна скорост след Девлин.

По средата на карето беше паркирано синьото волво. Ани чакаше на шофьорската седалка и следеше развоя на събитията през огледалото за обратно виждане. Девлин ѝ бе казал какво точно да направи и тя бе решена да го стори на всяка цена. Беше чула ясно пукота на стрелбата, но умът ѝ бе толкова ангажиран с това, което трябваше да направи, че куршумите изобщо не я стреснаха.

Когато Девлин се озова на около петнадесет крачки от колата, Ани се протегна назад и отвори задната врата откъм улицата, натисна с крак педала и превключи на скорост.

Девлин изтича до багажника, пусна чантата на улицата и натисна копчето за освобождаване на капака. Вътре, в ембрионална поза, лежеше Хинтън. Хинтън трябваше вече да е мъртъв. Беше пребит, покрит с отоци, с прекършен гръбнак, беше прекарал натъпкан така в багажника в продължение на часове, опитвайки се да диша. Носът му беше смазан толкова лошо, че трябваше да засмуква въздух през устата. Трябваше вече да е мъртъв. Но не беше. Той изчакваше последния си шанс да убие, и когато Девлин отвори багажника, Хинтън го сграбчи за гърлото със светкавичната реакция на кобра.

Но и Девлин се оказа почти толкова бърз. Той насочи дулото на „Глок“-а право в гръдната кост на Хинтън и дръпна спусъка. Само веднъж. Куршумът разкъса сърцето на Хинтън и проби в гърба му дупка, голяма колкото юмрук.

Със свободната си ръка Девлин издърпа тялото от багажника и го остави по гръб на улицата.

Девлин го беше превърнал в къс мъртва плът. Още един живот, поднесен в жертва на боговете на смъртта. Към този миг бе вървял, още откакто се бе върнал при Ани. Още когато бе прочел съобщението ѝ в Лос Анджелис. Още откакто я бе видял за пръв път преди толкова години в „Били Бъдс“.

И всичко това му бе отнело по-малко от пет секунди.

Девлин се обърна назад към Мургейт и видя завиващия на ъгъла Зенко. Той се прицели и отправи един изстрел малко над главата му. Зенко отскочи встрани и залегна. Девлин хвърли чантата с парите в багажника, затръшна го и отново се обърна назад, прицелвайки се в Зенко. Зенко стреля пръв. Девлин полетя назад, удари се в багажника и падна долу, извън обсега на полезрението му.

Зенко вече се намираше на половин каре разстояние, но не спираше да тича към колата, в която се намираха парите му.

Девлин предприе последния си ход. Изстрелът на Зенко не беше го улучил. Девлин беше рискувал живота си, с надеждата, че Зенко няма да може да го улучи тичешком от половин каре разстояние. Рискът се оказа оправдан. Девлин така и не разбра колко близко покрай главата му беше профучал куршумът на Зенко.

Задната врата на седана беше отворена. Девлин все още лежеше на уличното платно, невидим за Зенко. От това положение той издърпа маската си за ски, навлече я върху главата на Хинтън и се шмугна на задната седалка на волвото.

Веднага щом се озова вътре, той извика „Тръгвай!“ и Ани натисна педала на газта. Волвото се понесе нагоре по Елдън стрийт. Зенко се затича след колата, опитвайки се да стреля по нея, но беше твърде късно. Той взе на бегом десетината метра до трупа, който беше окървавил улицата околоръст. Тялото беше облечено в тъмни панталони, светлозелен пуловер и черна маска за ски на лицето. С изключение на черните ръкавици, облеклото напълно съвпадаше с това на Девлин.

Зенко погледна към тялото, горд от точния изстрел, с който бе убил на място мъжа, който го бе ограбил.

Пресегна се и свали черната маска от лицето му. Оказа се Хинтън.

Зенко напълно загуби контрол. Яростта му избликна в поток от псувни на хърватски. Насочи пистолета си към трупа и задърпа спусъкът отново и отново, докато не му останаха патрони. Изрита мъртвото ярди в лицето, но това почти не уталожил гнева му.

Зенко пхна пистолета в джоба си и тръгна назад към колата. Искеше му се да остане и да размаже тялото на Хинтън, но не изпитваше желание да бъде арестуван от полицията, която, както се очакваше, щеше всеки момент да блокира района.

Когато се върна на ъгъла на Мургейт, той видя Радич, опрян с една ръка на стената на сградата на банката да се навежда напред и да се оттласква — вторична реакция от мозъчното сътресение, което бе претърпял.

Малка тълпа се беше събрала около Рейли, който все още лежеше на тротоара.

Зенко сграбчи Радич за яката и леко го разтърси:

— Радич! Влизай в колата. Можеш ли?

Радич вдигна поглед към него и кимна немощно. По лицето му се стичаше кръв, а тялото му бе обляно със студена пот, но той успя с препъване да се добере до колата. Зенко си запробива път през тълпата към Рейли.

Уолдрън седеше в колата си и продължаваше да наблюдава червения сааб. Той следеше полицейските призови по радиостанцията, очаквайки да види кога Троянските подразделения щяха да се задействат. Не беше ги призовал, защото въпреки че бе обезпокоен от събитията, разиграли се пред очите му, знаеше, че няма да може да обясни достатъчно адекватно собственото си присъствие на мястото на инцидента. Това, че Девлин се бе предрешил като ярди, не успя да го заблуди. Той бе наясно, че тъкмо Девлин бе този, който току-що бе предизвикал още една престрелка по улиците на Лондон.

Той изруга. Какво, по дяволите, правеше този янки? Нима беше възможно просто да бе налетял заради парите, за да ги вземе за себе си? Или за жената? В безсилието си Уолдрън тресна длан във волана. Как, по дяволите, щяха сега югославяните да осъществят покупката си? Това обаче нямаше значение. Той нямаше никакъв друг избор, освен да ги следва и да изпълни плана на Девлин. Дано поне Риналди и партньорът му останеха до края на операцията. Сега главният проблем беше дали югославяните щяха да успеят да се измъкнат, преди колите на ТВП да се изсипят и да ги заклещят в района на престрелката.

За щастие, никой в банката все още не беше се обадил. Очевидно там още не знаеха, че техен клиент е бил обран в собственото им фоайе. Но ето че най-после се появи първият сигнал. Беше глас на жена. Прозвуча истерично. Тя се представи като продавачка в магазина „Марк & Спенсър“ на улицата срещу банката. Той слушаше как

полицейският оператор по спешните случаи се опитва да отсее информацията.

Уолдрън знаеше, че Троянските подразделения дислоцирани в този район се намираха съвсем наблизо и прецени, че ще им отнеме не повече от пет-шест минути, докато стигнат дотук. Югославяните разполагаха с не повече от три минути, преди да бъдат заклещени в зоната. Знаеше, че те няма да се предадат без стрелба. Знаеше също така и че бойците от Отдела за специални операции с техните смъртоносни карабини „Хеклер & Кох“ МР5 щяха да спечелят битката. Тогава всичките му надежди да изкупи грешките си щяха да се изпарят. Уолдрън разбра, че се намира в абсурдното положение да се моли престъпниците да успеят да се измъкнат.

Зенко вече си бе пробил път през тълпата и изправи полуизпадналия в безсъзнание Рейли на колене. Почти го довлече до сааба, все още паркиран на същото място до бордюра. Някакъв бизнесмен с изискан вид, в кафяв раиран костюм му помогна да примъкне Рейли до колата.

Зенко изръмжа едно „благодаря“ на непознатия.

Роланд вече седеше зад кормилото, борейки се с шока и болката от раздробената кост на крака му. Добре че десният му крак не беше пострадал. Той запали двигателя, готов да потегли.

Зенко избута Рейли в другия край на седалката и се качи до него. Бяха успели да се качат доста бързо и за момент Зенко се поколеба дали да не тръгнат след колата с парите, но съобрази, че ситуацията е безнадеждна. Той гневно затръшна задната врата на колата и извика: „Тръгвай!“.

Около мястото се бе струпала тълпа. Трафикът беше спрял. Отдалече се чуваше воят на приближаващи се полицейски сирени. Роланд даде газ на двигателя, натисна продължително клаксона и подкара по улицата.

Уолдрън вече беше излязъл на платното, готов да поеме в нужната посока. Колата му се озова зад червения сааб и той го последва нагоре по Мургейт стрийт. Помощният екип поддържаше връзка с него по радиостанцията и маневрираше, за да може да го последва.

В сааба Зенко се извърна и сграбчи кичур от сплъстената коса на Рейли. Той разтърси главата на полицаия, докато острата болка не го

върна в съзнание.

— Кой направи това, шибано копеле? Кой го направи? —
закрещя той.

— Не знам. Не можах да видя нищо — едва изломоти Рейли.

— Лъжец! Ти казал на ярдитата. — Зенко измъкна пистолета и го насочи в главата на Рейли. — Никой не знаел за теглене, освен ти. Шибан кур. Как се добрал Оливър до теб? Отговаряй.

— Не се е добрал! Кълна се в Господ!

— Лъжеш! — Той тикна пистолета в лявото око на Рейли и дръпна спусъка.

Уолдрън беше само на една кола разстояние зад сааба и можа да види как Зенко натиква дулото на оръжието в окото на Рейли. Колкото и да презираше този човек, Уолдрън не можеше да гледа как го убиват. Но нямаше оръжие, нито някаква представа как би могъл да предотврати смъртта му. Тъкмо се канеше да се блъсне в задницата на сааба, когато разбра, че макар Зенко да дърпаше спусъка на пистолета, изстрел не бе произведен.

Зенко хвърли с отвращение пистолета на пода и изкрещя на Радич да му даде своя.

Макар и със сътресение, Радич все още можеше да съобразява.

— Почакай малко, Зенко, не го убивай. Той е единственият, който знае къде са парите. Франк ще иска да говори с него. Остави го жив.

В отговор Зенко изкрещя „Мамка му!“ и удари Рейли през устата с опакото на ръката си. Разбитата глава на Рейли се блъсна в рамката на прозореца и той отново изпадна в безсъзнание.

— Ти си прав, Радич. Но не му давам много живот на този скапаняк.

Уолдрън се съсредоточи в колата пред себе си. Той стисна волана здраво и се опита да не обръща внимание на ускорения си сърдечен ритъм.

33.

Ани караше волвото толкова бързо, колкото трафикът позволяваше. Девлин седеше на задната седалка и се мъчеше да се освободи от зеления пуловер.

— Добре, забави малко — каза ѝ той. — Карай нормално. Опасното мина.

Ани бе започнала да се изнася вдясно, за да изпревари потока автомобили пред нея, но забави и продължи със същата скорост като останалите коли. Улицата се бе стеснила до две платна. На няколко метра напред колоната беше спряла на червено. Искаше ѝ се да се обърне и да заговори на Девлин, но не смееше да отдели поглед от пътя.

— Като стигнем на следващата пресечка, завий надясно, за да сляза — спокойно нареди Девлин.

— Ти го уби, Джак, нали?

— Да. Убих го.

— Ти го искаше, нали?

— Да. Но съжалявам, че трябваше да го направя.

— Не, не съжаляваш. Аз щях да го направя. С радост щях да дръпна спуська.

— Само първия път, Ани. Само първия път е така.

Движението отново бе възстановено и Ани замълча, продължавайки към следващата пресечка. Девлин си бе сменил облеклото с това от „Дрейкът“. Беше свалил тъмните панталони. Той направи няколко движения на задната седалка и нахлузи чифт панталони от фин вълнен плат в маслинен цвят и кашмирен жълтеникав блейзър. Под зеления пуловер беше сложил ленена риза в кремав цвят. Вече беше облечен напълно различно от който и да е от присъстващите на сцената на инцидента. Смяната на облеклото му бе отнела по-малко от три минути.

— Като завиеш, спри и ме изчакай да изляза. После продължи напред, докато напуснеш района. Карай в продължение на петнадесет

минути колкото се може по-далеч оттук и прибери колата в някой гараж. После вземи такси и се върни в клиниката. Ако попаднеш на задръстване, просто остави колата, метни се на метрото или вземи такси и напусни района.

— Добре.

— Върни се в клиниката и остани с Елизабет.

— Оставяш ме да се оправям сама?

— Сега те няма да те търсят.

— Защо?

— Ти вече не си в челния списък на набеязаните жертви.

Тя спря на ъгъла. Девлин излезе бързо и измъкна кожената чанта от багажника. Напъха панталоните и пуловера в нея и пристъпи до шофьорското стъкло.

— За всеки случай не оставяй нищо в колата. Ако я намерят, приятелката ти ще сметне, че е била открадната. Иначе можеш да я върнеш обратно в Кеймбридж, когато всичко свърши.

— Добре.

Ани се стараеше да изглежда твърда пред хладнокръвната физиономия на Девлин, но изведнъж усети, че от очите ѝ бликват сълзи. Гласът ѝ изневери. Но Девлин не се разколеба, само каза:

— Остани в клиниката, докато ти се обадя.

Без да каже нищо повече, той се обърна и се отдалечи.

След като подкара, Ани се опита да анализира чувствата си. След като Девлин си бе заминал, желанието ѝ да заплаче я бе напуснало. Защо я караше да се чувства така? Тя не бе свикнала мъжете да се държат по този начин с нея. Но после си даде сметка, че обикновено не се интересуваше какво правят мъжете, освен ако не беше нещо, което тя искаше. А сега Девлин не правеше ли това, което очакваше от него? Защо да плаче тогава?

Но тя беше станала съучастник в убийство! Да, в убийството на един звяр в човешки образ, което все пак си беше убийство. Тя се опита да разбере какво чувства. Не, не изпитваше нищо. Никакво чувство за вина. Ако изобщо чувстваше нещо, то беше облекчение. Може би изпитваше известно безпокойство, че ще я заловят, но това беше всичко. Въпреки че убийството беше станало пред очите ѝ, изстрелът я бе накарал само да трепне, при все че усети как тялото на Хинтън се блъсва в задницата на колата. Струваше ѝ се, че още

надушва миризмата на пушек от оръжието на Девлин, но си даде сметка, че изобщо не я интересува, че Девлин беше убил онзи тип. Единственото нещо, което я караше да изпитва известна болка и съжаление, беше мисълта, че може би няма да види Джак Девлин повече.

След като напусна Ани, Девлин се насочи право към задния вход на гара Ливърпул. Бързо стигна по улицата на гарата до малко площадче, мина покрай една грандиозна метална скулптура и се озова в дълъг пасаж, водещ към главния терминал. Пасажът беше пълен с табла с разписания, рекламни билбордове и красиво аранжирани витрини на магазинчета.

Гара Ливърпул представляваше главния разпределителен възел за влаковете и за линиите на метрото. Цялата беше изградена от стъкло, керамични стени и мраморни подове. Цялата конструкция на гарата се крепеше на носещи греди, издигащи се дъговидно над главния терминал, свързани така, че да поддържат огромния сводест остъклен покрив, който покриваше пероните.

Докато вървеше по главния покрит пасаж Девлин се заглежда за багажно отделение. Наложил се да попита двама души, които го насочиха към задния вход. Помещението за багаж беше скрито вляво, зад един павилион за меки мъжки шапки, в участък, далече от главния терминал, вероятно за да се предотвратят значителни щети по пероните и по билетните гишета, в случай че някой терорист реши да постави бомба.

Девлин си купи „Лондон Таймс“ и последния брой на списание „Вог“, и ги постави върху купчинката пачки на дъното на чантата. Върху тях постави дрехите, които беше носил при нападението в банката. Той се наведе към чантата и ги подуши. От пуловера все още се усещаше лек мирис на барут. Той го натика на дъното, надавайки се, че слабата миризма няма да накара служителите в багажното да се усъмнят, че вътре има взривно устройство. Съдържанието почти изпълни чантата.

След мирната декларация на ИРА, персоналът, който обикновено проверяваше багажа за бомби, малко се бе поотпуснал. Ниският, плешив мъж, който обработваше лявото багажно отделение, огледа

чантата на Девлин само колкото да се увери, че вътре няма нищо опасно.

След като се осведоми, че гардеробът работи до девет часа, Девлин отново се вля в потока от хора, движещи се по главната алея. Дори в разгара на деня, из гарата се движеха голям брой пътници. Девлин без проблем се скри в тълпата.

Той премина почти по цялата дължина на алеята, докато съгледа телефонни апарати при входа на метрото. Вдигна слушалката и набра някакъв номер, чудейки се колко ли от участниците в инцидента щяха вече да бъдат мъртви по времето, когато багажната служба вече щеше да е затворила.

След като Зенко се отказа да застрелва Рейли, Уолдрън се успокои и продължи да следва червения сааб. Проследяването протичаше гладко. Риналди и Едуардс бяха достатъчно опитни ченгета, за да могат да следват една кола из улиците на Лондон, без да бъдат забелязани и без да я изтърват от поглед. Те поддържаха връзка по радиото и ловко изскачаха напред-назад, озовавайки се ту пред, ту зад сааба.

Уолдрън знаеше, че можеше да разчита на Риналди да си държи езика зад зъбите за това твърде необичайно назначение. Едуардс щеше да се съобрази с поведението на партньора си. Риналди мразеше началник-групата Фентън почти толкова, колкото и Уолдрън. Но никаква омраза към Фентън нямаше да може да накара Риналди да мълчи, в случай че някой пръснеше мозъка на един полицейски сержант на задната седалка на колата, която той бе получил задача да преследва. Такива неща не се случваха всеки ден.

Сега-засега Уолдрън се бе залепил за сааба, решил да следва плана на Девлин, въпреки че изобщо не беше сигурен какво точно се канеше да направи Девлин. Ако американецът беше извършил всичко това само за да изчезне с парите на югославяните за дрогата, Уолдрън реши, че той лично ще го залови и сам ще го застреля.

Шофьорът на Зенко, Роланд, правеше задачата на ченгетата безкрайно лесна. Той просто караше кротко и не правеше нищо, за да се отърве от възможни преследвачи. Тежкият лондонски трафик

правеше придвижването им относително бавно и същевременно ги улесняваше в проследяването на сааба.

Движеха се в западна посока, спирайки по кръстовищата. Тъй като не бяха излезли на магистрална улица, Уолдърн реши, че ще останат в града.

Уолдърн поддържаше връзка с екипа си по радиото, но говореха с къси и кодирани фрази, за да не може останалият полицейски персонал да засече разговорите им.

Въпреки пронизващата болка и значителната загуба на кръв, Роланд успя да се добере до „Марла’с“ на булевард Портобело. Уолдърн спря колата си точно зад сааба. Риналди продължи напред, подминавайки червената кола и спря малко по-далече по улицата. Така саабът се оказа прихванат и от двете страни.

Риналди слезе от колата и влезе в ресторанта. След миг от него излязоха двама помощник-сервитьори, придружени от тъмнокос, тронав мъж, Жменко, който носеше няколко кърпи и готварска престилка. Той им помогна да покрият окървавения крак на Роланд с престилката и накара сервитьорчетата да внесат Роланд в ресторанта. Те прихванаха Роланд от двете страни, докато Жменко попиваше с кърпите голямото количество кръв, изтекла в предната част на колата. Докато той работеше, Зенко му заговори нещо от задната седалка. В това време Радич последва Роланд в ресторанта. След като кръвта беше изчистена, Жменко постави чисти кърпи на шофьорската седалка и седна зад кормилото. Уолдърн потегли и този път остави белия микробус пръв да тръгне след тях.

Червеният сааб зави и се насочи в посоката, от която бяха дошли. Уолдърн и екипът в белия микробус увиснаха на опашка след тях. Оказа се, че карат през центъра, само на няколко карета встрани от банка „Барклис“. На Уолдърн му беше трудно да повярва, че ще минат със същата кола през зоната на престъплението, но не забелязаха никакви полицаи, нито някой спря югославяните. След като с мъка си проби път през натоварения трафик, саабът се насочи към оживената търговска зона, известна под името „Спитълфийлдс“. Разположението на огромна площ тържище беше заобиколено от островърхи сгради. В ранните часове на утрото тук гъмжеше от търговци. Някои предприятия имаха постоянни представителства и магазини в района, които бяха отворени през целия ден. Но сега беше почти празно.

Уолдрън прецени, че ако последва сааба през лабиринта от улички и алеи, които се виеха и кръстосваха из пазарището, щяха веднага да го забележат.

Риналди спря белия микробус на паркинг близо до Лам стрийт, докато саабът зави надясно по една от тесните улички, водещи направо през пазарището. За техен късмет, саабът спря наблизко, на видно място. Уолдрън удари спирачки на същия паркинг, оставайки на разстояние от микробуса. Той наблюдаваше как Зенко, Жменко и Рейли изчезват в една складова постройка, разположена на ъгъла на пазарната зона. Входът на склада се намираше на около десетина крачки навътре от улицата, но се виждаше добре откъм паркинга.

Радиостанцията на Уолдрън запука и той чу гласа на Едуардс:

— Май се приземиха.

Уолдрън отвърна.

— Да изчакаме няколко минути. Ако не излязат, двамата останете тук и наблюдавайте мястото. Трябва да намеря телефон. Ще се върна след няколко минути. Ако се раздвижат, извикайте ме.

Уолдрън излезе от колата и се насочи към един уличен телефонен апарат, недалеч от гара Ливърпул. Докато вървеше, прецени, че изборът на мястото не е случаен. Беше близо до банката, но на забутано място. Движението с коли навътре и навън трудно можеше да бъде проследено. И ако югославяните искаха да пласират стока от този район, независимо дали дрога, оръжие или цветя, това можеше да стане, без изобщо да привлече нечие внимание.

След около десет минути Риналди и Едуардс забелязаха как Зенко излезе от склада с още двама други мъже. Те се отдалечиха от пазара. Пет минути по-късно един фиат спря до сааба. Зенко даде някакви разпореждания на двамата и те започнаха да изваждат разни неща от багажника на сааба и да сменят табелките с номерата отпред и отзад.

Докато ставаше всичко това, Уолдрън говореше от уличния телефон с един от неговите хора, който беше получил съобщението на Девлин, който можеше да бъде намерен в стаята му в „Дрейкът“. Получи също така доклад от детективите в Хакни, че са открили Оливър в неговия склад. Те съобщаваха местонахождението му. След това набра номера на хотел „Дрейкът“.

Девлин вдигна слушалката още при първото позвъняване.

— Да.

— Тук е Уолдрън. Това ли имаше предвид като ми каза, че ще го правиш по твоя си начин? По дяволите, човече, какво се опитваш да направиш?

— Успя ли да проследиш развоя на събитията?

— Да, проследих всичко, докато не зави зад ъгъла. Не бях сигурен дали не са те застреляли.

— Не. А ти къде си?

— Близо до проклетата банка. Пазарът „Спитълфийлдс“. Пуснахме опашка на югославяните из целия град, докато не спряха тук. Изглежда са наели една малка сграда точно зад пазара.

— Къде се намира пазарът „Спитълфийлдс“?

— На няколко преки от гара Ливърпул.

— Интересно...

— Защо?

— Няма значение. Мислович там ли е?

— Не съм го видял, но предполагам, че е тук. Взеха Рейли със себе си. Предполагам, че ще искат да разберат от него къде са им отишли парите.

— И аз така предполагам.

— Какво направи с тях? Колко са?

— Не съм ги броил.

— Достатъчни ли са, за да се купят килограми кокаин?

— Да.

— Защо ги взе? Сега как ще направят сделката с ярдитата? Какво точно целиш?

— Само гледай и ще разбереш. Много скоро всичко ще ти стане ясно.

— Какво ще ми стане ясно?

— Ами онова, което ще стане по-нататък.

Уолдрън съобрази, че Девлин едва ли ще стане по-открит.

— А Рейли? — попита той.

— Какво Рейли?

— Не можем просто ей така да го оставим там.

— Защо не? Че нали тъкмо там му е мястото, по дяволите!

Уолдрън се замисли за миг и не можа да не се съгласи.

— Бих се обзаложил, че той няма да излезе жив оттам — рече той.

— Толкова по-добре. На теб какво ти пука, Уолдрън?

— Пука ми само от това дали няма да ме питат защо не съм му се притекъл на помощ и не съм го измъкнал.

— На твое място просто бил премълчал, че съм знаел къде се намира. Ако ме попитат, ще кажа, че Рейли ми се е обадил, че ще бъде еди-къде си и че те моли да отидеш там.

— Е, и аз съм отишъл, но не съм предприел нищо.

— Чакал си го.

— Искаш да кажеш да дам вид, че съм знаел точното му местонахождение?

— Доколкото разбирам, на това място са съсредоточени много обекти. Откъде, по дяволите, би могъл да знаеш къде точно се намира той?

— Така е.

— Разбра ли къде е Оливър?

— Да. Той се намира в един склад в Хакни, близо до реката Лий.

— Река?

— Всъщност, по-скоро канал. Този район не ми е много познат. Би ли ми казал какво точно смяташ да правиш, Девлин?

— Защо ти трябва да знаеш?

— Защото съм замесен.

— Не толкова, че да ти навреди.

— Откъде си толкова сигурен?

— Виж какво, Уолдрън, казах ти, че нямаш избор. Трябва да го преглътнеш и да изиграеш своята роля.

— Моята роля в какво?

— В последната битка. Взех парите, за да накарам югославяните да си помислят, че ярдитата са им ги откраднали.

— Какво?

— Чу ме много добре.

— Защо, по дяволите, правиш това? Как го направи?

— Няма значение. Просто разбери, че покупката на дрогата сега е нещо второстепенно. Гледай югославяните да тръгнат след ярдитата. Бих те посъветвал да подготвиш хората си да овладеят положението. Няма да е лесно.

— Ами ако не повярват, че ярдитата са го направили?

Девлин знаеше, че Уолдрън няма да престане да задава въпроси, докато не получи отговор.

— Защото те мислят, че грабежът е извършен от наемния убиец на Оливър. Тялото му е пронизано от техни куршуми и лежи на ъгъла, недалеч от банката. Той носеше черна маска за ски, зелен пуловер и тъмни панталони.

— Боже мой, Девлин, как си успял да им скроиш всичко това?

— Едвам.

— Кой го уби?

— Питай човека на Мислович. Онзи, дето прилича на булдог, облечен е в кафяв костюм.

— Той е тук.

— А ти знаеш къде съм аз, така че престани да се притесняваш. Продължавай да следиш двете групировки. Подготви частите си. Онези, дето имат оръжие. Скоро ще ти се наложи да направиш толкова арести, че да задоволиш всички, дето искат да ти подпалят задника. Изиграй си добре ролята и ще станеш герой.

— Глупости! Аз съм изкупителната жертва, каквото и да стане. Ако имам късмет, само ще ме разжалват до обикновено ченге. Сега какво смяташ да правиш?

— Ще поспя. Обади ми се, ако Оливър или Мислович се раздвижат.

Девлин затвори. Уолдрън продължаваше да се мъчи да подреди нещата в ума си, докато се връщаше към микробуса. Той почука два пъти на вратата и Едуардс му отвори.

— Има ли развитие?

— Не особено. Изпразниха сааба и му смениха номерата, но засега това е всичко.

Уолдрън седна и се замисли как да се защити, в случай че Рейли не излезе от склада на югославяните. Не му отне много време да съобрази, че съветът на Девлин попадеше в десетката.

— Е, добре, приятели, тази играчка май задебелява, както сигурно вече се досещате. Главният ни проблем в момента е сержант Рейли. Искам да бъдем съвсем наясно по този въпрос. Не искам да бъдете обвинени в каквото и да е, ако той не излезе жив оттук. Тъй че ето какво точно се е случило. Вие сте наблюдавали Беруик стрийт, точно

където и без друго трябваше да бъдете. На мен ми се е обадил Рейли във връзка с един човек на име Мислович. Рейли ми е казал да го чакам тук. Аз съм ви се обадил на мястото за наблюдение на Бериуик стрийт. Но не преди един и петнадесет. Преди около половин час. И не са ви извикали да отидете при „Барклис“ в центъра. Казано ви е било да се срещнете с мен на този паркинг до пазара. Когато сте пристигнали тук, съм ви казал, че съм говорил с Рейли и че той е трябвало да се срещне с мен тук. Щял е да ни каже — да ми каже — дали Мислович е тук. След което сме щели да влезем и да го арестуваме. Разбрано?

Двамата детективи кимнаха. Уолдрън остави Риналди да помисли за евентуални пропуски във версията.

— Окей?

Риналди се намръщи, помисли още няколко секунди и кимна:

— Значи се разбрахме. Ако искате от нас да играем тази игра, шефе, разбрахме се. Но ако се разнищи, тогава всеки за себе си.

— Така да бъде.

— Между нас казано, какви са шансовете на Рейли да излезе оттам? Никога не съм харесвал старото копеле, но тъй или иначе той е ченге.

— Беше ченге. Давал е информация на югославяните. Подозирам, че се е забъркал много отдавна. И Фентън го знае. Тъй че няма да бъде учудващо, ако този път остави случая просто да мине. Ако Рейли не излезе жив оттам, значи просто е получил това, което си е заслужил.

— Какъв беше целият този екшън, който се разигра при банката?

— Вие видяхте ли какво стана зад ъгъла? Аз не можах.

— Не всичко. Трафикът беше задръстен. Един от тях стреля по някакъв тип, който изтича откъм ъгъла с кожена чанта. Може би го рани. После продължи и изпразни пистолета си в него.

Уолдрън знаеше, че Девлин беше взел парите от Рейли. Знаеше, че кожената чанта беше у него. Но кого бе застрелял югославянинът? Това със сигурност не беше Девлин.

— Какво стана с кожената чанта?

Едуардс отговори:

— Видях, че я хвърли в багажника на колата, която го чакаше. Синьо волво. Какво имаше в чантата?

— Те използваша Рейли, за да изтеглят пари. За покупка на дрога. Искан да ги проследя къде ще отидат, след като вземат парите. За съжаление, някой изглежда е знаел за тегленето на парите и ги е нападнал. Който и да е бил, мисля, че са взели парите на югославяните. Но те ще обвинят Рейли за това. От всичко, което знам за него, не бих изключил да е играл двойна игра.

— Гаден дърт педераст! Не съм си мислил, че ще му стиска да се напъха в такова нещо.

— Само предполагам. Но що се отнася до вас двамата, вие нищо не знаете за тази работа. Ако това, което играе Рейли, излезе наяве, той ще трябва да отговаря за него, но аз няма да го клеветя. Ако Рейли излезе жив оттук, ще има да пише обяснения. Ако не, както казах, ще си е получил това, което заслужава. Всичко, което знаем, е, че Рейли ми се е обадил да дойда тук, аз съм ви извикал и сме продължили да се опитваме да намерим Мислович. Ще почакаме тук още известно време и ще видим какво ще стане.

Двамата детективи се отпуснаха на седалките си и всеки за себе си започна да изчислява какви са вероятностите да се измъкнат с версията, която Уолдрън им бе предложил. В края на краищата всичко се свеждаше до правилото, което е в сила по целия свят: ченгетата трябва да се защитават един друг. И Риналди, и Едуардс знаеха, че и двамата са нагазили достатъчно надълбоко, за да се измъкнат. Ако Рейли бъдеше убит, щеше да последва крупно разследване. Не съществуваше алтернатива, освен да се съгласят с версията и да държат на нея, докато е възможно.

— Колко ще висим тук? — попита Риналди.

— Не знам — отвърна Уолдрън.

Не им се наложи да чакат дълго. След около десет минути започнаха да прииждат коли и таксите. От всяка кола заизскачаха по един или двама души. Съобщението беше разпратено и наемниците се отзоваваха.

След като се бяха добрали до Запада, повечето от хората, които сега прииждаха на пазара „Спитълфийлдс“ поединично или по двама, бяха се пробвали в подземния свят. Някои от тях работеха директно за Мислович, други за сенчестата мрежа на източноевропейските гангстери и престъпници, които бяха започнали да утвърждават своето присъствие и дейности в различни западноевропейски градове. Но

всеки от тях беше възприел призива на Мислович като възможност да придобият самочувствие и да докажат своята лоялност към една набъбваща организирана криминална групировка, която можеше да ги издигне до следващото ниво на власт и богатство. Ако трябваше да убият някого, за да се доберат до това ниво, щяха да го сторят. За повечето от тях призивът за битка беше път към славата. Убийствата бяха онова, от което преживяваха.

Вътре в склада Зенко стоеше на телефона и разпращаше съобщения за сбор до различни хора. Не обясняваше подробности, просто им поръчваше да се стичат към пазара. След като пристигнеха, щеше лично да им обясни какво да правят.

В една стая в другия край на сградата зад пазара, Мислович седеше с Рейли. Зенко беше разказал за инцидента при банката, но Мислович бе твърдо решен сам да разбере какво се е случило и защо.

Малката задна стаичка беше ярко осветена от няколко оголени луминесцентни лампи на тавана. Подът беше циментов, а стените представляваха недовършени панели, по които се провиждаше ръждясала стомана.

По средата на стаята беше поставена стара, квадратна дъбова маса, която беше майсторски орнаментирана с дърворезба. По-скоро ѝ прилягаше да се намира в трапезарията на някой дом в стил от осемнадесети век в по-богатите квартали на Лондон, вместо в някакво складово помещение зад пазара „Спитълфийлдс“. Край нея седеше Мислович, а Рейли беше седнал отляво, с лице към него от същата страна на масата.

От другата страна на малкото помещение седеше един мъжага, който беше в състояние да счупи който и да е кокал по тялото на Рейли, без помощта на никакви приспособления за инквизиции. Това беше Джордж Антън, по-големият брат на бодигарда на Драган, Тешич. Джордж седеше мълчаливо и неподвижно. Беше се превил на две, с лакти на коленете, като някой стар боксьор тежка категория, готов да изскочи веднага на ринга.

Рейли представляваше истинска развалина. Болкоуспокоителните бяха престанали да действат. Всяко място, където Девлин го бе ударил, пулсираше от болка. Главата му се пръскаше от удара с палката, а носът му бе счупен от удара на Зенко. Изглеждаше отчайващо.

Мислович все още не бе промълвил и една дума на Рейли. Той отпиваше кафе и го гледаше втренчено. Най-после заговори:

— Значи ти си полицаят, приятел на Зенко.

Гласът на Мислович прозвуча сърдечно, почти със симпатия. Малка искрица надежда просветна някъде в мозъка на Рейли.

— Да, сър. Аз съм. Стараех се да помогна на Зенко с... информация и изобщо.

— Е, днес не можа да помогнеш особено, приятел. Какво стана?

— Не знам, сър. Кълна се, че не знам. Някой ми скочи изотзад.

— И нямаш никаква представа кой може да е той?

— Не. Наистина.

— Наистина?

— Не.

Мислович кимна замислено и погледна нагоре към тавана. Пое си дълбоко дъх, сякаш се подготвяше за някаква особено трудна задача.

— Нямам нито време, нито желание да ти задавам въпросите повече от един път.

Рейли не знаеше какво да отговори. Мислович се обърна към едрия мъж, който чакаше търпеливо.

— Джордж, що не сложиш една ръка.

Едрият мъж стана от стола си, дотътри се до Рейли и го сграбчи за дясната китка. Направи го толкова бързо, че Рейли нямаше никаква възможност да избегне хватката му. Инстинктивно се дръпна, но при мощта на Джордж от това движение нямаше никаква полза. Едрият мъж изобщо не реагира, само дето следващото му движение се оказа малко по-бързо, което не даде на Рейли никаква възможност да се съпротивлява. Джордж бързо и ловко сграбчи ръката на Рейли точно под лакътя. После, без никакво предупреждение или колебание, я натресе в коляното на Рейли. Това единствено, брутално движение прекърши двете кости на подлакътницата. Прозвуча по-скоро като приглушено пукане, отколкото като истинско счупване. Подлакътницата на нещастника се изду веднага, а счупените краища на костите се подадоха през месото под кожата. Рейли изпъшка. Лицето му стана мъртвешки бледо и той загуби съзнание.

Дори Мислович направи гримаса, станал свидетел на жестоката гледка.

Джордж пусна ръката, за да не пробият счупените кости през кожата, докато Рейли се строполяваше на пода. После се затътри към редицата лавици, окачени на отсрещната стена и се пресегна да вземе шишенце с амоняк.

Със същата мудна, тътреща се походка, той се върна до масата, развинти капачето и постави шишенцето точно под носа на Рейли.

Ирландецът се събуди с рязко движение и се закашля от острата миризма. Болката в прекършената му ръка беше удивително слаба, но шокът го беше накарал да се облее в студена пот. Мисълта какво щяха да направят с него, ако ги лъжеше, накара пред затворените му очи да закръжат черни петна.

Гадеше му се, но успя да овладее пристъпа и да стегне гърло.

— Е, добре, да започнем отначало. Какво се случи? — прозвуча спокойния глас на Мислович.

Рейли намести счупената си ръка в скута си и заговори, но нещо се беше прекършило вътре в този несретник. Девлин го бе отчаял, но Уолдрън му бе предложил глътка надежда. Сега Мислович му я бе отнел. Той започна да говори с безстрастен глас. Думите му звучаха като горчив, унил коментар за безсмислието на собствения му живот.

— Те знаеха, че съм във връзка с вас. Всемогъщият главен инспектор Уолдрън. Още след като ги изгървахте на Пикадили знаеше, че съм аз. Все едно, че ме бяхте белязали. Проследил ме беше, записвал бе телефона ми. Той и онова копеле Девлин ме налагаха садистично с железен лост, макар че знаеха всичко. Просто искаха да се подсигурят, че ще изпълня задачата си в банката.

— Девлин?

— Да. Той е единият.

— Но той трябваше да е мъртъв!

— Да, но не е. Изглежда, че вие, хора, просто не можете да го убиете, независимо колко информация ви подавам. Тук май работя с идиоти.

Мислович се наежи, но не каза нищо.

Рейли издърпа крачола на панталона си, за да покаже на Мислович превръзката.

— Биха ме с железен лост. Заплашиха да ме осакатят. Да парализират гръбначния ми стълб. Бяха тръгнали за вас. Искане да

разберат къде могат да ви намерят, но аз не знаех къде се намирате, нито вие, нито останалите.

— Но те са знаели за банката?

— Бяха подслушали телефона ми. Знаеха всичко.

— Знаели са, че отиваш да изтеглиш пари за нас?

— Да. Уолдърн ми каза да отида, да ги получа и да ви ги предам. Това беше всичко. Трябваше да ви проследят до мястото на сделката с дрогата.

— Наистина ли?

— Това ми казаха, но всичко това бяха глупости. Те просто искаха парите. Те са най-обикновени крадци, с нищо не са по-добри от когото и да било от нас. Хванаха ме, когато вече излизах.

— Кой?

— Девлин.

— Сигурен ли си?

Рейли вдигна рамене.

— Че кой друг?

Мислович не каза нищо повече. Умът му разиграваше най-различни варианти. Той допи чашата си, усмихна се на Рейли, сякаш да го поздрави и излезе от стаята. Джордж Антън си знаеше работата от тук нататък. На прага Мислович се обърна и кимна на екзекутора.

Джордж се изправи от стола си и се приближи до Рейли, като се спря на няколко крачки от него.

Старият боксьор тежка категория го попита:

— Искаш ли нещо за пиене?

В този момент Рейли си помисли, че едва ли друг път в живота му толкова му се е искало пиене.

— Да! Да! Уиски, ако имате.

Той проследи как едрият мъж се приближи до етажерките на отсрещната стена. Джордж се върна с една водна чаша и бутилка „Дюърс“. Сипа два пръста на Рейли и постави бутилката на масата.

Рейли изпи питието на един дъх, поглъщайки с удоволствие вкуса на дървеници, докато уискито проникваше надолу по тялото и затопляше стомаха му.

Той погледна с надежда към Джордж и бе възнаграден с още два пръста скоч. Помисли си дали този път да не погълне питието малко по-бавно, но беше твърде нетърпелив уискито да облекчи болката му.

Може би едрата горила просто щеше да продължава да му долива. Когато протегна назад глава да пресуши чашата, Джордж Антън притисна малък револвер в тила му и го застреля.

Сега дойде ред на същинската работа. Джордж трябваше да занесе тялото на долния етаж в друга стая и да го постави върху дълга маса от неръждаема стомана. После щеше да си облече голяма гумена престилка, която го покриваше от врата до обувките.

Докато разфасоваше трупа, повечето кръв и течности щяха да изтекат от тялото. Джордж щеше да измие мястото и да натика повечето от кървавата мръсотия в дренажа в средата на пода. Останалата част от работата му се състоеше в търпеливо смилане на парчетата в голяма индустриална месомелачка.

Каймата от плът и кости след това щеше да бъде натъпкана в пластмасови чували от по тридесетина кила. Джордж щеше да завърже здраво чувалите с водопроводни кълчища.

Някъде късно през нощта щеше да докара един раздрънкан пикап на пазара и да натовари чувалите. Никой нямаше да забележи. И да го забележеха, щеше да изглежда като нещо съвсем обикновено. Рано заранта, преди лондонският трафик да се натовари, Джордж щеше да откара пикапа до един завод за преработка на отпадъци извън Лондон, където съдържанието на пластмасовите чували щеше да бъде изгорено.

Докато станеше всичко това, застрелването на Патрик Рейли в главата щеше почти да бъде забравено. Всъщност, не самото убийство изморяваше Джордж Антън. Изморяваше го същото онова нещо, което предизвикваше досада при повечето дейности в цял свят — изхвърлянето на боклука.

34.

Когато Мислович влезе в главното помещение на складовия хангар, той се изненада от голямото количество хора, които Зенко бе успял да събере за толкова кратко време. Зенко бе намерил най-подходящия отдушник за своята ярост — войната. Няколко души вече разопаковаха сандъците с АК-47.

Мислович махна с ръка на своя първи помощник.

— Зенко, я ела.

— Да?

— Ти ми каза, че оня, който е скочил зад Рейли и Радич, е бил същият чернокож дявол, който излезе на Бериук стрийт да спипа Девлин.

— Точно така. Висок, слаб, с налудничав поглед. Застрелях го веднага след като хвърли чантата в колата си.

— Той имаше ли маска на лицето?

— Аха. Дръпната до долу плетена шапка. С дупки за очите.

— И ти го застреля?

— След като хвърли парите в багажника обаче.

Мислович продължаваше да се опитва да подреди информацията.

— Почти съвпада.

— Какво?

След това изглежда Мислович разбра всичко.

— Оливър не знае за случилото се.

— За какво по-точно?

— За кражбата. Той не знае, че са отмъкнали парите.

— Какво искаш да кажеш?

— Един час преди да отидете там, той се обади, за да потвърди покупката тази вечер. Времето и мястото. Припомни ми условията. Оръжие и пари. Държеше сделката да се осъществи.

— И какво? Ми той просто е блъфирал, за да те накара да си мислиш, че не е замесен.

— Не, не, Зенко. Защо ще краде парите, след като може да ги получи за кокаина? И след това да продължи бизнеса в по-големи мащаби. Няма никакъв смисъл да краде сега от мен и да си съсипва бъдещето. Защо точно сега трябва да ме превръща в свой враг?

— Кой е казал, че тия животни могат да разсъждават разумно. Откраднал е нашите пари и сега може да продаде дрогата на някой друг. На това му викат двоен удар.

— Не. Не е чак толкова глупав. В това няма смисъл. Но във версията на Рейли има. Той ми каза, че неговият бос, някакво ченге на име Уолдърн, и Девлин са разбрали, че той е наш информатор. Уолдърн го е следил. Подслушвал му е телефона. Знаел е всичко. Те са го пребили, за да са сигурни, че той ще дойде да изтегли парите за нас. Казали са му, че искат да ни проследят до мястото на покупката на дрогата.

— Ще им се!

— Не. Прати няколко души по-късно навън да огледат, но едва ли ще намериш никакви ченгета. Те не искат нас. Те са искали парите.

— Ченгетата?

— Защо? Да не би това да е изключение? Ченгета, които крадат пари за дрога за себе си.

— Ми тогава откъде се появи мъртвият негър?

— Трябва да са подкупили това ненормално копеле и да са го пратили да грабне парите. Използвали са го за пушечно месо.

Зенко се намръщи, опитвайки се да проумее какво точно е станало.

— Как така?

Мислович му изложи фактите последователно.

— Слушай ме сега внимателно, Зенко. Старото ченге горе не ме лъжеше. Той ми каза, че ченгетата и Девлин са замесени в кражбата. Той дори мисли, че Девлин е откраднал парите. Но ти си застрелял човека на Оливър, който е хвърлил парите в багажника на колата, която е трябвало да го измъкне. Така че всички — черните, полицаите и Девлин са замесени.

— Черните трябваше да убият Девлин и жената снощи.

— Но Девлин е жив. И жената също е жива. Тя каза, че Девлин е мъртъв, но явно е лъгала. Говорих с нея тази сутрин.

— И какво е станало, по дяволите? Оливър не ти ли каза, че те са мъртви?

— Каза ми, че за всичко са се погрижили. Сигурно само си е мислел, че са мъртви.

— Но те не са.

— Точно така. Просто съпостави нещата, Зенко. Ченгетата са били по петите на Рейли, след като вие отидохте да се справите с американеца на Пикадили. Те са знаели, че Рейли ни подава информацията и ние знаем къде се крие Девлин...

— Значи мислиш, че те са го предупредили?

— Да. Разбира се. Те трябва да са предупредили Девлин. Оливър е изпратил маниака да ги убие. Ченгетата вече са подготвени за появата му и го залавят.

Зенко добави останалото.

— Обвинили са го в опит за убийство на жената и прочее.

— Точно така.

— Заради всичките стрелби и опити за убийство.

— Правилно — каза Мислович. — После подслушват телефона на Рейли и научават за парите.

— На другата сутрин.

— Да. Те вече са хванали черния дявол, Хинтън, и го убеждават да ги открадне за тях.

— Той прецаква Оливър и тръгва с ченгетата и Девлин.

— Да. И благодарение на теб, завършва мъртъв на улицата. Но ченгетата и Девлин взимат парите ни.

— Иване, тук всеки прекарва всички останали.

— Добре дошли на Запад. Какво, по дяволите, мислиш, че представлява търговията с дрога?

— Хм. Значи Оливър още нищо не знае.

— Може би още търси мъртвата си чернилка, но това не го спира да се опитва да приключи сделката за дрогата с нас.

— Значи Оливър все още си мисли, че правим бизнес?

— Да...

— Значи тогава какво?

— Сега всички тези копелета плащат.

— Добре.

— Аз си вземам шибания кокаин, а Оливър не получава нищо друго, освен куршум. Той е един некадърник. Не може да убие една жена. Той трябваше да разчисти цялата тая гадост. Неговият човек открадва моите пари. Тази жена още е жива и ме заплашва на всичкото отгоре. Оливър е пътник. Толкова. А ние избиваме всички тия черни хлебарки, ярдитата. Не искам нито един от тях да остане жив и да ми създава неприятности.

— Ще кажеш ли на Драган за това?

— Сега ще му се обадя. Но след като са изчезнали сто хиляди, няма начин да се опита да ме спре. Събери останалите хора тук.

— Окей. Кога тръгваме?

— Един час преди определеното за сделката време.

— Кога е това?

— Шест часът вечерта в склада на Оливър. Така че се появяваме там в пет.

За пръв път от няколко дни Зенко се засмя. Представата как неговите хора стрелят по ярдитата с техните АК-47 му донесе истинска наслада.

И в Хакни Оливър имаше подобни видения.

Всяко ярди в Лондон, което му дължеше някаква услуга или искаше да бъде член на неговата банда, се бе явил в склада, въоръжен и готов да убива. От Хакни, Стоук Нюингтън и Брикстън, те прииждаха, с револвери, автоматични пистолети, пушки, карабини, мачетета и саморъчно изработени оръжия от рода на окачени на вериги топузи и дълги ножове. Един мъж на име Роуч се яви с „Узи“ и амуниции. Скоро цялата тази войнствена сбирщина заприлича на някакво карибско племе, обявило война на друго племе. Върху старата дървена маса в приземния етаж на склада се виждаха цигарена хартия и пакети с ганджа. „Пичовете“ дърпаха от дебелите фасове и поглъщаха кутия след кутия черна и светла бира. Някой запали лула с прах и я заподава на останалите. Скоро вътре имаше над двадесет ярдита, готови да се хвърлят в битка.

Оливър се показа от своя офис в мецанина на склада. Беше се изкъпал, изтърпял превръзките и молитвите на Момма Сиентро, сменил дрехите си и дръпнал четири силни дози кока. Много рядко

прибягваше към дрогата. Но знаеше, че сега кокаинът му трябва, за да издържи на болката при ходене в раненото бедро и на умората след снощната битка. И да спечели победа в смъртоносния бой, който скоро щеше да се разрази.

Когато видя колко много въоръжени мъже стояха долу в склада, размахвайки оръжие, кръвта му закипя. Никога не беше виждал събрани на едно място и по едно и също време толкова ярдита, готови да се бият. За момент дори се притесни да не би да бяха прекалено много. Една група в ъгъла бяха започнали особено грубиянска игра на домино. Играчите врецяха и удряха с плочките си по масата. Хвърчаха пари, разнасяха се хвалби и закани. Във въздуха витаеше ярост. Мина му мисълта, че като нищо тази напрегната, стимулирана дрогирана армия лесно може да се вдигне на бунт и да реши да завземе склада му. Само шестима от хората в склада бяха членове на собствената му банда. Фактът, че югославяните скоро щяха да хвърлят десет калашника сред цялата тази гмеж само увеличи притесненията му. В склада му имаше повече кокаин, отколкото бе виждал някога през живота си. А скоро на сцената щеше да се появи и едно малко съкровище във вид на пачки. Беше започнал опасна игра. Но при здравата доза кристален кокаин, който разпръскваше искри в главата му, Оливър установи, че всъщност изобщо не му пука.

Слезе в огромния хангар и всички очи се обърнаха към него. Опита се да привика своите хора, които се бяха пръснали из помещението. Някои от тях дори не бяха въоръжени. Къде, по дяволите, се бавеше Хинтън? Ако Хинтън беше тук, той знаеше, че каквото и да се случи, поне щеше да му остане удоволствието да знае, че Хинтън ще избие достатъчен брой от тях, преди да го съсипят.

Един от тях, Джони Тръмбъл, снажен на вид млад мъж с благородна осанка и тъмнокафява кожа, чиято коса падаше на меки блестящи къдрици, се отдръпна от чернокожата тълпа и се приближи тромаво до Оливър, вдигайки високо петте си пръста за поздрав.

— Моите уважения, Дон.

Тръмбъл беше негов потенциален съперник. Опасен мъж, който бе събрал около себе си неколцина главорези. Тръмбъл беше редовен клиент на Оливър, но Оливър знаеше много добре, че той седеше търпеливо и странеше от ярдитата, като правеше малки покупки и

изчакваше да удари неговият час, когато с подкрепата на хората си щеше да стане новият Дон.

Оливър посрещна фалшивия израз на приятелски чувства с подходящата доза ирония и плесна ръката на Тръмбъл. Той прегърна през раменете по-високия мъж и го поведе към един от ъглите на хангара.

— Слушай, братко — заговори му кротко, — трябва ми твоята помощ. Тук са се събрали доста лоши пичове. Не мож да са опраим със сички наведнаж. Скоро ша започнат да са гърмят. Толкоз много оръжие е събрано тук, вътре.

— Да, човече. Бас държа освен това, че имаш доста ценни неща тук, за коит трябва да са погрижиш. Ко са направиш на много печен, ша си имаме ного проблеми скоро. Мож да зема редовната си покупка сега и да изнеса манко повече от тук за тебе.

— Успокой топката, Джони. Не мож да праим сега покупки и да са пазарим. Имам друга работа. После ша са погрижа за теб. Сеа не ма притеснявай за тез работи. Искам да разкараш няколко от тез пичове навън и да ги остаиш на улицата. Така квот влезе тук вътре не мож да излезе навън. С мен ли си?

Тръмбъл го възнагради с ослепителна усмивка. Която можеше да се окаже прелюдия към изстрел в стомаха или към споразумение. Тъй или иначе, Оливър трябваше да плаща. Сега беше длъжник на Тръмбъл и Тръмбъл го знаеше.

— Окей, Дон. Ша покривам отвън за тебе. После ша са опраим.

Тръмбъл събра петима от ярдитата и ги поведе навън. Оливър не го интересуваше какво щяха да правят, стига да са извън склада. Десет минути след като Тръмбъл напусна, се появи шайката на Леон Кингсмен. Бяха осем души. Всички — дрогирани, с техните прилични на балони плетени шапки, скриващи дългите им сплетени коси. Кингсмен и неговите сподвижници бяха последователи на растафарианизма^[1]. Щом влезе, Леон смъкна шапка и разтръска пред всички сплетената си грива. Беше огромна и вдъхваше страхопочитание.

Кингсмен носеше копринен костюм, отворена на врата риза и меки кожени обувки. На врата му проблясваше златен ланец, а в устата му — преден златен зъб. Той размаха два деветмилиметрови патлака и изрева нещо за мощта и закрилата на Ях. Ако изобщо съществуваше

воин растафарианец, то това беше Кингсмен. Дори Оливър му се усмихваше почтително.

Иначе бандата на Кингсмен представляваше дрипава сбирщина, но Оливър знаеше, че те щяха да останат и да стрелят, докато не загинеше и последният от тях. Някой беше промил преди много време мозъците на тези мъже и повече нищо не можеше да проникне в тях. Дали ще стоят и ще си говорят, или ще стрелят, за тях нямаше особена разлика.

В три и половина Оливър се зае с деликатната задача да провери оръжието на всеки и да разпредели каква позиция да заемат при подготвяната засада.

Кингсмен с присъщия си ямайски темперамент беше рязък. Той настоя неговите хора да се бият отвън, което очевидно щеше да бъде по-безопасно отколкото да се бият вътре. Оливър склони, след като Кингсмен се съгласи да остави двама от воините си вътре. Оливър му каза да се разберат с Тръмбъл как да отцепят улицата, след като се появят югославяните. Отвън стърчаха около дузина други постройки, разпръснати сред празни участъци, обрасли с буренак. Оливър можеше да се надява, че всички те ще намерят къде да се скрият и да не се показват, докато югославяните не влезеха в склада.

Оливър започна да се притеснява по-малко от югославяните, колкото от това, което можеше да произлезе след клането. Тук щяха да се появят пари и автомати сред куп подивели ярдита, чиято кръв щеше да е кипнала след битката. Оливър разбираше, че той самият и неговата банда можеха да се превърнат в следващата им мишена. Той беше натъпкал кокаина в един сейф, скрит зад тухлена ниша в мазето на склада, но в този момент му се искаше стоката да не беше изобщо в склада. Къде, по дяволите, се бавеше Хинтън?

Детективите от района на Хакни, на които Уолдрън беше възложил да издирят Оливър, наблюдаваха склада на разстояние от няколко карета. Никога досега не бяха виждали толкова много ярдита, събрани на едно място. Беше очевидно, че положението става изключително сериозно. Те се обадиха и Витковски беше свързан директно с Уолдрън, който седеше в микробуса с Риналди и Едуардс.

Съобщението му беше ясно: ярдитата се подготвят за война. В склада имаше поне тридесет души. Витковски настоя да се обадят на главния си началник-група в участъка и да го предупредят за

ситуацията. Уолдрън им каза непременно да го сторят и да се махат оттам. Той самият вече бе отправил три призива до Крейтън в Отдела за специални операции. Уолдрън не знаеше как Девлин го бе постигнал, но съзнаваше, че няма никакъв избор. Скоро на лондонската полиция предстоеше да се включи в една истинска малка война. Уолдрън знаеше, че Мислович подготвя същото нещо като Оливър. Вече бяха преброили двадесет и седем индивида, които влизаха и излизаха от склада на отсрещната страна на улицата. Каквото и да бе подготвил Девлин, скоро то щеше да излезе извън контрол.

— Окей — каза Уолдрън на Риналди и Едуардс. — Видях вече достатъчно. Вие двамата се махайте оттук. Идете и намерете онзи информатор, пристава в Прокуратурата. И ви напомням още веднъж, вие нямате нищо общо с тази работа.

Риналди нямаше нужда да му се повтаря.

— Имаш го. Ние изчезваме. Желая ти късмет.

Когато Уолдрън влезе в колата си, радиостанцията му запука. Прозвуча гласът на началника на Отдела за специални операции Томас Крейтън.

— Тук Крейтън.

— Да, сър. Джеймс Уолдрън.

— Уолдрън, какво мога да направя за теб?

Уолдрън си даваше сметка, че от тук нататък цялата му полицейска кариера щеше да виси на косъм. Всяка дума, която произнесеше, всяко съобщение, щеше да се записва от Скотланд Ярд. Старшите регионални началници щяха да се намесят в операцията. Главните началник-групи на участъците в Хакни и Сити щяха да бъдат в течение. Крейтън щеше да уведоми помощник-комисаря, който на свой ред щеше да предупреди главния комисар. Преди края на деня комисарят на столичната полиция почти със сигурност щеше да наблюдава операцията, която Джеймс Уолдрън предстоеше да разгърне.

Уолдрън беше обмислил и предвидил всичко. Планът му щеше да проработи само ако Патрик Рейли се окажеше мъртъв. Ченгето сигурно щеше да се превърне посмъртно в герой, но Уолдрън предпочиташе да заложи на първото и да преживее второто.

— Сър, запознат ли сте със случая с източноевропейската банда, с която си имаме работа напоследък?

— Да. Ожесточените престрелки във вашия участък. В центъра имаше още една такава пушилка. Двете свързани ли са?

— Да. Доста е напечено в нашия участък. Страхувам се, че ситуацията продължава да ескалира.

— Давай нататък.

— Един от сержантите ми е попаднал на обект, където е струпано автоматично оръжие.

— Продължавай.

— За съжаление, има голяма вероятност да са го пленили. Трябваше да се срещна с него, но още не се е появил.

— Какво е предположението ти?

— Мисля, че са го затворили някъде.

— Защо?

— Ще ви обясня, но сега не това е главният ми проблем.

— А кое?

— Тук са се събрали около тридесетина източноевропейци, които изглежда се готвят да предприемат нападение.

— Нападение над кого?

— Над банда ярдита в Хакни.

— Уолдрън, къде се намираш сега?

— В една кола в близост до пазара „Спитълфийлдс“.

— И кога стана всичко това?

— През последния час. Имам информация, че източноевропейците се канеха да се срещат със своите контрагенти ярдита в един склад близо до река Лий в Хакни. Мястото се намира зад Хомъртън Роуд. Предполагахме, че става дума за покупка на дрога, но сега ми се струва, че подготвят нещо като въоръжен набег върху тамошния склад. Ако може да се съди по досегашните им действия, изглежда се въоръжават, и то тежко.

— А какво става с твоя сержант?

— Не знам. Ще стоя тук, докато той излезе или те се появят заедно с него.

— Колко души казваш, че са?

— Според мен тук има около тридесетина човека. Тежковъоръжени. Имам сведения, че ярдитата в Хакни също

разполагат с доста оръжие. Опасявам се, че Отделът за специални операции трябва да се намеси.

— Смея да кажа, Уолдрън, че ако не те познавах лично, щеше да ми е много трудно да повярвам на всичко това.

— Да. Но за съжаление всичко това е вярно.

— И какво искаш от мен?

— Мисля, че ситуацията изисква пълна мобилизация. На ваше място щях да изкарам всички сили, с които разполагам. Според мен ще си имаме работа с около шестдесет тежковъоръжени мъже. Много от тях с автоматично оръжие. Не бих препоръчал да се намесваме тук, на пазара — нямам представа колко цивилни граждани работят тук.

— И аз не смятам, че това е добър вариант. Вече сме изкарали екипи, които се опитват да контролират нещата в близост до този район. Там същите хора ли действат?

— Не знам, сър. Може би.

Последва пауза.

— Разглеждам картите на зоната на Хакни. Ще да е някъде в Хакни Уик — отново се обади Крейтън.

— Не съм го търсил на картата.

— Хомъртън Роуд, казваш.

— Да.

— Откъде знаеш за този обект?

— Има го във файловете ни. В последните няколко дни се занимавам с този случай.

— Добре, Уолдрън. Правя го изключително по твоя молба. Ти твърдиш, че в момента наблюдаваш тридесет въоръжени индивида Ай-Си 1, които според доклада ти, се канят да тръгнат масирано и да нападнат група от Ай-Си 3, наброяваща също тридесетина души. Това ли е твоят доклад?

— Да, сър.

— Добре. Сега ще задействам СО команда. Призовавам две подразделения ТО 19 за борба с безредици, всички Троянски подразделения и всички налични отделения на Сините барети. Къде е точното ти местонахождение?

— Аз съм на паркинга в района на пазара, на площад Спайтал, източно от сградата на пазара за цветя. Намирам се във форд сиера, регистрационен номер L711FXD.

— Записано. Остани на позиция. При никакви обстоятелства не се намесвай. Изпращам към теб ТВП и проследяващ екип. В момента тръгва полицейски хеликоптер за въздушно наблюдение на района. Остани на подслушване, Джеймс, и чакай заповедите ми.

— Слушам, сър.

На Уолдрън му беше ясно, че си подсигурява гърба, но също така и че разгръща широкомащабна операция. Ако Уолдрън се окажеше прав, Отделът за специални операции щеше да направи голям удар. Кариерата на Крейтън щеше неимоверно да дръпне нагоре. Ако Уолдрън грешеше, Крейтън беше записал разговора и щеше да се защити.

Уолдрън се размърда неспокойно на предната седалка на колата. В района на пазара движението беше слабо. Всъщност, обстановката изглеждаше толкова необичайно спокойна, че за момент Уолдрън се зачуди дали информацията за ситуацията нямаше да се окаже силно преувеличена от негова страна заради твърдението на Девлин, че предстои жесток сблъсък. Но не, изстрелите при банка „Барклис“ бяха истина. Броят на хората, които бе видял да влизат в склада също не беше илюзия. И докладът на Витковски от Хакни също не беше измислен.

А и въоръжените подразделения, които Крейтън беше задействал, определено си ги биваше. Подразделенията за борба с безредици ТО 19 се състояха предимно от специалисти, най-едрите и яки полицаи от целия персонал на лондонската полиция, наброяващ около тридесет хиляди мъже и жени. Основно, те бяха въоръжени с палки и щитове. Предназначението им беше да държат под контрол уличните безредици. Щяха да бъдат използвани за блокиране на цялата зона около склада. Ако някои от карибските съседи от околните жилищни блокове и къщи се разбушуваха заради престрелката в квартала, отредите за борба с безредиците щяха да ги държат под контрол, далеч от активната зона.

Троянските подразделения, състоящи се от по трима души, щяха да се използват за прикритие и за единични атаки на определени места, на подчинение на тактиците.

Главната атака щеше да бъде поверена на Сините барети. Тези мъже бяха от корпуса за бързо реагиране в рамките на Столичната полиция. Всички те бяха отлично тренирани, тежковъоръжени с

карабини MP5 „Хеклер & Кох“, готови да поразят смъртоносно избраната цел, както и да влязат в ръкопашен бой. Сините барети не носеха по време на акция прословутите си памучни барети. Сега те бяха екипирани с шапки на карета, за да се виждат по-лесно. Но името „Сини барети“ се беше запазило. Действаха на отреди от по дванадесет души. Уолдрън нямаше представа колко такива отделения можеше да хвърли Крейтън, нито пък знаеше с точност количеството и вида въоръжение, с което разполагаха. Но това, което знаеше със сигурност, бе, че Крейтън щеше да приложи едно правило — масирана военизирана атака. Доколкото го познаваше, Крейтън може би щеше да координира със Скотланд Ярд възможността за намеса и на армията.

Скоро в Хакни предстоеше да се разрази същински ад и на Уолдрън му се дощя да поговори още веднъж с човека, който беше пуснал духа от бутилката — Девлин. Той излезе от колата с радиостанция в ръка и се приближи до близкия уличен телефон.

Този път се наложи телефонът да извъни три пъти. Девлин се отзова, досещайки се кой може да го търси.

— Уолдрън?

— Същият. Да не спиш?

— Да.

— Е, по-добре се събуждай. Предстои развръзката. Разчистване на сметките.

— По-точно?

— Мислович е събрал тук една малка армия. Досега успях да преброя двадесет и седем души. Ако той разполага с автоматично оръжие за всички тях, Бог да ни е на помощ. Горе, в Хакни, ярдитата също не си губят времето.

— В склада, чийто адрес ми каза ли?

— Да.

— Окей.

Девлин погледна часовника си. Беше малко преди четири. Той надзърна през широкия прозорец на стаята си, която гледаше към малката градинка зад „Дрейкът“. Небето беше вече притъмняло и Девлин можеше да предположи по брулещия вятър, че скоро студеният вечерен бриз ще докара дъжд.

— Уолдрън, ти уведоми ли твоите хора?

— Да.

— Бих казал, че до началото остават по-малко от два часа. Каква е стратегията?

— Проследяваме югославяните. Оставяме ги да стигнат до Хакни. Районът е много по-изолиран. Ще разполагаме с по-добра възможност да ограничим полето на бойните действия и да ги изловим всички наведнъж.

— Звучи разумно. Ще се видим, щом всичко свърши, инспекторе. Вие свършихте добра работа.

— Ти какво смяташ да правиш?

— Наистина ли искаш да знаеш?

Последва пауза.

— Не. — Уолдрън закачи слушалката на уличния телефон.

Девлин се беше събудил необичайно бодър и гладен като вълк. Той се обади на румсървиса и си поръча салата „Цезар“, сандвич с печено пиле, чипс и каничка кафе.

Докато чакаше храната, провери „Глок“-а, който му напомни за Бен. Той вече бе задействал чрез мрежата на „Пасифик Рим“ операция по издирването на Бен. Девлин все още не знаеше дали той е жив, или мъртъв.

В пълнителя на „Глок“-а бяха останали само три патрона, а Девлин не разполагаше с време да намери повече. Трябваше да му стигнат. Девлин знаеше, че ако му потрябва оръжие, в Хакни щеше да има в изобилие.

След това прегледа екипировката си от необходимими вещи и ги подреди внимателно на леглото.

След като беше напуснал гара Ливърпул, той бе напазарувал набързо в няколко магазина около площад Слоун. Разполагаше с най-голямата карта на Лондон, с навито осемнадесетметрово найлоново въже за алпинисти, малък лост и компактен бинокъл. Към всичко това той добави манриците си и комплект месингови стеги.

Докато успее да се облече в черни памучни джинси, черна тениска, тъмна вълнена риза и чифт обувки с гумени подметки каквито носеха спортистите при игра на изкуствен терен, румсървисът на „Дрейкът“ отново потвърди своята превъзходна репутация, поднасяйки храната на Девлин гореща и уханна. Девлин започна да се храни бавно,

като контролираше дишането си и съсредоточено се опитваше да предвиди развоя на събитията.

Привърши с кафето, усещайки ободряващия ефект на кофеина.

После седна в креслото, в което преди броени часове беше седял онзи нещастник, Рейли, и затвори очи. Абстрахира се от всичко останало и внимателно анализира готовността си за действие.

После седна до бюрото и проучи района по картата. Тя го ориентира, показвайки му всички улици и открити пространства, макар че на нея не бяха означени сградите. Девлин щеше да види разположението им едва когато пристигнеше там.

Време беше. Той откъсна една страница от справочника, на която бе обозначен районът, сгъна я и я постави в джоба на ризата си. Изправи се и облече тъмнокафяво кожено яке, след което сложи внимателно всеки предмет от екипировката си на леглото в многобройните си джобове. Ако някой погледнеше едрият мъж отстрани, нямаше как да предположи колко много неща от занаята носи по себе си.

Сега Девлин беше стигнал до онова спокойно състояние на духа, което му беше необходимо, за да свърши докрай започнатото. Беше преценил, че това включваше само още два хода от негова страна, всеки от който трябваше да завърши със смърт. Той се изправи и напусна стаята.

[1] Растафарианизъм — войнствен религиозен култ, произхождащ от Ямайка, според който Африка е обетованата земя, в която всички негри ще се върнат някой ден. — Б.пр. ↑

35.

Беше почти четири, когато Девлин излезе от „Дрейкът“ и се насочи към площад Слоун, за да вземе такси. Небето съвсем се бе смрачило и хладният вятър навяваше щипещ дъждец. Типичното лондонско време. Вятърът отвяваше жълтите листа от едната страна на улицата към другата.

Девлин вдигна яката на коженото си яке. Едно такси се приближи и той се качи. Каза на шофьора адрес близо до склада, на главната улица. Лондонският таксиджия не зададе никакви въпроси къде се намира мястото или как се стига дотам. Знаеше си работата. Девлин отпусна гръб на седалката, доволен от удобното возене в просторното купе. Лондон беше град, в който таксиджиите бяха професионалисти.

През повечето време шофьорът се движеше по главните улици, докато излезе от централен Лондон и пое на север към Хакни.

Девлин наблюдаваше как обликът на кварталите, през които минаваха, се променя, бавно и постепенно. Хакни нямаше нищо общо с отчайващите с мизерията си градски гета, неизменна част на големите американски градове като Ню Йорк, Детройт и Чикаго, но и определено твърде много се различаваше от процъфтяващия център на Лондон. Можеха да се видят оставени на доизживяване сгради, доста празни магазини и типичните за бедняшките квартали битпазари, автосервизи и магазини за стоки втора употреба.

Повечето движещи се по улиците хора бяха чернокожи. Но както и в други по-бедни райони на Лондон, в Хакни се срещаха и много бели.

Когато шофьорът се насочи на север към реката канал, пейзажът наоколо стана още по-мрачен. Виждаха се много общински жилищни сгради, някои от които доста занемарени, както и порутени двуетажни постройки, наредени една до друга от двете страни на виещи се тесни улички. Този район беше рай за престъпни типове от сорта на ярдитата.

Мястото, което Девлин беше избрал, се оказа промишлена зона. Дъждът вече се бе усилил и ноемврийското небе бе прихлупило земята. От двете страни на тесния канал за баржи се редяха просторни незастроени парцели. От другата страна на реката се виждаха газопроводи, гаражи за камиони, локомотивни депа, складове, хангари и товарни докове. Имаше също така и някакъв паркинг за каравани и празни поляни, които изглежда не се използваха за разходки.

Девлин плати таксата и се насочи към близкия мост, за да намери пътека покрай канала. Той се ориентира по картата и прецени колко нагоре по канала трябва да отиде, преди да се озове зад склада на Оливър.

Откри една тясна моторна писта, минаваща покрай порутена кръчма от близката страна на канала. Светлината беше съвсем оскъдна, което беше идеално за Девлин. Той прекоси мястото и се озова на брега на канала. След няколко крачки се оказа съвсем скрит за чужди погледи, докато внимателно си проправяше път през обраслия с трънак бряг. Наблизо съгледа крайбрежна асфалтирана алея за пешеходци, но трудно щеше да се добере до нея.

Сумрачните светлини откъм кръчмата, която вече беше подминал, изчезнаха почти мигновено. На откритото пространство щипещият вятър духаше по-силно. Студеният дъжд беше още по-неприятен, но намаляваше видимостта, а това устройваше Девлин.

След десетминутно ходене той се озова зад онова, което смяташе, че представлява складът на Оливър. Задната фасада на постройката бе скрита зад храсталак, висока трева и рехави фиданки, но Девлин, макар и с мъка, успя да различи тясната пътечка, водеща до задната порта.

Сега, след като вече бе локализирал склада, Девлин се огледа наоколо. Не му отне много време да открие това, което търсеше. Имаше само една възможност. Малко по-напред, точно след тесния пешеходен мост, който прекосяваше канала и извеждаше към алеята от другата страна, се виждаше масивна, подобна на укрепление сграда, с Г-образна форма, чиято дълга страна беше по протежение на канала. Откъм страната на Девлин фасадата беше изцяло от бетон и тухли. По нея откъм канала липсваха всякакви прозорци. Девлин прецени, че сградата е около сто метра дълга и не повече от двадесет метра широка. Той продължи напред, докато не се озова точно зад нея.

Достъпът до сградата бе възпрепятстван от триметрова ограда, но горе нямаше бодлива тел или шипове, така че Девлин можа лесно да се изкачи по нея.

От другата страна на сградата, която представляваше върха на буквата Г, Девлин забеляза противопожарна стълба, водеща към покрива, тъкмо там, където той искаше да се озове.

Когато стигна до участъка под противопожарната стълба, забеляза, че най-долната платформа висеше почти шест метра над земята. Девлин извади найлоновото си въже. Той внимателно разви част от въжето на земята, после нави останалите метри на кълбо, колкото футболна топка. Отстъпи и хвърли кълбото във въздуха. То направи парабола и се приземи на платформата. Търкулна се надолу по стълбата и краят на въжето се върна долу при него.

След като прехвърли алпинисткото въже през противопожарната стълба, той направи клуп за себе си от единия край и се заиздига, дърпайки с двете си ръце другия. Хвана се за ръба на платформата и се покачи на нея. След две минути Девлин се бе изкатерил по железните стъпала до покрива.

Той се прокрадна до ръба на покрива и хвърли поглед надолу. Беше си помислил, че приличащата на укрепление сграда сигурно е изоставена, но забеляза голям асфалтиран паркинг и съоръжения по които разбра, че се намира на покрива на електростанция. Отпред имаше паркирани няколко коли и камиони. Девлин се придвижи до страната на покрива срещу склада на Оливър и огледа участъка от птичи поглед. Точно на север, на около шестдесетина метра, тантурестият, олющен склад на Оливър се виждаше като на длан, загърбил мудно течащата вода на плавателния канал.

Девлин измъкна мощния си бинокъл и огледа улицата пред склада. Отвън стоеше някакъв мъж, който изглежда пазеше портала. Повечето останали сгради в карето изглеждаха необитаеми. Един малък камион премина по тъмната улица, осветявайки района, докато преминаваше.

Девлин си припомни ясното двуизмерно изображение на уличната карта, която беше проучвал. Тя показваше бели улици, заобиколени с розови и зелени тревисти участъци, прорязани от сините вени на водните пътища. Истинските улици се оказаха тъмни и мръсни.

От своя наблюдателен пункт Девлин можеше също така да хвърли поглед отвъд склада, към обраслата с растителност зона и зад нея, към тъмните, почти неподвижни води на плавателния канал.

По улицата не се забелязваше никаква активност, но Девлин не пропусна да види, че високо в небето бавно кръжеше полицейски хеликоптер. Беше толкова високо, че едва се долавяше шумът от двигателите му. Той се скри в хладната сянка в ъгъла на парапета на покрива. Беше сигурен, че не са го забелязали, но също така беше сигурен, че полицията разполага с достатъчно силни оптични уреди за наблюдение в хеликоптера, с които можеха да го забележат, ако решаха да го търсят.

Изглежда, че до този момент Уолдрън бе изпълнил първата част от своя план. Присъствието на полицейския хеликоптер подсказваше, че те струпваха сили.

Засега нямаше какво повече да прави. Той се облегна в сянката на парапета и зачака.

36.

За Мислович чакането беше приключило. От хората, които бяха пристигнали, той подбра двадесет и пет души. Всеки от тях беше въоръжен с АК-47 и пълнител с тридесет патрона. Всички мъже боравеха много добре с това бойно оръжие. В различните си версии то широко се използваше в целия Източен блок. Със своята скорострелност от шестстотин изстрела в минута и с по-малките си, леки куршуми, АК представляваше съвършеното оръжие за близко нападение, каквото Мислович планираше.

Вече бе получил доклад от човека, когото Зенко бе изпратил на разузнаване. Той знаеше разположението и бе съставил план за атака. Заповедите, които издаваше на хората си, бяха прости. Опитът го бе научил, че колкото по-проста е заповедта, толкова по-голяма е вероятността тя да бъде изпълнена по време на битката.

Зенко повтори заповедта на всеки един поотделно:

— Когато получите сигнал, влизате и стреляте по всеки чернокож, докато престанат да мърдат. Не си засичайте огневата линия. Не стреляйте един срещу друг.

Зенко разпредели хората в пет коли, докато той самият и Мислович се качиха в червения сааб, който Оливър щедро им бе подарил.

С тях имаше още двама пътници — идиотът от Бериук стрийт, Боби, и един жилав ирландец, облечен в черен работен комбинезон, когото едва ли някой досега беше забелязвал. Той носеше очила с кръгли метални рамки, косата му бе подстригана късо и имаше вид на механик. Не разговаряше с никого и докато останалите мъже се събираха, той си вършеше работата в сааба. Никой, освен Мислович не му знаеше името, а той знаеше само първото име на човека — Лиам.

Зенко нямаше никаква представа какво щеше да прави ирландецът, камо ли идиотът. Жменко караше сааба. На него изглежда изобщо не му пукаше за тия двамата.

По пътя за Хакни разговорите във всички коли варираха от буйни закачки до нервни коментари.

Вътре в склада Оливър беше накарал хората си да направят подръчна маса от шперплат, дебел сантиметър и половина, поставен върху блокчета от бетон. Върху грубия шперплатов плот беше поставена блестяща алуминиева кутия пълна с нещо, което трябваше да наподобява кокаин. Двама мъже стояха от двете страни на масата и я охраняваха с последните две автоматични пушки МАК-10, които бяха останали на Оливър. Само на една от пушките пълнителят беше напълно зареден. Оливър отстъпи назад и огледа декора. Инсценировката беше свършена. Точно като във филмите. Очакваше, че югославяните ще останат впечатлени.

Всичко беше пълна фалшификация. Увитият в пластмаса прах беше пудра захар. Пакетите бяха предназначени да привлекат вниманието на югославяните, тъй че да не забележат хората, които Оливър внимателно беше разположил из склада. Десет от тях се намираха горе на мецанина, разположени така, че да могат да стрелят към приземния етаж в смъртоносно кръстосващи се огневи линии.

Още десет имаше на самия приземен етаж, скрити встрани по ъглите и покрай стените. Един мъж пазеше на портала отвън на улицата. Тежката стоманена врата на релси беше плътно затворена.

Отвън, под навеси и в сенките на север и на юг се бяха изпокрили още дузина мъже.

Оливър знаеше, че Мислович ще дойде с въоръжена охрана. Но нямаше начин, който и да било от тях да успее да излезе жив от склада.

А на „Спитълфийлдс“ Уолдрън видя как първите коли на Мислович напускат склада. Във всяка от тях имаше по петима въоръжени мъже. Той се обади на Отдела за специални операции и Крейтън се отзова незабавно. Той каза на Уолдрън, че неговите екипи ще проследят колите на Мислович и че Уолдрън трябва да кара до улицата, минаваща покрай локомотивните депа на западната страна на гара Ливърпул. Там той и Уолдрън ще се срещнат, ще се качат на един от четирите дежурни хеликоптера на Столичната полиция и ще отлетят до склада в Хакни.

Уолдрън бързо подкара по улиците. Железопътните депа се намираха на по-малко от километър разстояние и той пристигна бързо, но големият полицейски хеликоптер вече беше там. Шумът на тътнещия му двигател беше много по-силен, отколкото очакваше. Един полицаи от Отдела за специални операции го отведе в участък, встрани от железопътната линия. Крейтън седеше пристегнат с колан на една от седалките с широка усмивка на лицето. Носеше на главата си карирана шапка като онези на Сините барети и натовско яке с означения за ранга му. Под якето се виждаше бяла служебна риза и вратовръзка. Приличаше повече на военен, отколкото на полицейски служител. Имаше вид на човек, който се наслаждава на кризисното положение.

— Джеймс! Качвай се! Искаме да пристигнем там преди тях — успя да надвика той рева на машината.

Когато се качи в тромавия вертолет, Уолдрън разбра защо Крейтън беше толкова въодушевен. Вдигането на частите в бойна готовност беше станало толкова бързо, че не бе останало време останалите полицейски началници да се намесят. Крейтън оглавяваше най-мащабната въоръжена операция в историята на Столичната полиция. Успехът щеше да му осигури място в историята на институцията. Уолдрън не смееше и да си помисли какво можеше да струва за кариерата и на двамата един евентуален провал.

Седалката до Крейтън беше празна. Един полицаи с по-нисък ранг бе заел мястото зад Крейтън. Беше млад мъж в цивилно облекло. Неговата карта беше на верижка, овесена на врата. Беше много слаб и толкова нервен, че леко потреперваше, но Уолдрън не бе сигурен дали треперенето му не се дължеше на вибрациите от мощния двигател. Накрая реши, че на младия човек не му харесваше много да е тук.

Крейтън надви рева на мотора:

— В седемнадесет и тридесет ще разполагам с цели двеста души, струпани долу! Подай ми картата, Уилям — обърна се Крейтън към помощника си.

Младият полицаи му подаде увеличено фотокопие на карта на улиците, прегъната така, че да показва зоната около склада.

Дебелият показалец на Крейтън обиколи очертания на картата червен кръг.

— Тук е складът, ако адресът ти е верен. Ти си сигурен за него, нали, Джеймс?

— Сигурен съм.

— Оттатък, от другата страна на канала, има някакво игрище. От склада не се вижда. Нашите екипи би трябвало да се намират там в момента. Ще бъдем извън погледа им, но достатъчно близо, за да се придвижим и да обкръжим мястото, когато потребва.

Уолдрън посочи два участъка на картата и му извика в отговор:

— Хората ще трябва да минат през Ийстудей. Могат ли да го направят достатъчно бързо, за да отцепят тези пресечки?

Крейтън посочи един район на север.

— Ще разполагаме с достатъчно екипи на игрище Вик Фийлд, които да го направят.

— Защо не преместим един контингент тук при Марбли Грийн? Така те ще могат да блокират предния или задния край на склада и да ограничат също така Хомъртън Роуд.

Крейтън огледа внимателно картата.

— Югославяните вероятно ще дойдат по моста Лий — добави Уолдрън. — Те няма да ви забележат, ако сте дислоцирани южно и западно.

Крейтън проследи пръста на Уолдрън и се съгласи.

— Добра идея! След което ще ги затворим тук, тук и тук. Каналът ще им попречи да се оттеглят на изток.

— Имаме ли връзка с екипите, които са след тях?

— Да, сър. Можем всеки миг да ви свържем.

— Тръгнаха ли са към Хакни?

— Да, сър.

Крейтън потупа пилота по рамото.

— Окей, да тръгваме — нареди той.

Докато Крейтън обсъждаше оживено операцията с неколцината други офицери от полицията, Уолдрън отново огледа внимателно картата.

Той посочи реката, минаваща зад карето, в което се намираще склада и попита Крейтън:

— Ами канала?

— Какво канала? През него не могат да минат. Ако тръгнат покрай брега, ще ги хванем от единия или от другия край. Можем да ги

проследим от въздуха. Точно сега там има наш разузнавателен хеликоптер. Трябва да намерим някой покрив или висока точка над земята. Но което ние не видим, хеликоптерите го виждат. Те ще ни информират за всичко, което става в района.

Уолдрън разбра, че Крейтън не приема повече предложения, затова млъкна.

Помощник-пилотът се извърна и обяви:

— Контролната кула ни разреши излитане. Докладват от Хакни, че първите групи са вече в района на парка.

Уолдрън се обади:

— Имате време да ги придвижите.

Крейтън не му отговори. Вместо това каза на помощник-пилота:

— Свържи ме с Джоунс в Липет Хил.

Уолдрън се отпусна на седалката и се загледа навън през прозорчето. Крейтън започна да издава заповеди, за да придвижи половината от хората си на позиция към Марбли Грийн. Уолдрън разбра, че Крейтън не само му бе повярвал за това, което предстоеше да се случи, но дори бе приел съвета му.

— Джеймс! — извика силно Крейтън.

— Да?

— Ако стане някой гаф с тая работа, ще ми скъсат задника.

— Не се тревожете, сър.

— Няма да ме разочароваш, нали?

— Не, сър. Няма.

— Добре.

Полицейският хеликоптер се издигна бавно над земята, после бързо набра височина и зави наляво. Изведнъж целият Лондон се озова под тях. Вече нямаше връщане назад, помисли си Уолдрън. Освен ако не поискам да скоча.

Студеният дъжд беше попрестанал малко, но перката ореше нощното небе и Уолдрън гледаше струйките влага, които се стичаха по прозореца му. В кабината беше доста студено. Докато хеликоптерът се спусна на тревистото поле в Хакни, Уолдрън вече бе премръзнал. Трябваше да стисне зъби. Дали това беше само от студа?

Крейтън чевръсто скочи от кабината, зареден с енергия. Студеният вечерен въздух и ситният дъжд не бяха му подействали. Той закричи през полето към групата мъже, които го чакаха. Уолдрън

тръгна след него, въпреки че не беше сигурен какво трябва да прави в този момент. Знаеше, че изведнъж беше станал безполезен. Той си бе изиграл ролята — неговата роля, според плана на Девлин. Прищя му се дори да прескочи до близката кръчма и да му удари едно уиски, докато всичко свърши.

Уолдрън погледна часовника си. Беше пет без десет. Пресметна, че не им оставаше много време да се доберат до мястото, преди да пристигне колата на Мислович.

Крейтън беше посрещнат от главния началник-група на участъка в Хакни, от главния тактически съветник по специалните операции и от екип от трима мъже от Сините барети, екипирани с бронебойни жилетки. Двама от сините барети носеха карабини „Х&К“, а третият държеше специално, заплашително на вид оръжие за борба с масови безредици.

След пет минути Крейтън беше издал заповеди на всички, които имаха нужда от тях и се затича към необозначената камионетка, която щеше да закара него, помощника му, главния тактически съветник и тримата телохранители от Сините барети на избрания наблюдателен пункт.

Крейтън премина на бегом покрай Уолдрън и извика:
— Хайде с нас!

Твърде късно е да се скрия в нощта, помисли си Уолдрън.

Крейтън и неговият антураж бяха направили същия избор като Девлин. На тях обаче не се налагаше да се катерят по противопожарната стълба. Те направо влязоха в сградата и се изкачиха по вътрешната стълба, водеща до покрива. На Девлин едва му стигна времето да прескочи парапета и да се спусне малко по противопожарната стълба, преди те да изскочат на покрива.

Девлин тихо се спусна по стълбата и опря гръб плътно в стената на сградата. В тъмните си дрехи, наполовина прикрит от металната конструкция на аварийната стълба трудно щяха да го забележат, дори ако мъжете отгоре гледаха право към него. Всъщност, Девлин се радваше, че бяха решили да кацнат над него. Тъй като вниманието им беше изцяло погълнато от предстоящата битка и тъй като бяха на открито, мъжете на покрива естествено говореха високо. Девлин чуваше почти всяка тяхна дума. Вече бяха забелязали колите на Мислович, навлизащи по улиците, северно от склада. Девлин погледна

през бинокъла си и преброи шест коли. Бронирана каравана спря и запълни по-голямата част от улицата едно каре северно от склада. Заприличаха му на карнавален кортеж, който се бе изгубил по пътя.

Горе на покрива Крейтън раздаваше на висок глас заповеди по телефона да започнат придвижването на силите в зоната. Първо трябваше да тръгнат Троянските подразделения, които бяха помобилни, за да отцепят ключовите пресечки около склада. След това пеша щяха да настъпят Сините барети. Най-накрая отрядът за борба с безредиците щеше да оформи трети външен пръстен, за да отцепи зоната за външни лица, както и за вътрешни, които биха се опитали да напуснат района.

Долу на улицата Зенко беше първият, който излезе от червения сааб. Той обиколи всички коли, пълни с хора на Мислович. Даде на шофьорите последни указания. Три от колите се оттеглиха. Крейтън, двата наблюдаващи отгоре хеликоптера и Девлин следяха как колите се отдръпват през тихите тесни улички наоколо и заемат позицията откъм южния край на улицата, на която се намираше складът. Саабът и другите две коли останаха на север от склада. Беше очевидно, че Мислович възнамерява да атакува от двете посоки.

Зенко се върна при сааба и го закара до пресечката, точно на ъгъла преди склада на Оливър. Другите две коли го последваха и паркираха плътно зад него.

Единствените останали коли, които се движеха в зоната, бяха Троянските подразделения на Крейтън, карани от първокласни шофьори, които бяха тренирали с месеци. От високия си наблюдателен пункт Девлин хвърли поглед към мощните роувъри, настъпващи по задните улици на Хакни, стичащи се от няколко сборни пункта към пресечките около склада. Позициите, които те заемаха, бяха доста далече от вероятното полесражение, но щяха ефективно да блокират всякакъв изход от зоната.

След като всяко ТВР се озова на определената му позиция, тричленните отделения бързо превърнаха колите си в противокуршумни барикади. Те покриха превозните си средства с покривала „Кевлар“ и подредиха пред тях бронебойни щитове, за да си осигурят допълнителна защита. Най-накрая монтираха мощни прожектори на подходящи места, откъдето щяха да могат добре да осветят улиците в подходящия момент.

Но засега всичко ставаше на тъмно. Девлин не можа да види добре нахлуващите в зоната части на Сините барети. Единствените различими шумове бяха гласът на Крейтън и статичното прашене на персоналните радиостанции.

Зад сцената на бойните действия, в Скотланд Ярд, в щаба на Отдела за специални операции на Олд стрийт и в техния тренировъчен център в Липет Хил, положението беше съвсем различно. От многобройни приемници се изливаше поток от съобщения. Куп старши офицери във всеки един от тези щабове отговаряше на въпросите и наблюдаваше операцията. Едва ли някой си правеше илюзията, че всичко тече безпроблемно. Много лесно всичко можеше да се превърне в пълен хаос. Над двеста тежковъоръжени мъже с изопнати нерви се движеха из тъмните участъци и улици в район, който никой не познаваше достатъчно.

Някъде, далече в тъмната нощ, в продължение на няколко секунди зави полицейска сирена, после замлъкна. Девлин си представи как хората над него са стиснали зъби от безсилие, в очакване дано сирената замлъкне. Той се усмихна. Нечий задник щеше да пострада. Но той остана доволен, че сирената бе прозвучала. В зоната беше станало прекалено тихо. Сякаш някакъв звяр, крачещ из джунглата, беше накарал птичките да замлъкнат. Но много скоро обичайният за един градски пейзаж шум се възстанови. По някакъв странен начин това понижи напрежението и позволи на Девлин да се отпусне и да се съсредоточи. Той се облегна на тъмната, влажна тухлена стена и продължи да наблюдава и да се ослушва.

Чу как Крейтън изброява няколко обекта и реши, че това са местата, блокирани от неговите части. Девлин прецени, че скоро зоната щеше да бъде затворена от север, запад и юг. Така неблокирана оставаше само източната страна на склада, ограничена от канала. Зачуди се дали Столичната полиция разполага с полицейски лодки. Те можеха да се използват за патрулиране по водните пътища и в този случай — за предотвратяване на бягство в източна посока. Всъщност, Столичната полиция наистина разполагаше с плавателни съдове, но за това се бяха сетили прекалено късно. Преди всичко те патрулираха по Темза и в момента две моторници с мъка си пробиваха път през лабиринта от канали, за да се доберат до Хакни.

Девлин забеляза някакво раздвижване в началото на улицата, където беше паркиран червения сааб на Мислович. Той проследи как югославянинът слезе от колата заедно с един дребен човек, облечен в мръсни сини джинси и яке на бели и сини карета. Девлин фокусира бинокъла си и забеляза, че дребният мъж носи светложълта платнена чанта, праметната през рамото му, с името и фирмения знак на Сайкъл Месинджър Сървис. Това беше Боби, идиотът от главната квартира на Мислович.

Боби постоянно кимаше, докато Мислович му говореше нещо. Девлин видя как Мислович нежно го обърна към входния портал на склада откъм улицата, потупа го по гърба и го побутна да върви.

Зенко се обърна към Мислович.

— Не мога да повярвам, че оставяш всичко това в ръцете на един кретен.

— Млъкни. Той е страхотен.

Мислович, Зенко, Крейтън, Уолдрън, ярдитата на Оливър, както и неколцина от бандата на Мислович наблюдаваха как Боби се приближава решително до вратата, отваря я и влиза вътре. Зловещо спокойствие и тишина настанаха, когато момчето изчезна зад притварящата се врата.

37.

Девлин трябваше да се пригоди към влагата и студа. Липсата на движение не му позволяваше да генерира достатъчно телесна топлина. След като всичко беше така утихнало долу, на дванадесетина метра височина той се чувстваше, сякаш бе съвсем сам. Дори пращането на радиостанциите горе на покрива замлъкна.

Хората на Мислович чакаха в колите си, чиито двигатели бръмчаха тихо. Крейтън с още над двеста полицаи в района също чакаше. Ярдитата, скрити в двата края на карето, също чакаха. Единственият признак за присъствието им беше леката миризма на марихуана, която се разнесе, след като един от тях запали цигарето си.

Оливър беше поставил извън склада само един пазач, за да не разтревожи Мислович. Пазачът стоеше сам и сякаш никак не му се искаше да е там.

Вътре в склада също беше много тихо, но по-светло, отколкото на улицата. Оливър беше включил голите луминесцентни лампи по тавана. Искеше хората му да имат добра видимост.

Когато Боби стигна до склада, той каза на мъжа отвън, че носи пратка за господин Оливър. Понеже изглеждаше съвсем безопасен, той го пусна да влезе. Беше толкова кльощав, дългнест и странен на вид, че никой не можеше да заподозре никаква заплаха в негово лице. Той пристъпи в приземния етаж на склада и се огледа. Близо до вратата стояха двама пазачи. Единият от тях постави ръка на гърдите му, а другият прегледа куриерската му чанта и го претърси. След като привърши, той му каза:

— Дай ми пакета.

Той му подаде малък издут плик, закопчан с телбод и увит със скок от всички страни. Заедно с пакета му подаде и папка с формуляр.

— Трябва да разпишеш — каза той на мъжа.

Пазачът не му обърна внимание и тръгна към Оливър с плика в ръка. Боби го последва, протягайки папката.

— Господине, трябва да се подпишете за пратката.

Настояванията на Боби привлякоха вниманието на Оливър. Той забеляза своя човек с някакъв пакет в ръката и подтичващия след него Боби. Бяха вече по средата на помещението, когато Оливър извика:

— Махнете го тоя навън.

Пазачът се обърна към Боби и му каза:

— Ей, ти! Омитай се. Веднага!

Боби се спря. Крясъците го изненадаха и всичко се обърка. Той се обърна и се насочи към вратата. Беше решил да забрави за папката и подписа, и да се съсредоточи над онова, което Мислович му бе казал, че е най-важното.

Той тръгна назад към портала. Човекът на Оливър го проследи за миг и се обърна отново, за да предаде на Оливър малкия и издут плик.

Останалите не обърнаха внимание на Боби. Никой не забеляза, че той се отклони от малката врата, през която бе влязъл. Сега той закрачи право към голямата стоманена портална врата на релси, която затваряше целия фронт на склада.

Оливър също така не обърна внимание на Боби. Цялото му внимание беше съсредоточено върху плика. Докато го оглеждаше за адрес на подателя, Боби продължи да крачи напред. Приближаваше се към голямата врата и си мърмореше нещо под нос. Беше толкова съсредоточен, че държеше главата си приведена. Това, което си повтаряше непрестанно, беше: „Зеленото, зеленото“.

Отвън, Крейтън все още се намираще на покрива и наблюдаваше всичко, което ставаше в карето пред склада. Той знаеше, че Мислович бе пристигнал с коли, пълни с хора. Знаеше, че нещо трябва да стане. Но досега не беше се случило абсолютно нищо значително.

Точно в този момент Девлин забеляза известно раздвижване на улицата. Той погледна през бинокъла си и видя, че червеният сааб завива по ъгъла и бавно продължава към предната част на склада. Когато се озова успоредно на склада, шофьорът даде назад и зави под ъгъл, така че колата се насочи точно срещу голямата врата на склада.

Девлин следеше маневрата. Колата спря на около десетина метра от склада. Отначало Девлин си помисли, че се готви да отвори вратата с челен удар, но нямаше достатъчно място, за да набере скорост.

Един дребен мъж излезе от сааба и застана до вратата на шофьора, която остана отворена. Това беше ирландецът, Лиам. Той се наведе в колата и започна да ровичка нещо под седалката.

Ако Девлин можеше да надникне вътре в колата, планът на Мислович щеше да му стане по-ясен. Лиам беше променил някои неща в подаръка на Оливър. Ключът за запалване на кормилния ствол беше премахнат, така че нямаше нужда от ключове. Вместо това беше инсталиран кормилен ключ. Сега Лиам беше натиснал ръчката на ключа надолу, така че воланът не можеше да се върти. Предните колелета на колата бяха насочени право напред.

Но най-грубата добавка към устройството на сааба беше разположена на предната седалка. Това беше един блок шлага. Той вдигна тежкия блок и го постави върху педала на газта. Тежестта избута педала до пода. Запаленият двигател забръмча на триста хиляди оборота в минута.

Вътре в склада, Боби почти беше стигнал до голямата врата. Отвън пазачът тръгна към червения сааб, който бе насочен право към входа на склада. Беше убеден, че се канят да разбият вратата с колата.

Лиам се изправи и затвори вратата на колата. Той се усмихна на пазача, сякаш му казваше: „Да, ела насам и ми помогни с тази проклетата кола“. Пазачът се обърка. После забеляза, че Лиам държи някаква метла в ръката си и още повече се обърка. Той насочи оръжието и бавно тръгна към Лиам.

Вътре в склада един от пазачите най-после забеляза Боби и изкрещя:

— Не! Ей, тъпако! От другата врата.

Често бяха наричали Боби тъпак. Това не му хареса още първия път, когато му се бе случило, не му хареса и сега. Той се съсредоточи още повече. Трябваше да го направи. Продължи напред, докато не се озова пред правоъгълната кутия с бутони, закрепена на стената до стоманената врата. На кутията имаше два бутона. Единият бутон беше червен, а другият черен. Боби се замисли. Той се напрегна максимално, за да се концентрира. Може би за пръв път в живота си трябваше да направи заключение, основаващо се на дедуктивно съждение. Мислович му бе казал да натисне зелен бутон. Но тук нямаше зелен бутон. Имаше само черен бутон и червен бутон. Кой от двата трябваше да натисне? Боби застана, втренчен в двата бутона. Той присви очи и смръщи чело. Мислеше трескаво. Най-накрая му хрумна нещо. Той знаеше, че червеното означава „Стоп“. Така че сигурно не трябваше да натиска червеното, а черното. Натисна с палец черния бутон тъкмо в

мига, в който Оливър бе успял да разкъса и отвори увития в скоч и защипан с телбод плик.

Големият електромотор, който завърташе лебедката, която издърпваше търкалящата се по релса голяма стоманена врата се пробуди за живот.

Вътре в плика имаше ключодържател с автомобилни ключове, увити във вестник. Към ключовете беше прикрепена бележка, на която пишеше: „Връщам ти колата“.

Оливър нямаше никаква представа какво можеше да означава това съобщение. Когато за част от секундата му просветна, че съобщението е от Мислович, чу звука на порталната врата, която бавно се отваряше.

Той вдигна глава нагоре, тъкмо когато Боби се промуши навън.

И след това всичко сякаш се разви за един миг.

Оливър изрева:

— Затворете шибаната врата!

Отвън, пазачът, който беше тръгнал към червения сааб, се обърна при звука на отварящата се врата. Докато се обръщаше, Лиам небрежно вдигна ръка и го застреля в лявото ухо. Мозъкът му експлодира и човекът се срути на асфалта.

Викът на Оливър накара двама мъже да се затичат към кутията с бутоните на вратата. Вратата вече бе отворена наполовина.

Мислович стоеше откъм северния край на карето и крещеше:

— Давай, Давай!

Боби тичаше с всичка сила към Зенко, който яростно му махаше с ръка да продължава.

Лиам стоеше невъзмутимо до ревящия двигател на сааба. Вероятно не чуваше виковете на Мислович. Беше търпелив и методичен човек. Просто изчакваше вратата да се отвори напълно.

Най-после един от хората на Оливър се добра до кутията с бутоните и удари с юмрук червения бутон. Вратата се спря по средата на пътя си за част от секундата, след което прещрака и тръгна в обратната посока.

Мислович крещеше:

— Давай! Давай!

Лиам забеляза, че вратата започва да се затваря и веднага използва дръжката на метлата, за да премести ръчката на скоростната

кутия и да я нагласи от неутрално положение на първа. Трансмисията на сааба щеше за малко да се разпадне, когато огромната мощ на двигателя бе приведена в движение. Колелетата на колата се завъртяха достатъчно дълго на място, за да успее Лиам да издърпа ръката си от прозореца, преди гумите да зацепят и колата да се понесе напред.

Задницата поднесе и се изви, но ключът задържа волана в изправено положение и колата полетя към склада.

Трима мъже надникнаха иззад затварящата се врата. Колата се носеше напред, право към тях. Единият от тях намери време да зареди пушката си и да дръпне спусъка. Това изобщо не се отрази на носещата се напред кола, която тежеше поне тон и половина.

Тъкмо когато стоманената врата на склада се стесни до ширината на сааба, колата се бухна в нея. Колизията беше впечатляваща. Вратата бе избита от релсите си и зейна настрани. Покривът на сааба отхвъркна назад, като капак на рибна консерва.

Лиам беше специалист по взривни устройства на ИРА, който не бе упражнявал своя занаят след декларацията за примирие. Той изгаряше от желание да упражнява професията си и не жалеше усилия. Планът му беше саабът на Оливър да се блъсне в задната стена на склада, което щеше да взриви седемдесет и петте килограма високореактивен динамит, поставен в колата. Това от своя страна щеше да предизвика детонацията на четири възпламенителни бомби, поставени в кухините на четирите врати. Целта беше да се предизвика огромна експлозия.

Но Лиам не знаеше, че Оливър беше разположил покрай стените на склада редици смъртоносни оръжия. Мислович не беше споменавал нищо за засада. Когато колата изфуча вътре в склада, върху нея се изсипа градушка от пушечен огън от хората на мецанина и друга лавина от куршуми от другите на приземния етаж.

Ярдитата си мислеха, че стрелят по оня, който кара колата. Те нямаха никаква представа, че стрелят в движеща се бомба. Нажежените до червено куршуми възпламениха запалителните бомби преди колата да стигне до средата на склада.

Стени от огън изригнаха от двете страни на колата и огромно огнено цвете разцъфна от пода до тавана. Предницата на сааба се заби в задната стена на склада. Вместо да избухне преди запалителните бомби, динамитът експлодира няколко секунди след тях.

Предизвиканата мощна ударна вълна вътре в склада във всички посоки бе толкова бързо, че пламъците излетяха и се разбиха във вътрешните стени и тавана на конструкцията.

В резултат на това всички по пътя им бяха обгорени за няколко секунди и след това изхвърлени назад с такава невероятна сила, че можеха да спрат едва след като се блъснат в нещо здраво.

Повечето мъже долу в склада бяха убити. Стрелците на мецанина бяха донякъде пощадени от ударната вълна и пламъците, но бяха обгорени и в безсъзнание. Кръв течеше от носовете и ушите им. Имаше спукани черепи, очи, овъглени в кухините им, и счупени кости.

В задната част на склада Оливър се беше озовал срещу колата, така че донякъде беше пощаден от пламъците. И тъй като се бе затичал назад, когато колата бе нахлула в склада, ударната вълна не бе го убила. Но все пак го бе повдигнала от пода и го бе запокитила в един прозорец с армирано стъкло на задната стена. Инерцията на тялото му и експлозията бяха разбили прозореца и той бе изхвърлен извън сградата. Летя три метра във въздуха, преди да се приземи с трясък сред храстите и бурените край канала. Приличаше на огромна, прекършена и обгорена парцалена кукла.

Отвън на улицата тътенът от експлозията прозвуча като мощно, изпуснато от огромна преса „у-у-омп“. Теренът се разтресе и иззад полузатворената врата бликнаха ужасяващи талази от тъмни, мазни пламъци.

От своята позиция на покрива Крейтън толкова бързо отметна главата си от взривната вълна, че един от мускулите на шията му се разтегна. „Боже Всемогъщи“, промърмори той.

Веднага щом хората на Мислович чуха експлозията, те приведоха колите си в движение и се стекоха иззад ъглите от двата края на улицата. Пред склада всички удариха спирачки.

Силата на взрива и опустошителната гледка разтърси всички, особено Уолдърън. Никога през живота си той не беше виждал на живо нещо такова, а ето че сега хората на Мислович се изсипваха от колите си, всеки с АК-47 в ръце, и заемаха позиции за стрелба към склада.

Девлин наблюдаваше съсредоточено, като се мъчеше да различи Мислович сред суматохата от коли и хора, струпали се пред склада.

Обгорени и потрошени мъже заизлизаха, олюлявайки се навън. Някои от тях се опитваха да стрелят, но в състоянието, в което бяха, те

се оказваха лесна мишена за хората на Мислович.

Източноевропейците откриха огън по смазаните, обезоръжени ярдита. Калашниците бълваха безмилостен огневи бараж. Първите наизлезли мъже бяха покосени от високоскоростните куршуми.

Горе, на покрива на електростанцията, Крейтън крещеше по телефона. Той заповядаваше на всички части да тръгнат към склада.

Внезапният и изненадващ характер на атаката на Мислович беше зашеметил всички. Но сега идеше ред Мислович да бъде изненадан.

Откъм двата края на карето мъжете, скрити навън от Оливър, откриха огън срещу югославяните. Отначало хората на Мислович не можеха да разберат откъде идва стрелбата. Много от тях бяха зад колите, което им осигуряваше защита срещу склада, но сега се оказаха изложени на куршумите, летящи от двата края на улицата. Дванадесетте оцелели ярдита отвън стреляха с всичко, с което разполагаха по тълпата мъже, струпана пред склада. Убийците на Мислович се оказаха заклещени под смъртоносен кръстосан огън. Те се бяха скупчили толкова нагъсто, че повечето от куршумите на ярдитата ги покосиха. Плисна кръв, разхвърчаха се стъкла във всички посоки, ламарината на колите беше разкъсана и надупчена. Петима от хората на Мислович бяха убити за броени секунди.

Докато югославяните схванат откъде идват изстрелите, още неколцина от тях бяха поразени.

Сред крясъците и виковете Зенко започна да издърпва мъжете около себе си извън прикритието на колите. Забута ги, заблъска и зарита към ярдитата, стрелящи от северната страна на улицата. Той самият откри огън с автомата си по тях и останалите най-сетне започнаха да насочват откосите на своите автомати в същата посока. Повечето ярдита имаха добро прикритие и само един от техните бе поразен. Те останаха зад прикритията си, отвръщайки на стрелбата. Мнозина от югославяните вече бяха изчерпали пълнителите си от по тридесет патрона. Наложиха се да запълзят, за да приберат заредените оръжия на падналите си другари. Изведнъж битката се беше обърнала.

Зенко сграбчи мъжа до него и излезе от прикритието на колите. Той се затича напред към нападателите си, като ръмжеше и крещеше на хората си да го последват. Двама тръгнаха след него, а той заблъска пред себе си трети, който беше толкова паникьосан, че в желанието си да излезе от полесражението, изпразни своя АК-47 за секунди. Другите

изостанаха, но Зенко се понесе напред по улицата. Един от хората на Кингсмен небрежно се протегна от навеса, където се бе прикрил и застреля Зенко с пет куршума в гърдите и лицето.

Крейтън продължаваше да крещи по телефона на полицаите „Настъпвайте, настъпвайте!“, но командирите на отделения не горяха от особено желание да хвърлят хората си в яростната престрелка, затова напредваха бавно и много внимателно.

Неколцината оцелели от експлозията се бяха прегрупирали междуременно и откриха огън по югославяните. Сега хората на Мислович се оказаха притиснати от три страни.

Уолдрън и останалите наблюдаваха кръвопролитие. Намираха се достатъчно далече, за да могат безопасно да обхванат цялата битка, но в същото време достатъчно близо, за да чуват изстрелите и да виждат падащите, поразени от куршумите мъже. Всичко изглеждаше прекалено ужасно, за да бъде истина. Но беше. Уолдрън бе започнал да крещи да престанат. Но ярдитата не възнамеряваха да прекратят стрелбата от удобните си прикрития. И югославяните също така не можеха да спрат. На Уолдрън му се струваше, че всички те просто си бяха загубили ума. Един от ярдитата се понесе навън от склада, стреляйки с автомата си. Двама от бойците на Мислович бяха толкова разгневени, че изскочиха иззад колите и се затичаха към него, пускайки цели откоси. Ярдито застреля един от тях на място, преди той самият да бъде разкъсан от куршумите. Още двама други мъже загинаха в продължение на секунди. Уолдрън искаше да се обърне и да престане да гледа, но не можеше. Не можеше да не гледа с очите си нещо, в чиято подготовка бе участвал.

Най-последно планът на Девлин се разкри пред него в цялата си ужасяваща същност. Това правеше още по-невъзможно за Уолдрън да понесе гледката. Инспекторът беше виждал жертви на стрелба, но никога не беше виждал как застрелват хора пред очите му. Сега той бе станал пряк свидетел на толкова внезапно и дивашко кръвопролитие, че картините на кръв, ексцесии и смърт щяха завинаги да се запечатат в паметта му.

Първите полицейски сирени най-последно започнаха да се приближават. Троянските подразделения бяха призовани и колите им за въоръжен отпор удариха спирачки близо до северния и южния ъгъл на каретата, почти зад позициите на ярдитата. Фаровете на техните

роувъри и мощните прожектори осветиха района. От мегафоните отекнаха гласове, които крещяха на хората от двете групировки да прекратят стрелбата.

Мислович, обграден от своите хора, се опитваше да прецени какво се бе случило. Той не бе очаквал, че Оливър ще бъде въоръжен и готов за каквато и да е битка. Нито пък, че ще има негови хора извън склада. С приближаването на полицията той осъзна, че положението става неудържимо.

Девлин беше засякъл стоманеносивата коса на Мислович и сега го държеше под наблюдение през компактния си бинокъл. Той видя как югославянинът изведнъж изтича извън прикритието на колите и се насочи надалеч от склада. Хитър беше. Той тичаше приведен, движейки се бързо, за да не се окаже лесна мишена. Достигна сградата северно от склада, и се прилепи плътно към стените, така че да остане невидим и да се скрие от свистящите куршуми на ярдитата.

Секунди след като Мислович спря да си поеме дъх, Девлин се бе задвижил. Той не можеше да позволи на Мислович да се измъкне. Американецът се плъзна по парапета на стълбата и се приземи с леко тупване на платформата на долния етаж. Шумът привлече вниманието на ченгетата на покрива. Уолдърн надникна през парапета, последван от Крейтън и останалите.

Те видяха как Девлин бързо се добра до долната платформа на аварийната стълба.

Долу, на улицата, Мислович плътно се бе прилепил към фасадата на сградата на изток и се придвижваше напред по карето. Той бързо залягаше при осветените врати и пак се скриваше, за да не го застрелят.

Когато Крейтън забеляза бързо спускащия се по стълбата Девлин, той изрева:

— Кой, по дяволите, е този?

— Не знам — отвърна Уолдърн и му се доця наистина да не знае.

Те проследиха как Девлин скочи на земята, претърколи се и се изправи на крака. Без да сбърка и една крачка, той се понесе към склада.

— Кой, по дяволите, е този? — отново попита Крейтън.

Този път Уолдрън не отговори. Той се зачуди какво ли се канеше да направи Девлин сега. По всичко изглеждаше, че неговите врагове щяха със сигурност да умрат сред ужасната касапница на улицата. Ако не се избиеха едни други, щяха да бъдат застреляни или арестувани от полицията. Защо се бе затичал към мястото на битката? Защо рискуваше да бъде застрелян?

Сега вече дузини полицаи масирано настъпваха от двете страни на карето. Командите се повтаряха по високоговорителите:

— Прекратете огъня! Полиция! Хвърлете оръжието!

Беше твърде късно. На полесражението бяха останали няколко мъже и никой от тях не смяташе да се предава. Някой прати откос куршуми към полицията. Сините барети бяха устояли на изкушението да стрелят по хора, но сега всички задръжки отпаднаха. Отлично обучените стрелци от двата края на карето откриха огън. Беше ужасяващо. Стотиците куршуми се превърнаха в хиляди. Повечето оцелели мъже падаха покосени от безмилостната лавина куршуми.

Крейтън изглеждаше безпомощен. Той крещеше по телефона: „Спри огъня! Спри огъня!“. Нищо обаче не бе в състояние да го спре. Той хвърли телефона, обърна се и профуча към вратата, водеща към стълбата надолу.

На Девлин му се наложи да се притисне към една врата, за да избегне покосяващия бараж на полицията, но продължи да оглежда района, докато не забележа Мислович, който яростно риташе и блъскаше по друга врата на около тридесетина ярда от него, северно по улицата.

Мислович насочи оръжието си към ключалката на вратата и започна да стреля. Все още не можеше да я отвори.

От няколко високоговорителя прозвуча команда към полицията да прекрати огъня. Стрелбата престана след пет секунди. Канонадата внезапно замлъкна от всички страни. Вече можеха да се чуят ужасяващите стонове на ранени и умиращи.

Шокът от полицейския набег беше зашеметил всички, дори и добре обучените полицейски персонал. Но не и Девлин. Той използва затишието, за да изтича по улицата, тъкмо когато Мислович беше успял да разбие вратата и да изчезне в сградата. Девлин профуча през отворената врата.

Уолдрън беше останал на покрива да наблюдава Девлин, докато Крейтън бе напуснал, за да поеме командването на улицата. Когато забеляза как Девлин бързо се придвижи и се втурна в сградата, той се обърна и се затича към стълбището.

Полицията беше започнала да се организира за настъпление към склада. Външният пръстен на частите за борба с безредиците обкръжаваше района, запушвайки го отвсякъде. Комуникациите пращяха от натоварване. Крейтън разговаряше с Командния център в Скотланд Ярд. Никой не беше забелязал измъкването на Мислович. И никой не бе забелязал как Девлин изчезна след него, освен Уолдрън.

Мислович се понесе към дъното на коридора на първия етаж. Той отвори с ритник друга врата, която извеждаше към малка стая, натъпкана с боклуци. В дъното на стаята имаше метална врата, заключена отвътре с тежък метален лост. Мислович издърпа лоста, отвори вратата навън и пристъпи в обраслия с трева чакъл край канала. Димящата постройка на склада се намираше на около петдесетина метра южно от него. От покрива на склада се издигаше черен пушек, но без пламъци. Горещината от взрива беше предизвикала локални пожари във вътрешността на склада, които всеки момент щяха да лумнат с адска сила.

Мислович не забеляза никакво движение зад склада. Той се огледа наляво и видя, че речният бряг се простира докъдето му стига погледът. На около петдесетина метра на север се виждаше малък пешеходен мост, който свързваше тази страна с алеята от другата страна на канала. Беше ясно, че най-добрата възможност за него да се измъкне беше да се добере до алеята, да се придвижи бързо по нея и да напусне района.

Забеляза, че на игрището на източния бряг се бе струпал полицейски персонал и превозни средства, но беше сигурен, че те няма да го забележат, ако преминеше по мостчето и поемеше на юг от другата страна.

Той закрачи полутичешком през камънака и чакъла, покриващи брега на канала.

На улицата, където беше станало кръвопролитие, от двете страни на карето, полицията бе оформила две фаланги, едната зад огромен служебен камион, другата зад бронетранспортър. Двете редици въоръжени Сини барети бавно настъпваха към средата на

улицата. Мъжете, които все още не бяха загинали, бяха или облени в кръв, или изпаднали в такъв шок, че се бяха отказали да се съпротивляват.

Девлин бързо беше изтичал през сградата, следвайки Мислович към отворената задна врата. Той измъкна „Глок“-а, вдигна го нагоре и излезе навън.

Погледна наляво и видя, че Мислович беше стигнал до основата на пешеходния мост, който пресичаше канала. Но придвижването на Мислович беше възпрепятствано от висока два метра ламаринена преграда, увенчана с бодлива тел, която не допускаше достъп до моста. Мислович се пресегна и сграбчи долния ръб на преградата. Опита се да го дръпне дотолкова, че да може да пропълзи под него. Отчаянието му вдъхваше сила и той успя да издърпа ръба от основата на моста, но колкото и да се напъваше, не можа да извие преградата достатъчно, че да се промуши под нея.

Девлин го следеше от разстояние, като същевременно бързо скъсяваше дистанцията помежду им.

При цялото си отчаяние Мислович се отказа да дърпа нагоре и опря гръб на ламарината. Беше поставен пред избора или да се покатери по оградата и да се издере на бодливата тел, или да скочи в мръсния канал и да се опита да преплува до отсрещния бряг. Тръгна надясно, представяйки си студената, влажна и лепкава вода, която го поглъща, когато чу гласа на Девлин.

— Спри!

Мислович беше напъхал в кобура пистолета, който му бе останал, докато се опитваше да извие оградата нагоре, но гласът на Девлин беше достатъчен да го накара да сграбчи оръжието, да се извърти и да стреля.

Изстрелът профуча далече встрани, но трябваше да принуди неговия преследвач, който и да беше той, поне да залегне на земята. Девлин не трепна. Беше напълно съсредоточен. От по-малко от шест метра разстояние, той произведе изстрел, насочен право в десния бицепс на Мислович.

Ръката на югославянина беше леко приведена, за да държи пистолета в положение за стрелба. Ако някой беше начертал знака Х върху кожата точно в центъра на леко извития бицепс на Мислович, то

куршумът на Девлин щеше да проникне в точката, където двете линии се пресичат.

Мускулът се разкъса и горната кост на ръката се разтроши. Мислович се завъртя и се блъсна в оградата. Изненадващо, продължаваше да стиска пистолета, но по никакъв начин не можеше да дръпне спусъка.

Той се облегна безпомощен на оградата. Шокът от куршума сякаш предизвика късо съединение в мозъка му. Той не можеше да раздвижи крака и да побегне. Не можеше да отвърне с изстрел. Девлин спокойно преодоля разстоянието, което ги делеше, стисна го за гърлото, изправи го на крака и го блъсна отново в оградата. Задържа го така прикован, докато измъкваше пистолета от ръката му. Беше руски „Макаров“.

У Мислович все още беше останала достатъчно омраза и готовност за бой, защото той изръмжа и стисна яростно Девлин за китката.

Девлин го издърпа от оградата и още веднъж го блъсна в нея.

— Връщаш се обратно! Веднага!

— Мамицата ти! — изкрещя Мислович.

— Връщаш се при останалите!

Мислович направи усилие да се овладее.

— Почакай! Почакай малко. Не прави това. Аз струвам за теб десет пъти повече жив, отколкото мъртъв или в затвора. Не ставай глупак. Помисли какво правиш. Смяташ, че някакви си сто хиляди, разделени с продажните ченгета, е кой знае колко? Аз ще ти дам милиони. Мога да гарантирам безопасност за жената и детето.

— Млък!

Девлин завъртя Мислович и го забута назад към склада.

Мислович се затътри, превил ръката си, но не преставаше да говори.

— Какво се опитваш да направиш? Ти взе парите. Мислиш, че има някакво значение, ако ченгетата ме арестуват тук? И ако ме арестуват, какво? Ще изкарам някоя и друга година в затворите ви на лек режим и отново ще изляза.

Девлин не му отговори.

— Защо държиш толкова да се правиш на герой? Тази кучка, племенницата ми, те използва, както използва всички останали,

включително и мъжа си.

Мислович се обърна, за да види реакцията на Девлин. Такава нямаше.

— Чу ли какво ти казах? Аз съм неин чичо, не на тъпия ѝ съпруг. Тя те излъга, когато ти каза, че мъжът ѝ е мой племенник. Всичко това нямаше да се случи, ако не беше тя.

Девлин отново не реагира.

— Тя е измислила цялата схема. Тя ме използва, за да разбере дали източникът на нейния мъж може да получи големи количества. Тя натисна здраво. Още от самото начало.

— Върви! — извика му Девлин.

Мислович се извърна с лице към него, отстъпвайки заднешком, като продължаваше да говори.

— Тя разиграваше наивния си съпруг, а сега води теб за носа. Той се докара до този край заради нея. Ти също щеше за малко да си го изкараш. Искаше да накарам ярдитата да я оставят, но аз не го направих, затова те извика.

Мислович се спря. Той застана с лице към Девлин. Самоувереността и чувството, че е господар на положението се бяха възвърнали.

— Кажи де! Каква полза имаш от всичко това?

Вместо отговор Девлин вдигна „Глок“-а и го насочи към главата на Мислович.

— Господин Милс, да не мислите, че не знам, че фамилното име на сестра ви е Мислович? Нима мислите, че не знаех, че Ани е затънала до гуша в този бизнес с дрога?

— Знаел си, че те лъже?

— Да.

— И защо тогава рискува живота си за една жена, която те лъже?

— Защото я обичах. Защото ти и останалите престъпни типове нямате право да я убивате. Защото дъщеря ѝ не заслужава да умре. Защото съм прекалено вътре в нещата. Защото нещата се развиха прекалено бързо. Защото все още си губя ума, когато я погледна.

Мислович се усмихна саркастично.

— Ти си глупак, Девлин. Дръпни проклетия спусък и да се свършва. Ръката адски ме боли.

Девлин свали „Глок“-а. Той се вгледа за миг в Мислович и каза:

— Ти не заслужаваш и един мой куршум.

Мислович му изкрещя:

— Не ти стиска да го направиш. Е, викни ченгетата, червей такъв! Ще се озърташ през рамо, докато си жив.

Точно тогава някаква движеща се сянка зад гърба на Мислович привлече вниманието на Девлин. Откъм обгорелия буренак и боклуци зад склада, на около десетина метра, една фигура се препъваше към тях. Беше Оливър. Кожата от лявата страна на тялото му беше овъглена и разкъсана. Дрехите му се бяха впили в живата червена плът. Лявото му око беше затворено. Лицето и тялото му бяха изпосечени и нарязани от дебелото стъкло на прозореца. Вътрешните травми предизвикваха нетърпими пристъпи на болка през него, но пламъкът на омразата го изгаряше още по-силно. Той разпозна Мислович, макар и отзад, и с отчаяни и болезнени крачки се приближаваше, за да го довърши.

Девлин следеше как Оливър се мъчи да преодолее разстоянието. Той погледна отново към Мислович и каза:

— Не. Ти се озърни през проклетото си рамо.

Мислович се обърна. В продължение на няколко мига той не можа да съобрази кой се приближава към него.

— Оливър... — промълви невярващо той.

— А, ето го и него — процеди Девлин.

Мислович кимна.

— Да. Това, което е останало от него. — Югославянинът не можеше да свали очи от човешката развалина, която се тътреше към него.

Девлин насочи своя „Глок“ към канала и изстреля един патрон във водата, след което подаде пистолета на Мислович.

— Вътре имаш един патрон.

Мислович нетърпеливо пое пистолета с лявата си ръка. Не умееше точно да стреля с нея, затова запристъпва към Оливър, за да съкрати разстоянието между двамата, но Девлин го избута встрани и пръв се приближи до Оливър.

Мислович се олюля, но отново възстанови равновесието си и се опита да се прицели, но Девлин му пречеше. Той трябваше да го изчака да се отдръпне, което даде на Девлин възможност спокойно да подаде пистолета на Мислович в ръката на Оливър.

Оливър застана на място, съсредоточавайки последни усилия, за да стисне оръжието, което Девлин му бе подал, и да го насочи към Мислович.

Девлин продължи напред. Той дори не обърна глава назад, когато стрелбата започна. Така и не разбра кой стреля пръв, но Оливър и Мислович бяха на по-малко от два метра разстояние един от друг, когато пистолетите им изгърмяха. И двамата издъгнаха почти едновременно.

ЕПИЛОГ

Ани отключи набързо укрепената с шперплат врата на своя апартамент. Бяха изминали два дни от кръвопролитие то при склада. Девлин и Елизабет стояха зад нея. Щом вратата се отвори, момиченцето изтича покрай тях да види стаята си.

Ани и Девлин влязоха в апартамента след нея и се спряха в празната дневна. Последният път, когато бяха тук, бяха бързали да се махнат, преди Хинтън, Мислович и останалите да ги хванат в капана. На Ани ѝ се струваше, че оттогава бяха изминали седмици.

На идване от клиниката те почти не бяха си проговорили. Отчасти, защото не искаха Елизабет да чуе нещо повече за кошмара, който бяха преживели, отчасти, защото на Девлин не му се искаше много да се обясняват.

Най-сетне той наруши неловката тишина:

— Какво казаха лекарите за Елизабет?

Ани се извърна към него и отговори:

— Казаха, че децата бързо се възстановяват. Но искат да ѝ направят още няколко теста. После вероятно ще предпишат някаква терапия.

— Разбирам.

— Тя още дори не знае, че баща ѝ е починал. А продължава да пита и за Бен.

— Бен е жив.

— Слава богу!

— Намерихме го в една болница, близо до Кеймбридж. За щастие, там е попаднал на доктор, който е практикувал в Белфаст. Имал е добри познания как се лекуват огнестрелни рани и го е спасил.

— Лошо ли беше ранен?

— Лошо. Но ще се оправи. Изпратих го в Женева, където могат да му осигурят подходящо лечение.

— Може би някой ден Елизабет ще може да го види отново.

— Не знам.

Ани кимна, замисляйки се над многозначността на последната фраза.

— Не мога да повярвам, че се връщаме отново тук.

— Да. Сега всичките ти врагове са мъртви.

Тя се наежи.

— Да не би да очакваш да кажа, че съжалявам за това?

— Не.

— Всички?

— Всички, доколкото знам.

— И сега какво?

— Сега аз си отивам, а ти оставаш.

— Нямаме ли някакъв шанс?

Девлин не отговори.

— Каква част от истината знаеш, Дев?

— Всичко. Понякога си мисля, че истината не е нищо повече от една гледна точка.

Ани протегна ръка и стисна китката на Девлин.

— Въпреки всичко, което трябваше да направя, въпреки всичките ми грехове, аз те обичах преди петнадесет години и все още те обичам, Джак!

Девлин остана безмълвен. Ани изчака за отговор, но такъв не последва. Тя го пусна също така внезапно, както го бе хванала. Отметна коса и изтри очи.

— Значи си тръгваш?

— Полицията не ме иска в Лондон.

Девлин бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади оттам дебел плик. В него беше остатъкът от парите на Мислович.

— Използвах повечето пари за лечението на Бен, но реших, че ти се полага част от тях. Ще ти помогнат за училището на Елизабет.

Ани взе плика без коментар.

Девлин се извърна и тръгна към коридора. Той мина покрай спалнята на Елизабет и нежно извика на детето. То бавно излезе и вдигна очички към него.

— Елизабет?

— Да?

— Искам да си кажем довиждане.

— Отиваш там, където е Бен ли?

— Не веднага. Но ще му кажа, че си си у дома, в безопасност, и че всичко при теб е наред.

— Ще го видя ли пак?

— Ами, Бен е много специална личност. Сега, след като всичко се оправи, Бен ще бъде зает известно време да помага на други хора. Но, може би някой ден...

Момиченцето кимна.

Неочаквано Девлин се приведе и я вдигна. Беше лека като перце. Той задържа личицето ѝ пред своето и каза:

— Ти си добро момиче, Елизабет. — После я целуна по челцето и я пусна.

Обърна се и видя Ани, която безшумно бе застанала зад него. Той пристъпи към нея, докосна я по лицето и си тръгна.

Когато се върна в „Дрейкът“, Уолдрън го чакаше във фоайето. Девлин носеше пътната чанта със себе си.

— Да не би да си ми ескорт?

— Точно така.

Уолдрън подкара към Хийтроу. Дълго време двамата мъже останаха мълчаливи. Когато приближиха летището, Уолдрън най-сетне наруши тишината.

— Продължавам да мисля за всичко това. Ще ми се да вярвам, че не можеше да се разреши по друг начин.

Девлин не си направи труда да коментира. Уолдрън се отказа да търси потвърждение и гласът му стана хладен.

— Искам да си наясно, че не си желан в Лондон. Струва ми се, че трябва да минат години, преди да се появиш отново тук.

— Добре.

— Единствената причина да се измъкнеш, е, че там имаше достатъчно оръжия, които да удостоверят какво се случи. И достатъчно дрога в мазето на този склад, която да обясни причината. И това, че нямаше пострадали ченгета. Освен, може би Рейли, но все още не са намерили тялото му. Някои предполагат, че се крие някъде.

— А какво ще стане с теб, Джеймс? Какво ще правят с теб?

— Опасявам се, че не знаят какво да правят с мен. Аз съм донякъде в положението на герой, когото в същото време не биха

искали да виждат около себе си. Всъщност, няма и да ме виждат. Напускам.

— О?

— От два дни пиша доклади и давам устни отчети. Все още не мога да повярвам, че всичко това се случи. Нито да го разбера. Знам само, че не искам повече да бъда част от цялото това безумие.

Девлин заговори кротко:

— Дай си просто малко почивка, преди да предприемеш нещо, Джеймс.

— Ти така ли правиш? А?

Девлин не отговори.

Но когато спряха на един от паркингите на Хийтроу, Девлин рече:

— И аз не мога да си обясня откъде се взима толкова омраза и жестокост. Не мога да си обясня защо хората трябва да се убиват един друг заради парите, които дрогата може да им донесе. Как се измерва това, Джеймс? В долари? В лири? В тонове? Злото няма алтернатива.

Уолдрън натисна спирачката в една от клетките на паркинга.

— И няма да изчезне, нали?

Девлин поклати глава.

— Не. По някакъв начин вие сте успели да спасите в някаква степен тази част от света от него. Но то няма да изчезне.

— От мен се очаква да те съпроводя до самолета и да се уверя, че си се качил на него, но няма да го сторя.

— Не е необходимо.

— Къде отиваш?

— Трябва малко да се полекувам. Ще отида на някое топло и спокойно място.

— Правилно.

Уолдрън протегна ръка и Девлин я разтърси.

— Вие сте добър човек, инспекторе. Благодаря ви.

Уолдрън кимна. Девлин излезе от колата. Уолдрън го проследи, докато се скри от погледа му.

Американецът влезе в сградата на терминала и се запъти към гишетото за първа класа. С периферното си зрение забеляза, че някой се приближава към него.

Той се спря и извърна лице. Погледът му попадна на една красива блондинка, която разпозна моментално. Беше дамата, с която се бе запознал в самолета на идване.

— Боже мой, какво е станало с лицето ви?

По скулите и над дясното око на Девлин се виждаха морави отоци от удара на Хинтън, когато бе забил глава в него. Лейкопласт прикриваше прорезната рана на бузата му.

— Дълга история.

— Да не би да се връщате в Ел Ей? Тъкмо ще ми разкажете.

— Не, Джоан. Какво стана с твоята кариера на модел?

— Не се получи. Но и вашата работа май не е свършила съвсем както трябва?

— Е, оцелях.

— И сега се връщате в Ел Ей?

— Не, ще си взема малко почивка.

— Къде?

— Мислех за Бермудите. Британска цивилизация, а и климатът си го бива.

— Звучи добре.

— Искаш ли да дойдеш?

— Не ме питай повторно, току-виж съм се навила.

— Искаш ли да дойдеш?

Блондинката замълча, преценявайки дали Девлин ѝ говори сериозно.

— Сериозно ли говориш? Не се шегувай. Не ми се налага да се връщам в Ел Ей до една седмица.

— Приеми, Джоан. Така по-лесно ще си изпълниш задължението.

— Какво искаш да кажеш?

— Господин Чоу те е изпратил да ме следиш, нали така?

Изведнъж широката, съблазнителна усмивка помръкна. Младата жена се намръщи.

— Ти си знаел! — Тя тропна с крак. — Толкова лесно ли се издавам?

— Ни най-малко. Много си добра.

Девлин я хвана под ръка и я поведе към билетното гише.

— Отначало не бях сигурен. Помолих госпожа Банкс да ми направи проверка за теб и тя не ми отговори. Госпожа Банкс никога не оставя подобни искания без отговор. Реших, че го прави, защото не иска да ме излъже. Това беше за мен доказателство. Грешката не е твоя. Разбира се, това че се показваш за втори път, е малко съмнително, не мислиш ли?

— Да. Точно това им казах, но те ми отговориха, че не разполагат с друга, която да изпратят. — Тя помълча, после добави: — Но бях сигурна, че за господин Чоу все едно съм отписана, тъй че защо да не го предизвикам.

Напористата актриса и фотомодел беше изчезнала. Сега Джоан излъчваше спокойната, естествена красота на младо момиче, притеснено, че не си върши добре работата.

— Господин Девлин, вие знаете, че господин Чоу много държи на вас. Аз трябваше да се погрижа за връщането ви в Ел Ей.

— Ще се върна. Евентуално. Но само си помисли колко точки ще натрупаш пред Уилям, ако се залепиш за мен.

— Така ли мислите?

— Да.

Сега тя хвана Девлин под ръка.

— Вие наистина ли искате да дойда с вас?

— Разбираш ли от превръзки?

— Доста. Учила съм за медицинска сестра.

— Без майтап?

— Не бих се шегувала с такова нещо.

— Страхотно. Мразя да си свалям превръзките сам.

— Аз ще го направя вместо вас.

— Чудесно. Тогава наистина искам да дойдеш с мен. Но при едно условие.

Русокосата красавица се намръщи и погледна подозрително Девлин.

— Какво е то?

— Бъди която си искаш, но не и Джоан Кънингам. Тя не е мой тип.

Щастлива усмивка озари лицето ѝ.

— Няма проблеми! Тя не е и моя тип. Да тръгваме.

— Добре.

Тя се облегна на рамото на Девлин и докато се приближаваха към билетното гише, каза:

— Знаете ли, господин Девлин, вие наистина имате вид на човек, който се нуждае от малко почивка.

— Така е.

— И от някой, който ще се погрижи да оздравеете напълно.

— Да.

— Някои неща ги умеят само жените.

— Абсолютно!

Пет дни по-късно една друга висока красавица, но с тъмна коса, влезе в луксозния бар на хотел „Гроувнър Хаус“. Тя се приближи до масата, където седеше един застаряващ източноевропеец. Той бе изгубил още няколко килограма от теглото си и изглеждаше доста уморен.

Ани Турино седна срещу него и го удостои с бегла усмивка.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем.

— Какво искате?

— Разбрах, че имате нужда от човек, които да движи нещата ви в Лондон. Мога да ви уверя, че ще се справя много по-добре от последния, който изпълняваше тези функции.

Драган се намръщи. Вгледа се в Ани. Тя отвърна на погледа му, без да трепне.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.